

மனைவாசல்

சாமுண்டியன்

வானதி பதிப்பகம்

ஜாய்பதிய	:	நவம்பர்	1969
ஆறாம் பதிப்பு	:	செப்டம்பர்	1975
பதினெண்தாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி	1992
பதினாறாம் பதிப்பு	:	டிசம்பர்	1994
பதினெட்டாம் பதிப்பு	:	ஜூன்	1997
பத்தொன்பதாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி	1999
இருபதாம் பதிப்பு	:	டிசம்பர்	2000
இருபத்தி ஒன்றாம் பதிப்பு	:	மே	2003
இருபத்தி ஒன்றாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி	2005

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ.120-00

- Title : **Malai Vaasal**
- Author : Sandilyan
- Language : Tamil
- Subject : Historical Novel
- Edition : Twenty First Edition, February, 2005
- No. of Pages: 484
- Published by: **VANATHI PATHIPPAKAM**
13, Deenadayalu Street,
Thyagaraya Nagar,
Chennai-600 017.
- Price : **Rs.120.00**

அணிந்துரை

(திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள்)

பழங்காலத்தில் வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகப் பாரத நாட்டிற்கு வந்த தொல்லைகள் பலவாகும். பாரதத்தின் செல்வத்தை விரும்பிப் படையெடுத்தனர் பகைவர்கள். இந்நாட்டு மன்னர்கள் அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்ட வரலாற்றை நாமறிவோம். அத்தகைய படையெடுப்புகளில் ஒன்று ஹனூர்கள் என்னும் நாடோடிச் சாதியாரால் நேர்ந்தது. அன்னவருடைய மின்னல் தாக்குதல்களை முறியடித்துப் பாரத நிலத்தில் அவர்கள் ஆதிக்கம் நிலைபெறா வண்ணம் தடுத்து வந்தனர் குப்த மன்னர்கள். ஆயினும், ஸ்கந்தகுப்தன் என்னும் மன்னன் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் இருந்தபோது அப்பகைவரது படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. அப்போது ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியால் பொன்னின் மதிப்பும் நாட்டில் குறைந்தபோயிற்று.

ஸ்கந்தகுப்தனுடைய மாற்றாந் தாயாகிய ஆனந்ததேவி தன் மகன் பூருப்தனை அரியாகனத்

தில் ஏற்ற விரும்பி எதிரியான தோரமானா என்னும் படைத்தலைவனுடன் சேர்ந்து சதி செய்து வந்தாள். அச்சமயம் ஹாண்த் தலைவன் அடிலனிடம் உபாத்தியாயராகப் பணியாற்றி வந்தான் குப்த ராஜ்ய உபசேனாதிபதி அஜித் சந்திரன். இந்த உள்நாட்டுக் கலகத்தையும், தோரமானாவின் தாக்குதலையும் உபசேனாதிபதி அஜித் சந்திரன் தன் ராஜத்திரத்தால் முறியடித்து, அடிலன் மகள் சித்ராதேவியை மனந்த வரலாற்று உண்மையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு சிறந்த தொரு சரித்திர நாவலைப் புனைந்திருக்கிறார் திரு. சாண்டில்யன் அவர்கள்.

வரலாற்று நூல் எழுதுதல் எனிதன்று. அதிலும் வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு மெய்ச்சான்றுகளுக்கு மாறுபடாமல், நாவலுக்கு ஏற்ற குணநலங் குன்றாமல் எழுதுதல் அதனினும் கடினமானதொன்று. மேனாட்டு ஆசிரியர்களாகிய சர் வால்டர் ஸ்காட், மேமாஸ் போன்றவர் தம் வரலாற்றுக் கற்பனை நாவல்களால் உலகப் புகழ் பெற்றதோடு தம் மொழிக்கும் ஆக்கம் தேடித் தந்திருக்கிறார்கள்.

திரு. சாண்டில்யன் அவர்கள் தமிழில் சிறந்த எழுத்தாளர். இயற்கையான நகைச்சவையாலும் சிறந்த பாத்திரங்களைப் படைக்கும் திறத்தாலும், நன்றாகக் கடையை நடத்திச் செல்லும் நலத்தாலும் நல்லதோரு நாவலைத் தமிழ்நாட்டிற்கு அவர்கள் அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் படைத்துள்ள பல்தேவ், ராகுலன், காமினி போன்ற பாத்திரங்களே இதற்குச் சான்று.

எறக்குறைய ஐநாறு பக்கங்கள் கொண்ட இந்த வரலாற்று நாவலை இயற்றித் தமிழ் நாட்டிற்கு அளித்ததற்காகத் தமிழ் மக்கள் ஆசிரியர் சாண்டில்யனைப் போற்றுவர் என்பதில் ஜயமில்லை. மேலும் மேலும் வரலாற்றுக் கடைகளைப் பொதிந்து புனைந்து நாட்டின் புகழையும் மொழியின் வளத்தையும் வாழ்விப்பீர்களாக.

காந்தி நகர்
13 - 2 - 56

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

முன்னுரை

ஹன்னர்கள் என்ற நாடோடிச் சாதியார் பாரதத்தின்மீது படையெடுத்துப் புரிந்த அட்டேழி யங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ‘மலைவாசல்’ கதை புனையப்பட்டிருக்கிறது. சக்கரவர்த்தியான் ஸ்கந்தகுப்தன் நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டதாலும், அவன் உற்றார் விளைவித்த உள்நாட்டுச் சதி யாலும் பணக் கஷ்டத்தாலும் தத்தளித்த குப்த ராஜ்யம் முழுமையையும் ஹன்னர்கள் விழுங்க வொட்டாது காப்பாற்றிய உபசேனாதிபதியான அஜித் சந்திரனின் தியாகக் கதைதான் மலை வாசல்.

இந்தக் கதை திடமான சரித்திர ஆதாரங்களைக் கொண்டது. ஆசிரியர் வின்ஸென்ட் ஸ்மித் பின்வரும் குறிப்புகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்:

“கி.பி. 455-வது வருஷத்தில் ஏற்பட்ட ஹன்னர்களின் படையெடுப்பை ஸ்கந்தகுப்தன் முறியடித்தாலும் 460க்கு மேல் 470-க்குள் மீண்டும் ஹன்னர்கள் சாரிசாரியாக இந்தியாவுக்குள் புகுந்து விட்டார்கள். இந்த இரண்டாவது படையெடுப்புக் காலத்தில் சக்கரவர்த்தியான் ஸ்கந்த குப்தன் நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டான். நேரிடையாக எதிரிகளைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. ஆகவே

ஹன்னர்கள் பத்து வருஷ காலத்திற்குள் விந்து நதிப் பிராந்தியம் பூராவையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். திரும்பத் திரும்ப ஏற்பட்ட படையெடுப்பால் ஸ்கந்தகுப்தன் செல்வ நிலையும் சீரழிந்து விடுகிறது. ராஜ்யத்திலிருந்த தங்க நாணயத்தின் மாற்றை 108விருந்து 73 ஆகக் குறைத்து விடுகிறான். தவிர, ஸ்கந்தகுப்தனின் சிறிய தாயாரான ஆனந்ததேவி தன் மகனான பூரகுப்தனுக்கு குப்த ராஜ்யத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கச் சதியிலிறங்குகிறாள். இதனால் உள் நாட்டு அமைதியும் குலைகிறது” (The Early History of India- by Vincent Smith, Chapter XII, Pages: 289 to 293) இந்தச் சரித்திரக் குறிப்புகளைக் கொண்டு சரித்திரப் பாத்திரங்களோடு சில புது கதாபாத் திரங்களையும் சிருஷ்டித்து, ‘மலைவாசல்’ எழுதினேன். வடமேற்கு எல்லையிலுள்ள மலைப் பிரதேசத்தின் வாசலாக அமைந்து உள்ள கைபர் கணவாய்க்கு அருகே இக்கதை பெரும்பாலும் நடப்பதால் இதற்கு ‘மலைவாசல்’ என்று பெயர் கொடுத்தேன். இக்கதையில் ஸ்கந்தகுப்தன், தோரமானா, ஆனந்ததேவி, பூரகுப்தன், கிங்கலன் ஆகியோர் சரித்திரப் பாத்திரங்கள். அஜித் சந்திரன், சித்ராதேவி, அடிலன், காமினி, பல்தேவ், ராகுலன் முதலியோர் கதையின் தேவையை முன்னிட்டுச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்.

‘மலைவாசல்’ அமுதசுரபியில் வந்த இரண்டரை வருஷ காலமும் அதை விடாமல் படித்து ஆகரவு தந்த தமிழன்பர்கள் புத்தக ரூபத்திலும் அதை வரவேற்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

'மலைவாசல்' புத்தகம் உண்மையில் அதீர்ஷ்டம் வாய்ந்ததென்பதில் சந்தேகமில்லை. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர், சொல்லின் செல்வர் பேராசிரியர் ராபி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் முகவுரையைப் பெற்று இது வெளியாகிறது. எவ்வளவோ அலுவல்களுக்கிடையே உடல்நலக் குறைவையும் பொருப்புத்தாது, திரு. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அனிந்துரை எழுதித் தந்தார்கள். அனிந்துரையில் என்னைப் பற்றி அன்னார் கூறியுள்ள சிறப்புரைகளுக்கு அன்னாருக்கு என் மேலுள்ள அன்புதான் காரணம். இப்படி எனக்கு அன்பையும் ஆசியையும் தந்த திரு. ராபி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தொலிவித்துக் கொள்கிறேன்.

'மலைவாசல்' கதையை நான் எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாயிருந்தவர் 'அமுதசுரபி' ஆசிரியரும் எனது நன்பருமான திரு. க. வேம்பு அவர்கள். என்னை வற்புறுத்தி எழுத வைத்த அன்னாருக்கும், இதைப் பதிப்பித்துள்ள வானதி பதிப்பக்தாருக்கும் நன்றி உரித்தாகும்.

சாண்டில்யன்

மலைவாசல்

1. மலையும் மடுவும்

நீர்த் திவலைகளை அள்ளி வீசித் துள்ளிக் குதித்துச் சலசலப்புடன் அருகில் ஓடிக்கொண்டிருந்த மலையருவியின் நிலையிலிருந்தது உபாத்தியாயனான அஜித் சந்திரனின் மனம்.

நீரோட்டத்தைத் தடுத்து நின்றவை சிறு கற்களாயிருந்தால் அவற்றைத் தாக்கி மேலேழுந்து தாண்டியும், பெரிய பாறைகளாயிருந்தால் அவற்றைச் சுற்றி வளைத்து ஓடியும் பெரிய நதியை அடைய வேண்டும் என்ற லட்சியத்தை மட்டும் விடாமல் அருவி ஒரே திக்கில் மிக வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. அஜித் சந்திரனின் மனமும், தனக்கும் சித்ராதேவிக்கும் இருக்கும் தாரா தம்மியத்தையும் இதர இடைஞ்சல்களையும் நினைத்தபோதெல்லாம் அவற்றை எப்படி எப்படியோ கடந்து அவளை அடைவதி வேயே நாட்டங் கொண்டு, என்னென்னவோ இன்பக் கனவு களில் லயித்துக் கட்டுக்கடங்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தது. இம்மாதிரி சொப்பன் அவஸ்தையில் நடந்து சென்ற அஜித் சந்திரன், பக்கத்தில் தனக்குத் துணையாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்த அருவியைச் சிறிது நேரம் பார்த்தான். பிறகு கண்களை உயர்த்தித் தொலைவில் வெள்ளைவெளை ரென்று வைரக் கிரீடங்கள் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்த மலையுச்சிகளைப் பார்த்தான்.

வளைந்தகால உதயதுரியனின் கிரணங்கள் ஹிந்துகுஷ் மலையின் பனி உறைந்த உச்சிகளை அப்பொழுதுதான் மெல்ல மெல்ல முத்தமிட ஆரம்பித்தன. கிரணங்கள் உறைக் உறைக், காதலின் வசப்பட்ட இளமங்கையின் இதயம் போல் பனிக்கட்டிகள் இளகி முத்து முத்தாக நீரைச் சொட்டத் தொடங்கின. பனிக்கட்டிகளின் மற்றொரு பாகம் அஜித் சந்திரனின் மன விகாரத்தைப் போல் புகைந்து கிளம்பி எங்கோ இருக்கும் ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடிக்க மேலே சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த இயற்கை வனப்பைப் பருசிய அஜித் சந்திரன், தன் எண்ணமெல்லாம் அந்தப் பனிக்கட்டிகளின் வெண் புகையைப்போல் ஆகாயக் கோட்டையாகத்தான் முடியுமா அல்லது சித்ராதேவியின் மனம் அந்தப் பனிக்கட்டியின் மற்றொரு பாகத்தைப் போல் தன்பால் இளகுமா என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

‘அவள் மனம் இளகியிருக்காவிட்டால் நேற்றுப் பாடம் கொல்லிக் கொடுக்கையில் என்னுடன் அவ்வளவு தூரம் ஏன் சிரித்து விளையாடினாள்? வழுக்கமாக எட்டி உட்கார்ந்து பாடம் கேட்பவள் நேற்று மட்டும் ஏன் அவ்வளவு சமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்?’ என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். முதல் நாள் சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்டதும், அஜித் சந்திரன் முகம் சந்தோஷத்தால் நன்றாக மலர்ந்து அவன் இதழ்களில் சிறிது புன்முறைவூம் படர்ந்தது. பக்கத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த அருவியொலி சித்ராதேவியின் சிரிப்பொலியாக அவன் காதுகளில் விழுந்தது. பாடம் கேட்கப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தபோது அவன் காதில் செருகியிருந்த சண்பக மலரின் சுகந்தத்தை இப்பொழுது கூட அவன் மனத்தால் அனுபவிக்க முடிந்தது.

எப்பேர்ப்பட்ட முக்கிய விஷயங்களையும் இலகுவில் மறக்கும் தன்மை வாய்ந்த மனித மனம் இன்பமான

விஷயங்களை மட்டும் இம்மியும் பிச்காமல் அனுஅனுவாக நினைவில் இருத்திக் கொள்கிறது. இயற்கையின் இந்த உதவியால் அஜித் சந்திரனும் முதல் நாள் சித்ராதேவி தன்னுடன் நடந்து கொண்ட மாதிரியைப் பலப்பல விதமாக யோசித்துப் பார்த்து, அவளுக்கும் தன்னிடம் சிறிது பிடிப்பு இருக்கத்தான் இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டான். அவனுடைய இந்தக் கற்பனையைக் கண்டு சற்றுத் தூரத்தில் கும்பலாக நின்றிருந்த சண்பக மரங்கள் சிரித்துக் காற்றில் சலசலவெனப் புஷ்பங்களை உதிர்த்தன. அருவியோரமாகக் காட்சி அளித்த காட்டுப் புஷ்பங்கள் அவனை விழித்துப் பார்த்தன. அருவியை அணைத்து நின்ற பாறைகளில் இரவில் லேசாகப் படிந்திருந்த பனித்துளிகள் உபாத்தியாய னின் பிரமையை நினைத்து உருசி, கற்களிலிருந்து உருண்டு விழுந்து அருவியின் தண்ணீரில் கலந்து மறைந்து விட்டன.

அஜித் சந்திரனுக்கு மட்டும் இதில் எவ்விதப் பிரமையும் தெரியவில்லை. யெளவன் வயதுள்ள புருஷன் சித்ராதேவி யைப் போன்ற அழகியிடத்தில் மனத்தைப் பறி கொடுப்பதில் பிரமை என்ன இருக்கிறதென்று யோசித்தான். “அவள் சிரித்தது பொய்யல்ல. மனிதர்களின் எண்ணங்களை அவர்கள் நடவடிக்கைகளிலிருந்து புரிந்து கொள்வது சரி யென்றால், நான் கட்டக்கூடிய முடிவு வேறென்ன இருக்கிறது?” என்று அஜித் சந்திரன் தனக்குத் தெரிந்த தத்துவம் சாஸ்திரத்தையெல்லாம் பிரயோகித்துச் சித்ராதேவியின் மனோநிலையைச் சரிபார்த்துத் தனக்கு அனுகூலமான ஒரு முடிவை ஏற்படுத்திக் கொண்டே எதிரேயிருந்த சண்பக மரங்களை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

காம இச்சையில் சிக்கியவன், வேதாந்தி, பைத்தியக் காரன் ஆக மூவரையும் ஒரே தராசில் வைக்கலாம். தன்னாந்

தனியாகப் பேசி, சிரித்து, அழுது எல்லாம் தாங்களாகவே செய்து கொள்ளக் கூடியவர்கள் உலகத்தில் இந்த மூன்று வகை பேர்வழிகள்தான். சித்ராதேவியின் பேரொழிலில் மூழ்கி யிருந்த அஜித் சந்திரனும் அவளைப் பற்றிய இன்ப நினைவு களால் ஏதேனும் தானே பேசிக்கொண்டு சென்று சண்பகத் தோட்டத்தை அடைந்ததும் சுய நினைவு வரவே தன் பகற்களைவ நினைத்துச் சற்று உரக்கவே சிரித்துவிட்டான்.

“உபாத்தியாயர் ஏது அதிகாஸையில் இவ்வளவு மகிழ்ச்சி யூடனிருக்கிறார்?” என்று குயிலினுமினிய குரல், அவன் சிரிப்பில் குறுக்கிட்டது. சந்திரனைக் கண்ட ஹிந்துகுஷ் பனித் துளிகளைப்போல் அஜித் சந்திரன் சிரிப்பு பாதியில் அப்படியே உறைந்துவிட்டது. அஜித் சந்திரன் கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றான். அவன் மாணவியும் எஜமான் மகளுமான சித்ராதேவி அவனை அப்படியே விழுங்கிவிடும் மோகனப் புன்னகையுடன் எதிரே நின்றிருந்தாள்.

சித்ராதேவிக்கு வயது பதினேழு அல்லது பதினெட்டு தான் இருக்கும். குளிர்ச்சியான மலைப் பிரதேசத்தில் வளர்ந்தவளாகையால், மலைப் புஷ்பங்களில் காணப்படும் ஒரு செழுமையும் பளபளப்பும் அவள் மேனியிலும் காணப்பட்டன. சுற்றியிருந்த சண்பகச் சோலைக்கும், தூரத்தில் மின்னிக்கொண்டிருந்த பனிமலையுச்சிகளுக்கும், எதிரே சித்ராதேவி நின்றிருந்ததற்கும் ஓர் ஓவியனாயிருந்தால் அவளை அப்படியே சித்திரத்தில் தீட்டியிருப்பான். உபாத்தியாயளான அஜித் சந்திரன் ஓவியனில்லா விட்டாலும் அவளுடன் பழகிய சென்ற இரண்டு வருஷங்களாக அவள் அழகிய உருவத்தைத் தன் மனபீடத்தில் நன்றாகச் செதுக்கித் தான் வைத்திருந்தான். என்ன செதுக்கி வைத்திருந்தாலும் அவளை நேருக்கு நேர் கண்டதும் அவன் தைரியமெல்லாம் எங்கோ பறந்து போய், விவரிக்க முடியாத ஒரு குழப்பம்

அவனைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது. அதை மறைத்துக் கொள்ளப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு மரக்கிளையிலிருந்து சண்பக மலை எடுத்து, “சித்ராதேவி! உங்களுடைய இன்னொரு காதில் புஷ்பமில்லையே” என்று நீட்டினான். சித்ராதேவி புஞ்சிரிப்புடன் அவன் கொடுத்த புஷ்பத்தை வாங்கி ஒரு புஷ்பத்துக்கு ஜோடியாக இன்னொரு காதிலும் அணிந்து கொண்டாள்.

“‘நீங்கள், போங்கள்’ என்ற மரியாதையை உபாத்தியாயர் இன்னும் விடவில்லையே! நான் உங்கள் மாணவி என்பதை அடிக்கடி மறந்து விடுகிறீர்களே” என்றாள் சித்ராதேவி.

இதனால் சிறிது தைரியம் வரப்பெற்ற அஜித் சந்திரன் “சித்ரா என்று அழைக்க எனக்கு இஷ்டம்தான். இருந்தாலும்...” என்று இழுத்தான்.

“அப்பா கோபித்துக் கொள்வாரேன்று பார்க்கிறீர்களா? அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அவரை நான் சரிப் படுத்திக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சண்பகத் தோட்டத்தில் நுழைந்தாள் சித்ரா.

அவள் இவ்வளவு தூரம் இடங் கொடுத்ததால் கொஞ்சம் துணிச்சலடைந்த அஜித் சந்திரன் அளவோடு சற்று நெருங்கியே நடந்து அவள் கையைப் பற்றி, “சித்ரா! இன்று நான் சிரித்ததற்குக் காரணம் கேட்டாயே சொல்லட்டுமா?” என்று கேட்டான்.

அவன் அப்படித் துணிச்சலாகக் கையைப் பிடித்ததும் அவள் முகம் திடீரெனக் கோபத்தணலாக மாறியது. கையைச் சரேலென இழுத்துக் கொண்டவள் “உபாத்தியாயரே! என்ன இது? நான் இன்னும் குழந்தையென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது நான் ஹன்னர் வம்சத்தில் பிறந்தவளைன்பதை மறந்துவிட்டார்களா?” என்று

சொல்லி அவனைச் சுடச்சுடப் பார்த்தாள். அவன் முதாதைகளின் மூர்க்க குணம் பூராவும் அவன் முகத்தில் அப்பொழுது பரிபூரணமாகப் பிரதிபலித்தது.

“அதை எல்லாம் மறந்துவிட்டேன் சித்ரா. வஸந்தம் மலர்ந்திருக்கும் இந்தக் காலையில் உன் எழில் ஒன்றுதான் என் நினைவிலிருக்கிறது” என்று தெரியமாகவே பேசினான் அஜித் சந்திரன்.

சித்ரா அவனைச் சிறிது நேரம் கூர்ந்து நோக்கினாள். சமமார் ஆறடி உயரத்துக்கு மெல்லிய சரீரத்துடன் ஆஜானு பாகுவாய் நின்றிருந்த அஜித் சந்திரன் பார்வைக்கு அழகாகவே இருந்தான். இருபத்து நான்கு வயதாகியும் அவன் முகத்தில் குழந்தைக் களை மட்டும் போகவில்லை. முகத்தில் தீங்கண்ணமாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு கண்கள் மட்டும் உபாத்தியாயனை அடியோடு குழந்தையாக்கிவிட முடியாதென்பதை நிரூபித்தன. அவன் கண்களைச் சந்தித்ததும் சித்ராவின் விழிகளில் கோபம் மறைந்து பரிதாபம் குடிகொண்டது.

“உபாத்தியாயரே! வேண்டாம். இந்த எண்ணத்தை இத்துடன் விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கும் எனக்கும் வாழ்க்கையில் இருக்கும் வித்தியாசத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். நீங்கள் எங்கள் வீட்டு அடிமை” என்று உபதேசித்த சித்ராவை இடைமறித்து, “அடிமையாயிருந்தாலும் நான் ஆண்பிள்ளையல்லவா?” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“யுத்தத்தில் என் தகப்பனார் பிடித்த கைதி.”

“யுத்தக் கைதியானலும் உனக்கும் உன் தம்பிக்கும் வித்தை கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன்!”

“அதனால்தான் சுதந்திர புருஷனாக இருந்து வருகிறீர்கள். ஹமணர்கள் மற்றவர்களைப் படுத்தும் பாடு உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியும் சித்ரா, அதனால்தான் ஹமண ஸ்திரீயான நீயும் என்னை வதைக்கிறாய்!” என்று சொல்லிப் பெருமச்ச விட்டான் அஜித் சந்திரன்.

“நான் உங்களை வதைக்கிறேனா?” என்று ஆச்சரியத் துடன் அவனைப் பார்த்தாள் சித்ரா.

அஜித் சந்திரன் லேசாகச் சிரித்தான். “புரியவில்லையா சித்ரா! நீ சிரிக்கும் போதெல்லாம் நான் என் மனத்தைப் பறிகொடுக்கிறேன். பாடம் சொல்லும்போது பரவசமடை கிறேன். நீ நேற்று அருகில் உட்கார்ந்ததும் நான் சுவர்க்க புரிக்கே போய்விட்டேன்” என்றான்.

சித்ரா பதிலுக்கு மிகக் குருமாகச் சிரித்து, “இப்படியே நீங்கள் பேசிக்கொண்டு போனால், சுவர்க்கபுரிக்கல்ல, மோட்ச லோகத்துக்கே என் தகப்பனார் உங்களை அனுப்பி விடுவார் தெரியுமா? உபாத்தியாயரே! புருஷர்களின் தீமிர் எவ்வளவு தூரம் போகிறது பாரும்! பெண்கள் எங்கே யாவது பார்த்துச் சாதாரணமாகச் சிரித்தால் தங்கள் வலையில் விழுந்துவிட்டதாக ஒரு நினைப்பு. அவர்கள் உடல் மேலே பட்டுவிட்டால் வாரியணைத்து விடலாமென்ற ஒரு பிரமை; அன்பாகப் பேசிவிட்டால் அடிமையாகி விட்டார்களென்ற அசட்டு எண்ணம். புருஷர்களின் இந்த முட்டாள் தனத்தில் சுத்த வீரனும், படித்தவருமான நீங்கள் சேர மாட்டார்கள் என்று நினைத்தேன். நீங்களும் அதற்கு விலக்கில்லை போலிருக்கிறது” என்றாள்.

அஜித் சந்திரன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித் தான். சித்ரா மறுபடியும் அவனுக்குப் படும்படியாகச் சொன்னாள்: “நம்மிருவர் அந்தஸ்தில் மலைக்கும் மடுவுக்கு முள்ள வித்தியாசமிருக்கிறது. அதோ அந்த ஹிந்துகுள் மலைச் சிகரத்தைப் பாருங்கள். அது இந்தத் தரைமட்டத்துக்கு வருமா? யோசித்துச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

அஜித் சந்திரன் அதை ஒரு விநாடி உற்று நோக்கினான். பிறகு சித்ராவையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தான். “அந்த மலை உச்சி இங்கு வராது. ஆனால் மனிதன் முயன்றால் அதை அடையலாமல்லவா?” என்றான்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று சித்ராதேவிக்குத் தெரியவில்லை. சற்று அவள் குழம்பியிருந்த சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அவளை நெருங்கி, அவள் இரு கைகளையும் அஜித் சந்திரன் பிடித்துக் கொண்டான். மறந்துவிடு. அந்தஸ்து உலகத்தில் நிலையற்றது; இன்றிருக்கும் தகப்பனார் அடிமையுமாக மாறலாம். நீ முழுக்க முழுக்க ஹமணர் குலத்தவரும் அல்ல. உன் தாயார் கூர்ஜூர ஸ்திரீ! இல்லாவிட்டால் ஹிந்துக்களின் முகவெட்டும், இவ்வளவு அழுகும் நீண்ட அளக்பாரமும் உனக்கு வந்தே இரா. ஆண் பெண் மனம் ஒன்றுபடும் போது உலகச் சூழ்நிலை அர்த்த மற்றது” என்று கெஞ்சி அவளைத் தழுவ முயன்றான்.

“எல்லாவற்றையும் விட உன் பேச்சு அர்த்தமற்றது, விலகி நில், இல்லாவிட்டால் கூச்சலிட்டு மாளிகையிலிருந்து என் தந்தையை உதவிக்கு அழைப்பேன்!” என்று சீரினாள் சித்ரா.

“நீ கூச்சலிட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. டேய் அஜித்! நீ என் பெண்ணுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் படிப்பு இதுதானா?” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டே கையில் நீண்ட சாட்டையுடன் பக்கத்திலிருந்த சண்பக மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெளியே வந்தான் சித்ராவின் தகப்பன் அடிலன்.

2. புருஷபாத்து வில்லவர்

அடிலனுக்கும் அஜித் சந்திரனுக்கும் இருந்த சம்பந்தத் தைப் பூரணமாக அறிய வேண்டுமானால், பாரத தேசம் அந்தக் காலத்தில் இருந்த நிலையையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். கிருஷ்து மகான் பிறந்து நானூறு வருஷங் களுக்குப் பின் அவர் போதித்த அத்தனை கொள்கை ஜாதியர் ஆசியாவின் மத்திய பாகத்திலிருந்து கிளம்பினார் கள். அஹிம்சை, ஈவு, இரக்கம் இந்தக் குணங்களைக் குறை கள். அஹிம்சை, ஈவு, இரக்கம் இந்தக் குணங்களைக் குறை களை வாக நினைத்த அந்த ராக்ஷஸ்க் கும்பல் இரண்டு கிளை களாகப் பிரிந்து ஒன்று ஜிரோப்பாவை நோக்கிச் சென்றது; இன்னொன்று இந்தியாவை நோக்கிக் கிழக்கில் திரும்பியது. இந்தியாவுக்கு எல்லாத் திக்குகளிலும் மலைகளையும், சமுத்திரங்களையும் சிருஷ்டித்து இயற்கைப் பாதுகாப்புகளை அளித்த கடவுள் வடமேற்கில் ஹிந்துகுஷ் மலைப் பிராந் தியத்தில் மட்டும் பல வாசல்களை வைத்துவிடவே அவற் றின் மூலமாகப் பாரத தேசத்தைப் பக்ஷணம் செய்ய எதிரி பின் எதிரியாய்ப் பல பேர் வரத் தொடங்கினார்கள். அப்படி வந்த ஆதி எதிரிகளில் ஹமணர்களை விடப் பயங்கரமானவர்கள் பாரதத்தின் சரித்திரத்திலேயே இல்லை.

ஹமணர்கள் சாரிசாரியாகக் குதிரைகள் மேல் வந்தார் கள். கிராமங்களை அழித்தார்கள். ஜனங்களைக் குவியல் குவியலாகக் கொண்று குவித்தார்கள். தீப்பந்தங்களை விட்டெறிந்து குடிசைகளையும் பயிர்களையும் அழித்தார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட ஹமணர்களின் பயங்கரப் பிரவேசம் கி.பி. 460ஆம் ஆண்டில் நடந்தது. அப்போது குப்த சாம்ராஜ்யம்

மிகச் செல்வாக்குடன் இருந்த காலம். குப்தர்களின் வம்சப் பரம்பரையில் கடைசிச் சக்கரவர்த்தியான் ஸ்கந்தகுப்தன் சிம்மாசனம் ஏறி ஐந்து வருடங்களுக்கெல்லாம் இந்தப் பயங்கர ஜாதியார் அவன் சாம்ராஜ்யத்திற்குள் புகுந்தார்கள். ஸ்கந்தகுப்தன் அவர்களை இப்பொழுது பெஷாவர் என்று சொல்லப்படும் புருஷபுரத்துக்கருகில் சந்தித்து முறியடித்துத் துரத்தினான்.

ஆனால் ஹுமணர்கள் விடவில்லை. அடுத்த பத்து விந்து நதியின் பிராந்தியங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். அவர்களில் சிலர் ஹிந்து ஸ்த்ரீகளை மணம் செய்து கொண்டு சின்னஞ்சிறு பிராந்தியங்களைத் தங்கள் கொடுமையால் ஆண்டு வந்தார்கள். ஸ்கந்த குப்தனுக்குச் சொல்லவொண்ணாத ராஜியக் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டதால் அவர்கள் அட்டுழியங்களை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை. அவ்வப்பொழுது சிறுசிறு படைகளை அனுப்பிவைத்தான். அப்படைகளில் ஒன்றைத் தலைமை வகித்துப் புருஷபுரத் துக்கு வந்தவர்களில் அஜித் சந்திரனும் ஒருவன்.

நாற்புறமும் தூழ்ந்துகொண்ட ஹுமணர்களின் பெரும் படை அஜித் சந்திரன் படையை அரை விநாடியில் நிர்மூலப் படுத்திவிட்டது. அஜித் சந்திரன் கைதியானான். அவன் போரிட்ட திறமையைக் கண்டு வியந்து அடிலன் அவனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்துத் தன் மகனுக்கு வாள் போர்ப் பயிற்சி அளிக்கும் உபாத்தியாயனாய் நியமித்தான். அஜித் சந்திரனிடம் பழகப் பழக அவனுக்கிருந்த காவிய ஞானத்தைப் பார்த்த அடிலன் தன் பெண்ணுக்கும் அவனையே ஆசிரியராக்கினான்.

புருஷபுரத்திலிருந்து சிறிது தூரத்தில் கிரித்வாரம் என்று அந்தக் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த பெரிய மஸை

வாசலான கைபர் கணவாயிலிருந்த அடிலன் மானிகையில் இரண்டு வருட காலத்தை அஜித் சந்திரன் மெல்ல கழித்து விட்டான். யுத்தத்தில் அவன் உடலைத்தான் அடிலன் அடிமையாக்கினான். ஆனால் அந்த இரண்டு வருடங்களில் சித்ரா அவன் உள்ளத்தையும் அடிமையாக்கிவிடவே அஜித் சந்திரன் சம்பூர்ண அடிமையானான். இல்லாவிட்டால் சென்ற அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்பட்ட விசேஷங்கள் நடந்திருக்கக் காரணமே இல்லை.

சித்ராதேவியிடம் தனக்குப் பாசம் விழுந்ததற்கு அஜித் சந்திரன் பல தடவைகள் தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிடிருக்கிறான். பார்வைக்குச் சித்ரா சிறிதும் ஹுமணர்களைக் கொள்ளவில்லை. ஹுமணர்களின் உயர்மோ பயங்கரமான விழிகளோ அவரூக்கு இல்லை! அவன் சகோதரனையும் அவளையும் பக்கத்தில் ஜோடியாக வைத்துப் பார்த்தால் அவர்களை யாரும் உடன் பிறந்த வர்கள் என்று சொல்லவே மாட்டார்கள். சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரை என்று சித்ராதேவியை நினைத்துப் பூரித்தான் அஜித் சந்திரன். அடிலன் வரவால் பயந்து மிரண்டபோதும் அவன் விழிகளில் ஜோவிப்பு மட்டும் போகவில்லை என்பதை அஜித் சந்திரன் பார்த்தான்.

ஐரோப்பிய வல்லரசுகளை நடுங்க வைத்த ஹுமணர்கள் தலைவரான அந்த அடிலனவ்வை; அவன் பெயரைக் கொண்ட சிறிய படைத்தலைவன். ஆனால் குரூத்தில் அந்தப் பெரிய அடிலனுக்குத் தான் எந்த விதத்திலும் சப்பையல்ல என்பதை நாட்டில் கால் வைத்த நாளாய்ப் பலமுறை நிருபித்திருக்கிறான். அவனால் தீக்கிரையான வீடுகள் பல; கற்பழிக்கப்பட்ட ஸ்தீரிகள் அநேகர்; சுமார் ஐம்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். ஆனால் உடல் கட்டுச் சிறிதும் தளரவில்லை. சண்பக மரத்தின் கிளையை அவன் தலை இடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவ்வளவு உயரம்!

கைகள் திரணை திரணையாகப் பெரிய உலக்கைகள் போல் இருந்தன. முகத்தில் அதிகக் கேசமில்லை. ஹமனர்களின் இயற்கைப்படி பாலைவனச் சோலைகள் போல் திட்டுத் திட்டாக முளைத்திருந்த கேசமும் தாடியும் சாதாரணமாகவே பயங்கரமாயிருந்த அவன் உருவத்தை இன்னும் அதிகப் பயங்கரமாக்கின. அத்துடன் கோபமும் வந்துவிடவே, விழிகள் செக்கச் செவேலன்று காட்சியளித்தன.

தன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் எதிரே மெளன மாய் நின்ற அஜித் சந்திரனை நோக்கி இடிபோல் மீண்டும் கேட்டேன். உன்னை என் வீட்டில் எனக்குச் சமமாக நடத்தினதற்கு என் பெண்ணின் மேலேயே கை வைக்கப் பார்க்கிறாயா?" என்றான்.

"அடிமையை நடத்த வேண்டிய முறையில்தானே நடத்த வேண்டும். இந்தா, இதை வாங்கிக்கொள்" என்று கையிலிருந்த சாட்டையை அஜித் சந்திரனை நோக்கி ஓங்கினான் அடிலன்.

அடிலனுடைய தீஸர் விஜயத்தால் அதுவரை திக்பிரமையடைந்து நின்றிருந்த சித்ரா, அவன் சாட்டையை ஓங்கியதும் மனந்தாளாமல், "அப்பா! வேண்டாம். உபாத்தியாயரை அடிக்க வேண்டாம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர்களிருவருக்கும் குறுக்கே புக ஓரடி எடுத்து வைத்தாள். ஓங்கிய கையை ஒரு விநாடி நிறுத்தி அடிலன் அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். அத்தனை கோபத்திலும் குருமான ஒரு புன்முறையில் அவன் இதழ்களில் தோன்றி உடுக்களைச் சுற்றுக் கடுமையாக மடித்தது. "இவன் ஓர் உபாத்தியாயனா? உபாத்தியாயன் மாணவியிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை என்னவென்பதை இவன் அறிவானா?" என்றான்.

தகப்பனுக்கும் பெண்ணுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில் அஜித் சந்திரன் கலந்துகொள்ளாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவன் தலைச்சுழியும் மனத்திற்குள் எழுந்து பாய்ந்து கொண்டிருந்த என்ன அலைகளும் அவனைச் சும்மா இருக்க விடவில்லை. "உபாத்தியாயனுக்கும் மாணவிக்கும் ஏற்படக்கூடிய உறவு புத்தகங்களை மாத்திரம் பொறுத்தல்ல, இயற்கையையும் பொறுத்தது" என்றான் அஜித் சந்திரன்.

சித்ரா நடுக்கத்துடன் அவனையும் பார்த்துத் தகப்பனை யும் பார்த்தாள். தகப்பன் இதழ்களில் பழைய குருரச் சிரிப்பு அப்படியே இருந்தது. அஜித் சந்திரன் தன் அபிப்பிராயங்களை மேலும் சொல்லிக்கொண்டே போனான்: "உபாத்தியாயனுக்கு மாணவி பெண்ணுக்குச் சமானம் என்று புத்தகங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால், பெண் வயதைக் கவனித்து அதற்குத் தக்கபடி உபாத்தியாயரை நியமிக்க வேண்டும். பஞ்சக்கருகில் நெருப்பை வைப்பது போல் யுவதிக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க வாலிபனை நியமித்தால் புத்தகங்களில் கண்ட நியாயம் வெற்றி பெறுவது மிகக் கடினம்; இயற்கைதான் வெற்றி பெறுகிறது. அதை தடை செய்யப் புத்தகத்தின் அத்தனை விதிகளும் உபயோகப் படுவதில்லை..." என்று அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே போன அஜித் சந்திரன் வாய் சரேலென அடைத்து நின்றது. மிகவும் எதிர்பாராதவிதமாக மின்னல் வேகத்தில் அடிலன் சாட்டை அவன் கூழ்த்துப் பக்கத்தில் இறங்கியது. அடிலன் கடகடவெனச் சிரித்து, "பெண் அவமானப்படும்போது தகப்பன் இயற்கையையும் தடை செய்ய முடிவதில்லை அஜித்! நீ செய்த தர்க்க சாஸ்திரப் பிரசங்கத்துக்கு இன்னும் வெகுமானம் தருகிறேன் வாங்கிக் கொள்" என்று மீண்டும் சாட்டையை ஓங்கினான். ஆனால், இம்முறை சாட்டை அஜித் சந்திரன் மேல் விழவில்லை.

காமத்தில் அதுவரையில் மயங்கிக் கிடந்த உபாத்தியாயனின் மனம் சாட்டையடியால் கணவை இழக்கவே, அவன் கண்கள் இரண்டும் நெருப்புப் பொறிகள் போல் பிரகாசித்தன. அடிலனோ சித்ராதேவியோ சற்றும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் அடுத்த விநாடியில் நடந்தேறன. இரண்டாம் முறை கீழே இறங்கிய சாட்டையிலிருந்து சற்று அப்புறமாக நகர்ந்து தப்பிக்கொண்ட அஜித் சந்திரன் தனக்கும் அடிலனுக்கும் இடையிலிருந்த இடத்தை இரண்டடிகளில் தாண்டிச் சென்று அடிலனை அடைந்தான். மெல்லியதாய் நீண்டிருந்த அவன் கரங்களில் எவ்வளவு பலம் ஒளிந்திருந்ததென்பதை முஷ்டியாகப் பிடித்து முகவாய்க் கட்டையில் பாய்ந்த வலது இடது கரத்தாலும் இரும்பு போலத் தன் மென்னியைப் பிடித்த நிமிடம் காலோன்று அவன் கால்களை இடறவே அடிலன் மண்ணில் புரண்டான். அவன் கையிலிருந்த சாட்டை உபாத்தியாயன் கைகளுக்கு மாறிவிட்டது.

அடிலன் தான் அடிபட்டதைக்கூட அவ்வளவு பிரமாத மாகக் கருதவில்லை; பிராணன் போகிற மாதிரி இருக்கும் இந்த உபாத்தியாயனுக்கு ராக்ஷஸனைப் போன்ற தன்னை நிமிஷ நேரத்தில் மண்ணில் புரள வைக்கும் அத்தனைப் பலம் எங்கிருந்தது வந்தது என்று ஆச்சரியத்துடன் எழுந்திருந்தான். சித்ராதேவியையும் இந்த ஆச்சரியந்தான் கவ்வி நின்றது. ஆனால் அவ்விருவர் ஆச்சரியத்தையும் கலைத்தது அஜித் சந்திரனின் கடுமையான குரல்.

“அடிமைகளை குருமாக நடத்துவதற்கும் எல்லையிருக்க வேண்டும் என்பது எஜமானுக்கு இப்பொழுது புரிந்திருக்கும். அது மட்டுமன்று, சண்டையில் ஜெயிப்பதற்கு மாம்ஸ பலம் மட்டும் போதாது. சாஸ்திரீயமான யுத்த ஞானமும் வேண்டும் என்பதும் தெரிந்திருக்கும்” என்றான்.

அடிலன் ஏதோ பதில் சொல்லப் போனான். அஜித் சந்திரன் அவனைப் பேசவிடாமல் தன் பேச்சுத் தோரணை யைச் சிறிது மாற்றி, “அடிலா! இதோ உன் சாட்டையால் என் கழுத்திலிருக்கும் காயத்தையும், அதிலிருந்து வரும் ரத்தத்தையும் பார். சாட்டை இப்போது என் கையிலிருக்கிறது. என்னால் உனக்கும் இந்த மாதிரி சன்மானத்தைக் கொடுக்க முடியும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சாட்டையின் வாரை உருவினான்.

சித்ரா நடுநடுங்கிப் போனாள். அந்த ஓர் அடி தன் தகப்பனார் மேல் விழுந்தால் அஜித் சந்திரன் வாழ்நாள் அன்றுடன் முடிந்துவிடும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். தகப்பனார் ஒரு குரல் கொடுத்தால் மாளிகையிலுள்ள வீரர்கள் வந்து உபாத்தியாயனைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டி எறிந்து விடுவார்களென்பதைச் சித்ரா சந்தேகமற்ற தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆகவே, “உபாத்தியாயரே! வேண்டாம், இந்தச் சண்டை இத்துடன் நிற்கட்டும்” என்று கெஞ்சினாள். அகங்காரமே உருவான அந்தப் பெண் கெஞ்சுவது அஜித் சந்திரனுக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது.

இதற்குள் எழுந்து சமாளித்துக்கொண்ட அடிலன், “சித்ரா! அவனிஷ்டப்படி விடு. அவனுக்கு வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தட்டிவிட்டது” என்றான்.

“அடிலா! உன்னிடம் அடிமையாய் இருக்கும் எவனுக்குத்தான் வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தட்டாது? ஆனால் சித்ராதேவி மன்றாடுவதால் உன்னை விட்டு விடுகிறேன்” என்று சொல்லிக் கையிலிருந்த சாட்டைப் பிடியை இரண்டாக உடைத்துத் தூர எறிந்தான்.

சித்ராவின் மனத்திலிருந்த சஞ்சலம் அடங்கியதால் பெருமுச்ச ஒன்று வெளிப்பட்டு அவள் அழகிய மார்பகத்தை ஒருமுறை ஏற்றி இறக்கியது. அந்த அமைதியால்

உபாத்தியாயனுக்காகத் தன் தந்தையிடம் பரிந்து பேசினாள்: “அப்பா! இந்த நாடகம் இந்தச் செண்பகச் சோலையுடன் நிற்கட்டுமே. இது வெளிப்பட்டால்...” என்று மேலே எதுவும் சொல்ல முடியாமல் இருந்தாள்.

“வெளிப்பட்டாலென்ன? உன் கௌரவத்துக்கு ஹானி யாக இங்கு என்ன நடந்துவிட்டது?” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்பான். சித்ரா பதில் சொல்லவில்லை.

“அடிலன் மகளை அடிமை நேசித்தான் என்பதை விட வேறு என்ன அவமானம் வேண்டும்? அத்தகையவனை அடிலன் உயிரோடு விட்டான் என்பதும் எவ்வளவு அகௌரவம்?” என்று கோபத்தால் துடித்துக்கொண்டே அடிலன் பதில் சொன்னான்: “டேய் அஜித்! நான் மாளிகைக்கு ஒரு குரல் கொடுத்தால் உன் உயிர் சிட்டுக் குருவியைவிட வேகமாய் ஆகாசத்தில் பறந்துவிடும்! உனக்காக சித்ரா மன்றாடுவதால் உன்னை உயிருடன் விடுகிறேன். என் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட மலைவாசல் பிராந்தியத்திலிருந்து ஓடிவிடு. திரும்பி இந்த எல்லைக்குள் காலை வைத்தால் உன் தோலை உரித்துவிடுவேன். ஜாக்கிரதை” என்றான்.

“இந்த எல்லையை விட்டுப் போவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், நீ கொடுத்த சாட்டையடிக்குப் பழி வாங்காமல் போகமாட்டேன். வீரன் வீரனோடு போரிடச் சாட்டையல்ல ஆயுதம், ஒரு வாள். போரிடுவோம். அதில் நானிறந்தாலும் சரி, உன் மகன் இறந்தாலும் சரி...!” என்ற அஜித் சந்திரனை இடைமறித்து, “என் மகனா?” என்றான் அடிலன்.

“ஆம்! என் கையால் ஓர் அடி தாங்க முடியாத வயோதிகளான உன்னுடன் நான் போரிடுவது பாரத நாட்டு கூத்திரிய தர்மத்துக்குப் பொருந்தாது. உன் மகன் வாலிபன்.

என்னிடம் வாள் போரும் பயின்றிருக்கிறான். மாளிகைக் குப் போன்றும் அவனை இரண்டு வாள்களுடன் அனுப்பு. நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்” என்றான் அஜித் சந்திரன். அவனுடைய துணிச்சலைக் கண்டு அடிலனும் சித்ராவும் வியந்தே போனார்கள்.

“அஜித்! உனக்கு நிச்சயமாகப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. உன் சின்ன எஜமான் உன்னிடம் வாளெடுத்துப் போரிடுவானா? அடிமையும் எஜமானும் சமமாகச் சண்டை போட்டால் மலைவாசவிலுள்ள என் குடிகள் என்ன நினைப்பார்கள்! கடைசி முறையாகச் சொல்கிறேன். இந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிவிடு. மீண்டும் இந்த எல்லைக்குள் உன்னைப் பார்த்தால் கோதண்டத்தில் உன்னைக் கட்டி உயிர் போகும் வரையில் சாட்டையால் அடிக்கச் சொல்லுவேன். வா சித்ரா! இவன் தப்பித்துத் தொலையட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு சித்ராவின் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு மாளிகைக்காக நடக்கத் தொடங்கினான்.

சித்ரா கண்ணுக்கு மறையுமட்டும் அஜித் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். பிறகு கழுத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தத்தைக் கையால் தொட்டுப் பார்த்தான். “அடிலன் இதற்குப் பதில் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும், கூத்திரிய ரத்தம் சாட்டையால் சொட்டுவதா?” என்று முனுமுனுத்துக் கொண்டே கொஞ்சம் தொலைவில் தெரிந்த வில்லவர் வீடுகளை நோக்கி மெல்ல நடந்து சென்றான்.

கைபர் கணவாய்க்கு அருகில் வசித்துவந்த புருஷபுரத்து வில்லவர் ஒரு காலத்தில் மிகப் பிரசித்தமானவர்கள்! விஷந் தீட்டிய அம்புகளைக் குறி தவறாமல் எய்யும் அந்த பூர்வீகக் குடிகளின் பரம்பரைகள் ஒவ்வொரு படையெடுப்பின் போதும் பாரத நாட்டுக்குச் செய்துள்ள தியாகத்தைச் சொல்லி முடியாது. தளராத அவர்கள் தூரியமும் ஹனீர்

களின் கொடுமையால் தளர்ந்து கிடந்தது. பிடாரன் பெட்டிக் குள் அடங்கிய பாம்புபோல் புருஷபுரத்து வில்லவர் ஹுணர்களிடம் அடங்கிக் கிடந்தார்கள். வில்லவர் வீடுகள் அந்தப் பிராந்தியத்தில் சுமார் இரண்டாயிரம் இருக்கும். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் உடம்பில் தெரியத்தை மட்டும் புகுத்தினால் மலைவாசல் பிராந்தியத்திலுள்ள ஹுணர் களைத் தவிடு பொடியாக்கி விடலாமே என்ற நினைப்பில் அவர்கள் வீடுகளிருக்குமிடத்தை அடைந்து, “இங்கு உதயன் வீடு எது?” என்று விசாரித்தான். “அதோ அந்த வீடுதான்” என்று சிலர் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அஜித் சந்திரன் அந்த வீட்டையடந்தபோது அங்குக் கொட்டு மேளம் பலமாய் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. வாசவில் நின்று கொண்டு, “அதை அப்படிச் செய். இதை இப்படிச் செய்” என்று நாட்டாண்மை செய்துகொண்டிருந்த கிழவனான உதயன், அஜித் சந்திரனைப் பார்த்ததும், “யார் அரண்மனை உபாத்தி யாயரா? நல்ல சமயத்திற்கு வந்தீர்கள். நமது குழந்தை காமினிக்கு இன்றைய தினம் கல்யாணம், தெரியுமல்லவா?” என்று வரவேற்றான்.

எங்கோ சூழன்று கொண்டிருந்த மனத்தைச் சிறிது திடப் படுத்திக் கொண்டு, “தெரியாதே!” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

உதயனை ஏதோ தகவல் கேட்க அந்தச் சமயம் வீட்டுக் குள்ளிருந்து வெளியே வந்த காமினி, “அரண்மனையிலேயே சொக்கிக் கிடந்தால் வெளியே நடக்கிற விஷயம் எப்படித் தெரியும்” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள். உபாத்தியாயன், புன்னகை தவழும் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். சந்தோஷமும் வெட்கமும் கலந்த காமினியின் புன்னகை அடுத்த விநாடி மறைந்து, அவள் முகத்தில் அளவிட முடியாத திகில் படர்ந்தது.

3. காமினி

கட்டுப் புஷ்பங்களைத் தலையில் தூட்டிக்கொண்டு கல்யாணக் கோலத்திலிருந்த கட்டழகி காமினியின் முகத்தில் திகில் படர்ந்ததைக் கண்ட உதயன் திடுக்கிட்டான். காமினி யின் அடுத்த வார்த்தைகள் அவன் கண்களைத் திறந்து விட்டன. “தாத்தா! அதோ பார்” என்று அஜித் சந்திரனின் புதிலை. “தாத்தா! அதோ பார்” என்று அஜித் சந்திரனின் புதிலை. ஹுணர்கள் ஆதிக்கம் ஸிந்துநதி தீரத்தில் படர்ந்த நாளாய் இந்தகைய தண்டனையைப் பார்ப்பது அவனுக்குச் சர்வ சகலமான சம்பவமாகி விட்டது. ஆனால் அந்த மாதிரி ஒரு தண்டனையை அரண்மனை உபாத்தியாயனுக்கு யாரும் துணிந்து அளிப்பார்களென்று அவன் சொப்பனத்தில் கூட நினைத்தது கிடையாது. குரூரமே உருவான அடிலனே உபாத்தியாயனிடம் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தான் என்பதைப் புருஷபுரத்திலிருந்த எல்லோரும் அறிந்திருந்தார்கள். சித்ராதேவியிடம் அஜித் சந்திரன் கட்டுப்பட்டுச் கிடந்தான் என்பதும் வில்லவர் வீட்டுப் பெண்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அஜித் சந்திரன் தன் எண்ணங்களையாரிடமும் எடுத்துச் சொன்னதில்லை. சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆண் பிள்ளை மோகத்திலிருந்தான் அதைப் பெண்கள் வெகு சுலபமாகக் கண்டுபிடித்து விட

கிறார்கள். அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கும் பார்வையும், அவளைப் பற்றி அவர்கள் பேச்செடுக்கும்போதெல்லாம் அவன் முகத்தில் ஏற்படும் அசட்டுச் சிரிப்பும் ஆண் பிள்ளையைச் சுலபமாகக் காட்டிக்கொடுத்து விடுகின்றன. பெண்களின் தீட்சண்யமான புத்தி இந்த விஷயங்களில் அதி தூரிதமாக வேலை செய்வதோடு அந்த ரகஸ்யத்தை அடுத்த வீட்டுப் பெண்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள இஷ்டப் படுவதால் 'ரகஸ்யம்' என்று ஆண் பிள்ளைகள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் விஷயம் அரை விநாடியில் அம்பலத்துக்கு வந்து விடுகிறது.

சித்ராதேவியுடன் அஜித் சந்திரன் தனிமையில் வேட்டைக்குச் சென்ற எவ்வளவோ சமயங்களில் அவன் நடவடிக்கைகளை வில்லவர் வீட்டுப் பெண்கள் கவனித்திருக்கிறார்கள். குதிரை லகானைக் கை பிடித்திருந்தாலும் உபாத்தியாயன் கண் மட்டும் மாணவியையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு செல்வதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறார்கள். அவன் வில்லித்தை பழகத் தங்கள் வீடுகளுக்கு வரும்போதெல்லாம் சித்ராதேவியைப் பற்றிய கேள்விகளை அவனிடம் வீசுவார்கள். அவன் பதில் சொல்லப் படும் சங்கடத்தைக் கண்டு ஒருவருக்கொருவர் மின்னல் வேகத்தில் கண்களால் பேசிக்கொண்டு இதழ்களில் புன்முறுவல் காட்டுவார்கள். பெண்ணிடம் ஆண் அடிமைப்படுவதைப் பெண் உள்ளம் விரும்புகிறது. அடிமைப்படுவன் யாராயிருந்தாலும் சரிதான். அடிமைப்படுத்துபவள் யாராயிருந்தாலும் கவலையில்லை. தங்கள் இனத்தின் வெற்றியில் பெண்களுக்கு உள்ளூர் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை அளவிட முடியாது.

ஆகவே உபாத்தியாயன் ரகசியம் அவனுக்கு ரகசியம். இந்த விஷயங்களைக் கடைசியாகத் தெரிந்து கொள்ளும்

தலைவிதியுள்ள பெண்ணின் தகப்பனுக்கு ரகசியம். வேறு யாருக்கும் ரகசியமல்ல. அரண்மனை என்று வில்லவர் அழைத்து வந்த அடிலன் மாளிகை மலையாடவாரத்தில் தனித்துத்தான் நின்றது. கட்டடம் தனித்து நின்றாலும் அதைச் சுற்றி கோட்டையே இருந்தாலும், அந்தமாதிரி ரகசியங்களை முடிவைக்க முடிவதில்லை. மனக்கோட்டையையே திறந்து பார்க்கக்கூடிய ஊர்வம்பு கன வேகத்தில் இந்த விஷயங்களை அலசி விடுகிறது.

உபாத்தியாயனுடைய மன விகாரத்தையும் அடில நுடைய குரூரத்தையும் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டிருந்த உதயன், அஜித் சந்திரனுடைய கழுத்திலிருந்த சாட்டையடியைப் பார்த்ததும் மேல்படி விவகாரம் ஏதோ முற்றியிருக்கிறதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அடிலன் மதிப்புப் பெற்ற உபாத்தியாயன் மேல் கை வைக்க யாரும் துணிய மாட்டார்களென்பது உதயனுக்குத் தெரியும். அடித்திருந்தால் அடிலனைத் தவிர வேறு யாரும் அடித்திருக்க முடியாது. ஆகையால் 'என் அடித்தான்?' இந்த உபாத்தியாயன் என்ன செய்திருப்பான்?' என்ற நினைப்புடன், "இதென்ன உபாத்தியாயரே?" என்று அஜித் சந்திரனைக் கேட்டான்.

"அடிமைகளுக்கு ஹமணர்கள் தரும் பரிசு."

"ஆனால், உபாத்தியாயருக்கு இது கிடைப்பது சுலபமில்லையே."

"கொடுப்பவர்கள் கொடுத்தால் சுலபம்."

"அப்படியானால் அடிலனே அடித்தானா? ஏன்?" என்று வினவினான் உதயன்.

காமினி அவர்களை மேலே பேசவிடாமல் "தாத்தா இதைத் தெருவில் நின்று பேச வேண்டாம். அவரை உள்ளே

அழைத்து வாருங்கள். காயத்தைக் கழுவிப் பச்சிலை போடுகிறேன். பிறகு பேசலாம்” என்றான்.

“சரியம்மா, நாங்கள் கொல்லைப்புறம் வருகிறோம். குடத்தில் யாரையாவது தண்ணீர் எடுத்து வைக்கச் சொல். அப்படியே மந்தாரை இலை இரண்டும் வாட்டிவை” என்று சொல்லி உதயன், அஜித் சந்திரனைக் கொல்லைப்புறமாக அழைத்துச் சென்றான்.

காமினி தன் கல்யாணத்தைக் கூடப் பொருட்டுத்தாமல் உபாத்தியாயனுக்கு வேண்டிய சிசுருகைஷ்களைச் செய்தாள். அடிலனுடைய எவ்வளவோ குரூரச் செயல்களிலிருந்து அவர்களை அஜித் காப்பாற்றியிருக்கிறான். வில்லவர் குற்றம் செய்யும்போது அடிலன் தண்டனையிட்டால் அதைத் தான் நிறைவேற்றுவதாக அனுமதி பெற்று வருவான் அஜித். அவன் கொடுக்கும் சாட்டையில் வெளிக் கோபமும், கை அபிநியமும் இருக்கும். அடி மாத்திரம் மேலே விழாது. வீட்டைத் தீக்கிரையாக்க உத்தரவிட்டால் உத்தரவை உடனே நிறைவேற்றாமல் ஆற்போட்டு அடிலன் சந்தோஷமாய் இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் மன்னிப்பு வாங்கிக் கொடுப்பான்.

ஆகையால் அஜித் சந்திரன் வார்த்தை, வில்லவருக்கு வேத வாக்கியமாயிருந்தது. அவன் கேழும், அவர்கள் கேழுமாயிருந்தது. அவனுக்கிருந்த துணிச்சல் அவர்களுக்கும் இருந்திருந்தால் அடிலன் அவர்களை அரை விநாடி ஆள முடியாது. கழுத்தைக் கழுவி காமினி அவனுக்குப் பச்சிலை வாட்டிப் போட்ட பின்பு உதயனுடன் தனிமையாயிருக்கையில் அஜித் சந்திரன் இதைத்தான் சொன்னான். “உதயா! வில்லவர் வீடுகள் இரண்டாயிரம் இருக்கின்றன. வீட்டுக் கொரு ஆண் கிளம்பினாலும் அடிலனை இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்து விடலாம். அந்த பயம் அவனுக்

கிருந்தால் இந்த மாதிரி துணிச்சலுடன் அடிக்கமாட்டான். நான் பட்ட அடிக்காகச் சொல்லவில்லை. உயிரையும் நான் அதிகமாக மதிக்கவில்லை. வாள் போரில் மடிவதானால் சம்மதம். ஆனால், ஆடுமாடுகள் மாதிரி அடிபட இஷ்ட மில்லை” என்றான்.

“உபாத்தியாயரே! நீங்கள் சொல்வது உண்மை. ஆனால் வில்லவர் எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் பாருங்கள். வீடுகளோ எதிரிகள் வரும் மலைவாசலில். எந்தப் படையெடுப்பிலும் முதல் காவு இவர்கள்தான். அடிக்கடி குடும்பங்கள் நிர்மூலமாக்கப்படுகின்றன.”

“அதனால் உங்கள் ஜாதி நசிந்து விடுவதில்லை. கிளைகளைக் கழித்தாலும் ஜீவனுள்ள மரம் திரும்பக் கிளைக்கு மல்லவா?”

“தொடர்ச்சியாகக் கழித்தால் எந்த மரமும் பட்டுவிடும். காலம் விட்டுக் கழிக்க வேண்டும். ஐம்பது வருஷத்துக்கொரு முறை படையெடுப்பு வந்தால் சமாளிக்கலாம். ஹுமணர்கள் மேன்மேலும் வந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள். பத்து வருஷத்தில் மூச்சு விடவும் சமயம் அளிக்காமல் தொடர்ச்சியாகத் தாக்கியிருக்கிறார்களோ. அவர்கள் செய்வதோ நமக்குத் தெரிந்த தர்ம யுத்தமன்று. எந்த வரம்புக்கும் உப்பாத போர். தவிர மகாராஜாவிடமிருந்து எந்த உதவியும் இல்லை,” என்றான் உதயன்.

அஜித் சந்திரன் இதற்குப் பதிலே சொல்லாமல் மௌனமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். உதயன் சொல்லுவதில் ஏராளமான உண்மையிருக்கிறதென்பது அவனுக்குத் தெரியும். மகாராஜாவின் மேல் பிசுகு சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை யென்பதையும் அவன் அறிவான். வாலிப் வயதில் ஹுமணர்களை முறியடித்து

பாரதத்தின் எல்லையிலிருந்து விரட்டிய ஸ்கந்த குப்தனுக்கு வயதாகி விட்டது. வாலிபத்திலிருந்த பலமில்லை. எவ்வளவோ ராஜாங்கக் கஷ்டம். ஆனால், குடும்பங்களை வருஷந் தவறாமல் பலி கொடுத்து வரும் வில்லவர்களிடம் அதைச் சொல்லி என்ன பயன்? இருந்தாலும் ஸ்கந்த குப்தன் மேல் தவறு சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாமல் “உதயா! மகாராஜா என்ன செய்வார்? அவருக்கும் ராஜாங்கக் கஷ்டங்கள் மாத்திரமல்ல குடும்பக் கஷ்டங்கள் வேறு இருக்கின்றன. அடுத்தபடி முடித்துவது யார் என்று தகராறு இருக்கிறது” என்றான்.

“மகாராஜாவின் குடும்பக் கஷ்டம் பிரஜைகளுக்கு அனர்த்தமாக முடிகிறது. அவர்கள் முடித்தும் போட்டியால் ஏழைகளின் தலைகள் மலை வாசலில் உருளுகின்றன” என்றான் உதயன் வெறுப்புடன்.

உதயன் கஷ்டத்தால் அவ்விதம் பேசுகிறான் என்பதால் அஜித் அவனிடம் அனுதாபமே பட்டான். தன் ஜாதியின் கஷ்டங்களை நினைத்த உதயனுக்கு வெளியே கேட்டுக் கொண்டிருந்த மேளச் சத்தங்கூடக் காதில் விழுவில்லை. அவன் துயரத்தைப் பார்த்த அஜித் பேச்சை மாற்றித் தன் கதையை விவரமாகச் சொன்னான். விஷயத்தைக் கேட்ட உதயன் அஜித் சந்திரனை நோக்கி, “உபாத்தியாயரே! நீர் செய்த காரியத்துக்கு அடிலன் உம்மை உயிரோடு விட்டது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது” என்றான்.

“யிர் கிடக்கட்டும் உதயா! என் ஜன்மத்தில் இதுவரை நான் யாரிடமும் அடிப்பட்டதில்லை. இதற்குப் பழிவாங்க வேண்டும். அடிலன் மகனுடன் நான் வாளொடுத்துப் போராடி வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதை அவனிடம் தெரிவிக்க நீ ஒருதரம் அரண்மனைக்குப் போய் வரவேண்டும்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“போகலாம்; வரமுடியாது” என்று இகழ்ச்சியாகப் புன்முறை செய்தான் உதயன்; அத்துடன் நிறுத்தவில்லை. “உபாத்தியாயரே! பிராணனை விட வழி எவ்வளவோ இருக்கிறது. இதற்காக நான் அடிலன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய அவசியமில்லை. உமது பைத்தியத்தையும் கொஞ்சம் குறைத்துக்கொள்வது நல்லது. இன்று நம் காமனிக்குக் கல்யாணம். இந்த ஒரு நாளைக்கு என்னை உயிருடன் விட்டுவிடுங்கள். குழந்தையின் கல்யாணத்தைப் பார்த்துவிட்டு நாளைக்கு வேண்டுமானால் அடிலன் வீட்டுக்குப் போய்க் கோதண்டத்தில் தொங்கலாடுகிறேன். நீங்களும் தயவு செய்து இன்று ஒரு நாளைக்கு பிராணனை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு அஜித் சந்திரனை மணப்பந்தலுக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

காமினியின் கல்யாணம் சம்பிரதாயம் சிறிதும் மாறாமல் நன்றாக நடந்தது. மண்டபத்தில் வில்களாலும் அம்புகளாலும் அலங்கரித்துப் புஷ்பத் தோரணங்களை எங்கு பார்த்தாலும் கட்டியிருந்தார்கள். மாப்பிள்ளை பல்தேவ் பெயருக்குத் தகுந்தபடி வாட்ட சாட்டமாக இருந்தான். அஜித் சந்திரனும் உதயனும் மணப்பந்தலுக்கு வந்ததும் தம்பதிகள் அவ்விரு வரையும் வணங்கினார்கள். “என்ன காமனி! முரடனான பல்தேவனையே கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு விட்டாயே” என்று அஜித் பரிகாசம் செய்தான். காமினி வெட்கத்துடன் அஜித் சந்திரனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். மலை போலிருந்த பல்தேவனும் கொஞ்சம் சிரமத்துடன் உடம்பை நெளித்துக் கொடுக்கிறுக்கும் சங்கோஜத்தை வெளிப்படுத்தினான். தனக்கிருக்கும் சங்கோஜத்தை வெளிப்படுத்தினான். தோழிகள் காமினியைக் கேலி செய்தார்கள். பல்தேவனைச் சேர்ந்த வாலிப் முரடர்கள் அவனை வம்புக்கிமுத்தார்கள்.

அன்று முழுவதும் கலியான வீடு கோலாகலத்தில் கழிந்தது. இரவில் இன்னும் அதிகக் குதூகலத்துக்கு ஏற்பாடு

நடந்திருந்தது. ஊர்வலத்தின்போது ஈட்டிப் போர், சிலம்ப வேடிக்கைகள், அம்பு எய்தல் முதலிய வேடிக்கைகளுக்கெல்லாம் தயார் செய்திருந்தார்கள். குறித்த காலத்தில் ஊர்வலம் கிளம்பியது. சந்திரோதயமான சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் இரண்டு குதிரைகள் கட்டிய திறந்த வண்டியில் மஞ்சம் அமைத்துத் தம்பதிகள் உட்கார்ந்து சென்றார்கள். வில்லவர் சிலர் தூர மரங்களில் அம்புகளைக் குறி வைத்து எய்தார்கள். ஆங்காங்கு ஊர்வலம் நின்று ஈட்டிக்காரர்கள் சண்டையிட்டுக் காட்டினார்கள். பந்தங்களின் வெளிச்சத் திலும் சந்திர ஒளியிலும் நகைகள் மின்ன பெண்கள் கூட்டமாக நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் சிரிப்பொலி அடிக்கடி ஈட்டிகளின் சத்தத்தோடு சுருதி சேர்ந்து இன்ப நாத்தை எழுப்பின. ஊர்வலத்தின் கடைசியில், பெண் களுக்கும் பின்பாக அஜித் சந்திரன் உதயனோடு நடந்து கொண்டிருந்தான்.

இப்படி உல்லாசமாகப் பேரிரைச்சலோடு சென்று கொண்டிருந்த ஊர்வலத்தைத் திடுதிடுவென்ற குதிரைக் காலடிகள் சற்று நிதானப்படுத்தின. உதயன் முன்னால் ஓடி ஊர்வலத்தின் விளையாட்டுகளை நிறுத்தி ஓர் ஓரமாக செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்தான். பின்னால் வெகு வேகமாக வந்திருந்த குதிரைகளுக்கு ஊர்வலம் வழிவிட்டது. வேட்டையாடிவிட்டுத் தன் சகாக்களுடன் வந்துகொண்டிருந்த அடிலன் ஊர்வலத்தை அடைந்ததும் குதிரையின் வேகத்தைச் சற்று அடக்கினான். மற்றவர்களும் ஒருகணம் நிதானித் தார்கள். ஹுமணர்களைக் கண்ட வில்லவர் சப்த நாடிகளும் அபங்கி நின்றார்கள். எதிரே நடுங்கிக் கொண்டு நின்ற உதயனைப் பார்த்த அடிலன், “உதயா! யாருக்குக் கல்யாணம்” என்று விசாரித்தான்.

“என் பேத்திக்குத்தான்.”— உதயன் பணிவுடன் சொன்னான்.

அடிலன் மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த காமினியைப் பார்த்தான். குடியால் சிவந்து வேட்கையால் அலுத்திருந்த அவன் கண்களில் ஆச்சரியம் அதிகரித்தது. “உதயா, இதுவரை ஆழகான பேத்தி உனக்கிருக்கிறாளென்று தெரியாதே” என்று சொல்லிக்கொண்டே, “பெண்ணே! இப்படி வா” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

மாப்பிள்ளை பல்தேவ் மலைபோல் வளர்ந்திருந்தானே யொழிய அவன் புத்தி அவ்வளவு துட்டிகையானதன்று. புத்தி யில்லாதவன் பேசாமலாவது இருந்திருக்கலாம். ஆனால், ‘காமினிக்கு என்ன நேருமோ? இந்தப் படுபாவி கண்போட்டு விட்டானே!’ என்ற திகிலில், “அவளைக் கூப்பிடாதீர்கள் மகராஜ்! அவனுக்குப் பதில் தாங்கள் சொல்லும் எல்லா வேலைகளையும் நான் செய்கிறேன்,” என்று கெஞ்சிக் கொண்டே வண்டியிலிருந்து குதித்து ஓடிவந்து அடிலன் குதிரையின் அருகில் நின்று காலைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“இந்த மடையன் யார்?” என்றான் அடிலன்.

“மாப்பிள்ளை” என்றான் உதயன்.

“அது தெரிகிறது; இவன் பெயர்?”

“பல்தேவ்.”

“சரியான பெயர்!” என்று ஆமோதித்த அடிலன், “மடையா! விலகி நில்!” என்று அக்ஞாபித்து, “பெண்ணே! இப்படி வா” என்றான்.

வில்லையும் அம்பையும் ஈட்டியையும் ஏந்தி நின்ற அத்தனை வீரர்களில் ஒருவனுக்குக்கூட அடிலனை எதிர்த்துப் பேசத் தெரியமில்லை. அவர்களைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கொஞ்சநஞ்ச நல்ல அபிப்ராயத்தையும் இழந்த அஜித் சந்திரன் ஒரு மூலையில் நின்று என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காமினி பயத்துடன் வண்டியிலிருந்து இறங்கி அடில் னிடம் தயங்கித் தயங்கிச் சென்றாள். தன் காலடியில் நின்ற காமினியை அடிலன் உற்றுப் பார்த்தான். இடது கையால் குதிரை லகானைப் பிடித்தவண்ணம் வலது கையால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி ஆராய்ந்தான். குற்றமற்ற அந்த முகத் தாழையில் லயித்த அடிலன் கண்களில் கூடக் காமவெறி ஒரு விநாடி அகன்றது. “உன் பெயரென்ன?” என்றான் அடிலன்.

“காமினி.”

“உன் அழகுக்குத் தகுந்த பெயர்” என்று சொல்லி மாப்பிள்ளை பல்தேவைப் பார்த்தான்.

பல்தேவ் மீண்டும் தன் வாயைத் திறந்து அடிலன் கோபத்தைக் கிளரினான். “மகராஜ்! அவளை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். இன்றுதான் எங்களுக்குக் கலியாண மாயிற்று” என்று அடிலன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டான். காலை மீண்டும் பிடித்த கையைச் சாட்டைப் பிடியால் அடித்து விலக்கிய அடிலன், “மடையா! உன் மனைவியையார் என்ன செய்து விட்டார்கள்? நான் அவளைப் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில்...” என்று சொல்லிக் கொண்டு போகையில் மாப்பிள்ளை குறுக்கே பாய்ந்து, “மகராஜ்! நீங்கள் பேசுவதோடு நிற்கவில்லை, தொடு கிறீர்களே” என்றான்.

அடிலன் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டது. “டேய்! நான் என்ன செய்யலாம், என்ன செய்யக்கூடாது என்று தீர்ப்புச் செய்ய உனக்கு என்ன துணிச்சல்? அடிலனை யாரென்று நினைத்தாய்?” என்று கர்ஜித்துத் தன் வீரர்களைப் பார்த்து, “இந்தப் பெண்ணை அரண்மனைக்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டு லகானை இழுத்துக் குதிரையை நகர விட்டான்.

உதயனும் பல்தேவும், “மகராஜ்” என்று கதறினார்கள். கூட்டத்தினர் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்கள். அடிலன் வீரர்களில் இருவர் காமினியைப் பிடிக்க நெருங்கினார்கள். “ஐயோ! என்னிடம் வராதீர்கள்” என்று காமினி கூச்ச லிட்டாள். அந்த சமயத்தில் அருகே வந்த வீரன் ஒருவனும், “ஐயோ” என்று கூச்சலிட்டுத் தரையில் சாய்ந்தான். அவன் கழுத்தில் வில்லவரின் விஷந் தீட்டிய அம்பு பாய்ந்திருந்தது. கழுத்தில் செய்திருப்பார்கள் என்று இந்தத் துணிகரச் செயலை யார் செய்திருப்பார்கள் என்று அம்பு வந்த திக்கை நோக்கினான் உதயன். ஓர் அம்பு செலவழிந்து விடவே இரண்டாவது அம்பை வில்லில் மாட்டி நானை இழுத்துக் காமினியை அணுகிக் கொண்டிருந்த இரண்டாவது வீரனுக்காகக் குறி வைத்துக் கொண்டிருந்தான் அஜித் சந்திரன்.

காமினியை நெருங்கிய இரண்டாவது வீரன் பயந்து குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு ஒடிவிட்டான். ஆனால், அஜித் சந்திரன் வெற்றி ஒரு விநாடிதான் நிலைத்தது. அதேத் தலைமுடி சுமார் இருபது குதிரை வீரர்கள் தடதடவென நூர்வலத்தில் புகுந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தலைமை வகித்து அடிலனே வந்தான். “யாரவன் அம்பு எய்தவன்?” என்று விசாரித்தான் அடிலன்.

“நான் தான்!”

ஊர்வலத்தின் கோடியிலிருந்து வந்த சப்ததை நோக்கி கண்களைச் செலுத்திய அடிலன் கோபம் பன்மடங்கு அதிக மாயிற்று. “யார்... உபாத்தியாயனா? உனக்கு உயிர் வெறுத்து விட்டதா?”

“இல்லை; மானம் பெருத்துவிட்டது அடிலா! இன்னோர் அம்பும் தயாராயிருக்கிறது. இந்தா, இத்துடன் உன் அக்கிரமம் உலகத்திலிருந்து ஒழியட்டும்,” என்று சொல்லி அம்பை எய்தான்.

பல யுத்தங்களில் பயின்றுள்ள அடிலன் குதிரையைத் தட்டிப் பாய வைத்து அதன் உடலில் அம்பைத் தைக்கச் செய்து, குதிரை விழுமுன் லாகவமாக அப்புறம் குதித்தான். உடனே இடிபோன்ற குரலில் கட்டளையிட ஆரம்பித்தான். “இந்த அடிமைகளை அடித்து விரட்டுங்கள். அந்தச் சிறுக்கி யையும் உபாத்தியாயனையும் பிடித்து வாருங்கள். இங்கு எவனாவது அரை விநாடி நின்றால் ஒழித்துக் கட்டுங்கள்” என்றான்.

அடுத்த விநாடி ஊர்வலம் அமளிப்பட்டது. குதிரை வீரர்கள் பாதசாரிகளான வில்லவர்மேல் பாய்ந்தார்கள். இரு வீரர்கள் காமினியைக் கரகரவென்று இழுத்துச் சென்றார்கள். உபாத்தியாயன் எதையும் சட்டை செய்யாமல் மீண்டும் ஓர் அம்பை வில்லில் பொருத்தினான். நாணை இழுக்குமுன் பிரம்மாண்டமான ஒரு குதிரை அவன் தலை மேல் பாய்ந்தது. ஈட்டியின் நுனி ஒன்று தலையில் பலமாகத் தாக்கியது. அஜித் சந்திரனுக்கு உலகமே இருட்டிவிட்டது போல் தோன்றியது. ஸ்மரணை எங்கோ பறந்துவிட்டது.

4. உணர்ச்சியின் புரட்சி

மனிதனுக்கு என்னற்ற உணர்ச்சிகளை இறைவன் படைத்திருக்கிறான். ஓவ்வோர் உணர்ச்சியின் குணமும் தனித்தனியாக இருப்பது போல் தோன்றினாலும், ஓர் உணர்ச்சிக்கும் இன்னோர் உணர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. சமுத்திரத்தின் அலைகளில் ஒன்று எழுந்து முடிந்தவுடன் எப்படி இன்னோர் அலை எங்கிருந்தோ பிரம்மாண்டமாகக் கிளம்பு கிறதோ, அந்த மாதிரியே மனித உணர்ச்சியில் ஒன்று நம்மை வளைத்து ஆட்டிவிடப் போகும் சமயத்தில் நம்மை ஆட்கொள்ளுகிறது. இப்படி ஓர் அலையிலிருந்து இன்னோர் அலைமேல் தாவிச் சென்று நாட்கள் கடப்பது தெரியாமல் வாழ்க்கை யாத்திரையை நடத்துகிறோம்.

உதாரணமாக அனுதாபம், அங்பு, ஆசை, இன்பம் என்ற உணர்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த உணர்ச்சிகள் நான்கும் நால்வகைப்பட்டவை. ஆனால் அனுதாபத்திலிருந்து அங்பு முளைக்கிறது. அங்பு எந்த வஸ்துவிடத்தில் ஏற்படு கிறதோ அதை அடைய ஆசைப்படுகிறோம். ஆசை பூர்த்தி யாகும் நிலைதான் இன்பம். இப்படி நெருக்கமாகத் தொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த உணர்ச்சிகளிலிருந்து யாரும் விடுபடுவதில்லை. சித்ராதேவி மட்டும் எப்படி விடுபடுவாள்?

காலையில் சண்பகத் தோட்டத்திலிருந்து திரும்பி வந்தது முதல் அவள் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் சதா அஜித் சந்திரனைச் சுற்றியே பலவிதமாக வட்டமிட்டுக்

கொண்டிருந்து. அன்று பகவில் கூட என்ன சாப்பிடுகிறோ மென்பதை அறியாமலே சாப்பிட்டாள். வேலைக்காரர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சம்பந்தமில்லாத பதில்களைச் சொன்னாள். தகப்பனுடன் வழக்கம் போல் வேட்டைக்குச் செல்ல மறுத்துத் தன் அறையில் தனிமையை நாடினாள். ஆன் பெண் உறவில் ஒருவரைப் பற்றி மற்றொருவருக்கு எழும் என்னங்கள் புத்தியில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் வேற்று மனிதர்கள் வேம்பாக இருப்பார்கள். இந்த என்னங்களின் சஞ்சாரத்துக்குத் தனிமையால் கிடைக்கும் தடையற் ற சுதந்திரம் அத்தியாவசியமானது.

ஆகையால்தான் அறையில் பஞ்சணையில் படுத்துக் கொண்ட சித்ராதேவி காலை நிகழ்ச்சிகளை ஓவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்த்துக் கேள்வி சமாதானங்களைத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். தன் தகப்பனார் எவ்வளவோ அடிமைகளுக்குக் கசையடிகள் கொடுப்பதை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். ஆனால் உபாத்தியாயனை அடித்தபோது மட்டும் ஏன் தன் மனம் தாளவில்லை என்று யோசித்தாள். அதற்குக் காரணம் அவன் அழகா? உயரமா? அல்லது சதா ஈட்டிகள் போல் பிரகாசிக்கும் அந்த இரு விழிகளா? அதெல்லாம் எதுவுமில்லை, நெடுநாள் பழகிய தோழம். அதனால் ஏற்பட்ட அனுதாபம். இவ்வளவேதான் என்று சொல்லிக் கொண்டாள். அஜித் சந்திரனிடம் உண்டானது அனுதாபமாயிருந்தால் அவன் அழகு, உயரம், கண்கள் இவற்றைப் பற்றி என்ன கவலை? அவனிடம் ஏற்பட்டது அன்புதானா?

இந்த நினைப்பில் அவள் கர்வம் குறுக்கிட்டது. ‘சீ அடிமையிடம் அன்பா! இல்லை, இல்லை; அது அனுதாபந் தான். பாடம் சொல்லிக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட பரிவுதான்’ என்று தன்னைக் கடிந்துகொண்டாள். ‘இருந்தாலும் உபாத்தி

யாயர் என்னிடம் அப்படியெல்லாம் பேசியிருக்கக் கூடாது. அதுவும் என் கையைப் பிடித்து இழுத்து...’

இந்த இடத்தில் அவள் எண்ணங்கள் உடைந்து உடல் முழுவதும் இன்பம் பரிமளித்தது. யொவனம் துளிர்த்துப் பாலாவென மின்னிய அவள் உடல் ஒருமுறை பஞ்சணையில் புரண்டது. பருவத்தின் வேட்கையால் இதழ்களில் மயக்க மான புன்முறுவலும் ஓடியது. மல்லாந்து படுத்து அறையின் கூரையிலிருந்த வேலைப்பாடுகளைச் கண்கள் பார்த்தன. கண்களில் ஒரு வெட்கங் கலந்த வெறி இருந்தது. அவள் உடலில் இயற்கையாகக் குன்றிப் போயிருந்த இடை முதலிய வளைவுகள், வெட்கத்தால் இன்னும் அதிகமாகக் குன்றிப் போயின.

இத்தகைய எண்ணங்களைச் சித்ராதேவி உதறித் தள்ளப் பார்த்தாள். ஆனால் உணர்ச்சிகளிலிருந்து அவளால் விடுபட முடியவில்லை. அனுதாபத்திலிருந்து அன்பும், அன்பிலிருந்து ஆசையும், ஆசையின் வேகத்தினால் இன்ப அலைகளும் அவள் புத்தியில் ஓட ஆரம்பித்து, அவள் உடலை இல்லாத பாடெல்லாம் படுத்தி வைத்தன. ஆனால் அந்தஸ்தினால் ஏற்பட்ட கர்வம் மட்டும் உண்மையை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தது.

இந்த நிலையில் நாள் முழுவதையும் எப்படியோ கடத்திய சித்ரா, மாலையில் உப்பரிகைக்கு வந்து தூரத் தில் தெரிந்த ஹிந்துகுஷ் மலையுச்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். எஜமானியின் சஞ்சலமான நிலையைக் கண்ட தோழி, “அம்மா, உடம்புக்கு ஏதாவது...” என்று அரம்பித்தாள்.

“ஓன்றுமில்லை” என்ற பதில் பளிச்சென்று வந்தது.

“என்ன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!”

“ஹாம்... காலையில் வேட்டைக்குப் போன தகப்பனார், வரவில்லையே என்று பார்க்கிறேன்.”

தோழி மேலும் ஏதோ கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். சித்ராதேவி விழித்த விழிகளில் அக் கேள்விகள் வாயிலிருந்து கிளம்பவே இல்லை.

“நீ கீழே போய் விருந்தினர்களைக் கவனி. நான் சற்றுப் பொறுத்து வருகிறேன்” என்று சித்ராதேவியின் சொற்களால் துரத்தப்பட்ட தோழி வெகு வேகமாகப் படிகளில் இறங்கிச் சென்றுவிட்டாள்.

அடிலன் மாளிகையில் அன்று விருந்தினர்கள் ஏராளமாக வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் சாதாரண விருந்தினர்கள் அல்ல. கழுல் என்று இப்பொழுது அழைக்கப்படும் கபீசு புரத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள். கபீசம் ஹமணர் வசமாகிப் பதினெண்து வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. அடிக்கடி அடிலன் மாளிகையில் கூடி ஹமணர்கள் ஆட்சியை விந்து நதிக்கு அப்பால் எப்படிப் பரப்பலாம் என்று யோசித்து வந்தார்கள். அத்தகைய முக்கிய யோசனையை முன்னிட்டே கபீசத்தின் தலைவன் தன் பிரபலமான படைத் தலைவர் களில் நால்வரை அடிலனிடம் அனுப்பியிருந்தான். அன்று சித்ராதேவிக்குப் பிரதேச விஸ்தரிப்பிலோ, வேறு விஷயங்களிலோ மனம் செல்லாததால் அவள் வந்திருந்த விருந்தினர்களோடு கலந்து கொள்ளவே இல்லை. கீழே நடந்துகொண்டிருந்த ஹமண ஸ்த்ரீகளின் பேச்சொலிகள் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தனவேயொழிய புத்தியில் காலை நிகழ்ச்சி களைத் தவிர வேறொன்றும் ஏறவே இல்லை. புத்த யோசனையிலிருந்ததால் காலம் கன வேகமாகப் பறந்தது. அடிலன் அரண்மனையை நெருங்குவதற்கு அறிகுறியாகக் குதிரைக் காலடிகள் பலமாகக் கேட்டன.

சித்ராதேவி மாடியிலிருந்தே அடிலன் வருகையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். குதிரையிலிருந்து இறங்கிய அடிலன் உள்ளே வராமல் மாளிகை பக்கவாட்டுக்காகச்

சென்றான். சற்று நேரத்தில் மாளிகையின் முதல் கட்டுக்கும் இரண்டாம் கட்டுக்கும் இடையிலிருந்து வெளி முற்றத்தில் இரைச்சல் பலமாகக் கேட்டது. மாடியின் கைப்பிடியிலிருந்து சித்ராதேவி எட்டிப் பார்த்தாள். பத்துப் பதினெண்து வேலைக்காரர்கள் எதையோ தூங்கு கொண்டிருந்தார்கள். கீழே சென்று என்ன நடக்கிறதென்பதைப் பார்க்கலாமென்று சித்ராதேவி திரும்பினாள். அதற்குள் வெகு வேகமாக மாடிக்கு ஓடி வந்த தோழி, “அம்மா! அம்மா! மலைவாசல் வில்லவர்கள் புரட்சி செய்து விட்டார்களாம். அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்ட ஒருவன் உங்கள் தகப்பனாரின் வீரர்களில் ஒருவனைக் கொன்றுவிட்டானாம். அவ்வளவு துணிச்சல் உள்ளவன் யாரென்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“யார்?”

“நமது உபாத்தியாயர்?”

சித்ராதேவி கற்சிலைபோல் நின்றுவிட்டாள்.

“அவரைத் தலையில் ஈட்டியாலடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என்றாள் தோழி தொடர்ந்து.

“உயிர்...?” என்று மார்பில் கையை வைத்துக் கொண்டு சித்ராதேவி கேட்டாள்.

“இன்னும் இருக்கிறது. மூர்ச்சை தெளிவிக்கத்தான் சிகிச்சை நடக்கிறது. மூர்ச்சை தெளிந்ததும் கோதண்டத்தில் கட்டப் போகிறார்கள்.”

சித்ராதேவிக்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. மிகுந்த வேதனையுடன் சுவரின் கைப்பிடியில் சாய்ந்தாள்.

“உபாத்தியாயன் விழித்துக் கொண்டான்” என்ற கூச்சல் கீழே இருந்து வந்தது. வெகு துரிதமாகப் படியிலிருந்து இறங்கிச் சித்ராதேவி கீழே ஓடி வெளி முற்றத்தை அடைந்தாள்.

வேலைக்காரர்களும் விருந்தினர்களுமாகப் பெருங் கூட்டம் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தது. கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு சித்ரா எட்டிப் பார்க்கப் போனாள். அவள் அருசில் மிக உயரமாய் நின்றிருந்த தோரமானா என்ற ஹமனன், அவளைச் சிறிது பிடித்து நிறுத்தி, உபாத்தியாயனுக்கு உங்கள் தகப்பனார் இப்பொழுதுதான் உயிர் கொடுத்திருக்கிறார். கொஞ்சம் பொறுங்கள் என்றான்.

“எதற்காக சிகிச்சையளித்து உயிர்ப்பித்தார்?”

“சாவை அளிப்பதற்காக. பிறப்பும் இறப்பும் மனிதனுக்கு மாறிமாறி வருகிறதல்லவா?” என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் செய்தான் தோரமானா.

சித்ராதேவி அப்பொழுது ஹாஸ்யத்தில் இறங்கும் மனப்பான்மையில் இல்லை. மூர்ச்சையாயிருக்கும் ஒரு மனிதனுக்குச் சிகிச்சையளித்து அவனைக் கசையாலடித்துக் கொல்லுவதைப் போன்ற மிருகத்தனம் ஹமனை ஸ்த்ரீயான அவளுக்குக்கூடப் பொறுக்கவில்லை. ஆனால் அடில ணையோ அங்கிருந்த இதர ஹமனர்களையோ எதிர்க்கத் துணிவில்லாதவளாய்ச் செயலற்று நின்றிருந்தாள்.

இதற்குள் வேலைக்காரர்கள் அலீத் சந்திரன் கைகளை உயரத் தூக்கிக் கோதண்டத்தில் கட்டினார்கள். கால்களுக்குக் கீழேயிருந்த இரும்பு முளைகளில் தளை போட்டார்கள். அலீத் சந்திரன் கண்கள் லேசாகத் திறந்தன. எதிரே கூட்டத்திலிருந்த சித்ராவின் கண்களை அவை சந்தித்ததும் அவள் இதழ்களில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. அதைப் பார்த்த சித்ராவின் கண்களில் இரண்டு நீர்த்துளிகள் எழுந்து நின்றன.

5. உபாத்தியாயன் உயிர்

ஏட்டிக் காயத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தத்தால் ஏற்கெனவே சிவந்திருந்த அஜித் சந்திரன் முகம், வெளி முற்றத்தை அடுத்து நின்ற தூண்களில் சொருகப்பட்டிருந்த தீப்பந்தங் களின் ஜ்வாலையில் இன்னும் அதிகச் சிவப்பாகத் தெரிந்தது. சாதாரணமாகவே பிரகாசிக்கும் கண்கள் தீப் பொறிகள் போல் தெரிந்தன. அவன் கம்பீரமான பார்வை யையும் இதழ்களில் ஓடிய அந்தச் சிரிப்பையும் நீண்ட நேரம் பார்க்கச் சக்தியில்லாதவளாய் சித்ராதேவி தலைகுனிந்து, கண்களில் எழுந்து திரண்ட நீர்த்துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மரணம் எதிரில் நிற்கும் அந்தச் சமயத்திலும் அவனால் சிரிக்க முடிந்த நெஞ்சத் துணிவு அவளுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது! பக்கத்தில் நின்ற தோரமானா வும், “சித்ராதேவி! இவன் மிகவும் தொயியஸ்தன். குப்த வம்சத்தில் இவனைப் போல பத்துப் பேர் இருந்தால் விந்துஸ்தானத்தை ஜெயிக்கவே முடியாது” என்றான்.

சித்ராதேவிக்கு அந்தச் சமயத்தில் ஹிந்துஸ்தானத்தைப் பற்றியோ, பூமியின் வேறு எந்தப் பிரதேசத்தைப் பற்றியோ கவலை ஏதும் இல்லை. உபாத்தியாயன் கதியைப் பற்றிய என்னமே அவள் இதயத்தைச் சூழ்ந்திருந்தது. கோதண்டத் தில் கட்டப்பட்டிருந்த உபாத்தியாயன் எதிரில் உடையேது கொண்டிருந்த ஹமனன் எந்தச் சமயத்தில் கசையடியைத் தொடங்கிவிடுவானோ என்ற திகில் அவள் மனத்தை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“ஹ! ஆகட்டும்” என்று உத்தரவிட்டான் அடிலன். ஹனை அடிமையின் கையிலிருந்த சாட்டை உயர எழுந்து ‘களீரென்ற சத்தத்துடன் உபாத்தியாயன் உடலின் மேல் இறங்கியது.

முதல் அடிமைக் கொடுத்துவிட்ட ஹனை அடிமை “உபாத்தியாயருக்கு மொத்தம் எவ்வளவு அடிகள் கொடுக்கும்படி உத்தரவு!” என்று கேட்டான்.

“மடையா! இவன் உயிர் போவதற்கு எவ்வளவு அடிகள் தேவை என்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பதிலில் அடங்கிய ஹாஸ்யத்தை நினைத்து இடிஇடியென்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான் அடிலன். கூட்டத்திலிருந்து இதர ஹனைர்களும் சிரித்தார்கள், இருவரைத் தவிர. ஒருத்தி சித்ராதேவி, இன்னொருவன் தோரமானா. இந்தச் சம்பவம் நடைபெற்ற சில வருஷங்களில் ஸிந்துஸ்தானத்தில் ஹனைர்களின் சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்த தோரமானா அப்பொழுது ஹனைர் சௌன்னியத்தில் சாதாரண தலைவனாகத்தான் இருந்தான். ஆனால் பிற்கால ராஜ்யாதிபதிக்கு அவசியமான ஒரு நிதான புத்தியும், சம்பவங்களைச் சரியானபடி சீர் தூக்கிப் பார்க்கக்கூடிய சக்தியும் அவனிடம் அப்பொழுதே புலப்பட்டன. அப்பேர்ப்பட்ட தோரமானாவுக்கு ஒரு வீரனை அடிலன் இம்மாதிரி சித்திரவதை செய்வது அடியோடு பிடிக்கவில்லை. இருந்தாலும் அடிலன் வீட்டில் தான் விருந்தாளி என்ற காரணத்தால் இந்தச் சித்திரவதையில் குறுக்கிட்டு எதுவும் செய்யாமல் மௌனமாக என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சாகும்வரை உபாத்தியாயனை அடிக்க உத்தரவு கொடுத்தவுடன் கசையடிக்காரன் தன் தொழிலை அதிக உக்கிரமாகவும் துரிதமாகவும் செய்யத் தொடங்கினான்.

சள்ளர் சள்ளர் என்று உபாத்தியாயன் உடல் மேல் சாட்டை வார் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்தது. ஓவ்வோர் அடியிலும் அது பியத்துவிட்ட சதையிலிருந்து ரத்தம் பீரிட்டு எழுந்து உபாத்தியாயன் உடலைச் செந்நிறமாக அடித்துக் கொண் டிருந்தது! இத்தனை அடிக்கும் உபாத்தியாயன் வாயிலிருந்து எந்தவிதமான சத்தமும் வரவில்லை! அவன் அலறுவான் என்று எதிர்பார்த்த அடிலன் ஏமாந்து போனான். ஆகவே சுமார் பன்னிரண்டு அடிகள் கொடுத்த ஆயாசத்தில் கை அசந்து போய் ஒரு நிமிஷம் அடிமை நிறுத்தி நெற்றி வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்ட கசையடிக்காரன் மேல் அடிலன் எரிந்து விழுந்தான். “டேய்! பன்னிரண்டு அடி பட்டவனுக்கு ஆயாசமில்லை, அடித்த உனக்கு ஆயாசம் வந்துவிட்டதா? உம் ஆகட்டும். சீக்கிரம் இவன் உயிர் போகாவிட்டால் உன் உயிரை வாங்கிவிடுவேன்” என்று அடிலன் கூவினான். அந்தக் கூச்சலால் நடுங்கிய கசையடிக் காரன் மீண்டும் சாட்டையை ஓங்கினான்.

“நிறுத்து அடிமை” என்ற அதிகாரமான குரல் அவனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. கும்பலை விலக்கித் தள்ளிவிட்டுச் சித்ராதேவி கசையடிக்காரன் எதிரில் வந்து “கொடு அந்தச் சாட்டையை இப்படி” என்றாள். அவள் வேகத்தையும், கோபத்தையும் கண்ட அடிலன் கூட ஆச்சரியப்பட்டான். சித்ராவின் மனோபாவம் அவனுக்குப் புரியவில்லை! உபாத்தியாயன் மீது விழுந்த ஓவ்வோர் அடியும் அவள் இதயத்தின் மீது விழுந்திருக்கிறதென்பதையும் அவன் உடலிலிருந்து சொட்டிய ஓவ்வொரு துளி ரத்தமும் அவள் இருதயத்திலிருந்து சொட்டியிருக்கிறதென்பதையும் அவன் எப்படி அறிவான்?

ஆகவே, “சித்ரா! வழியை விடு. அடிமை தண்டனையை நிறைவேற்றட்டும்” என்றான் அடிலன். சித்ரா பதில் ஏதும்

சொல்லவில்லை. சாட்டையைக் கொடுத்துவிடும்படி கசையடிக்காரனிடம் கையை நீட்டினாள். கசையடிக்காரன் நிலைமை தர்மசங்கடமாயிருந்தது. எஜமான் ஒருவித உத்தரவையும் எஜமானுடைய பெண் அதற்கு நேர்மாறாக மற்றோர் உத்தரவையும் இடும்போது யார் உத்தரவை நிறைவேற்றுவது என்பதை அறியாமல் தவித்தான். சித்ராதேவி யின் கோபம் எல்லை மீறிவிடவே ஒரே பாய்ச்சலில் கசையடிக்காரன்மீது பாய்ந்து சாட்டையைப் பிடிங்கிக் கொண்டாள். “நான் உத்தரவிடும்போது அதை எதிர்த்து நிற்க உனக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா? இதோ இது எப்படியிருக்கிறது பார்?” என்று சாட்டையை ஓங்கி வீசினாள்.

சளீர் சளீரென மின்னல் வேகத்தில் இறங்கிய சாட்டை யடிகளைத் தாங்க முடியாமல் கசையடிக்காரன் வெளி முற்றத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்கு ஓடினான். “ஐயோ ஐயோ” என்று அலறினான். சித்ராதேவி அவனை விடாமல் தூரத்தித் தூரத்தி அடித்துக் கொண்டே “உனக்கு வலிக்கிறதா? இந்த வலியைக் கூடத் தாங்க முடியாத நீ ஒரு வீரனா? உபாத்தியாயர் அத்தனைக்கும் வாயைத் திறந்தாரா, பார்த்தாயா?” என்று சீறிப் பேசினாள்.

கொடுமையே அவதாரமான அடிலன் அடிமை அடிபடுதை மிகவும் ரசித்தான். கசையடியில் அவன் துள்ளித் துள்ளி ஓடுவது அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஹிம்சையை ரசிப்பதில் ஹுமணர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள் என்பதைச் சரித்திரமே சொல்லுகிறது. கசையடிக்காரன் அடிதாங்கமாட்டாமல், “எசமான்! எசமான்” என்று கதறினான். பிரும்மாண்டமான அவன் சரீரத்திலிருந்து ரத்தம் ஆழாய்ப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. அடிமையின் கூக்குரலும், தான் அஜித் சந்திரனுக்கு அளித்த தண்டனை நிறைவேற்றப் படாமல் பாதியில் நிற்பதால் அடிலன் குறுக்கிட்டு “சித்ரா!

என்ன இது? சாட்டையை அவனிடம் கொடுத்துவிடு!” என்றான்.

இந்த உத்தரவைக் கேட்ட சித்ராதேவி கசையடிக்காரனைத் தூரத்துவதை விட்டுத் தகப்பனிடம் வந்து “உபாத்தியாயரை எதற்காக்க கொல்லப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“என்ன இதற்குள்ளாகவா மறந்துவிட்டாய்?” என்றான் அடிலன்.

“எதை?”

“என் வார்த்தையை! ‘திரும்பியும் இந்தப் பிராந்தியத்தில் காலை வைத்தால் சாட்டையால் உயிர் போகும் வரை காலை வைத்தால் சொல்லுவேன்’ என்று உபாத்தியாயனை நான் அடிக்கச் சொல்லுவேன் என்று உபாத்தியாயனை நான் காலையில் எச்சரிக்கவில்லையா?”

“உபாத்தியாயர் தாமாக மாளிகைக்குள் வரவில்லையே, நீங்கள்தானே காயப்படுத்திக் கட்டிக்கொண்டு வந்தீர்கள்?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று அடிலனுக்குத் தெரியவில்லை. “இந்தப் புரட்சிக்காரனை நான் எப்படி உயிருடன் விட முடியும்? இவனை விட்டால் மற்றவர் களுக்கும் புரட்சி செய்யத் துணிச்சல் உண்டாகி விடாதா?” என்று கேட்டான்.

“உபாத்தியாயர் என்ன புரட்சி செய்தார்?” என்று சித்ராவினவினாள்.

“என் உத்தரவை எதிர்த்து நிற்கும்படி வில்லவரைத் தூண்டினான். என் வேலைக்காரர்களில் ஒருவனைக் கொன்றுவிட்டான். நான் குதிரையைப் பலி கொடுத்திருக்கா விட்டால் என்னையும் கொன்றிருப்பான். காலையிலிருந்து அவன் குனம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறி வருகிறது. அவன் குனம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறி வருகிறது. காலையில் பெண்ணுக்குக் காதலனாயிருந்தான்; இரவில்

எனக்கு எம்மாகப் பார்த்தான். இவனை இன்னும் விட்டு வைத்தால் என்னென்ன நடக்குமோ தெரியாது”

அவன் பதிலிலிருந்த மற்ற அம்சங்களைத் தித்ராதேவி விட்டுவிட்டு உபாத்தியாயன் குற்றத்தை மட்டும் ஆராய்வதில் இறங்கினான்.

“நீங்கள் வில்லவருக்கு என்ன உத்தரவிட்டார்கள்? எதை எதிர்த்து நிற்கும்படி உபாத்தியாயர் தூண்டினார்?” என்று கேட்டாள்.

அந்தக் கேள்வியால் அடிலன் அதிர்ச்சியடைந்தான். ‘இன்னொருவன் மனைவியைத் தூக்கிவரப் பார்த்தேன். அஜித் எதிர்த்தான்’ என்று சொந்தப் பெண்ணிடம் எந்தத் தகப்பன்தான் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? அடிலன் ஒரு நிமிஷம் குழம்பிப் போய் நின்றான். பிறகு சிரிப்பால் அதை மழுப்பி விடுவதற்காகப் பெரிதாகச் சிரித்து, “சித்ரா! குரு விசவாசத்தால் குறுக்கு விசாரணை பலமாக நடத்துகிறாயே. காரணம் எதுவாயிருந்தால் என்ன? புரட்சிக்காரனை ஒழிக்க வேண்டியது ஆள்பவன் தர்மந்தானே?” என்றான்.

அதுவரை மெளனமாக நின்ற தோரமானாவும் சித்ராவுடன் சேர்ந்து கொண்டான். “புரட்சி செய்தவனாயிருந்தால் அவனைத் தூக்கில் போட்டுக் கொன்றிருக்க வேண்டும். இவனைப் போன்ற வீரனைச் சித்ரவதை செய்வதற்கு எந்த நியாயமுமில்லை. வீரன் செய்யக்கூடிய காரியமுமில்லை” என்றான் தோரமானா.

அடிலன், சித்ராதேவியையும் தோரமானாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். உபாத்தியாயன் கட்சி விநாடிக்கு விநாடி பலப்பட்டு வருவது அவனுக்குப் பெரும் சங்கடத்தை அளித்தது. அதற்குள் கோதண்டத்துக்கு அருகிலிருந்த இரு வேலையாட்கள், “எசமான்! எசமான்!” என்று கூச்சலிட்டு ஒடி வந்தார்கள்.

“என்ன?” என்று சீறித் திரும்பினான் அடிலன்.

“உபாத்தியாயன் உயிர் போய்விட்டது. அதோ பாருங்கள். தலை தொங்கிவிட்டது!” என்றான் வேலைக் காரன்.

சித்ராதேவியின் இருதயம்கூட ஒரு விநாடி நின்று விட்டது. அடிலன் ஒருமுறை உபாத்தியாயனை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினான். அஜித் சந்திரன் தலை துவண்டு கொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“நல்லவேளை! ஒழிந்தான். இவன் இன்னும் அரை விநாடி இருந்தால் நம்மைக் கைகலக்க விட்டிருப்பான். வாருங்கள், போகலாம்” என்று தோரமானாவிடம் கூறி விட்டு, “சித்ரா! உபாத்தியாயனை இனிமேல் நீ விடுதலை செய்துவிடு” என்று அவளைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே வெளி முற்றத்திலிருந்து வெளியேறினான். தோரமானாவும் இதர ஹுனர்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனர்.

சித்ரா உள்ளே எழுந்த துக்கத்தை வெள்ளக்குடி காட்டாமல் மறைப்பதற்காகப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அஜித் சந்திரன் அருகில் சென்றாள். முகத்தில் பிரதிபலித்த அவள் மனவேதனையை ஓரளவு உணர்ந்துகொண்ட வேலையாட்கள் அஜித் சந்திரன் கால் தளைகளை முதலில் அவிழ்த்துவிட்டுப் பிறகு மேலே இருந்தவைகளை விடுவித்து வெகு ஜாக்கிரதையாக உடலைத் தரையில் படுக்க வைத் தார்கள்.

சித்ரா, உபாத்தியாயன் அருகில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து அவன் அழகிய நெற்றியில் கையை வைத்தான். அஜித் சங்கிரன் மேள்ள கண்களை விழித்தான்.

அதைக் கண்டு கூச்சலிடப் போன வேலைக்காரர்களை விழியால் எச்சரித்து நிறுத்தினாள் சித்ரா. மரண மூர்ச்சையை மரணமே என்று நம்பிய வேலைக்காரர்

களின் முட்டாள்தனத்தால் அஜித் சந்திரன் பிழைத்துக் கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் ஹமண ஸ்திரீயான சித்ரா தேவி கூடக் கடவுளை மனமார வாழ்த்தினாள். மெல்ல வேலைக்காரர்களை அழைத்து, “இவர் உயிருடன் இருப்பது யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டு போய் உதயன் வீட்டில் சேர்த்து விடுங்கள். ஆனால் ஆயிரம் பொன் தருகிறேன்” என்றாள்.

“அம்மா! எஜமானுக்கு இது தெரிந்தால் எங்கள் உயிர் போய்விடுமே! உபாத்தியாயரின் ஓர் உயிருக்காக இரண்டு உயிர்களை பலி கொடுக்கிறீர்களே” என்று வேலைக்காரர் களில் ஒருவன் கெஞ்சினான்.

“உபாத்தியாயரின் ஓர் உயிருக்கு உங்களைப் போல் ஆயிரம் பேர் உயிரை பலி கொடுக்கலாம்” என்றாள் சித்ரா.

அந்த கணக்கை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதாகத் தெரிய வில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தன் உயிரைப் பற்றிய மதிப்பு அதிகமல்லவா? ஆகையால் சித்ராதேவியின் உத்தரவை நிறைவேற்ற இஷ்டமில்லாதவர்களாய்த் திருதிரு வென்று விழித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் சஞ்சலத் துக்கும் சித்ராவின் உறுதிக்கும் இடையில் உபாத்தியாயன் டயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

6. சித்ராவின் சாகசம்

இட்ட உத்தரவை யாரும் எதிர்த்து அறியாத சித்ரா தேவிக்கு, வேலைக்காரர்கள் தன் ஆணையை நிறைவேற்ற இஷ்டப்படாமல் நின்றதைக் கண்டதும் எல்லையற்ற கோபம் பொங்கி எழுந்தது. ஆயிரம் பொன் லஞ்ச ஆசையைக் காட்டியுங்கூட அவர்கள் சண்டித்தனம் செய்ததை நினைத்த அவள் உள்ளம் பெரிய எரிமலையாகி எதிரே நின்ற அந்த இரு அடிமைகளையும் பொசுக்கிவிடக் கூடிய நிலைமைக்கு இரு அடிமைகளையும் பொருத்தி பெருகியும் வந்துவிட்டது. இவ்வளவு உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருகியும் உபாத்தியாயன் ஆபத்தை நினைத்து சித்ராதேவி தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் உபாத்தியாயன் முகத்தைப் பார்ப்பது போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டே வேலைக்காரர்களை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என்று யோசித்தாள். அவகாசம் அதிகமில்லை. அபாயமோ அதிகம். உள்ளே சென்றுவிட்ட தகப்பனார் எந்த நிமிஷத் திலும் திரும்பி வரலாம். ஆகவே வெகு துரிதமாக சித்ரா தேவி நிலைமையை ஆராய்ந்தாள். புத்திசாலிப் பெண் ணாகையால் விநாடி நேரத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டாள்.

கூர்மையான புத்தியில் யோசனை வித்துக்கள் வெகு சீக்கிரம் முளைவிட்டு வளர்ந்து பலனளிக்கின்றன. களிமன் மண்டைகளில் அந்த வித்துக்களை ஊன்றுவதே கஷ்டம். சிரமப்பட்டு யாராவது ஊன்றினாலும் இறுகிய அந்த மண்ணில் வித்துக்கள் பிழைப்பதுமில்லை. பலன் அளிப்பது மில்லை. ஆகையால் எதிரே மரம் போல் நின்று கொண்டிருந்த வேலைக்காரர்கள் இருவருக்கும் அடுத்த விநாடி

சித்ராதேவியிடம் ஏற்பட்ட திமர் மாறுதலுக்கு என்ன காரணம் என்பது புலப்படவில்லை.

சித்ராதேவி மீண்டும் அவர்கள் மீது தன் கண்களை ஓட்டியபோது அந்தக் கண்களில் கோபம் சிறிதும் இல்லை. இதழ்களிலும் சிரிப்புப் படர்ந்திருந்தது. வேலைக்காரர்கள் மட்டும் தூடிக்கையானவர்களாயிருந்திருந்தால் அவள் கண்களில் கோபம் இல்லையானாலும் வஞ்சகம் ஆழ்ந்திருந்த தைக் கவனித்திருப்பார்கள். இதழ்களில் சிரிப்பிருந்தாலும் அதில் இகழ்ச்சி கலந்திருப்பதைப் பார்த்திருப்பார்கள். ஆனால் அவ்வளவு தூரம் சித்ராவின் எண்ணங்களைப் பாகுபாடு செய்துகொள்ளும் அறிவு அவர்களுக்கில்லாத தால் எஜமானியம்மாள் ஏன் இப்படித் திடீரென மாறி விட்டாள் என்று வியப்போடு நின்றார்கள். அவள் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக ஆச்சரியத்தை அளித்தன.

“ஆம்! நீங்கள் சொல்வதுதான் சாரி. உபாத்தியாயரை நாம் எதற்காகக் காப்பாற்ற வேண்டும்? அவர் உயிருடன் இருக்கும் விஷயத்தை அப்பாவிடம் நானே சொல்லி விடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சித்ராதேவி உபாத்தியாயனுக்கு அருகிலிருந்து எழுந்திருந்தாள்.

உபாத்தியாயர் உயிருக்காகத் தங்களுக்கு வஞ்சம் கூடக் கொடுக்கத் தயாராயிருந்த சித்ராதேவி இப்படிப் பேச கிறானே என்று வேலைக்காரர்கள் பிரமித்துப் பதிலேதும் சொல்லாமல் வாயடைத்து நின்றார்கள்.

“ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? ஆயிரம் பொன்னை இழந்துவிட்டோமே என்ற வருத்தமா?” என்று சித்ரா கேட்டாள்.

“தேவி! ஆயிரம் பொன் போனதில் எங்களுக்கு எப்படி வருத்தம் இருக்க முடியும்? அந்த ஆயிரம் பொன்னுக்கு

ஆசைப்பட்டு உபாத்தியாயரைத் தூக்கிச் சென்றிருந்தால் எங்கள் உயிரே போயிருக்குமே! நீங்கள் பெரிய மனது பண்ணி உங்கள் உத்தேசத்தை மாற்றிக் கொண்டதால் எங்கள் தலை தப்பிவிட்டதே. அதற்கு நாங்கள் சந்தோஷப் படாமலிருக்க முடியுமா?” என்றான் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன்.

இந்த பதிலைக் கேட்ட சித்ராதேவியின் இதழ்களில் கோபங்கலந்த புன்முறைவல் அரும்பியது. அவள் கண்கள் உங்ணத்தைக் கக்கின. விஷமாத்திரைக்குச் சர்க்கரை மூடி யிடும் வைத்தியனைப்போல் குருரமான வார்த்தைகளை வெகு இனிப்பாகச் சொன்னாள் சித்ராதேவி. “தலை தப்பியதற்காக சந்தோஷப்படுகிறீர்களா? தலை தப்பியதாக யார் சொன்னது?” என்று கேட்டாள்.

வேலைக்காரர்கள் முகத்தில் கிலி பரவிற்று. “தேவி! தலை போக நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம்?” என்று கேட்டான் இருவரில் ஒருவன்.

சித்ராதேவியின் முகம் கோபத்தணலாக மாறியது. அதுவரை அவள் உணர்ச்சிகளை மூடி நின்ற வஞ்சகத் திரை விலகியது. “என்ன குற்றமா! எஜமானை ஏமாற்றியது குற்றமல்லவா? அதைவிட என்ன பெரிய குற்றத்தை நீங்கள் செய்ய முடியும்?” என்று சீறினாள்.

“எஜமானை ஏமாற்றினோமா? எப்பொழுது தேவி?”

“முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றிலா மறைக்கப் பார்க் கிறீர்கள்? உபாத்தியாயர் உயிருடன் இருக்கும்போதே இறந்து விட்டதாக இப்பொழுதுதான் சொன்னீர்கள்.”

“தேவி! தேவி! அவர் உயிருடனிருப்பது எங்களுக்குத் தெரியாதே.”

“தெரியாது என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?”

வேலைக்காரர்கள் இருவரும் விழித்தார்கள்.

“உபாத்தியாயர் உயிருடன் இருக்கும்போதே, அவர் இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லி அவரைத் தப்புவிக்க நீங்கள் செய்திருக்கும் தழுச்சியைத் தகப்பனாரிடம் சொல்வது என்கடமையல்லவா?” என்று கேட்டாள் சித்ராதேவி.

வேலைக்காரர்கள் மண்டையிலும் சித்ராதேவியின் தழுச்சி மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கியது. போட்டால் தங்கள் கதி அதோகதிதான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அவள் தங்கள் கழுத்துக்கு என்ன சாமர்த்தியமாகத் தூக்குக் கயிற்றை மாட்டுகிறாள் என்பதை நினைத்த அவர்கள் உள்ளத்தில் விவரிக்கவொண்ணாத பயம் தழுந்துகொண்டது.

“தேவி! தாங்கள் இத்தகைய அபாண்டமான பொய் யைச் சொல்லலாமா?” என்று ஒருவன் கெஞ்சினான்.

“அடிலன் மகள் பொய் சொல்கிறாள் என்பதை யாரிடமாவது சொல்லிப் பார்” என்று கூறிவிட்டு, ஓரடி எடுத்து வைத்து வாசற்படியை நோக்கி நடப்பது போல் பாசாங்கு செய்தாள்.

ஏழூகள் சொல்லும் உண்மையை விடப் பெரிய இடத்துப் பொய்யைத்தான் எல்லோரும் நம்புவார்கள் என்பது வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? இரண்டு எட்டில் தாண்டிச் சென்று சித்ராதேவியை மறித்துக் கொண்டு அவள் காலில் விழுந்தார்கள்.

“தேவி! தேவி! வேண்டாம்; எங்களைக் கொல்லாதீர்கள், உபாத்தியாயரை நாங்கள் காப்பாற்றி விடுகிறோம். உங்கள் உத்தரவு எதுவானாலும் நிறைவேற்றுகிறோம்” என்று கெஞ்சினார்கள்.

தான் ஜெயித்துவிட்டதைச் சித்ரா அறிந்தாள். உள்ளே எழுந்த உவகையை மேலுக்குக் காட்டாமலே “உங்களை நான்

எப்படி நம்பமுடியும்? ஒருமுறை என் கட்டளையை மீறிய நீங்கள் மீண்டும் என் கட்டளையைக் காற்றில் பறக்க விட மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?” என்று கேட்டாள்.

“கடவுளின் மேல் ஆணை, உங்கள் வார்த்தையில் இருந்து இம்மி பிச்காமல் எதைச் சொன்னாலும் செய் கிறோம்” என்றான் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன். அவன் சொன்னதை ஆமோதிப்பதற்கு அடையாளமாக அவன் தோழனும் தலையை ஆட்டினான்.

“அப்படியானால் உபாத்தியாயரை மெள்ளத் தூக்கிக் கொண்டு போய் உதயன் வீட்டில் விட்டு அவருக்கு உடனே திகிச்சை அளிக்கச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் காரியத்தை முடித்துவிட்டுத் திரும்பியதும் பொற்காசுகள் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கும். சீக்கிரம் செல்லுங்கள். இந்த வாயிற்படியைத் தாண்டியதும் வெளிக் கதவுக்காகச் செல்ல வேண்டாம். தோட்டப் பக்கமாகச் சென்று மரங்களின் நிழலிலேயே மறைந்து சென்றால் யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள்” என்றாள் சித்ராதேவி.

“யாராவது பார்த்தால்...?”

“உபாத்தியாயர் உயிர் போய்விட்டதாகவும், அவரை நான் சென்பகத் தோட்டத்தில் புதைக்கச் சொன்னதாகவும் சொல்லிவிடுங்கள். உபாத்தியாயர் உடலை உங்கள் மேல் சொல்லிவிடுங்கள். உபாத்தியாயன் யாயனைத் தூக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். உபாத்தியாயன் உயிருடன் இருந்ததால் உடல் லேசாகத்தான் இருந்தது. பீமன் களைப் போல் இருந்த இரண்டு வேலைக்காரர்களும் அவனை மெள்ளத் தூக்கிக் கொண்டனர். சித்ரா அவர்களுக்கு

“புரிந்தது தேவி. இதோ புறப்பட்டு விட்போம்” என்று ஒரு வேலைக்காரன் சொல்ல, இன்னொருவன் உபாத்தியாயனைத் தூக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். உபாத்தியாயன் உயிருடன் இருந்ததால் உடல் லேசாகத்தான் இருந்தது. பீமன் களைப் போல் இருந்த இரண்டு வேலைக்காரர்களும் அவனை மெள்ளத் தூக்கிக் கொண்டனர். சித்ரா அவர்களுக்கு

கருகில் வந்து உபாத்தியாயன் முகத்தைத் தன் கைகளால் ஆனால், பார்வை மயக்கமாயிருந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்களைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி அந்தப் பார்வையில் இல்லை. கண்ணை விழித்ததோடு உபாத்தி யாயன் நிற்கவில்லை. தேக்க காயங்களின் வலியைத் தாங்க முடியாமல் ஒருமுறை “ஹா...ம்” என்று பரிதாபமாக முனகினான். வேலைக்காரர்கள் பயத்தால் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“உபாத்தியாயரே! நீர் இறந்துவிட்டரையா. கொஞ்சம் தயவுசெய்து வாயை மூடிக்கொண்டிரும்” என்று எச்சரித்தான் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன்.

யார் சொல்வதையும் கேட்கக்கூடிய ஸ்திதியில் உபாத்தி யாயன் இல்லாமல் இருந்தாலும், உடம்பில் இருந்த பலஹீனத்தால் அவன் முனகல் நின்றதோடு கண்களும் மூடிக்கொண்டன. அவனை அணைத்தபடி தூக்கிக் கொண்டே வேலைக்காரர்கள் மாளிகைத் தோட்டத்தை அடைந்து மலைவாசல் குடிகளின் வாசஸ்தலத்தை நோக்கிப் பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்தார்கள்.

கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் சித்ராதேவி அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அவள் கண்களில் நீர் நிறைந்துவிடவே தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்த உருவங்கள் மிக மங்கலாகத் தெரிந்தன. உபாத்தியாயனைத் தூக்கிச் சென்ற வேலைக்காரர்களை சித்ராதேவி மட்டுமல்ல, மற்றொரு உருவமும் பார்த்துக்கொண்டே நின்றது. மேல் மாடியில் தன்னந்தனியே நின்று, இரண்டு வேலைக்காரர்கள் எதையோ சிரமப்பட்டுத் தூக்கிச் செல்வதை மிகுந்த சந்தேகத் துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கபீசத்திலிருந்து வந்திருந்த ஹமணர்களின் உபசேனாதிபதி தோரமானா.

தோரமானாவின் தூக்கம் புத்திக்கு நடக்கும் காரியம் நொடிப்பொழுதில் புலனாகிவிட்டது. தூரத்தில் நின்றிருந்தாலும் வேலைக்காரர்கள் கையில் தாங்கியிருப்பது மனித உருவம் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. ‘அந்த மனித உருவம் சற்றுமுன் சாட்டையாலடிக்கப்பட்ட உபாத்தியாயன் உருவமானால் வேலைக்காரர்கள் அதை ஏன் புதைக்க எடுத்துச் செல்லவேண்டும். புதைக்க எடுத்துச் செல்வதானால் அதற்கு இவ்வளவு ஒளிவு மறைவு ஏன்? வேலைக்காரர்கள் ஏன் பதுங்கிச் செல்கிறார்கள்?’ என்று தோரமானா சர்ச்சை செய்தான். ‘சித்ராதேவி இத்தனை நேரம் வெளி முற்றத்தில் என்ன செய்கிறாள்?’ என்ற கேள்வியை அத்துடன் இணைத்துக் கொண்டான்.

தோரமானாவின் கூரிய புத்திக்கு முடிவு ஒரு பிரமாத காரியமில்லை. மாடிப்படிகளில் வேகமாக இறங்கி விருந்தினர்கள் இருந்த கூடத்துக்கு வந்தான். வந்ததும் அவன் கண்கள் சித்ராதேவியைத் தேடின. பெண்கள் கூட்டத்தில் அப்பொழுதுதான் சித்ராதேவியும் கலந்து கொண்டாள். அவள் முகத்தில் இருந்த அமைதி தோரமானாவின் சம்சயத்தை அடியோடு தீர்த்துவிட்டது. யாருக்கும் தெரியாமல் வெளியே நழுவிய தோரமானா தோட்டப் பக்கமாக வந்து வேலைக்காரர்கள் சென்ற திக்கை நோக்கித் துரிதமாக நடந்தான்.

7. 'நத்தையின் வயிற்றில் முத்து பிறந்தது'

சித்ராதேவியின் உத்தரவுப்படி வேலைக்காரர்கள் உபாத்தியாயனை வெகு ஜாக்கிரதையாக உதயன் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அவர்கள் வந்த சமயம் உதயன் வீட்டு வாசலில் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி ஒன்று பிரயாணத்துக்குத் தயாராய் நின்று கொண்டிருந்தது. வண்டி ராஜமாளிகை வண்டியைப் போல் சிற்ப வேலை கருடன் இருந்தாலும் ராஜ முத்திரைகள் ஏதுமில்லா திருந்தால் யாரோ வெளியுரிவிருந்து பெரிய மனிதர்கள் வந்திருக்க வேண்டும் என்று வேலைக்காரர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். வந்திருக்கும் விருந்தாளிக்கு விஷயம் தெரிந்துவிட்டால் என்ன செய்வதென்று ஒரு வேலைக்காரன் சற்று நிதானித்தான். “தலைக்குமேல் போன வெள்ளம் சாணாயிருந்தால் என்ன, முழுமாயிருந்தால் என்ன? தெரியமாய் வா” என்று மற்றொருவன் தூண்டவே, இருவருமாக உதயன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினார்கள்.

கதவு உடனே திறக்கப்படவில்லை. “யாரது?” என்று உதயன் குரல் மட்டும் கேட்டது. “சீக்கிரம் திறவுங்கள்” என்றான் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன் ஆத்திரத்துடன். உள்ளே உதயன் குரலுடன் மற்றொரு ஸ்திரீயின் குரலும் கேட்டது. “பாதகமில்லை, கதவைத் திற” என்றாள் அவள். உதயன் கதவைத் திறக்கவே வேலைக்காரர்கள் உபாத்தியாயனை உள்ளே தூக்கி வந்தார்கள். உபாத்தியாயன் நிலையைக் கண்டதும் பிரமிப்பால் வாயடைத்துவிட்ட உதயன்

உள்ளேயிருந்த மஞ்சத்தில் உடலை வளர்த்தும்படி சைகை காட்டினான். வேலைக்காரர்கள் மெள்ள உபாத்தியாயனைப் படுக்கவிட்டு உடலை மூடியிருந்த துணியை நீக்கினார்கள். உபாத்தியாயன் பெருமுச்ச விட்டான்.

உதயன் கண்களில் பிரமை மாறி ஆச்சரியம் குடி கொண்டது. வேலைக்காரர்களை ஏதும் கேட்காமல் ஓடிச் சென்று சிறிது ஜலம் கொண்டுவந்து துணியைப் பிழிந்து கண்களைத் துடைத்து வாயிலும் ஒரு குவளையால் ஜலத்தை மெள்ள ஊற்றினான். உபாத்தியாயன் ஒரு வாய்த் தண்ணீரை விழுங்கியதும் மெள்ளக் கண் விழித்தான். அப்பொழுதும் அவனுக்குச் சரணை பூராவும் வரவில்லை. ஏதோ சொப்பனத்தில் பார்ப்பதுபோல் சுற்றுமுற்றுமிருந்த வர்களைப் பார்த்தான்.

“இதென்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! உபாத்தியாயனை உயிருடன் விட்டுவிட்டார்களே. அடிலனுக்குமா கருணை பிறந்துவிட்டது?” என்று உதயன் வேலைக்காரர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“எஜமானருக்குக் கருணை பிறக்கவில்லை. சின்ன எஜமானியின் கருணையால்தான் உபாத்தியாயர் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார்” என்று வேலைக்காரர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

“இவர் உயிருடன் இருக்கும் தகவல்கூட எஜமானுக்குத் தெரியாது” என்றான் மற்றவன்.

“எஜமானுக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியாது. உபாத்தியாயர் கசையடியால் இறந்து விட்டதாக நினைத்து எஜமான் உள்ளே போய்விட்டார். உபாத்தியாயரைக் கோதண்டத்திலிருந்து இறக்கியபோதுதான் அவர் உயிரோடிருக்கும் ரகசியம் எங்களுக்குத் தெரிந்தது.

அதை எஜமானிடம் சொல்லப்போன எங்களை சித்ரா தேவிதான் நிறுத்தினார். இவரைக் காப்பாற்றி உங்களிடம் சேர்ப்பதற்காக ஆளுக்கு ஆயிரம் பொன் இனாம்கூட்டுத் தரப்போகிறார்கள். ஆனால், உபாத்தியாயர் உயிருடன் இருப்பது எஜமானுக்குத் தெரிந்தால் எங்கள் உயிர் அரைக் காச்கூடப் பெறாது.”

உதயன் சித்ராதேவியை மனமார வாழ்த்தியதோடு “நத்தையின் வயிற்றில் ஒரு முத்து பிறந்திருக்கிறது” என்று வாய்விட்டும் சொன்னான்.

“ஆனால் நத்தை நகருகிற வேகத்தில் உபாத்தியாயர் நகரக் கூடாது. இன்றிரவிற்குள் அவர் இந்த மலைவாசலை விட்டுத் தொலை தூரம் போய்விட வேண்டும்” என்று எச்சரித்தான் ஒரு வேலைக்காரன்.

“அதெப்படி முடியும்? அதோ நீங்களே பாருங்கள். உபாத்தியாயர் உடல் சின்னாபின்னப்பட்டிருக்கிறது. சில நாள் இங்கு மறைவில் வைத்திருந்து சிகிச்சை செய்து குணமானதும் அனுப்பிவிடுகிறேன்” என்று உதயன் கேட்டுக் கொண்டான்.

“சிகிச்சையை வெளியூரில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.”

“வெளியூருக்கு உடனே எப்படிக் கொண்டு போவது?”

“அது எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒன்று உபாத்தியாயர் இன்றிரவே வெளியூருக்குப் பயணமாக வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் இவரை மீண்டும் தூக்கிக்கொண்டு போய் எஜமானிடம் ஒப்புவித்து மேல் உலகப் பிரயாணத்துக்கு அனுப்பிவிடுகிறோம்.”

உதயன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்தான். வேலைக்காரர்களில் ஒருவன் மீண்டும் சொன்னான்: ‘பெரியவரே! எங்கள்மீது கோபப்பட்டுப் பயனில்லை.

இந்கே உபாத்தியாயரை வைத்துக் கொண்டால் ரகசியம் எப்படியாவது வெளியாக்கிவிடும். அப்புறம் எங்கள் உயிர் எங்கள் உடலுக்குள் ரகசியமாய்ப் பதுங்கி இருக்காது. உபாத்தியாயர் உயிரோடு அவற்றுக்கும் எஜமான் விடுதலை யளித்து விடுவார். இதற்கு நாங்கள் தயாரில்லை” என்றான் பட்டவர்த்தனமாக.

அவர்கள் கஷ்டத்தை உதயன் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான்; இருந்தாலும் அவன் என்ன செய்ய முடியும்? எதுவும் தெரியாமல் கலங்கிய சமயத்தில்தான் அதுவரை இந்த நாடகத்தை மௌனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திர் மெல்ல எழுந்து அவர்களை நோக்கி வந்து, “இது யார் உதயா?” என்று கேட்டாள்.

“உங்களிடம் இத்தனை நேரம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேனே, அந்த அஜித் சந்திரன்தான்.”

“குப்த சைன்னியத்தில் சிறிது காலம் உபசேனாதிபதி யாக இருந்ததாகக் கூறினாயே அவனா?”

“அவரேதான் மகா...” என்று சொல்லப்போன உதயன் பாதியில் வார்த்தையை நிறுத்திக்கொண்டான்.

அந்த ஸ்திரீ சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு “உதயா! வேண்டுமானால் இவரை நான் என்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறேன். இவ்வளவு நல்ல வீரனை இந்த வாலிப் வயதில் மாளவிடுவது நியாயமில்லை” என்றாள்.

உதயன் அவளை மிகுந்த நன்றியறிதலுடன் பார்த்தான். “தேவி! உபாத்தியாயர் மலைவாசல் வில்லவருக்குத் தெய்வம் போன்றவர். அவரைக் காப்பாற்றினால் உங்களிடம் அவர்களுக்கு இணையற்ற பக்தி உண்டாகவிடும்” என்றான்.

“அப்படியானால் கண்டிப்பாய் என் வண்டியில் இன்றிரவே அழைத்துப்போய் விடுகிறேன். குடிசளுக்கு

இதுமான காரியத்தைச் செய்வது நமது கடமையல்லவா?" என்றாள்.

"நீங்கள் தற்சமயம் இங்கு வந்திருப்பது உபாத்தியாயர் அதிருஷ்டம்" என்று சொல்லிய உதயன் வேலைக்காரர்களை நோக்கித் திரும்பி, "உங்கள் எண்ணமும் ஈடுபெருவிட்டது. நாளைக் காலையில் உபாத்தியாயர் மலைவாசலிலிருந்து குறைந்தபகலும் இரண்டு காத தூரத்திலிருப்பார். சென்று வாருங்கள். சித்ராதேவிக்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவி யுங்கள்" என்றான். வேலைக்காரர்கள் வெளியே சென்றார்கள். உதயன் உள்ளேயிருந்த ஸ்திரீயை நோக்கித் திரும்பி னான். அவனுக்குச் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும். உபாத்தி யாயனைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் நின்ற தோரணையில் ஒரு கம்பீரம் இருந்தது. ஏதோ ஓரிரண்டு நகைகளைத்தான் அணிந்திருந்தாள். ஆனால் அவற்றில் பதிந்திருந்த கற்கள் விளக்கொளியில் பிரகாசித்ததிலிருந்து அவற்றின் விலை ஏராளமாயிருக்க வேண்டும் என்பது திட்டமாகத் தெரிந்தது. வயது அவ்வளவு ஆகியும் அந்த முகத்தில் அழகு குறைய வில்லை. படாடோபமில்லாதிருந்தாலும் ஏதோ பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவள் என்பது தெரிந்தது. பார்வையில் அதிகப் பிரகாசமில்லாவிட்டாலும் அதிகாரம் மட்டும் தேங்கிக் கிடந்தது.

அஜித் சந்திரன் பக்கத்தில் வெகுநேரம் நின்றிருந்த அவள் அவன் உடலிலிருந்த காயத்தைப் பார்த்து, "மிருகத் தனமாக அடித்திருக்கிறார்கள்" என்றாள்.

"இது எங்களுக்குச் சர்வ சகஜம்" என்றான் உதயன்.

"இந்த நிலையை வெகு சீக்கிரம் மாற்றிவிடுகிறேன் உதயா. ஆனால் மலைவாசல் வில்லவர் உதவிதான் தேவை!" என்றாள் அந்த ஸ்திரீ.

"தேவி, நான்தான் முன்னமே சொல்லிவிட்டேனே, வருஷக்கணக்கான கொடுமையால் வில்லவர் உள்ளம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அவர்களைப் புரட்சிக்கு எழுப்புவது கஷ்டம்."

"நான் ஆயிரம் வீரர்களைத்தானே கேட்கிறேன்."

"வீரர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் தேவி? இங்கிருப்பவர்கள் அடிமைகள், பழைய வில்லவர்கள் இல்லை. இவர்களை பலி கொடுக்கலாமே தவிர சண்டை போட வைப்பது முடியாத காரியம். சொந்த உயிர், பெண்கள் மானம் இரண்டையும் காப்பாற்றத்தான் ஜனங்கள் சண்டை போடுவது வழக்கம். அடிலன் அடிக்கடி வில்லவரில் பலரைத் தூக்கில் போடுகிறான். அன்று எல்லோர் கண்ணேதிரிலும் காமினியைக் கொண்டு போனான். புரட்சியா நடந்தது? இனி இவர்களை எழுப்ப முடியவே முடியாது!"

உதயன் மனவருத்தத்தால் பேசுகிறான் என்பதை வந்திருந்த ஸ்திரீ தெரிந்துகொண்டாள். ஆகையால் மீண்டும் அன்பாகச் சொன்னாள்: "உதயா! ஒடுகிற மாட்டைக்கூட எப்பொழுதும் விரட்ட முடியாது. மேலும் ஓட முடியாதபடி மூலையில் முடக்கினால் மாடுகூடத் திரும்பி எதிர்த்து வரும் ஆயிரம் வீரர்களைத் தயார் செய்து பத்துப் பத்துப் பேராக பாடலிபுரத்துக்கு அனுப்பு. மலைவாசல் விடுதலைக்கு நான் வழி செய்கிறேன்."

"சரி தேவி! உங்களிஷ்டம்" என்று உதயன் ஆமோதித்து விட்டு, வெளியே சென்று சில பச்சிலைகளைக் கொண்டு வந்து உபாத்தியாயரின் ரணங்களில் வைத்துக் கட்டினான் அத்துடன் வந்திருந்த தேவி புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தான்.

புறப்படும் சமயத்தில் அந்த வயோதிக ஸ்திரீ எதையோ யோசித்தாள். “என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்று உதயன் கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை, ஹமணர்கள் எல்லைக்குள் வரும் போது நான் திரும்புவதற்கு மட்டுமே ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்திருக்கிறேன். இன்னொருவரைக் கூட்டிச் சென்றால் ஸிந்து நதிக் கரையிலிருக்கும் ஹமணப் படைகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? எப்படி இந்த உபாத்தியாயனை நமது ராஜீய எல்லைக்குள் அழைத்துச் செல்வது என்று யோசிக் கிறேன்” என்று தயங்கினாள்.

“அதற்கு நான் வழி சொல்கிறேன்” என்றது ஒரு குரல். சட்டென்று திரும்பிய உதயனும் அந்த ஸ்திரீயும் இடையில் நீண்ட வாளனிந்த ஒரு ஹமணன் வாயிற்படியில் நிற்பதைக் கண்டார்கள். தோரமானா நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் உதயன் முகத்தில்தான் பீதி தெரிந்தது. வந்திருந்த ஸ்திரீயின் முகத்தில் எந்தவித அச்சமு மில்லை. அவள் கம்பீரமாகத் தன்னை நோக்குவதைக் கண்ட தோரமானா அவள் தைரியத்தை உள்ளூர் மெச்சிக்கொண்டான். புன்முறுவலுடன் உள்ளே நுழைந்து, “தேவி! நீங்கள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியும்” என்றான்.

“யார்?” என்று உதயன் கேட்டான்.

“ஆனந்ததேவி” என்று சொல்லிய தோரமானா லேசாக்ச் சிரித்தான்.

அந்த பதிலைக் கேட்ட உதயன் தன் தலையில் பேரிடி விழுந்ததைப் போல் நிலை கலங்கி நின்றுவிட்டான்.

8. ஆனந்ததேவியின் அந்தரங்கம்

ஆனந்ததேவி ஹமணர்களின் பிராந்தியத்திலிருப்பது அடிலனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தெரிந்தால் பேராபத்து நேர்ந்துவிடுமே என்று உதயன் அஞ்சினான். அதுவும் வில்லவர் வீட்டில் அவள் தங்கினாள் என்பதை அடிலன் அறிந்தால் அவர்கள் வீடுகளை எரித்துவிடுவானே என்றும் பயந்தான். ஆனந்ததேவி மட்டும் எவ்விதமான அச்சமும் கொள்ளவில்லை. தோரமானாவை நன்றாக ஒருமுறை கூர்ந்து கவனித்தாள். அவனை எப்பொழுதும் பார்த்திருப்பதாக அவளுக்கு ஞாபகமில்லை. தன்னை எப்படித் தெரிந்து கொண்டான் என்ற சந்தேகம் மட்டுமே அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. தவிர தன் பெயர் மட்டுந்தான் அவனுக்குத் தெரியுமா வேறு விவரங்களும் தெரியுமா என்று யோசித்தாள்.

அவள் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைத் தோரமானா கலபத்தில் புரிந்துகொண்டான். “சாதாரண மனிதன் மகாராணியைத் தெரிந்துகொள்வது கலபம். ஆனால், மகாராணிக்கு எல்லா ஏழைகளையும் தெரிந்துகொள்வது சாத்தியமல்ல. முடியவும் முடியாது. என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது. உங்களை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்” என்று சொல்லிச் சிறிது தன் பேச்சை நிறுத்தினான். ஆனந்ததேவி பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அவனையே பேச விட்டாள்.

“உங்களுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சமிருக்கும் சந்தேகத்தையும் போக்கிவிடுகிறேன். நீங்கள் சக்கரவர்த்தி குமரகுப்தனின் இரண்டாவது ராணி, ஆனந்ததேவி. மகாராஜா ஸ்கந்த குப்தனின் இளைய தாயார்” என்று வம்சப் பரம்பரையை வெகு தெளிவாகத் தோரமானா சொன்னான்.

அவன் சொன்ன இந்தச் சில வார்த்தைகளால் அது வரை உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாத மகாராணியின் முகத்தில்கூட சிற்சில உணர்ச்சிகள் உலாவத் தொடங்கின. தோரமானா பேசிய நாலைந்து வரிகளில் குப்த சாம்ராஜ்ய விவகாரங்கள் வெகு விஷமமாகப் புணையப்பட்டிருப்பதை அறிந்தாள். தன் கணவன் குமாரகுப்தனின் காலத்திலிருந்த ஆரிய ஏகாதிபத்தியம் ஸ்கந்தகுப்தன் காலத்தில் அதிகார மிழந்து, ஹுணர்களிடம் பிரதேசமிழந்து, சாதாரண ராஜ்ய மாசி விட்டதைக் குறிக்கவே ஒருவரைச் சக்கரவர்த்தியென்றும், இன்னொருவரை மகாராஜாவென்றும் அழைக்கிறான் என்பதை ஆனந்ததேவி அறிந்து கொண்டாள். இருந்த போதிலும் இவனுக்கு எவ்வளவு தூரம் தன்னுடைய ராஜ்ய ரகசியங்கள் தெரியும் என்பதை திட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ள அவளும் தோரமானாவுக்கு சாமர்த்தியமாகவே பதில் சொன்னாள்: “சரியான ராஜா வந்தால் சாதாரண ராஜ்யம் மீண்டும் சாம்ராஜ்யமாக நாளாகாது” என்றாள்.

தோரமானாவின் இதழ்களில் விஷமமான புன்முறுவல் காணப்பட்டது. ஆனந்ததேவி தன்னை ஆழம் பார்க்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். மகாராணியின் மனத்தில் புதைந்து கிடந்த ஆசைகள் அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்; ஸ்கந்தகுப்தனுக்குப் பதில் தன் மகன் பூருப்தனைச் சிம்மா சனத்துக்குக் கொண்டுவர ஆனந்ததேவி ஏதோ ஏற்பாடுகள் செய்கிறாள் என்பதைத் தோரமானா அறிந்திருந்தான். ஆகவே குறிப்பாக ஏதும் சொல்லாமல், “சரியான ராஜா வரவேண்டுமானால் தங்கள் பிரயத்தனங்கள் பலிக்க வேண்டும். கடவுள் தங்களுக்கு அருள் புரியட்டும்” என்றான் தோரமானா.

ஆனந்ததேவிக்குக் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த சந்தேகமும் நீங்கி விட்டது. வந்திருப்பவன் லேசான ஆசாமி அல்ல என்பதை யும், ஆழந்த அறிவுள்ளவனிடம் தான் சிக்கிக் கொண்டிருப்ப

தையும், அறிந்தாள். ‘இவன் யார்? இந்த மனிதனுக்குக் குப்த ராஜ்ய ரகசியங்கள் இவ்வளவு தூரம் எப்படித் தெரிந்தன?’ என்று ஆனந்ததேவி வியந்தாள்.

அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தோர மானா அவள் எண்ணங்களை எடை போட்டு, “தேவி! என் பெயர் தோரமானா. ஹு-மணர்கள் சென்னியத்தில் ஒரு சேனாதிபதி. ஹு-மணர்களுக்குச் சில நாட்கள் குப்த ராஜ்யத்தில் வேவு பார்த்தும் இருக்கிறேன். என்னைப் பற்றி வேறு ஏதாவது தெரிந்துகொள்ள இஷ்டமிருந்தால் கேளுங்கள்; அடிமை பதில் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன்” என்றான்.

அவன் குரலில் பணிவு தொனித்தாலும் அவன் பணியக்கூடிய ஆள்ளல் என்பதை அறிந்துகொண்ட ஆனந்த தேவி மேலும் அநாவசியமாகப் பேச்சை ஓட்டாமல், “நான் இங்கிருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று நேரடியாகக் கேள்வியை வீசினாள்.

தோரமானா இந்தக் கட்டத்தை முன்கூட்டியே எதிர் பார்த்திருந்தான். ஆகவே ஒளிவுமறைவு ஏதுமில்லாமல் சொன்னான்: “மகாராணி இங்கு வந்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது. அதோ மஞ்சத்தில் கிடக்கும் உபாத்தியாயனை வேலைக்காரர்கள் தூக்கிச் செல்வதை அடிலன் மாளிகையின் மேல்தளத்திலிருந்து பார்த்தேன். வேலைக்காரர்கள் போக்கு எனக்குச் சந்தேகமாயிருந்தால் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தேன். உபாத்தியாயனை உள்ளே விட்டுச் சென்ற வேலைக்காரர்கள் வெளிக்கத்தவைச் சாத்தாமல் சென்று விடவே உள்ளே நுழைந்தேன். மகாராணியைப் பார்த்ததும் எனக்கே தூக்கிவாரிப் போட்டது. இருந்தாலும் மகாராணி யைப் பார்த்தும் பாராதது போல் போவது நியாயமல்ல வென்று நிதானித்தேன். உபாத்தியாயனை அழைத்துச் செல்ல மகாராணிக்கு உள்ள கஷ்டத்தை அறிந்ததும் நாம்

உதவாமல் செல்வது சரியல்ல என்றுதான் குரல் கொடுத் தேன்” என்று, தான் வந்த காரணத்தை விவரித்தான் தோர மானா.

தோரமானாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஆனந்ததேவியே திகைத்தாள். ஒளிபு மறைவு எதுவுமின்றி வெட்ட வெளிச்சமாகத்தான் தோரமானா பேசினான். ஆனால், உள்ளூர் என்ன யோசிக்கிறான், என்ன பலனை உத்தேசித்துத் தனக்கு உதவுவதாகச் சொல்கிறான் என்பதை ஆனந்ததேவியால் கூட ஊகிக்க முடியவில்லை. அந்தச் சங்கடத்திலிருந்து அவளைத் தப்புவிக்குத் தோரமானா தானாகவே முன்வந்து, “தேவி! உதயனைச் சற்று வெளியே போகச் சொன்னால் நாம் மனம்விட்டுப் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்றான்.

இரண்டு பெரிய மலைகளுக்கிடையில் அகப்பட்ட துருப்பு போல ராஜ்ய விவகாரங்களை அலசும் அந்த இரண்டு தூழ்ச்சிக்காரர்கள் பேச்சு வார்த்தைகளைக் கேட்டு என்ன செய்வதென்று புரியாமல் நின்றுகொண்டிருந்த உதயன் தன்னை விட்டால் போதுமென்று வெளியே சவாரி விட்டான். அவன் சென்றதும் வெகு ஊக்கிரதையாகக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டான் தோரமானா. பிறகு ஆனந்த தேவியை மஞ்சத்தில் உட்காரும்படி கேட்டுக் கொண்டான். உபாத்தியாயனை அனுகி அவனுக்கு நினைவு வந்து விட்டதா என்பதையும் பரிசோதித்தான். இத்தனை முன்னேற் பாடுகளுக்குப் பிறகு ஆனந்ததேவியை நோக்கினான். “தேவி, ஸ்கந்தகுப்தன் சிம்மாசனத்திலிருப்பது தங்களுக்கு மாத்திர மல்ல, எனக்கும் பிடிக்கவில்லை” என்று சம்பாஷணையைத் துவக்கினான் தோரமானா.

“எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று ஆனந்ததேவி கேட்டாள்.

“சக்களத்தி பிள்ளையைப் பிடிக்காதது இயற்கை. தன் மகன் சிம்மாசனத்தில் உட்கார வேண்டுமென்று ஒரு தாய் விரும்புவது மிகவும் இயற்கை. இவற்றைத் தவிர சக்களத்தி மகன் வயோதிகனாய், வியாதியஸ்தனாய் ராஜ்யத்தை நேராக ஆள வலுவிழந்துள்ளோபோது அதேத் அரசன் யார் என்ற கேள்வி ராஜகுடும்பங்களில் எழுவது எல்லாவற்றையும் விட இயற்கை. தாங்கள் மலைவாசலுக்கு வந்து வில்லவர் ஆகரவைத் தேடுவது மேற்கொண்ண இயற்கையின் கேள்வி களுக்கு மிகப் பொருத்தமான பதிலை அளிக்கிறது.”

“அது கிடக்கட்டும். ஸ்கந்தகுப்தன் சிம்மாசனத்திலிருப்ப தால் உனக்கென்ன சங்கடம்?”

“பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. ஸ்கந்தகுப்தன் ஹுணர்கள் எல்லோரையும் வெறுக்கிறான். யாரிடமும் அவனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. இன்னும் சில நாட்களில் நான் ஹுணர்கள் கொண்ட ஒரு பெரும் படையுடன் நான் மாளவத்தின் எல்லைக்குச் செல்கிறேன். ஆனால், மாளவத்தை நான் தாக்கப் போவதில்லை.”

தோரமானாவின் இந்தப் பேச்சு ஆனந்ததேவிக்குப் பெரிய ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. “ஏன் தாக்கப் போவதில்லை?” என்று கேட்டாள்.

“ஹுணர்கள் தற்சமயம் இருக்கும் நிலையில் அவர்கள் எந்த ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரமாக ஸ்தாபிக்க முடியாது. கொடுமை அதிகமானால் ஜனங்களை ஒரு கட்டாக அதிக நாள் நிறுத்திவைக்க முடியாது. ஆகையால் ஹுணர்கள் பரவினால்தான் ஜனங்கள் அடங்குவார்கள். ஹுணர்கள் பரப்போது இருக்கும் பிராந்தியத்தில் அமைதியைப் பரப்பு வதே என் நோக்கம். அப்படிச் சட்டமும் அமைதியும் பரவினால்தான் ஜனங்கள் அடங்குவார்கள். ஹுணர்கள் பிரதேசமும் ஓர் அமைதியான ராஜ்யமாகும். அந்த மாதிரி ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்து...”

“நீ ஆளப் பார்க்கிறாய்?” என்று இடைமறித்துச் சொன்னாள் ஆனந்ததேவி.

“ஆம்! ஆகையால்தான் பக்கத்திலிருக்கும் குப்த ராஜ்யத் தோடு விரோதங் கொள்ள நான் இஷ்டப்படவில்லை. ஹமணர்களைக் கட்டுப்படுத்தி சரியான நிர்வாகத்திற்குள் கொண்டுவர எனக்கு ஐந்து வருஷ நிம்மதி தேவை. அதை ஸ்கந்தகுப்தன் அளிக்கமாட்டான்” என்றான் தோரமானா.

“என் பிள்ளை அளிப்பானென்பது என்ன நிச்சயம்?”

“மகாராணியின் சொல்படிதான் பிள்ளை நடப்பாரென் பது எனக்குக் கேள்வி. இதோ பாருங்கள், குப்த சைன்னியத் தால் இப்பொழுது ஹமணர்களை ஜெயிக்க முடியாது. ஸ்கந்தகுப்தன் வியாதியடைந்த பிறகு அதன் கட்டுப்பாடு பெரிதும் குஸைந்திருக்கிறது. இது மகாராணிக்குத் தெரியும். இப்பொழுது குப்த ராஜ்யத்துக்கு வேண்டுவது ராஜ்ய விஸ்தரிப்பல்ல. உள்நாட்டு அமைதி, சைன்னியத்தை வலுப் படுத்தல்— இவைதான் தேவை. இவற்றை அளிக்கப் பூர் குப்தனால்தான் முடியும்” என்றான் தோரமானா.

“குப்த ராஜ்ய அமைதியில் உனக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை?” என்று ஆனந்ததேவி வினவினாள்.

“சுயநலம்தான் காரணம். காரணங்களைத்தான் முன்னமே சொல்லிவிட்டேனே. இதைப்பற்றி இனிமேல் நாம் தர்க்கிக்க வேண்டாம். நீங்கள் உபாத்தியாயனை எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஹமணப் படையில் யார் உங்களைத் தடுத்தாலும் இதோ இந்த மோதிரத்தைக் காட்டுங்கள்” என்று தன் விரலிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி ஆனந்ததேவியிடம் கொடுத்தான்.

அவளுக்கு அப்பொழுதும் சந்தேகம் விடவில்லை. மோதிரத்தை வாங்கிக்கொள்ளாமலே, “இதில் ஏதோ துது இருக்கிறது” என்றாள்.

“தேவி! உங்களுக்குத் தீங்கிழைக்க வேண்டுமென்றால் இப்பொழுதே உங்களை அடிலன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போக என்னால் முடியும். உங்களுக்கு நான் ப்ரோபகார சிந்தையால் உதவவில்லை, ஆகையால் சந்தேகம் வேண்டாம். வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

ஆனந்ததேவி தயக்கத்துடன் மோதிரத்தை வாங்கிக் கொண்டு உதயனைக் கூப்பிட்டாள். உதயன் பச்சிலையுடன் உள்ளே வந்து உபாத்தியாயன் ரணங்களில் அவற்றை வாட்டி வைத்துக் கட்டுக்கள் போட்டான். அவன் கட்டுப் போட்ட பிறகும் உபாத்தியாயன் கண் திறக்கவில்லை. “இன்னும் மயக்கத்திலிருக்கிறான். வண்டியில் தூக்கி வையுங்கள்” என்றாள் ஆனந்ததேவி. உதயனும் தோரமானா வும் உபாத்தியாயனைப் பிடித்துத் தூக்கி வண்டியில் வைத்தார்கள்.

வண்டி புறப்படுகையில், “தேவி, நாம் பேசியது நம் இருவரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். தங்கள் அந்தரங்க ஆசையை நான் வெளியிடமாட்டேன்” என்றான் தோரமானா ஆனந்ததேவியைப் பார்த்து.

ஆனால், மிகக் கூர்மையான புத்தியை உடைய தோர மானாகூட ஒரு பெரிய தவற்றைச் செய்துவிட்டான். உபாத்தியாயன் அவன் நினைத்ததுபோல் அதிக மயக்கத்தில் வர்ணியும் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வற்றையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. மகாராணியும் தான். அவன் கண்கள் மூடியிருந்தனவேயொழிய, ‘மாளவ தான். அவன் கண்கள் மூடியிருந்தனவேயொழிய, ‘மாளவ எல்லைக்குத் தோரமானா ஏன் போகிறான்? தேச அமைதி ஒன்றுதான் இவன் நோக்கமா?’ என்ற கேள்விகள் அவன் மூளைக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மகாராணி ஆனந்ததேவி யும் தன்னுடன் ஒரு பெரிய விரோதியை அழைத்துச் செல்கிறோம் என்பதை அறியாமலே உபாத்தியாயனை வெகு ஜாக்கிரதையாக வண்டியின் மஞ்சத்திலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

9. மகாராணிக்கு வரவேற்பு

ஆசை மனிதனுக்கு அபாரத் துணிச்சலைக் கொடுக்கிறது. பின்னால் வரக்கூடிய லாபத்தை உத்தேசித்து எத்தகைய அபாயத்தையும் சமாளிக்க முன் வருகிறான். மனித சரித்திரத்தில் இதற்கு உதாரணங்கள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. திக்குத் தெரியாத தீவுகளில் பெயர் தெரியாத திருப்பள்ளிகளில் பொக்கிஷுத்தை எடுத்து வரக் கடலோடி, பிராண்ணை விட்ட பேராசைக்காரர்கள் எவ்வளவு பேர்? அரசு பெறும் ஆசையால் ஆளும் மன்னர்களைக் கொல்ல அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்கள் கையாண்ட தழுச்சிகள் எத்தனை? தாம்புல மாத்திரைகளிலும், பாலிலும், அன்னத்திலும் விஷத்தைக் கலந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? அகப்பட்டுக் கொண்டால் தலை போய்விடும் என்று தெரிந்திருந்தும் உயிரைக்கூடப் பணயம் வைத்து இத்தகைய துணிகரச் செயல்களில் ஏன் இறங்கினார்கள்? ஆசை! அந்த ஆசை உந்தியிருக்காவிடில் ஒரு மகாராணி தன்னந்தனியாக எங்கோ இருக்கும் எதிரிகள் பிராந்தியத்துக்குள் நுழையத் துணிவாளா?

பாடலிபுத்ரம் எங்கே? மலை வாசலிருக்கும் புருஷபூரம் எங்கே? இந்தியாவின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடி. வேறொரு சாதாரண ஸ்திரியாயிருந்தால் பிரயாண தூரத்தை நினைத்தாலே நடுநடுங்கியிருப்பாள். ஆனால், ராஜமாதா வான் ஆனந்ததேவி இதையெல்லாம் லக்ஷியம் செய்யும் வர்க்கத்தில் சேர்ந்தவள்ளல். அபாயங்களைத் துரும்பென நினைக்கும் குப்த வம்சத்தில் தோன்றியவள். அத்துடன் பிள்ளையை எப்படியாவது சிம்மாசனத்தில் உட்கார

வைத்துக் கண்ணால் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை நிரம்பப் பெற்றவள். அவள் ஆசை அபாயத்தைப் புறக்கணித்தது. ஊக்கம் அவள் நெஞ்சுக்கு உறுதியளித்தது.

பூருப்தனை சிம்மாசனத்தில் ஏற்ற வேண்டுமென்றால் ஏற்கெனவே திடமாக அதில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸ்கந்த குப்தனை அதிலிருந்து நீக்க வேண்டும். ஆனால் அது அவ்வளவு எளிய காரியமல்ல என்பது ஆனந்ததேவிக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஸ்கந்தகுப்தன் மக்களுக்குத் தெய்வம் போவிருந்தான். புஷ்யமித்ரர்கள் படையெடுப்பிலிருந்தும் ஹனீர்கள் குரூரத்திலிருந்தும் ஜனங்களை யுவராஜாவாக இருக்கும்போதே காப்பாற்றிய ஸ்கந்தகுப்தனுக்கு ஏதாவது நேரிட்டு, அதற்குத் தான் காரணம் என்பது ஜனங்கள் மனத்தில் பட்டுவிட்டால் அப்புறம் தனக்கோ தன் மகன் பூருப்தனுக்கோ இந்த உலகத்தில் எந்த வேலையும் இருக்காது என்பதையும், மகனுக்கு அடுத்தபடி ஏதாவது சிம்மாசனம் தேடுவதென்றால் இதுவரை யாரும் பார்த் தறியாத மேல் உலகத்தில்தான் தேடவேண்டுமென்பதையும் ஆனந்ததேவி நன்கு உணர்ந்திருந்தாள்.

அபாயத்தின் தன்மையை உணர்ந்து கொண்ட ஆனந்த தேவி அதற்குப் பரிகாரத்தையும் புத்திசாலித்தனமாகத் தேடி நாள். சாவிலும் வாழ்விலும் தன் மகனுக்குத் துணையாக நிற்கக்கூடிய வீரர்கள் ஆயிரம் பேரரச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு யோசனை. அடுத்தபடியாக ஸ்கந்த குப்தனின் தலைநகரிலிருந்து விலகி, யாரும் சந்தேகிக்க முடியாத இடத்திலிருந்து சதியைக் கிளப்ப வேண்டும் என்பது இன்னொரு யோசனை. இந்த இரண்டு யோசனை களையும் சரியாக உருவாக்க இரண்டு முறைகளை மேற்கொண்டாள். ஆயிரம் வீரரைச் சம்பாதிக்க அரசனிடம் அதிருப்தி உள்ள பிராந்தியத்தை நாடினாள். இந்தியாவில் குறிவைத்து அம்பு எய்வதில் நிகரற் வில்லவர்கள் ஹனீர

களிடம் படும் கொடுமையால் ஸ்கந்தகுப்தனிடம் பெரிதும் அதிருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டாள். ஆகையால் அந்த ஸ்தலத்திலிருந்து வீரர்களைத் திரட்டலாம் என்று தீர்மானித்தாள். இரண்டாவதாக சதியைச் சுந்தேக்ததுக்கு இடமின்றி உருவாக்கப் பாடலிபுத்ரமே சிறந்த தென்று முடிவு செய்து தன் வாசஸ்தலத்தையும் அங்கு மாற்றிக்கொண்டு விட்டாள்.

மெளரியர்கள் காலத்தில் அஷ்டைசவரியத்துடன் விளங்கி உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் ராஜ தூதர் களையும், சிற்பிகளையும், சைத்ரிகர்களையும், கலாரசிகர் களையும் வச்சீரித்து வரவேற்று, கீழ்க்கோடிக்கே ஒரு தீபம் போல் விளங்கி வந்த பாடலிபுத்ரம், ஸ்கந்தகுப்தன் காலத்தில் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தது. பெரிதாகப் படர்ந்து கிடந்த தங்கள் சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகராக இருக்கப் பாடலிபுத்ரத்தைவிட அயோத்தியே சிறந்ததென்று கருதிய குப்தமன்னர் கள் அயோத்தியைப் பிரதான நகரமாக்கி, அழகிய பாடலிபுத்ரத்தை ஏற்றுத்தும் பார்க்காமலிருந்து விட்டார்கள்.

ஆனால், பாடலிபுத்ரத்தைப் போன்ற இன்னொரு நகரத்தைச் சிருஷ்டிக்கப் புதிதாக மயன் அவதாரம் எடுத்தால் தான் முடியும். இப்பொழுது சோணா நதியென்று அழைக்கப்படும் சுவர்ணா நதியின் வடக்கரையிலே, சோணா வும் கங்கையும் கலக்கும் முக்கூட்டுத் தலத்தில் நிறுவப்பட்ட பாடலிபுத்ரத்தின் மதில்கள் தேக்கு மரத்தால் அழைக்கப் பட்டவை. நகரத்தைச் சுற்றி வளைத்து நின்ற மர அரணைத் துளைத்து நின்றன, அறுபத்து நான்கு வாசல்கள். வாசல்கள் மீதும், நகரத்துக்குள்ளிருந்த மாளிகைகள் மீதும் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஐநூற்று எழுபது கோபுரங்கள், உயரமாக எழுந்து நின்ற மர மதிலுக்குப் புறம்பே கிடந்த மூன்று அகழிகளில் பிரதிபலித்து, அங்கிருந்த முதலைகளோடும் பெரிய மீன்களோடும் போட்டியிட்டு விளையாடிக் கொண்டுள்ளனர்.

இத்தகைய நகரத்தில் வீடுகளும் மரங்களாலேயே டிருந்தன. இத்தகைய நகரத்தில் வீடுகளாகையால் தீப்பற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தன. மர வீடுகளாகையால் அணைப்பதற்குத் தெரு நெடுக அண்டாக்களில் ஜலம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது மொரிய அரசர்கள் ஆக்களே. தண்ணீர் வைக்காத வீட்டுக்காரனுக்கு அபராதம் உண்டு. வீட்டுக்குத் தீ வைத்தவனை தீயில் எறிந்து கொன்றார்கள். இப்படிப் பாதுகாக்கப்பட்ட மர வீடுகளில் வெல்லாம் சித்ர வேலைப்பாடுகள் நிரம்ப இருந்தன. நகரமத்தியிலிருந்த அரசர் அரண்மனையும் சேர்ந்து பாடலிபுத்ரம் எத்தகைய கடின மனத்தையும் பிடித்திமுத்துப்பட்டு பரவசப்படுத்தும் பெரியதோர் சித்திரச்சாலையாகத்தோன்றியது.

இத்தகைய பாடலிபுத்ரத்தை ஒரு சதிக் களஞ்சியமாக்க ஆனந்ததேவி தீர்மானித்ததில் எத்தகைய ஆச்சரியமுமில்லை ஏனென்றால் பாடலிபுத்ரத்தின் கோட்டைக் கதவுகளை மூடிவிட்டால் சேனை உட்புகுவதுகூட அசாத்தியம். தவிர வஞ்சகத்தால் காரியத்தை நிறைவேற்ற வசதிகளும் அரசர் அரண்மனையில் உண்டு. மன்னன் துயிலும் அறைகள் பல ஒவ்வொர் அறையின் கீழும் நிலவறை ஒன்று உண்டு. நிலவறை மூலம் யார் வந்து எப்பொழுது அரசரை கொன்று விடுவார்களோ என்ற பயத்தால் பல பள்ளிகள் அறைகளை அரசன் கட்டி வைத்திருந்தான். எந்த அறையில் அரசர் எந்த இரவில் படுப்பாரென்று படுக்கை விரிக்கு தொதிக்குத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. மகுடம் தரிதலை பிரதி தினமும் நிம்மதியின்றித் திருடனைப் போல் படுத்தும் உறக்கம் வந்ததோ என்னவோ யார் அறிவார்.

ஆனந்ததேவி ஒன்றை மட்டும் அறிந்திருந்தான் ஸ்கந்தகுப்தனை அழிப்பதாயிருந்தால் இந்த நிலவறை தனக்கு உதவியாயிருக்கும் என்றும், அவற்றில் வில்லவா

சிலரைத் தங்கவைத்தால் அரசன் தலை துறக்காவிட்டாலும் முடி துறக்க ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்யலாமென்றும் என்னினாள். இத்தனை சாமர்த்தியமாகத் திட்டம் போட்டு இல்லாத கஷ்டங்களைச் சமாளித்து மலைவாசலுக்கு வந்த ஆனந்ததேவிக்கு எதிர்பாராதவிதமாகத் தோரமானாவின் உதவியும் கிடைத்தது.

ஆனந்ததேவி தோரமானாவை நம்பவில்லை. தோரமானாவும் ஆனந்ததேவியை நம்பவில்லை. இருவர் அபிலாஸைகளும் நேர் எதிரானவை. பூரகுப்தனை மன்னாக்கி ஹமணர்களை ஜெயித்து அவனைப் பெரிய சக்கர வர்த்தியாக்கிவிட வேண்டும் என்பது ஆனந்ததேவியின் கனவு. மாளவத்தின் முன்பு ஹமணர்கள் படைகளைக் கொண்டு போய் நிறுத்தி மெள்ள மாளவத்தை வெல்லுவ தோடு, ஹமணர்களை ஓர் ஒழுங்குபடுத்திக் கட்டுப்பாடு செய்து ஹமண சாம்ராஜ்யத்தைப் பாரத நாட்டில் அமைக்க வேண்டும் என்பது தோரமானாவின் கனவு. இந்த இரண்டு சாம்ராஜ்யக்காரர்களுக்கும் பொதுவில் இருந்த இடைஞ்சல் ஸ்கந்தகுப்தன். அவனை விலக்குவதில் இருவரும் ஒத்துழைக்க முற்பட்டார்கள். இல்லாவிட்டால் தோரமானா தன் மோதிரத்தை ஆனந்ததேவிக்குக் கொடுத்தே இருக்க மாட்டான்.

இவ்வளவு சிக்கலில் ஆரம்பமான அஜித் சந்திரன் பயணம் முடிய இரண்டு மாத காலமாயிற்று. சாதாரணமாக அந்தக் காலத்தில் புருஷபுரத்திலிருந்து பாடலிபுத்ரத்துக்கு வரவேண்டுமானால் இருபது நாட்களில் வந்துவிடலாம். ஆனந்ததேவி மறைமுகமாக மாறு பெயரில் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தபடியாலும், யழுனையைக் கடந்து வழியில் அயோத்தியில் அகப்பட்டுக்கொள்ள இஷ்டப்படாதபடியாலும் சுற்று வழியாகப் பிரயாணம் செய்தாள். பஞ்ச நதிகளை யும் தாண்டி யழுனையின் மேல் கரையோடு நெடுகப்

பயணம் செய்து பாடலிபுத்ரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வியாதியஸ்தனுக்கு ஆங்காங்கு வைத்தியம் செய்ய வேண்டி வந்ததால் அதிலும் சிறிது தாமதமேற்பட்டது. இத்தனை தாமதத்திலும் அவள் பயணம் இன்பகரமாகவே இருந்தது. தோரமானாவின் மோதிரத்தில் ஏதோ மந்திரந்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அதைப் பார்த்த ஹமணர்கள் அவளுக்கு ராஜமரியாதை செய்து வழியனுப்பினார்கள். உபாத்தியாய னுக்குக் கசையடி பலமாயிருந்தும் இரண்டு மூன்று நாள் சிகிச்சையிலேயே பெரிதும் குணப்பட்டுவிட்டான். குப்த ராஜ்யத்தில் வைத்தியத்துக்குக் கஷ்டமே இல்லை. வழிநெடுக வைத்தியசாலைகள் மெளரியர் கால முதலே இருந்து வந்தன. இலவச வைத்தியத்துக்காகப் பச்சிலைகள் வளர்க்க அரசர்கள் மான்யங்கள் விட்டிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் நாட்டுக்குள் வந்த யாருக்கும் உணவுக்கோ, வைத்தியத்துக்கோ வேறெந்த உதவிக்கோ எத்தகைய குறைச்சலும் இல்லை.

இவ்வளவு உபசாரமுள்ள நாட்டில் நுழையும் எவன் தான் அதிகநாள் வியாதிகளுடன் இருக்கமுடியும்? உபாத்தியாயன் காயங்கள் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆறிவிட்டன. பதினெண்ந்தாவது நாள் முதற்கொண்டு ஆனந்ததேவியின் இரட்டைக் குதிரை வண்டியை அவனே ஓட்ட ஆரம்பித்தான். வழியில் ஆங்காங்கு தங்கி அவர்கள் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது. அடுத்த ஒரு மாத காலத்தில் உபாத்தியாயன் எவ்வளவு புத்தி கூர்மையுள்ளவன் என்பதை ஆனந்ததேவி அறிந்து கொண்டாள். அவன் கல்வி அறிவைக் கண்டு வியந்தாள். அவன் பேச்சில் தொடர்ச்சியாகத் தொனித்த ஹாஸ்யத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டாள். பிரயாண காலத்திற்குள் ஆனந்ததேவி உபாத்தியாயனிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டதோடு இவனையும் தன் சக்திக்கு ஒரு கருவியாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்

என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். உபாத்தியாயன் அவளிடம் பேச்கூக் கொடுக்கும்போதெல்லாம் வெளியில் தமாஷாக உள்ளூர் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை அறிவதில் சிரத்தையுடன் எவ்வளவோ முறை தூண்டிலை வீசினாள். ஆனால், ஆழமான பெண் மனத்திலிருந்து எந்த எண்ண மீனும் அந்தத் தூண்டிலில் சிக்கவில்லை. ஸ்கந்தகுப்தன் நன்மையில் நேர் விரோதமான அபிப்பிராயம் கொண்ட அந்த இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஆழம் பார்ப்பதிலேயே கருத்துள்ளவர்களாக வெளிச்சிரிப்பும் உள் விஷமுமாய்ப் பேசிப் பேசிப் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு பாடலிபுத்தத் துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சோனாந்தி ஜலத்தால் பளபளவென மின்னிக்கொண்டிருந்த பாடலிபுத்தத்தின் முதல் அகழிக்கெதிரில் ராணியின் வாகனத்தை நிறுத்திய அஜித் சந்திரன் ஒருமுறை பாடலிபுத்தத்தின் கம்பீரக் காட்சியைப் பார்த்துப் பெருமுச்செறிந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய் அஜித்? நடுவாசல் வழியாக அரண்மனைக்கு ஓட்டு” என்று துரிதப்படுத்தினாள் ஆனந்த தேவி.

“ஓன்றுமில்லை மகாராணி! நாகரிகத்தின் இருப்பிடமா யிருந்த நகரம் இப்படிக் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறதே என்று பார்க்கிறேன்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“மீண்டும் இதே நாகரிகத்தின் சிகரமாகலாம். யார் கண்டார்கள்? ஒரு அரசன் காலத்தில் இருக்கும் தலைநகரம் இன்னொரு அரசன் காலத்திலும் தலைநகராக இருக்கவா முடிகிறது? மீண்டும் யோகம் வந்தால் இது மீண்டும் தலை நகரமாகுமல்லவா?” என்று கேள்வியை வீசினாள் ஆனந்த தேவி.

“இந்த நகரத்திற்கு யோகம் தேவையில்லை மகாராணி! இதில் வசிக்கவே ஓர் அதிர்ஷ்டம் வேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு நடுவாசலுக்காக வண்டியை அஜித் சந்திரன் ஓட்டினான். நடுவாசலை நெருங்கியதும் இரண்டு வீரர்கள் ஈட்டியால் வண்டியைத் தடுத்தார்கள்.

“வண்டி அரண்மனைக்குச் செல்கிறது” என்று அஜித் சந்திரன் சற்று அதட்டலாகச் சொன்னான், உள்ளே மகாராணி இருக்கும் தைரியத்தால்.

“அரண்மனைக்கு எந்த வண்டியும் செல்வதற்கில்லை” என்று இன்னும் சற்று அதட்டலான குரலில் சொன்னான் வண்டியைத் தடை செய்த வீரர்களில் ஒருவன்.

வண்டியின் திரைமறைவிலிருந்த ஆனந்ததேவி, “ஏன்?” என்று கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்வியையும் அதில் தொனித்த அதிகாரத்தை யும் கேட்ட காவலாளிகள் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். அவர்கள் சிரிப்பதைக் கண்ட உபாத்தியாயனும் புன்முறை செய்தான். ஆனந்ததேவியின் உக்கிரம் எல்லை கடந்து விட்டது.

“அஜித்! அரண்மனைக்கு வண்டிகள் ஏன் போகக் கூடாதென்று அந்த மடையர்களைக் கேள்” என்றாள்.

இந்த வேடிக்கையை இன்னும் சற்று நீட்ட இஷ்டப்பட்ட அஜித் சந்திரனும், “என்னடா சிரிக்கிறீர்கள்? வண்டிக் குள்ளிருப்பது யார் தெரியுமா?” என்று மிரட்டினான்.

“ஏன், பொய் மகாராணியை ஏற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாயோ? போய்யா, வண்டி அரண்மனைக்குப் போகாதென்றால் போய்விடு. வீணாகக் கலவரம் செய்தால் தலை போய்விடும்.”

“தலை போய்விடுமா?”

“உன் தலை மாத்திரமல்ல, எங்கள் தலைகளும் போய் விடும். அரண்மனையில் இப்பொழுது அந்தக் கிழட்டு மகா ராணியில்லை; சக்கரவர்த்தி இருக்கிறார்.”

இந்த பதிலைக் கேட்ட அஜித் சந்திரன் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்தான். ஆனந்ததேவி திகைப்பால், “ஸ்கந்த குப்தனா?” என்று வாய்விட்டுப் பெரிதாகச் சொல்லி விட்டாள்.

அடுத்த விநாடி வண்டித் திரையை ஈட்டி தாங்கிய வீரர்கள் கிழித்தார்கள். “சக்கரவர்த்தியின் பெயரை அவமரியாதையாக உச்சரித்தது யார்?” என்று மிரட்டலுடன் வண்டியின் உள்ளே எட்டிப் பார்த்த வீரர்கள் இருவர் முகத்திலும் அடுத்த விநாடி பிணக் களை சொட்டியது. “மகாராணி, மன்னிக்க வேண்டும்” என்று ஈட்டிகளைத் தாழ்த்தி மரியாதை செய்தார்கள். ஆனந்ததேவிக்கோ அஜித் சந்திரனுக்கோ எதுவும் பேச அதற்குமேல் அவகாசமில்லை. “மகாராணி ஆனந்ததேவி பராக்” என்று ஒரு வீரன் கூச்ச லிட்டான். கூச்சலை அடுத்து கோட்டைக் கதவுகள் பெரிய சத்தத்துடன் திறக்கப்பட்டன. மகாராணியின் வரவை அறிவிக்க டமாரங்கள் முழங்கின. கோட்டை வாயிற் குதிரைப் படை அனிவகுத்து நின்றது. ரகசியமாகப் பாடவிபுத்தரத்துக்குள் நுழைய நினைத்த ஆனந்ததேவியின் வண்டியை ராஜமரியாதையுடன் அஜித் சந்திரன் ஓட்டிச் சென்றான். இத்தனை சத்தமும் ஆனந்ததேவியின் காதுகளில் விழவில்லை. அந்தக் கிழட்டு மகாராணி என்று காவலன் இகழ்ந்ததைக்கூட அவள் பொருப்படுத்தவில்லை. ‘ஸ்கந்த குப்தன் ஏன் பாடவிபுத்தரத்துக்கு வந்திருக்கிறான்?’ என்ற கேள்வியே திரும்பத் திரும்ப எழுந்து அவள் மனத்தைச் சம்மட்டி கொண்டு அடித்தது.

10. தங்க நாணயம்

நகர மத்தியிலிருந்த சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனை, ஹரேக்கர்களைப் பாரத நாட்டை விட்டு விரட்டிய சந்திர குப்த மெளரியன் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. அரண்மனைக் கட்டத்தை நெருங்கு முன்பாக பல வாயில்களைக் கடந்தாக வேண்டும். வாயில்களுக்கு இடையிடையே நிறுவப்பட்டிருந்த நந்தவனங்கள் அரண்மனையின் அடிப்பாகத்தை மறைத் திருந்தன. நாலைந்து வாயில்களைக் கடந்த பின்புதான் அரண்மனையைப் பார்க்க முடியும். ஓவ்வொரு வாயிலிலும் நால்வகைப் படைகளும் இருந்தன. ஸ்கந்தகுப்தன் காலத்தில் தலைநகரம் மாறிவிட்டதன் காரணமாகப் பாடவிபுத்ர அரண்மனை வழியில் வாயிலுக்கு வாயில் படைகள் வரிசையாக நிறுத்தப்படாவிட்டாலும் சாஸ்திரத்துக்கு ஓரிரண்டு யானைகளும் ஐந்தாறு குதிரைகளும் இருந்து கொண்டிருக்கும். இந்த வாயில்களைக் கடந்து சென்றால் அரண்மனையை நெருங்கலாம். அரண்மனை பூராவும் தேக்குமரக் கட்டடந்தான். ஆனால், வானளாவும் மரத்தான்கள், வெள்ளி, தங்கக் கவசங்களால் மூடப்பட்டிருந்தன. அதிலிருந்த தங்கப் பதுமைகளின் கண்கள், நெற்றி, இதர அவயவங்களை அழுகுபடுத்த கோமேதகம், வைரம், வைடுரியம் முதலிய உயர்தரக் கற்கள் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருந்தன. சந்திரகுப்த மெளரியன் காலத்தில் கீழ்த்திசைக் கலைக்கும் செல்வச் செழிப்புக்கும் இந்த அரண்மனை ஓர் அத்தாட்சியாக விளங்கி வந்தது. ஐரோப்பாவிலிருந்த எந்தச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனையும் இதற்கு சடில்லையென சரித்திர ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

குப்த அரசர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டும் அரண்மனை அதன் முழு அழகையும் இழக்கவில்லை. தூண்களில் வெள்ளிக் கவசங்கள், தங்கக் கவசங்கள் குறைந்திருந்தன. ஆனால், கடைந்தெடுக்கப்பட்ட அழகை பதுமைகளையாரும் பின்னப்படுத்தவில்லை. மரச் சுவர்களிலும் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் உலோகம் குறைந்திருந்ததே ஒழிய, உலகம் புகழும் அதன் அழகு சற்றும் குறையவில்லை.

அரண்மனை வழிகளெல்லாம் அஜித் சந்திரனுக்கு நன்றாகத் தெரியுமாதலால் ராணியின் வண்டியை வெகு வேகமாக ஓட்டி ராஜ ஸ்தீர்கள் வசிக்கும் அந்தப்புர வாசலுக்கெதிரில் நிறுத்தினான். ஆனந்ததேவிக்கு இருந்த யோசனையில் அவனிடம் எதுவும் பேசாமலேயே இறங்கி உள்ளே சென்றுவிட்டாள். அஜித் சந்திரனும் வண்டியை வாகன சாலையில் விட்டுவிட்டு, வீரர்கள் இருக்கும் இடங்களை நாடினான். வீரர்களில் பலர் அவனுக்குப் புதிதாக இருந்தாலும், தெரிந்தவர்களும் ஓரிருவர் இருந்த படியால், அடிமை உடைகளை மாற்றவும் அந்தஸ்துக்கு ஏற்ற அலங்காரத்தை முடித்துக் கொள்ளவும் அவனுக்கு வசதி கிடைத்தது.

இளைப்பாற அவனுக்கு அவகாசமில்லை. குப்த சாம் ராஜ்யத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பெரிய ஆபத்தை அறிந்தவன் எப்படி இளைப்பாற முடியும்? சக்கரவர்த்தியை அவன் உடனே பார்க்க விரும்பினான். ஆனால், சக்கர வர்த்தியைப் பார்ப்பது சாதாரண உப சேனாதிபதிக்கு அவ்வளவு எளிதல்ல. ஆனந்ததேவியின் உதவியால் பார்க்கலாம். ‘என் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க அவசரப்படு கிறாய்?’ என்று ஆனந்ததேவி கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? அவளுக்கு ஒருமுறை தன்மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டால் தனக்குச் சிறை நிச்சயம் என்பதையும், அப்புறம்

இந்த ஜனமத்தில் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க முடியா தென்பதையும் அறிந்திருந்தான். ஆகவே சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்கச் சற்று நிதானமாகவே ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். உடனிருந்த வீரர்களை முதலில் விசாரித்தபோது சக்கர வர்த்தியின் வியாதி கடுமையாயிருக்கிறதென்றாலும் வைத்தியத் துக்காகவே அவர் பாடவிபுத்ரத்திற்கு வந்திருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். வெகு நாளாக அவர் வியாதியுற்றிருந்த விஷயம் அஜித் சந்திரனுக்குத் தெரியுமாதலால், வாழ்க்கையில் எதையும் லக்ஷியம் செய்யாத சக்கரவர்த்தி வியாதியை லக்ஷியம் செய்யமாட்டாரென்பதும் அஜித் சந்திரனுக்குத் தெரியும். வியாதியைப் பற்றிய தகவல் வீரர்களுக்காகச் சொல்லப்பட்ட வெளிச் சாக்கே தவிர, இதில் உள் மர்மம் ஏதோ இருக்கிறதென்று தீர்மானித்தான். இப்படி யோசித்து யோசித்து முடிவில் ராஜத்வாரத்தையும் அடைந்தான்.

ராாளமான வெளிநாட்டுத் தூதர்கள் ராஜத்வாரத்தை அடுத்த மஹாவில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் சக்கரவர்த்தி பேட்டிக்காக மாதக் கணக்கில் காத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். குறுக்கும் நெடுக்கும் மஹாவில் சென்று கொண்டிருந்த மந்திரிகள் முக்கியமான பேர்வழிகளை மட்டும் சக்கரவர்த்தியிடம் அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அஜித் சந்திரனும் இந்தக் கும்பலில் மெள்ளக் கலந்து கொண்டான். பிறகு, மஹாவில் நடுவில் பேட்டி கேட்பவர்களின் பட்டியலைக் கையில் வைத்து நின்றுகொண்டிருந்த ஸ்தானீகனிடம் தன் பெயரையும் எழுதிக்கொள்ள மனுச் செய்தான்.

ராஜஸ்தானீகன் தன் ஸ்தானத்திற்குரிய கேள்விகளை வீசினான்.

“உன் பெயரென்ன?”

“அஜித் சந்திரன்!”

“எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“புருஷபுரத்திலிருந்து.”

ஸ்தானீகன் கையிலிருந்த எழுத்தானி சட்டென்று நின்று விட்டது. “அடிலனிடம் அடிமையாயிருந்தவன் நீதானா?” என்று மிகுந்த கோபத்துடன் கேட்டான். அஜித் சந்திரனால் அவன் கோபத்துக்கான காரணத்தை ஊகிக்க முடிய வில்லை. இருந்தாலும் ‘ஆம்’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான்.

“இத்தனை நேரம் எங்கு சென்றுவிட்டாய்? ஆனந்த தேவி வந்தது முதல் சக்கரவர்த்தி உன்னைப் பற்றித்தான் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றான் ஸ்தானீகன்.

அஜித் சந்திரனால் ஸ்தானீகன் பேச்சை நம்பவே முடியவில்லை. “சரி. இப்படி வா” என்று ஸ்தானீகன் அஜித் சந்திரனை அழைத்துக் கொண்டு பக்கத்திலிருந்த அறை களின் வழியாகச் சென்றுவிட்டான். கேவலம் ஓர் உப சேனாதிபதிக்கு அடித்த அதிர்ஷ்டத்தைப் பார்த்து மஹாலி விருந்த ராஜதூதர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பல அறை களைக் கடந்து சென்ற ஸ்தானீகன் சக்கரவர்த்தியின் அறையை நெருங்கியதும் உபாத்தியாயனை வெளியில் நிற்க வைத்துத் தான் மாத்திரம் உள்ளே சென்றான். சற்று நேரம் பொறுத்து வெளியே வந்து உபாத்தியாயனை உள்ளே அனுப்பிவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டான். அறை மூலையிலிருந்த பஞ்சணையில் சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தன் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். வயோதிக் தசையை அடைந்து விட்டாலும் அவன் கண்களில் மட்டும் வீர ஓளி பிரகாசித் தது. கண்ணத்திலும், கைகளிலும் ஆடை மறைக்காத இடங்களில் இருந்து ஏராளமான வடுக்கள் அவன் வீரனாகவே பிறந்து வீரனாகவே வளர்ந்தவன் என்பதை நிரூபித்தன. அஜித் சந்திரன் சக்கரவர்த்தியை அனுகிக் கைகூப்பினான்.

திட்டே வரும்படி சக்கரவர்த்தி சைகை காட்டவே அருகில் சென்று ஸ்கந்தகுப்தன் பாதங்களைக் கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டான்.

“அஜித்!” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் மெல்ல அழைத்ததும் உபாத்தியாயனுக்கு மெய்சிலிர்த்தது. “இந்த அடிமையை நினைவு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா!” என்று கேட்டான்.

“வீரன் வீரனை மறக்க மாட்டான் அஜித். உன்னையும் என்னையும் தொலைவில் பிரித்து நிறுத்துவது மகுடம். அரண்மனையில்தான் நாம் தொலைவில் நிற்போம். யுத்த அரங்கத்தில் நம் தோள்கள் உராய்ந்திருக்கின்றன அல்லவா?” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன். யுத்த களத்திலேயே வாழ்க்கையைச் செலவிட்ட ஸ்கந்தகுப்தனுக்குப் படுக்கை வேம்பாயிருப்பதை அஜித் சந்திரன் உணர்ந்து கொண்டான். ஆகையால் பேச்சை மாற்றி “வியாதி மட்டும் சக்கரவர்த்தியை வாட்டாதிருந்தால்...” என்று ஆரம்பித்த அஜித் சந்திரனை கையால் சைகை செய்து நிறுத்தினான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

“அதைப் பற்றிப் பேசாதே அஜித். என் வியாதி சாம் ராஜ்யத்தின் வியாதியால் ஏற்பட்டது. அதற்குப் பரிகாரம் கிடைத்தால்தான் இந்த வியாதி போகும். இதற்கு வேறு மருந்தில்லை.”

சக்கரவர்த்தியின் வார்த்தைகள் அஜித் சந்திரன் மனத்தை உருக்கின. அவன் வருந்துவதை அறிந்த ஸ்கந்த குப்தன் சிரித்துப் பேச்சை முக்கிய மார்க்கத்தில் திருப்பி னான்.

“அஜித்! நீ ஹமணர்களோடு சில வருஷங்கள் வசித் திருக்கிறாயே, தோரமானா என்பவனைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா?” என்ற ஸ்கந்தகுப்தன் கேள்வி, அஜித் சந்திரனை அதிரச் செய்துவிட்டது.

“சக்கரவர்த்தியவர்களிடம் அதைப்பற்றிப் பேசுத்தான் பேட்டி கேட்டேன். அடிலனிடம் கசையடிப்பட்டு மலை வாசலில் உதயன் வீட்டுப் படுக்கையில் கிடந்தபோது ஒருமுறை பார்த்தேன். ஆனால் சரியாகப் பார்க்க முடிய வில்லை. கண்ணெடுத் திறந்திருந்தால் இங்கு உயிரோடு வந்திருக்கமாட்டேன். அவனைப் பார்க்கவில்லையே தவிர அவன் பேசியவற்றைக் கேட்டேன்.”

“அஜித்! குப்த சாம்ராஜ்யத்தின் முக்கிய எதிரி அவன் தான். அவன் மாளவத்தைப் பிடித்துக் கொண்டால் குப்த சாம்ராஜ்யம் அழிந்து போகும்.”

“மாளவத்தை அவன் உடனே பிடிக்கப் போவதில்லை.”

சக்கரவர்த்தியின் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் சிறிதே உயர்ந்தன. “சக்கரவர்த்தியவர்களும் நானும் சற்றுத் தனிமையாக இருக்க வேண்டும்” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்டுக் கொண்டான்.

சக்கரவர்த்தி திரும்பி அண்டையில் நின்று கவரி வீசிக் கொண்டிருந்த ஸ்தீர்களைப் பார்த்தார். அவர்கள் அறையை விட்டுப் பறந்தனர். அஜித் சந்திரன் மிகத் தாழ்ந்த குரலில் பேச ஆரம்பித்தான். அதற்கு முன்பே ஸ்கந்தகுப்தன் அவனிடம், “ஆனந்ததேவி மலைவாசல் சென்றது எனக்குத் தெரியும். காரணத்தையும் அறிவேன். வேறு ஏதாவது விசேஷமுண்டா?” என்று கேட்டார்.

“ஆனந்ததேவி தோரமானாவைச் சந்தித்தாள்” என்ற பெரிய வெடியை வீசினான் அஜித். ஸ்கந்தகுப்தன் ஒரு விநாடி அசந்தபோனான். பிறகு மேலே விஷயங்களைச் சொல்லும்படி சைகை செய்தான். ஆனந்ததேவி அகஸ்மாத் தாகத் தோரமானாவைச் சந்தித்த விவரங்களை அஜித் விவரமாக எடுத்துச் சொன்னான். அவர்கள் பேச்சிலிருந்த சதியாலோசனைகளையும் தெளிவுபடுத்தினான்.

கதையைக் கேட்டபின் ஸ்கந்தகுப்தன் வெகுநேரம் மொனமாக யோசித்தான். “இதற்குப் பரிகாரம் ஏதாவது யோசித்தாயா!” என்றான் இறுதியில்.

“தோரமானா எக்காரணத்தைக் கொண்டும், மாளவத் தைப் பிடிக்க முடியாமல் செய்ய வேண்டும். மாளவ எல்லையில் தோரமானாவின் சைனியத்துக்கு நிகரான சைனியத்தை நிரந்தரமாக நிறுத்தி வைக்க வேண்டும்.”

சக்கரவர்த்தி பதில் சொல்லவில்லை. அஜித்தே பேசி னான்: “தோரமானா மாளவ எல்லையில் நிறுத்தும் சைனி யத்துக்குச் சமமான சைனியத்தை நிறுத்த வேண்டும். அந்த சைனியத்தைத் தனியாகத் திரட்டி அதற்கு ஹமணர்களின் போர் முறைகளில் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அந்தப் பணியை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள். ஹமணர்களை நான் நன்றாக அறிவேன். தங்கள் ஆதரவும் உத்தரவும் கிடைத்தால் தோரமானா மாளவத்தில் கால் வைக்க முடியாதபடி செய்துவிடுகிறேன்” என்றான்.

“என் ஆதரவு எந்த முறையில் தேவை?” என்று ஸ்கந்த குப்தன் கேட்டான்.

“இரண்டு லக்ஷம் ஸ்வர்ணங்களைக் கொடுத்து உதவுங்கள். ஒரு லக்ஷத்தில் சைனியத்தைத் திரட்டுகிறேன். இன்னும் ஒரு லக்ஷத்தை ஹமணர்களை வேவு பார்ப்பதில் செலவழிக்கிறேன்.”

இதைக் கேட்டதும் ஸ்கந்தகுப்தன் வியாதியையும் மறந்து உறக்கச் சிரித்துவிட்டான். வெகு நாளாகச் சிரிக்காத சக்கரவர்த்தி சிரிக்கவே, வெளியிலிருந்த ஸ்தானீகன் பயந்து உள்ளே ஓடிவந்தான். ஸ்கந்தகுப்தன் அவனைக் கூப்பிட்டு, “நான்கு ஸ்வர்ணங்களைக் கொண்டு வா” என்றான். ஸ்தானீகன் கொண்டுவந்த ஸ்வர்ணங்களில் ஒன்றை

வாங்கிப் பார்த்த அஜித் சந்திரன் திடுக்கிட்டு, “இது என்ன இப்படி இருக்கிறதே!” என்றான்.

“இதற்குப் பெயர்தான் ஸ்கந்தகுப்தன் ஸ்வர்ணம். தங்க நாணயத்தின் மாற்றை 107லிருந்து 73ஆகக் குறைத்து விட்டேன். இந்தத் தங்க நாணயம் வெளியூரில் செல்லாது” என்று சொல்லி, மீண்டும் பலமாகச் சிரித்தான் ஸ்கந்த குப்தன். “சக்கரவர்த்தியின் கஜானாவில் பணமில்லை! அஜித், இதோ இந்தத் தூண்களின் தங்கக் கவசங்களைக் கூட உருக்கிவிட்டேன். பணம் கேட்காதே; வேறு வழியைச் சொல்” என்று வலியுறுத்தினான்.

“அவ்வளவு பணப் பஞ்சமா?”

“ஆம்; இல்லாவிட்டால் தங்க மதிப்பைக் குறைப்பேனா? எவ்வளவு யுத்தங்கள், எவ்வளவு படையெடுப்பு? நான் ஜன்மமெடுத்த நாளாய் யுத்தந்தானே. யுத்தமென்றால் பணம்! தொடர்ச்சியான யுத்தமென்றால் எந்த நாடும் ஏழையாகிவிடும். நீ கேட்கும் பணம் இன்று என்னிடமிருந்தால் ஹமண்ர்கள் விந்து நதிப் பிராந்தியத்தில் மூன்று மாதங்கள் இருக்க மாட்டார்கள். பணமில்லை அஜித்! பாரதத்தின் சக்கரவர்த்தி இன்று ஒரு பரதேசி.”

அஜித் வெகுநேரம் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். “இன்னும் ஒரு வழி இருக்கிறது” என்றான்.

“என்ன வழி!”

“சானக்கியன் காட்டிய வழி.”

“விவரமாகச் சொல்.”

“தயவுசெய்து தங்கள் பிரதம மந்திரியை வரவழி யுங்கள்.”

பிரதம மந்திரி அழைக்கப்பட்டார். அந்த மூவரும் அந்த அறையில் என்ன பேசினார்கள் என்பது யாருக்கும்

தெரியாது. முடிவில் அஜித் சந்திரன் வெளியே வந்து வேகமாக மஹாஸூலக் கடந்து சென்று விட்டான்.

அவனைத் தொடர்ந்து மிகுந்த கோபத்துடன் வெளியே வந்த பிரதம மந்திரி ஸ்தான்களைப் பார்த்து, குப்த வீரர்கள் வரவர லக்ஷணமாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள். யாரோ ஹமண் மகளாம், சித்ராதேவியாம், அவளை மணப்பதற் காக ஹமணர்களோடு சேர்ந்துவிட அனுமதி கேட்கிறான் ஒரு மடையன்; சக்கரவர்த்தியும் அனுமதி கொடுக்கிறார். இந்த மாதிரி சந்தேகப் பிராணிகள் இங்கிருந்து நம்மைக் காட்டிக் கொடுப்பதை விட ஒழிவதே நல்லது” என்றார்.

அடுத்த விநாடி இந்த ரகசியம் அரண்மனை எங்கும் பரவிவிட்டது. ஒரு பெண்ணுக்காகக் குப்த சேனாதிபதி ராஜ சேவையையும், கடமையையும், தேச பக்தியையும் துறந்து எதிரிகள் கையாளாகி விட்டான் என்ற செய்தி நகர மக்களுக்குக்கூடத் தெரிந்துவிட்டது. அஜித் சந்திரன் என்ற பெயரையே ஜனங்கள் சபித்தார்கள்.

உபாத்தியாயன் போன இடம் தெரியவில்லை. காலச் சக்கரத்தின் வேகம் அஜித் சந்திரன் ஒருவன் இருந்தான் என்ற நினைப்பையே மக்களிடமிருந்து அழித்துவிட்டது.

11. மணநாளுக்கு முதல் நாள்

வஸந்த ருது நான்கு முறை வந்து போய்விட்டது. ஆனால், சித்ராதேவியின் வாழ்க்கையில் மட்டும் வஸந்தம் சிறிதும் புகவே இல்லை. அந்த நான்கு வருடங்களில் இயற்கையின் கைகள் அவள் உடல்வாசியைப் பலவிதமாகச் செப்பனிட்டு அவளை ஒரு சித்திரப் பதுமையைப் போல் ஆக்கியிருந்தன. மண்ணை வழிக்க வேண்டிய இடத்தில் வழித்து, சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்த்து, மனோகர மான பிம்பத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் சிற்பியைப் போல இயற்கை யும் தன் வேலைப்பாட்டைக் காட்டியிருந்தபடியால், சித்ரா தேவி சுமக்க முடியாத பல புஷ்பங்களைச் சுமந்து நிற்கும் குருக்கத்திக் கொடிபோல அபார எழிலுடன் விளங்கினாள். அத்தனை அழகிருந்தும் அந்த அழகு ஸிந்துநதிப் பிரதேசம் பூராவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தும், அவளைப் புகழும் நாக்குகள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தும், அவள் முகத்தில் பூரண சந்தோஷத்தின் சாயை என்றுமே தென்படவில்லை. அவள் புன்சிரிப்பில் சதா ஓர் ஏக்கம் இருந்து கொண் டிருந்தது. அவள் பார்வையில் ஓர் ஏமாற்றம் காணப்பட்டது. அஜித் சந்திரனை உலகம் மறந்து விட்டதென்னவோ உண்மை. ஆனால் சித்ராதேவி மட்டும் மறக்கவில்லை. அந்த நான்கு வருடங்களில் அவள் உடல் வளர்ச்சியுடன் அஜித் சந்திரனும் அவள் மனத்தில் வளர்ந்து மனப் பிரதேசம் பூராவையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டான்.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு சண்பகத் தோட்டத்தில் உபாத்தியாயன் தன்னைத் தொட்டு அழைத்ததை சித்ராதேவி மறக்கச் சக்தியற்றவளானாள். தூரிய ரசமியினால் தொடப்

பட்ட புஷ்பமொட்டுப் போல் உபாத்தியாயன் ஸ்பரிசத்தூல் வெட்கம் மலர்ந்த அந்த ஹமண மகளின் உள்ளம் அவனை நினைத்தே ஏங்கிக்கொண்டிருந்தது. முதல் முதலாகத் தங்களுக்கு ஏற்படும் புருஷ ஸ்பரிசத்தைப் பெண்கள் ஆயுள் உள்ளவரை மற்பப்படே இல்லை. இயற்கையின் உணர்ச்சிகள் அலைகள்போல் துள்ளி நிற்கும் பருவ காலத்தில் பெண் களுக்கு நாணம் பெரிய ஏரிக்கரைபோல் நின்று அலை களைத் தேக்கி நிறுத்துகின்றது. எவன் முதலில் அந்தக் கரையை உடைக்கிறானோ அவன் நிலத்தின் பக்கமாகவே பிரவாகம் செல்லும். கரை உடைந்த பின்னும் மண்ணைப் போட்டு ஜலத்தைக் காபந்து செய்யலாம். ஆனால், முதலில் போன ஜலம் போனதுதான். தவிர முதன் முதலாக உடைக்கப்பட்ட கரைப் பக்கம் என்றும் பலவீனமாக நிற்கிறது. நீர் மட்டம் சற்று அதிகமானாலும் உடைப்பு அதே இடத்தில் ஏற்பட்டு அந்தப் பக்கமாகவே பிரவாகம் செல் கிறது. இயற்கையின் இந்த நியதியை அடிலன் உணர்ந்திருந்தால் சித்ராவின் ஏக்கத்துக்குக் காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டிருப்பான். பெண் மனத்தை ஆண்பிள்ளை அவ்வளவு சுலபமாக உணர முடிந்தால், உலகத்தின் சிக்கல்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணுறைந்தொன்பது எப்பொழுதுமே ஏற்பட்டிருக்காது.

அவள் ஏக்கத்துக்குக் காரணம் பருவம் என்பதை மட்டும் ஓரளவு அடிலன் தெரிந்துகொண்டு அவளுக்கு மனம் செய்விக்கவும் தீர்மானித்தான். அதற்கான ஏற்பாடுகளும் பலமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. கபீசத்திலிருந்த ஹமணர்கள் தலைவனே சித்ராவுக்கு ஒரு புருஷனைத் தோந்தெடுத்து அனுப்பியிருந்தான். சுமார் ஒரு மாத காலமாக அடிலன் மாளிகையிலேயே தங்கியிருந்த அந்த மணமகனை சித்ரா ஏறெடுத்துப் பார்க்கவே இல்லை. அவனை முதல் தடவை சந்தித்தபோதே அவனிடத்தில்

அவனுக்குச் சொல்லவோண்ணாத வெறுப்பு ஏற்பட்டது. கூர்ஜுரணாயிருந்தாலும் குணங்களில் ஹமணர்களை வென்றவன். தன்னுடனிருந்த பெருங் கூர்ஜுரப் படையுடன் வர்களில் ராகுலன் ஒருவன் என்ற காரணத்தால் கப்சத் திலிருந்த தலைவன் அவனுக்குச் சித்ராதேவியைக் கொடுக்கும்படி அடிலனுக்குச் சிபாரிசு செய்தான்.

ராகுலன் நல்ல உயரமாக ஒற்றை நாடியாயிருந்தான். இயற்கையாகக் கோழையாயிருந்தாலும் வஞ்சகம் நிறைந்த வன். தன்னை எதிர்த்தவர்களை வஞ்சகத்தாலேயே அழித்து வந்தானாகையால் அவனைக் கண்டு ஹமணர்களில் கூடப் பஸ் பயந்தனர். ராகுலன் பார்வையோ அவன் நடந்து கொண்ட முறையோ சித்ராதேவிக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவே இல்லை. ‘அடிமையாயிருந்தாலும் அடிலனை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து நின்ற உபாத்தியாயன் எங்கே? கபடம் நிறைந்த வனும் நேருக்கு நேர் போர் செய்ய ஆண்மையற்றவனுமான இங்க ராகுலன் எங்கே?’ என்று நினைத்தாள். இவள் என்ன நினைத்து என்ன? மனநாள் மெள்ள மெள்ள நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது. மனிதன் எண்ணப்படி உலகத்தில் காரியங்கள் நடப்பதானால், அவள் திருமணமும் நடந்தே யிருக்கும். ஆனால் திருமணத்திற்கு முன்பாக மலைவாசல் பிராந்தியத்தில் கிளம்பிய புரட்சிச் சூறாவளியால் அவள் திருமணம் தவிடுபொடியாகும் நிலைமை எழுந்தது.

அநேக நாட்களாக அடிலன் கொடுமையில் அடங்கிக் கிடந்த வில்லவர், ஹமணர்களை எதிர்க்க எழுந்தனர். அவர்கள் திட்டிரெனப் புரட்சிக்குக் கிளம்பியதைக் கண்ட அடிலனே அசந்துவிட்டான். வில்லவரைத் தான் வைத் திருந்த நிலையில், அவர்கள் மனத்தில் தான் விதைத்துப் பயிராக்கியிருந்த பயத்தில், அவர்கள் துணிந்து எழுந்து

வருவார்கள் என்று அடிலன் நம்பவே இல்லை. அவர்கள் பயத்தை அறுத்துத் துணியுட்டவும், அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆயதங்களைக் கொடுத்து உதவவும், பின்னால் ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்பதை அடிலன் நிச்சயமாக அறிந்திருந்தான். ஆனால், அந்தச் சக்தி எது, அவர்களைத் தூண்டுபவன் யார் என்பதை மட்டும் அடிலன் தெரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை. எந்கோ இருக்கும் பாடலிபுத்ரத்திலிருந்து குப்த சக்கரவர்த்தி அவர்களுக்கு உதவியளிக்க முடியாது என்பதை அடிலன் அறிவான். ஆகவே, புரட்சிக்குப் பின்னாலிருப்ப வன் யார் என்பதைப் பற்றி யோசித்து அடிலன் ஒன்றும் புரியாமல் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இந்த ஆச்சரியம் அடிலனுக்கு மட்டுமல்ல, ஆனந்ததேவிக்கும் ஆச்சரியம் அடிலனுக்கு மட்டுமல்ல, ஆனந்ததேவியிடம் வாக்கு கொடுத்த இருந்தது. ஏனென்றால் ஆனந்ததேவியிடம் வாக்கு கொடுத்த படி வில்லவர் தலைவனான உதயன் பல வில்லவர்களைப் பாடலிபுத்ரத்துக்கு அனுப்பினான். ஆனால், ஒருவன்கூட பாடலிபுத்ரத்திற்குப் போய்ச் சேரவில்லை. எங்கு சென் ரார்கள் என்பது மர்மமாகவே இருந்தது. வீரர்கள் வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றித் தகவல் கிடைக்காத உதயன் அனுப்பிய தூதன் மட்டும் ஆனந்ததேவியிடம் போய்ச் சேர்ந்தான் உதயனிடமிருந்து வந்த கடிதத்தைப் பார்த்த ஆனந்ததேவீ உதயனிடப்படாள். ஐநாறு வீரர்களை உதயன் அனுப்பியும் அவர்கள் வந்து சேராததிலிருந்து விஷயத்தை ஒருவாறு ஊகித்தாள். வீரர்களை அனுப்பும்படி தான் உதயனிட சொன்னது தோரமானா ஒருவனுக்குத்தான் தெரியும். அவதான் வீரர்களை மடக்கியிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிதாள். ஆனால், பாடலிபுத்ரத்தில் இருக்கும் அவள் என் செய்யமுடியும்? ஆகவே ஒற்றர்களைக் கொண்டு மன வாசல் நிலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். ஐநூற்று வீரர்களை இழந்தும் மலைவாசல் வில்லவர் புரட்சி சீரார்கள் என்ற செய்தி அவளை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்வு கிடைத்துகிறது.

விட்டது. அத்தனை ஆச்சரியத்திலும் இத்தனைக்கும் காரணம் தோரமானாதான் என்பதில் ஆனந்ததேவிக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. மலைவாசல் புரட்சியை ஆனந்ததேவி யைத் தவிர வேறு யாரும் முன்கூட்டி எதிர்பார்க்கவே இல்லை. தன் சொந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்து ஒற்றர்களை வைத்துக் கவனித்ததால்தான் அவளுக்கு ஓரளவு உண்மை தெரிந்தது. மற்றபடி புயலுக்கு முன்னிருக்கும் வானநிலை போல புரட்சிக்கு முன்னிருந்த மலைவாசல் நிலை மிக அமைதியாகவே தென்பட்டது.

மலைவாசல் புரட்சிக்கு முன்னதாக, புரட்சி ஏற்படும் என்பதற்கு அறிகுறி ஏதும் இல்லை. வில்லவர்கள் நடத்தை சந்தேகத்துக்குரியதாகவோ, அவர்கள், அடிலன் வீரர்களை எதிர்த்து தாக்குதலில் இறங்கும் மனப்பான்மையுடையவர் களாகவோ இல்லை. தவிர, மலைவாசலிலிருந்து மாளவும் வரை அமைதியையும், ஒழுங்கையும் ஸ்தாபிக்க தோர மானாவின் படைப் பிரிவுகள் அடிக்கடி நடமாடிக் கொண்டிருந்தன என்பதும் பிரசித்தமாயிருந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் எந்தவித முன்னெச்சரிக்கையுமின்றித் திடீரென வில்லவர் எழுந்தார்களென்றால் அதை எப்படி அடிலன் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? ஆகவே, புரட்சியைச் சமாளிக்க எந்தவித ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. சித்ராதேவியின் திருமணத் தேதிக்கு முதல் நாள் மாளிகை அரணுக்கு முன்னால் திடீரென ஏற்பட்ட பேரிரைச்சலுக்குப் பிறகுதான் அவனுக்கு விஷயம் ஒருவாறாகப் புரிந்தது.

விளக்கு வைத்து நான்கு நாழிகைகள்தான் ஆகி யிருக்கும். வில்லவர், தங்கள் வீடுகளிலிருந்து ஆயுதபாணி களாகச் சாரிசாரியாகக் கிளம்பினார்கள். பல வருஷங்களாகக் கேட்காத அவர்கள் போர் முரசு பலமாகக் கேட்டது. அடிலன் மாளிகை வெளி அரணை அடைந்தும் முரசோலி நிற்கவில்லை. முரசோலியோடு அவர்கள் தீ வைத்த காட்டு

விறகுகள் பாஸ்பாலேரென வெடிக்கும் சப்தமும் சேர்ந்து கொண்டு இரவை வெகு பயங்கரமாக்கின. மாளிகை அரணைச் சுற்றிலும் தீ பலமாக எரிந்தது. காட்டு மரத் துண்டுகளிலிருந்து கிளம்பிய ஜ்வாலை பெரிய ராக்ஷஸனின் நாக்கைப்போல் செந்நிறமாக நின்று ஆகாயத்தை ருசி பார்க்கத் துடித்தது. வில்லவர் போர்க்களத்தில் பாடும் பாட்டுகளைப் பாடினார்கள். சிலர் கூச்சவிட்டார்கள். அடிலனை ஆழிக்கும் உற்சாகத்தில் அவர்கள் வெறி உச்ச நிலையை அடைந்தது.

மாளிகைக்குள்ளே குதூகலம் நிரம்பி நின்றது. ஹுண் பிரபுக்கள் நன்றாகக் குடித்திருந்தார்கள். அலங்காரத்துடன் நின்ற சித்ராதேவியைச் சுற்றி இருபது இருபத்திரண்டு கூர்ஜை ஸ்திரீகள் கூடிப் பரிகாசம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மாளிகை முழுவதும் ஒரே சிரிப்பு. சில பெண்கள் பாடினார்கள்; சிலர் ஆடினார்கள். நாடோடி ஜாதியாரான ஹுணர்கள் சம்பந்தத்தால் கூர்ஜை ஸ்திரீகளும் ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சமமாகக் கலந்து அந்தக் காட்டுமிராண்டி ஆட்டங்களில் தீராத களிவெறி கொண்டிருந்தார்கள். மாளிகைக்குள் சத்தம் பலமாயிருந்தது. ஆனால் வெளிச் சத்தம் பொறுக்க முடியாததாகவே, உள்ளேயிருந்த ஆர்ப் பாட்டம் சிறிது நின்றது. வாயிலில் காவலிருந்த இருவீரர்கள் கதவுகளைப் படேரன்று திறந்துகொண்டு உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.

“என்ன இது? உங்களை யார் இங்கு வரச் சொன்னது?” என்று அடிலன் கோபத்தோடு கேட்டான்.

“வில்லவர்கள் மாளிகையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“வெளி அரணுக்கு நெருப்பு வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அரண்மனைக் கதவு விழுந்துவிடும்.”

இப்படி வேலைக்காரர் மாறிமாறிச் சொன்னதைக் கேட்ட அடிலன், கோபம் தலைக்கேறினவனாய், “சமயம் சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் இந்தச் செய்தியைக் கொண்டு உள்ளே ஓடிவர உங்களுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல்?” என்று இரைந்தான்.

“அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்யட்டும் எஜமான். வெளியே வந்து நீங்களே நிலைமையைப் பாருங்கள்” என்றான் ஒரு காவலன்.

“இன்னும் இரண்டு விநாடிகளுக்குள் கலையாவிட்டால் அவர்களில் பத்துப் பேரை என் தோட்டத்திலிருக்கும் மரங்களில் தூக்குப் போட்டுக் கொல்லுவேன் என்று அந்த நாய்களிடம் சொல்லுங்கள்” என்று அடிலன் உத்தர விட்டான். ஆனால், அவன் உத்தரவோடு கிளம்பிய வெளிச் சத்தத்திலிருந்து நாய்கள் ஓநாய்களாக மாறிவிட்டதை அவன் தெரிந்துகொண்டான். அந்தச் சத்தம் குடியால் மயங்கியிருந்த இதர ஹுணர்களுடைய புத்தியையும் சிறிது நிதானத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. கூர்ஜூர் ஸ்தீர்களின் முகங்களில் சிரிப்பு மாறிப் பயக்களை சுடர்விட்டது. அடிலன் சுற்றிலுமிருந்த ஹுணர்களையும் பயத்தால் நடுங்கி நின்ற அந்த ஸ்தீர்களையும் வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டு மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றான். மாடிக் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து வெளியே நின்ற வில்லவரைப் பார்த்த பின்புதான் நிலைமையின் முழு வேகம் அவன் புத்தியில் உராய்ந்து உங்களத்தை உண்டாக்கிக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கும் நிலைக்கு அவனைக் கொண்டு வந்தது.

அதிவேகமாக மீண்டும் கேளிக்கைக் கூடத்தில் நுழைந்த அடிலனை ஹுணைப் பிரபுக்கள் சூழ்ந்து கொள்ள, கோபத்தை வெளிக்குக் காட்டாமலே, “வில்லவர் மாளிகைக்கு நெருப்பு வைக்கிறார்கள். நிலைமை ஆபத்தானதுதான்” என்றான் அடிலன்.

கூர்ஜூர் ஸ்தீர்கள் உடல் மட்டுமின்றி மாப்பிள்ளையாக வரப்போகும் ராகுலன் உடலும் சிறிது நடுங்கியது. இதே வில்லவர் விருந்துக்கு வருவதாயிருந்தால் அத்தனை பேரையும் விஷம் வைத்துக் கொல்ல ராகுலனுக்குத் தெரியும். ஆனால், ஆயுதம் தாங்கிப் போரிடுவது அவனுக்கு அவ்வளவாகப் பழக்கமில்லை. ஸ்தீர்கள் ‘சளசள்’வென்று ஏதோ பேசினார்கள். வயதான ஓரிரண்டு ஸ்தீர்கள் அழவும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் அனைவரிடமும் பிரதிபலித்த பயத்தைப் பார்த்த அடிலன் கோபம் எல்லை கடந்து விட்டது.

அடிலன் பெண்களைப் பார்த்து ஓரே இரைச்சலாக இரைந்தான். “உங்கள் கூச்சலைக் கொஞ்சம் அடக்கிக் கொள்ளுங்கள். சாவதாயிருந்தால் அதற்கு வழிகள் பல இருக்கின்றன. பயத்தால் சாகவேண்டாம்” என்றான்.

வருங்கால மாப்பிள்ளை ராகுலன் இந்த வார்த்தை களைப் பொறுக்காமல், “இங்கிருப்பவர்கள் உங்கள் விருந்தினர்கள் என்பது நினைவிருக்கட்டும்” என்றான்.

அடிலன் இதழ்களில் கோபச் சிரிப்புத் தோன்றியது. மாப்பிள்ளைக்கு வெகு சமீபத்தில் வந்தான். பெண்ணைக் கொடுக்கும் நோக்கமில்லாதிருந்தால் ஒங்கி ஓர் அறைகூடக் கொடுத்திருப்பான். பெண்ணைக் கொடுக்கும் உத்தேசத்தால் அடிக்காமல் அடிக்குச் சமமான வார்த்தைகளைக் கொட்டி னான்.

“விருந்தினரா! வாசலில் சென்றால் விருந்து இப் பொழுது யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும். இந்தப் பெண்கள் பயந்து, கூச்சலிடுவது புரட்சிக்காரர்களுக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் துணிச்சல் பன்மடங்காகிவிடும். ஆகையால், இந்த அம்மணிகள் சாகவேண்டுமானால் வீரப் பெண்களாகச் சாகட்டும். கழுத்து திருக்ப்படும் சமையலறைக் கோழிகளைப்

போல் குத்தி என் காதைத் துளைக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு இடிதிடி என்று சிரித்தான்.

அவன் பேச்சும் சிரிப்பும் மற்ற ஹமனர்களுக்கு அதிகக் கொந்தளிப்பை உண்டாக்கவே, சிலர் பக்கத்து அறை களுக்குச் சென்று குத்திகளை எடுத்து வந்தார்கள். அடிலன், அவர்களைச் சிறிதும் லக்ஷ்யம் செய்யாமலே, “உங்கள் வீரத்தனத்தைப் பரீக்ஷிக்கச் சில விநாடிகள்தானிருக்கின்றன. ஆகவே, நமக்குள்ளேயே சண்டை வேண்டாம். வெளியே சுமார் ஆயிரம் வில்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்மிடம் நூறு ஆட்களுக்கு மேல் இல்லை. ஆகவே, நாம் பயத்தை விட்டுத் துணிச்சலைக் காட்டினால்தான் தப்பலாம். இப்பொழுது தேவை நமக்குள் ச்சரவல்ல. கோபமான பார்வை, அதட்ட வான வார்த்தை, இவைதான் தேவை! இவற்றைக் கொண்டு தான் அடிமைகளை அடக்க முடியும்” என்றான்.

ராகுலன் இடைமறித்து, “புரட்சிக்காரர்களிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்ற அதட்டலான வார்த்தையையும் கோபமான பார்வையையும் தவிர வேறு ஏதாவது ஏற்பாடு களையும் செய்தால் சௌகரியமாயிருக்கும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

“அதற்கும் ஏற்பாடு செய்கிறேன். பெண்கள் பந்தோபஸ் தாக இந்தக் கூடத்திலே இருக்கட்டும். புருஷர்கள் குத்திகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று அடிலன் உத்தரவிட்டான்.

விருந்தினர்களான ஹமனப் பிரபுக்கள் ஆயுதம் தரிக்கச் சென்றார்கள். ராகுலன் மட்டும் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை. அடிலன் தங்களைச் சண்டை போடச் சொல்லுவான் என்பதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் திக்பிரமை பிடித்து நின்றதைப் பார்த்த சித்ரா வெட்கத்தால் குன்றிப்போனாள். பக்கத்திலிருந்த ஒரு கூர்ஜூ ஸ்திரி, “சித்ரா! உன் கணவனும் புருஷன்தானே” என்று

இடித்துக் காட்டியபோது அவருக்குப் பிராண்னையே விட்டுவிடலாம் போலிருந்தது.

ராகுலன் மீண்டும் அடிலனை நோக்கி, “இது நியாய மல்ல” என்று ஆரம்பித்தான். மாளிகையைக் காக்கத் தன் வீரர்களுக்கு உத்தரவுகளைப் போட்டு இரைந்து கொண்டிருந்த அடிலன் திரும்பிப் பார்த்து, “எது?” என்றான்.

“விருந்தினர்களைச் சண்டைபோடச் சொல்வது?”

“பிராண்னை விடுவது நியாயமா?”

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் ராகுலன் திகைத்தான். அடிலன் அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. தன் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, “வாசற் கதவுக்கருகில் பத்து வீரர்களை நிறுத்து, பின்கட்டுக் கதவில் பத்துப்பேர் காவலிருக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டு மெத்தையில் சரசரவென்று ஓடிக் கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து, “பேய் யாரங்கே?” என்று கூவினான்.

வில்லவர் அவனைப் பார்த்து விட்டனர். அடிலனை நோக்கி ஓர் அம்பு பறந்தது. அடிலன் ஓர் ஹரமாக ஒதுங்கித் தப்பித்துக் கொண்டான். தன் வில்லையும் எடுத்து அம்பு பூட்டிக் குறிவைத்து எய்தான். முதலில் அம்பு எய்த வீரன் துடித்துக் கீழே விழுந்தான். இந்த முதல் கொலையால் வில்லவர் வெறி எல்லை கடந்தது. அரணைத் தகர்த்து உள்ளே நுழைந்து விட்டார்கள். மீண்டும் கூடத்துக்கு வந்த அடிலன் அங்கிருந்த ஹமனர்களை அணிவகுத்து அவர்கள் அடிலன் எல்லோருக்கும் முன்பாகத் தன் குத்தியை உருவிக் கொண்டு வாசலுக்குக் கிளம்புமுன் பெண்ணை மாத்திரம் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னான்: “சித்ரா! நான் இறந்துவிட்டால் நீ குத்தியை எடுத்துக்கொள். உனக்குத் தான் வாட்போர் பழக்கமாயிற்றே. அடிமைகள் கையில் சிக்காதே.”

இந்துடன் அடிலன் ஹமணர்கள் தொடர வெளியே சென்றான். ராகுலனை யாரும் கவனிக்கவே இல்லை. மரணத்தை எதிர்நோக்கித் துணிந்து இறங்கிவிட்ட அவர் களுக்கு மன வரனைப்பற்றி என்ன கவலை? ஸ்தீர்கள் கூடத்தில் ஒடுங்கி நின்றார்கள். வெளியே சண்டை பலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அடிலனும் மற்ற ஹமணர்களும் அரண்களை ஓவ்வொன்றாக விட்டுக் கடைசியில் கூடத் துக்குள் நுழைந்து கதவுக்கருகில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். வில்லவர் வெற்றி இரைச்சல் பலமாகக் கேட்டது. முடிவு வந்துவிட்டது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான் அடிலன். ஆனால் முடிவு வேறுவிதமாக மாறியது. வில்லவர் வெற்றி இரைச்சலுக்கு மேல் இன்னொரு ரணபோரிகை கேட்டது. அது தோரமானாவின் படை முரச என்பதை அறிந்த வில்லவர் திகிலால் பிரமை பிடித்து நின்று விட்டார்கள். அடுத்த விநாடி குதிரை வீரர்கள் பலர் மடமட வென அடிலன் மாளிகைத் தோட்டத்தில் நுழைந்தார்கள். அந்தப் படையின் தலைவன் குதிரை வீரர்களை அணி வகுத்து நிறுத்திவிட்டு வில்லவர்களை நோக்கிப் பின் வருமாறு உத்தரவிட்டான். “உடனே கலைந்து உங்கள் இருப்பிடம் சென்று விடுங்கள். அப்படிச் சென்றால் உங்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்கப்படும்.”

“இல்லாவிட்டால்...!” என்றான் கூட்டத்திலிருந்து உதயன்.

“இன்னும் சில விநாடிகளில் அழிக்கப்படுவீர்கள்.”

வில்லவர் சற்றுத் தயங்கினார்கள். படைத்தலைவன் சௌகை செய்தான். குதிரை வீரர்களிடமிருந்து இருநூறு அம்புகள் வேகமாக ஆகாயத்தில் பறந்தன. “அடுத்த தடவை இந்த அம்புகள் உங்கள் கழுத்துகளில் பாடும்” என்று எச்சரித்தான் படைத்தலைவன். எதிர்ப்பு பிரயோசனமற்ற

தென்பதை அறிந்த வில்லவர் மெள்ளப் பின்வாங்கி னார்கள். சற்று நேரத்தில் அமளி அடங்கியது.

படைத்தலைவன் தன் வீரர்களை வாசலில் காவல் வைத்துவிட்டு கேளிக்கைக் கூடத்துக்கு வந்தான். அடிலன் அவனை வரவேற்று, “இது தோரமானாவின் படைதானே” என்று உபசாரமாக விசாரித்தான்.

“ஆம்! எங்கள் உபசேனாதிபதி விந்து நதியைத் தாண்டுகையில் இங்கு வில்லவர் புரட்சி செய்யப் போவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. ஆகவே இச்சிறு படையுடன் என்னை முன்னதாக அனுப்பினார்.”

“ஆவர் எங்கே?

“இன்னும் சற்று நேரத்தில் வருவார்?” என்று சொல்லி விட்டுப் படைத்தலைவன் வெளியே சென்றான்.

மீண்டும் கேளிக்கையை ஆரம்பிக்க அவர்கள் யாருக்கும் குதூகலமில்லை. அடிலனும் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்று நேரத்தில் மறுபடியும் குதிரைக் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. யாரோ பத்துப் பேர் வாசலில் இறங்கி னார்கள். உபசேனாதிபதியின் வருகைக்கு அடையாளமாக பங்கா சப்தித்தது. படைத்தலைவன் சரசரவென்று உள்ளே நுழைந்து கூடத்தின் வாயிலில் அரண்டு நின்ற வேலைச் காரர்களை ஒழுங்காக நிற்கக் கட்டளையிட்டு, “உபசேனாதிபதி வந்துவிட்டார்கள் பராக்!” என்று எச்சரித்தான் வீரர்கள் கத்திகளை உருவி உபசேனாதிபதிக்கு அஞ்சல் செய்தார்கள். ‘உபசேனாதிபதி யாராயிருப்பான்’ என வாயிற்படிப் பக்கம் அடிலனும் சித்ராவும் இதர ஹல்லை களைப் போல் கண்களைச் செலுத்திய போது, பூரானுவ உடையில் அஜித் சந்திரன் உள்ளே பிரவேசித்தார்.

12. கோபத் தணல்; குளிர் விழிகள்!

அடிலன் எல்லை மீறிய ஆச்சரியத்தால் கல்லாயச் சமைந்து நின்றான். இறந்துவிட்டதாகத் தான் நினைத்திருந்த உபாத்தியாயன் உயிரோடு தன்னெழிரே வந்ததுமல்லாமல் ஹலன் சென்யங்களுக்கு ஓர் உபசேனாதிபதியாகவும் காட்சியளிப்பதைக் கண்ட அடிலனுக்கு என்ன பேசுவ தென்று புரியவே இல்லை. சித்ராவுக்கு உபாத்தியாயன் வருகை ஆச்சரியமாகத்தானிருந்தது. ஆனால் அவள் மனத்தில் அந்த ஆச்சரியத்தோடு மகிழ்ச்சியும் கலந்திருந்தது. உபாத்தியாயனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்.

நான்கு வருஷ காலச்சுழல் உபாத்தியாயனுடைய உருவத் தில் பல மாறுதல்களைச் செய்திருந்தது. முன்னெவிடச் சற்று உயர்ந்திருந்தான். முகத்தில் முன்பு சதா குடிகொண்டிருந்த துயரக் களை இல்லை. ஆனால், நெஞ்சில் ஏதோ ஓர் உறுதி குடிகொண்டிருப்பதற்கு அடையாளமாக அவன் முகத்தில் சற்றுக் கடுமை தென்பட்டது. இதழ்கள் கம்பீரமாக மடிந்து அதிகார இச்சையைக் காட்டின. ஆனால், கண்கள் மட்டும் மாறவில்லை. விஷமத்தைக் கக்கும் அந்தக் கண்கள் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் எப்படியிருந்தனவோ அதே மாதிரி இன்னுமிருப்பதைச் சித்ராதேவி கவனித்தாள்.

தன்னை இப்படி அங்கம் அங்கமாகக் கூர்ந்து சித்ரா அலசிப் பார்ப்பதை அஜித் சந்திரன் கவனிக்கவில்லை. முதன் முதலில் அவன் பார்வை ஸ்தீர்கள் இருந்த பக்கத்தில் திரும்பவேயில்லை. அடிலனையே கூர்ந்து நோக்கினான். அடிலனைத் தவிர வேறொருவனாயிருந்தால் அந்தப் பார்வையிலேயே பாதிப் பிராண்னை விட்டிருப்பான். ஆனால் அச்சம் என்பதை ஆயுளில் அறியாத அடிலன்

சிறிதும் மசியாததோடு மட்டுமல்ல, உபாத்தியாயன் அதிகார தோரணையில் தன்னெதிரில் நிற்பதால் அவன் ஆக்திரமும் அதிகமாயிற்று. உள்ளே எழுந்திருந்த ஆக்திரத்தின் அறி குறிகள் அவன் முகத்தில் நன்றாகத் தெரிந்ததை அஜித் சந்திரன் கவனித்தான். ஆகவே மேலும் மௌனத்தை நீடிக்க விடாமல், “அடிலா! நான் இங்கு எதற்காக வந்து உள்ளைக் காப்பாற்றினேன் என்று தெரிகிறதா?” என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“என் பொறுமை எல்லை மீறுமுன் சொல்லிவிடு” என்று அடிலன் பதில் சொன்னான்.

அஜித் சந்திரன் ஒருமுறை தன் நெற்றியில் இடது கை விரல்களை ஓட்டினான். முகத்தின் அந்தப் பக்கத்தில் தான் கொடுத்த சாட்டையடி வடு லேசாக இன்னும் இருப்பதைப் பார்த்த அடிலன் குரூரமான சந்தோஷத்தோடு, “நான் கொடுத்த பழைய மரியாதை உபாத்தியாயருக்கு ஞாபக மிருக்கிறதா?” என்றான்.

“ஞாபகமிருக்கிறது. அதற்குப் பதில் மரியாதை செய்யத் தான் வந்திருக்கிறேன்.”

இந்த பதிலைக் கேட்ட அடிலன் தன் நிலையை அடியோடு மறந்துவிட்டான். பழைய அடிமை தன் விருந்தினர்களுக்கெதிரில் தன்னை மிரட்டுகிறானேயென்ற கோபத்தில் என்ன பேசுகிறோம் என்பதை அறியாமலேயே, “டேய் அஜித்! நீ இந்த சேனாதிபதி வேஷத்தில் வந்திருக்கும் தையித்தில் ஏதாவது உள்ளினாயானால் என் ஆட்களை விட்டு உன் தோலை உரித்துவிடுவேன். இந்த மாளிகைப் பிராந்தியத்தில் வந்தால் உயிர் போகும் வரையில் உன்னை அடிப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அடிலன் வார்த்தையை மீறமாட்டான் என்பது உனக்குத் தெரியும். ஒருமுறை எப்படியோ தப்பித்துக்கொண்டாய். இன்னொரு முறை

துப்பிக்கலாமென்று நினைக்காதே. என் கண்முன்னாலிருந்து சீக்கிரம் ஓடிவிடு” என்று அடிலன் இடிபோல் இரைந்தான்.

அஜித் சந்திரன் முகத்தில் எந்தவித மாறுதலும் இல்லை. ரானுவத் தலைவன் தன் வீரர்களுக்குக் கட்டளை இடும் போது எப்படி உணர்ச்சியில்லாமல் பேசுவானோ அந்த மாதிரியே பேசினான்: “அடிலா! உனக்கு வயது முற்றி விட்டதே தவிர புத்தி முற்றவில்லை. நீ இருக்கும் நிலைமையை அறியாமல் பேசுகிறாய். நீ ஹமண்ர்கள் தலைவனாயிருப்பதால் நான் உன்னைக் கொல்லத் துணிய மாட்டேன் என்று நினைத்து உளறுகிறாய். நான் இங்கு வந்திருப்பதே உன்னைக் கொல்லத்தான். ஆனால், ஹமண்ர்கள் கொல்லும் முறையில்லை. தர்மயுத்தத்தின் பலனை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அன்று நீ அளித்த சாட்டையடி வடு இன்னும் என் முகத்திலிருக்கிறது. அதற்குப் பழி வாங்கவே வந்திருக்கிறேன். நீயோ உன் மகனோ இருவரில் ஒருவரைச் சமாளிக்க என் வாள் தயாராயிருக்கிறது. நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு அளித்த அதே சந்தர்ப்பத்தை உனக்கு இப்போது அளிக்கிறேன். என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்றான்.

“நான்கு வருஷங்கள் உன்னை உபாத்தியாயன் தொழிலிலிருந்து உபசேனாதிபதி தொழிலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். உனக்குத் தொழிலில் மாறுதலேயோழிய அந்தஸ்தில் நீ ஹமண்ர்களின் அடிமைதான். அடிமையுடன் எந்த ஹமணப் பிரபு வாளெடுத்துப் போரிடுவான்? அந்த ஆசையை விட்டுவிடு.”

“இதுதான் உன் முடிவா?”

“ஆம்.”

அஜித் சந்திரனின் அடுத்த சொற்கள் மிகுந்த அதிகாரத் துடன் வெளிப்பட்டன. “டேய் யாரங்கே?” என்று கூப்பிட

பான். படைத்தலைவன் உள்ளே வந்தான். “என் குதிரைச் சவுக்கை எடுத்து வா” என்ற உத்தரவு அங்கிருந்த ஹமணர் களை ஒரு கலக்கு கலக்கியது. ஆனால் அஜித் சந்திரன் நின்றிருந்த தோரணையைப் பார்த்த ஹமணர்கள் ஓர் அடிகூட முன் எடுத்து வைக்கத் துணியவில்லை. படைத் தலைவன் கொடுத்த சாட்டையைப் பிரித்து வாரை உருவிக் கொண்டே அஜித் சந்திரன் அடிலனை நோக்கி முன்னேறி நான். “அடிலா! அடிமையுடன் வாட்போர் செய்வது உனக்குக் கொரவக் குறைவாயிருந்தால் சாட்டையடியையே தருகிறேன். உன் முகம் பூராவும் தூடு போட்டுவிடுகிறேன்! இந்தா” என்று சாட்டையை ஒங்கினான்.

அடிலன் பயத்தால் பின்வாங்கினான். “என் அடிலா! உன் துணிச்சலெல்லாம் பறந்துவிட்டதா? சாட்டையால் ஆயுள் முழுவதும் மனிதர்களை அடித்திருக்கும் உனக்குமா இந்தச் சாட்டை இவ்வளவு பயத்தைக் கொடுக்கிறது? உன்னிடம் அடிப்படவர்கள் என்ன பாடுபட்டிருப்பார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியட்டும், வா” என்று ஒருமறை சாட்டையைச் சொடுக்கினான்.

அடிலன் மகன், முன்னால் வந்த அஜித் சந்திரனை மறித்தான். “உபாத்தியாயரே! வேண்டாம். அவரைச் சாட்டையால் அடிக்க வேண்டாம். நான் உங்களுடன் போரிடத் தயாராயிருக்கிறேன். உங்கள் பழியை என்மேல் தீர்த்துக் கொள்ளங்கள்” என்று கெஞ்சினான். தன்னிடம் வாட்போர் பயின்ற மாணவனைப் பார்த்த உபாத்தியாயன் கண்களில் ஒரு விநாடி பரிதாபம் தெரிந்தது. அடுத்த விநாடி கண்கள் இரும்பாக மாறின. “நான் தோட்டத்தில் இருக்கிறேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உன்னை அங்கு எதிர்பார்க்கிறேன்,” என்று சொல்லிவிட்டு உபாத்தியாயன் தன் படைத் தலைவன் பின்தொடர வெளியே நடந்தான். அவன் தலை மறைந்ததும் ராகுலன் “இந்தப் பயலுக்கு என்ன காப்பும் நல்லவேளை, என் கோபம் தலைக்கேறுமுன் ஓடிவிட்டான்

இன்னும் ஒரு விநாடி அவன் இங்கிருந்தால் என்ன செய் திருப்பேனோ தெரியாது” என்றான். அவன் என்ன செய் திருப்பான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தபடியால் அத்தனை பேர் கண்களும் அவனை வெறுப்புடன் பார்த்தன. ஆனால் சித்ராவின் பார்வையிலிருந்த வெறுப்புயார் பார்வையிலும் இல்லை.

அஜித் சந்திரன் வெகு நேரம் தோட்டத்தில் நின்றிருந்தும் யாரும் வரவில்லை. உடன் இருந்த படைத்தலைவன் கூடப் பொறுமையிழந்து, “நான் உள்ளே போய் யாராவது வரு கிறார்களா இல்லையா என்று பார்க்கட்டுமா?” என்று கேட்டான். அஜித் சந்திரன் பதில் சொல்லுமுன் மாளிகையின் பின்வாசலிலிருந்து ஓர் உருவம் வெளிவந்தது. “அதோ வந்துவிட்டான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அஜித் சந்திரன் தன் வாளை உருவி அதன் கூர்மையைப் பரிசோதித்தான். ஆனால் கிட்ட வந்த உருவத்தின் கூர் விழிகளைக் கண்டதும், உபசேனாதிபதியும், அவன் படைத்தலைவனும் வெலவெலத்துப் போனார்கள். அஜித் சந்திரன் கண்களிலிருந்த வீரம் சித்ராதேவியின் விழிகளின் பார்வையில் தவிடுபொடியாகி விட்டது. அவன் குளிர் விழிகளின் வீச்சில் அஜித் சந்திரன் கோபத் தணல் அடியோடு அணைந்து கரைந்துவிட்டது.

படைத்தலைவன் என்ன செய்வதென்றாறியாமல் சங்கடப் பட்டான். “சற்று நீ தூரத்திலிரு. கூப்பிடுகிறேன்” என்று அஜித் சந்திரன் சொல்லியது அவன் காதில் தேவாமிர்தம் போல் விழுந்து. படைத்தலைவன் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் அஜித் சந்திரன், “சித்ரா, உன் தம்பியைத்தான் நான் எதிர் பார்த்தேன்” என்றான்.

“உபாத்தியாயருக்கு என்னைப் பார்க்கப் பிடிக்க வில்லையா?”

அவன் வார்த்தையிலிருந்த குழைவு அவன் மனக் கோட்டையின் பலஹ்னமான பாகத்தைத் தொட்டுவிடவே, அஜித் சந்திரன் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த

நிலைமையை மீண்டும் அடைந்தான். அவனிடமிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிவந்தது, அதைத் தொடர்ந்து. பழைய நாட்கள்போல விஷமான பேச்சும் வெளிவந்தது. “உபாத்தியாயருக்குப் பயமா?”

“ஆம்; நீ தனியாக வந்திருக்கிறாயோ அல்லது எங்காவது மரத்தின் மறைவில் உன் தகப்பனாரைச் சாட்டையுடன் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறாயோ? எனக்கெப்படித் தெரியும்!”

சண்பகத் தோட்டத்தில் அன்று நடந்த சம்பவம். அந்தச் சம்பவத்தை அவர்கள் இருவரும் இம்மிகூட மறக்கவில்லை. சித்ரா எதிரில் நின்றதாலும் பழைய நாட்களின் நினைப்பாலும் உபாத்தியாயன் தன் தற்கால நிலையை மறந்து எங்கோ கனவுலகுக்குச் சென்றான். அவளை அணுகி இடது கையால் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு வலது கையால் அவள் முகத்தை உயர்த்தி அவள் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான். எதற்கும் அசங்காத அந்த ஹம்மைகளின் பலமான இதயம் உடைந்து உணர்ச்சிகள் பெருவேகத்தில் உடல் பூராவும் பிரவாகித்தன. ஒருமுறை உடைக்கப்பட்ட அதே கரை, பலவீனத்தை உண்டாக்கும் அதே புருஷ ஸ்பரிசம்— அவள் தன்னிலை மறந்தாள்.

“சித்ரா! இப்படியே என்னுடன் வந்துவிடுகிறாயா! பழைய நாட்களை மறந்து சந்துஷ்டியான புது உலகத்தை ஸ்தாபித்துக் கொள்வோம்” என்றான் அஜித் உணர்ச்சிப் பெருக்கால். அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் கை விரல்கள் அவன் விரல்களுடன் பின்னிக் கொண்டன. நீண்ட பிரயாணம் செய்த வழிப்போக்கன் சொந்த வீட்டை நெருங்கியதும் அடையும் நிம்மதியை அவன் ஸ்பரிசத்தில் அவள் மனம் அடைந்து துயிலும் ஸ்திதிக்கு வந்தது. அவள் உடல் லேசாகத் துவண்டு அவன் கரங்களில் சமூன்றது.

13. பழைய கடன்

பரஸ்பர ஸ்பரிசத்தால் இன்ப நிலையில் ஆழ்த்தப்பட்ட அவ்விருவரும் சற்று நேரம் எதுவுமே பேசவில்லை. இடையே குறுக்கிட்ட நான்கு வருஷங்கள், இருவரிடமும் அச்சமயம் உச்ச நிலையடைந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் கரைந்தே போய்விட்டன போல் தோன்றின. தூரத்திலிருந்து எழுந்த நெருப்பணைக்கும் வேலைக்காரர்கள் கூச்சலும் என்ன அணைத்தாலும் அணையாது வெடித்துக் கொண்டிருந்த ஓரிரு காட்டு விறகுகளின் சப்தமும், மாளிகைக்குள்ளிருந்த ஹுமணர்களின் குழப்பமான பேச்சொலியும் அந்த இரவின் மற்றப் பகுதிகளில் பரவினவேயொழிய தோட்டத்தில் தனித்தனியே நின்றிருந்த அவ்விருவரின் பிராந்தியத்தில் நுழையவே இல்லை. இத்தனை நிம்மதியாயிருந்த அவர்கள் நிலையை அவ்விருவரில் ஒருவர்தான் கலைக்க முடியும்; சித்ராவின் பெருமுச்ச அதைக் கலைத்தது. உபாத்தியாயன் அணைப்பிலிருந்து மெள்ள விலகிச் சுற்றும் முற்றும் மிரண்டு நோக்கினாள்.

“இங்கு யாரும் இல்லை சித்ரா! உன் தம்பியைத் தவிர இங்கு யாரையும் விடவேண்டாமென உத்தரவிட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது நீ வந்திருப்பதால் படைத்தலைவன் உன் தம்பியைக்கூட இங்கு வரவிடமாட்டான்” என்றான் அஜித் சந்திரன் அவளை உற்று நோக்கிக் கொண்டே.

அவன் அப்படி உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்ட சித்ரா வெட்கத்தால் முகத்தை வேறு புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டு, “படைத்தலைவனை நன்றாகத்தான் பழக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள்” என்றாள்.

அஜித் சந்திரன் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பில் வெகு நாட்களாகக் காணப்படாதிருந்த மகிழ்ச்சியை சித்ரா கவனித்தாள். அடிமையாயிருந்த காலத்தில் சோகமான புன்மறுவலைத் தவிர வேறொன்றையும் அவனிடம் அவள் கண்டத்தில்லை. அவன் கண்களில் சதா துயரமே குடிகொண்டிருக்கும். ஆனால், இப்பொழுது சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்கள், உள்ளே இருந்த மகிழ்ச்சியால் தடைப்பாமல் வெளி வந்த ‘கலீ’ரென்ற சிரிப்பு, இரண்டையும் கண்டாள். உள்ளாம் மலர்ந்த அந்தப் புருஷன் முகம் முன்னைவிட எவ்வளவு பொலிவு பெற்றுவிட்டது என்பதை சித்ரா கவனித்தாள். தான்தான் அதற்குக் காரணம் என்பதை நினைக்க அந்தப் பெண் உள்ளத்தில் பெருமை எழுந்து நின்றது. ஆனால் ஒரு விநாடிக்குத்தான்!

தன் சுதந்திரம் பறிபோய் விட்டதை சித்ரா உணர்ந்தாள். இன்னொருவனுக்குத் தான் மனைவியாக வேண்டியவள் என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்திலிருந்து உவகையையும் அதுவரை ஏற்பட்ட இன்பக் கனவையும் உடைத்தெறிந்தது. அவள் முகத்தில் துக்க மேகம் மெள்ளப் படர்ந்தது. அதைக் கவனித்த அஜித் சந்திரன் அவள் கையை எடுத்துத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு, “சித்ரா! நான் முதலில் கேட்ட கேள்விக்கு இன்னும் நீ பதில் சொல்லவில்லையே; என்னுடன் வந்துவிடுகிறாயா என்று கேட்டேன்” என்றாள். பதிலுக்கு அவள் தன் கண்களால் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்து, “அது எப்படி முடியும்?” என்றாள் மெதுவாக.

“என் முடியாது? நம்மைத் தடை செய்ய யாரால் முடியும்? இப்பொழுது இங்கு நான் வைத்ததுதான் சட்டம். சரி என்று ஒரு வார்த்தை சொல். உபசேனாதிபதி உன்னைத் தூக்கிச் சென்றுவிடுவான். ஹுமணர்களிடம் இத்தனை நாள் பழகிய எனக்கு இதுகூடவா தெரியவில்லை என்று நினைக்கிறாய்?” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

தன் இனத்தைப் பற்றி அவன் அப்படிப் பேசியது அவனுக்குச் சற்று வருத்தமாகவே இருந்தது. ஆனால் தன் ஜனங்களிடம் அவன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை நினைத்துப் பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை. ஏதோ யோசனை செய்தாள்.

“என்ன யோசிக்கிறாய் சித்ரா?”

“ஒன்றுமில்லை. இரண்டு பேரும் நமது நிலையை மறந்து விட்டோமே என்று யோசிக்கிறேன்.”

இந்த பதிலைக் கேட்ட அஜித் சந்திரன் மனம் மீண்டும் கோபத்தால் லேசாகச் சூடேற்ற தொடங்கியது. “சொல்லு வதை விளக்கமாகச் சொல் சித்ரா” என்றான்.

அவன் வார்த்தையில் தொனித்த கடுமையை சித்ரா கவனித்தாள். உபாத்தியாயன் அன்பு மனத்தைச் சுற்றி மீண்டும் கடினமான இரும்புக் கதவு மூட ஆரம்பித்து விட்டதை அவள் உணர்ந்தாள். சோகத்தால் பெருமுச் செறிந்து கொண்டே பதில் சொன்னாள்: “உபாத்தியாயரே! நாளைக்கு என் திருமண நாள் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது.”

“தெரியும். இங்கு நடக்கும் விஷயங்களை நான் அவ்வப் பொழுது கவனிக்காவிட்டால் வில்லவர் புரட்சி செய்யும் விஷயம் மட்டும் எனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“அப்படியானால் பிறன் மனைவியாகப் போகும் என் நிலையும் தங்களுக்குத் தெரிந்துதானே இருக்கும்” என்று சொல்லித் துக்கம் நெஞ்சடைக்கத் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவள் பதில் உபாத்தியாயன் மனத்தில் பரிதாபத்தை எழுப்புவதற்குப் பதில் கோபத்தையே அதிகமாக எழுப்பி யது. “உன் நிலை இங்கு வருவதற்கு முன்பே உனக்குத் தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினான்.

“தெரியும்!”

“தெரிந்தும் ஏன் வந்தாய்? நான் பரபுருஷன் என்று தெரிந்து எதற்காக என்னிடம் தனிமையில் பேச வந்தாய்? பேசியதோடு நில்லாமல்...”

அஜித் சந்திரன் வார்த்தை மேலே ஓடவில்லை.

குனிந்திருந்த சித்ராவின் முகத்திலிருந்து இரண்டொரு நீர்த்துளிகள் கீழே விழுந்தன. சீலைத் தலைப்பால் கண் களைத் தடைத்துக்கொண்டாள். சித்ரா அழுதே அவன் பார்த்ததில்லை. அவன் மனம் மீண்டும் கரைந்தது.

“அழாதே சித்ரா! நீ வந்த காரியம் எனக்குத் தெரியும். உன் வாயாலேயே அதைச் சொல்லவில்லை” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அவன் பேச்சில் கண்ட பரிதாபம் அவளைச் சாட்டை கொண்டு அடிப்பது போலிருந்தது. கேவலம் காரியத்தைச் சாதிக்க தான் சாகசம் செய்ததாக அவன் நினைத்தை நினைக்க நெஞ்சத்தில் கத்தியைச் செருகிவிட்டது போன்று நினைக்கி ஏற்பட்டது அவனுக்கு. ஆனால், தான் என்ன உணர்ச்சி ஏற்பட்டது அவனுக்கு. ஆனால், தான் என்ன வாதாடினாலும் அந்தச் சமயத்தில் செல்லாதென்பதை அறிந்த சித்ரா வந்த காரியத்தையே எடுத்துச் சொன்னாள்:

“என் தம்பிக்கு உயிர்ப்பிச்சை கேட்கவே வந்தேன்” என்றாள்.

“மானத்தைவிட உயிர் அவ்வளவு பெரிதா?”

“இதில் மானம் என்ன இருக்கிறது? அவன் உங்களுக்கு எவ்வளவோ சின்னவன். நீங்களே அவனுக்கு வாட்போர் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் உங்கள் திறமையில் நூற்றிலோரு பங்கு அவனுக்கு வரவில்லை. அது உபாத்தியாயர் பிச்கோ, மாணவன் பிச்கோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவனுக்கு நீங்கள் சொல்லி வைத்திருக்கும் வித்தையை வைத்துக்

கொண்டு உங்களிடம் போரிட வருவது மரணத்தை நாடி வருவதற்குத்தான் சமானம். அந்தக் குழந்தையை எதற் காக்க கொலை செய்ய ஆசைப்படுகிற்கள்? அவனைக் கொல்வதால் உங்களுக்கு அவமானமே தவிர, அதில் பெரிய வீரமோ கீர்த்தியோ என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டாள் சித்ரா.

"உன் தகப்பனிடம் நான் சாட்டையால் அடிப்பட்டதை விட இதைப் பெரிய அவமானமென்றா நினைக்கிறாய்?" என்று திருப்பிக் கேட்டான் அஜித்.

சித்ராவுக்கு பதில் ஏதும் சொல்லத் தெரியவில்லை. அஜித் சந்திரனே பேசினான்: "சித்ரா! உன் தம்பி உனக்குக் குழந்தையே தவிர உலகத்துக்குக் குழந்தையல்ல; வாலிப் பயதை அடைந்திருக்கிறான். உன் தகப்பனார் சாட்டையால் அடித்த வடு இதோ என் முகத்தில் லேசாகத் தெரிகிறது பார். இதற்குப் பழி வாங்குவதாக நான் சபதம் செய்திருக்கிறேன். விந்துக்கள் வழக்கம் உனக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் கூத்திரிய ஜாதியில் பிறந்தவன் செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றாமல் இருக்க மாட்டான். தவிர, சண்டையில் நான்தான் ஜெயிப்பேனன்பது என்ன நிச்சயம்? போரில் எப்பொழுதும் ஜெயாப் ஜெயம் யார் பக்கம் என்று சொல்ல முடியாது. ஆகையால், நீ போய் உன் தம்பியை அனுப்பு. என் பழைய கடனைத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்."

அவன் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் சித்ராவை சித்திர வதை செய்தன. ஏதோ யோசித்தாள். தம்பியைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற உறுதியால் அஜித் சந்திரனிடம் இருந்த அன்பை வெறுப்புப் போர்வையால் நன்றாக முடிக் கொண்டாள். மிக உஷ்ணமான வார்த்தைகள் அவள் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன. "சண்டையில் நீங்கள் இறந்து விட்டால்?" என்றாள்.

"யாருக்கும் நஷ்டமில்லை" என்றாள் அஜித் சந்திரன். "எனக்கு நஷ்டம்" என்றாள் சித்ராதேவி. "உனக்கா!"

"ஆம்; நீங்கள் இறந்துவிட்டால் எனக்கு நீங்கள் கொடுக்க வேண்டிய பழைய கடன் என்ன ஆவது? அதையார் தீர்ப்பார்கள்?"

அஜித் சந்திரன் ஏதும் புரியாமல் விழித்தான். "உங்களுக்கு அது எங்கே ஞாபமிருக்கப் போகிறது? ஆனால், தங்களுக்குச் சேர வேண்டியதை மட்டும் நினைவு வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய கடனை மறப்பது ஒருவேளை ஹிந்துக்கள் தர்மமாக இருக்கலாம். அல்லது அது கூத்திரியன் கடமையோ என்னவோ? உங்கள் சாட்டையடிக்கு என் தம்பியின் உயிரை வசூலிக்க வந்தீர்களே, உங்கள் உயிரை நான் காப்பாற்றினேனே, அதற்கு என்ன கைமாறு செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று சித்ரா கேட்டாள்.

"நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாயா? எப்பொழுது?" என்றான் அஜித் சந்திரன் ஆச்சரியத்துடன்.

"என் தகப்பனார் வெளி முற்றத்தில் உங்களைக் கட்டி வைத்து அடித்தது ஞாபகமில்லையா?"

"அதை எப்படி மறக்க முடியும்? ஆம்! அன்று நீ குறுக்கே வந்து சாட்டையாலடிக்க வேண்டாமென்று அவர்களைத் தடை செய்தாய். அது ஞாபகமிருக்கிறது. அதற்குள் நான் இறந்து ஆனால் நீ காலங் கடந்து வந்தாய். அதற்குள் நான் இறந்து விட்டதாக நினைத்து என்னை அவிழ்த்து விட்டார்கள்..."

"பிறகு..."

"பிறகு ஏதோ கணவு. உதயன் வீட்டில் கண் விழித்தேன்." "உதயன் வீட்டுக்கு இங்கிருந்து எப்படிப் போன்றார்கள்?"

“அதுதான் புரியவில்லை.”

“எப்படிப் புரியும்? இறந்துவிட்டதாக நினைத்து உங்களை அவிழ்த்துவிட்ட வேலைக்காரர்கள் நீங்கள் கண் விழித்ததைப் பார்த்து என் தகப்பனிடம் சொல்ல வூடியதைத் தடை செய்ய ஒரு சித்ரா இருக்கும்போது மற்ற விஷயங்கள் புரிவானேன்? எப்படியாவது உங்களைக் காப்பாற்றி விட்டால் ஆளுக்கு ஆயிரம் பொன் லஞ்சம் கொடுப்பதாகச் சொல்லித் தகப்பனை வஞ்சிக்க ஒரு பெண் இருக்கையில் உங்களுக்கு எதைப் பற்றித்தான் கவலை? உதயன் வீட்டுக்கு உங்களை அனுப்ப ஒரு மாணவி இருக்கையில் எப்படித் தப்பினோம் என்பதை மனத்தால் நினைக்க ஏது அவசியம்? இதைப்பற்றியெல்லாம் கூத்திரியன் மனத்திற்கு என்ன அக்கறை? சிறு பையனை, பிள்ளையைப் போன்ற மாணவனை, தகப்பனிடம் ஏற்பட்ட கோப வெறியால் கொல்வதில் வேண்டுமானால் அக்கறை இருக்கும்” என்று படபடப்படுவதை தன் கோபத்தையெல்லாம் அள்ளிக் கொட்டி நாள் சித்ராதேவி.

அஜித் சந்திரன் வெகு நேரம் மௌனமாயிருந்தான். பிறகு சொன்னான்: “ஆம் சித்ரா! என்னைத் தூக்கி வந்த வேலைக்காரர்களுக்கு நீ லஞ்சம் கொடுத்ததைப் பற்றியும் என்னைக் காப்பாற்றியதைப் பற்றியும் ஏதோ சொன்னார்கள். நான் அரை மயக்கத்தில் அவற்றையெல்லாம் கேட்டேன். இதுவரை அது வெறும் கனவென்றே நினைத்தேன்; இப்பொழுதுதான் உண்மை தெரிகிறது.”

“அப்படியானால்...”

அஜித் சந்திரன் அவளை மேலே பேசவிடாமல், “என் பழி வாங்கும் படலம் இத்துடன் முடிகிறது. நம்மிருவர் இடையே உள்ள பழைய கடனுடன் கழிந்துவிடுகிறது” என்றான்.

“உபாத்தியாயரே...!” என்று சித்ரா மீண்டும் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“சித்ரா! நமது உறவு இத்துடன் முடியட்டும். நீ வந்த காரியம் முடிந்துவிட்டது. நீ எனக்கு உயிர்ப் பிச்சையளித்ததை முன்பே கூறியிருந்தால் உன் மனோகர வலையை வீசாமலே உன் தம்பியின் உயிரைத் திருப்பி வாங்கியிருக்கலாம்” என்றான்.

அந்தக் கடுஞ்சொற்களைக் கேட்ட சித்ராவின் கோபம் பன்மடங்காயிற்று. அவள் முகம் சிவப்பதிலிருந்து உள்ளே ஜ்வாலை கிளம்புவதை அறிந்த அஜித் சந்திரன், “சித்ரா, கோபம் உண்மையை மறைத்துவிடுமா? அது போகட்டும். பெண்ணின் சஞ்சல புத்தி எனக்கிருந்தால் உன்னை என்றா மறந்திருப்பேன். ஆனால், இத்தனைக்குப் பிறகும் உனக்குத் தீங்கு வருவதென்றால் என் மனம் கேட்கவில்லை ஆகையால், இதைச் சொல்லுகிறேன். உன் திருமணத்தைப் பிற்பாடு வைத்துக்கொள். இன்றிரவே உன் தகப்பனாருடன் இந்தப் பிராந்தியத்தை விட்டு ஒடிவிடு. என் படை இங்கிருந்து போக வேண்டியதுதான் தாமதம், வில்லவ மீண்டும் வருவார்கள். அவர்கள் அடுத்த தடவை தீவைக் கண்டிப்பாய் வந்துவிடுவார்கள். அவர்களுக்குத் தே மானா பின்பலமாயிருக்கிறான்.”

“மீண்டும் வில்லவர் வருவார்களா?”

“என் வீரர்கள் அகல வேண்டியதுதான் தாமத கண்டிப்பாய் வந்துவிடுவார்கள். அவர்களுக்குத் தே மானா பின்பலமாயிருக்கிறான்.”

“ஹன்னர்களை அழிக்க முயல்பவன் தே மானாவா?” — சித்ரா பிரமித்தாள்.

“உன் தகப்பன் இந்தப் பிராந்தியத்தில் தலைவனா யிருக்கும் வரையில் தோரமானா இங்கு தலைவனாக முடியாது. அவன் தலைவனானாலோழிய ஹமன் சாம் ராஜ்யத்தைப் பாரதத்தில் ஸ்தாபிக்க முடியாது. ஆகவே உன் தகப்பனை ஒழித்துவிடத் தோரமானா கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். நேராக அவனே உன் தகப்பனைக் கொள்றால் கபீசத்திலிருக்கும் ஹமனைத் தலைவன் விரோதம் தோரமானாவுக்கு ஏற்படும். ஆகவே மறைமுக மாக உன் தகப்பனை அழிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறான். வில்லவரைக் கிளப்பிலிட்டால் அவர்கள் பழியும் தீரும். தன் எதிரியும் தொலைவான் என்று தோரமானா நினைக்கிறான்.”

இந்தத் தகவலைக் கேட்டு சித்ரா திகைத்துப் போனாள். அஜித் சந்திரன் மேலும் சொன்னான்: “யோசிக்க சமய மில்லை சித்ரா! இருக்கும் ஆபத்தை உன் தகப்பனிடம் சொல்லு. உன் தகப்பனைக் காப்பாற்ற எனக்கு அக்கறையில்லை! உன்னைப் பற்றித்தான் கவலை” என்றான்.

சித்ரா அவனை நெருங்க ஓரடி எடுத்து வைத்தாள். இன்னொருவனுக்குத் தான் நிச்சயம் செய்யப்பட்டிருப்பதை நினைத்துக்கொண்டு அதே இடத்தில் ஒரு விநாடி நின்று, “வருகிறேன்! உபாத்தியாயரே!” என்று சொல்லி மாளிகைக்குச் செல்லத் திரும்பினாள்.

அவள் போன திக்கையே உபாத்தியாயன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மனத்தில் எழுந்து அலைமோதிக் கொண்டிருந்த என்னங்களின் இரைச்சலால் தனது படைத் தலைவன் தன்னை நோக்கி வந்ததைக்கூட அவன் கவனிக்க வில்லை. இரண்டாம் முறை படைத்தலைவன் கூப்பிட்ட பிறகுதான் அஜித் சுயநினைவை அடைந்தான்.

“இன்று வாட்போர் கிடையாதென்று நினைக்கிறேன்” என்றான் படைத்தலைவன்! தன்னிடமிருக்கும் பயத்தால் படைத்தலைவன் மேலுக்கு மரியாதை காட்டினாலும் உள்ளே நகைத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்பது உபாத்தியாய னுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. ஆனால் அதை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல், “உன் புத்திக் கூர்மையை மெச்ச கிறேன். இன்னும் பத்து நிமிஷங்களில் நாம் கிளம்புகிறோம்; வீரர்களை அணிவகுத்து நிறுத்து” என்றான்.

பத்து நிமிஷங்களில் ரணபேரிகை முழங்கியது. குதிரைகள் அடிலன் மாளிகையை விட்டுப் பாய்ந்து சென்றன. கடைசியாகச் சென்ற குதிரையின் மீது அஜித் சந்திரன், மனம் மிகப் பெரிய ஏமாற்றத்தின் பாரதால் அழுந்தியிருக்கத் தலைகுளிந்த வண்ணம் சென்றான். அவன் செல்வதை மேல் தளத்திலிருந்து சித்ரா பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். வாழ்விலிருந்து ஏதோ ஓர் ஓளி செல்வதைப் போன்ற உணர்ச்சியால் அவன் மனம் வெடித்துக்கொண்டு இருந்தது. அஜித் சந்திரன் கடைசியாக ஒருமுறை மாளிகையின் தளத்தை நோக்கிவிட்டுக் குதிரையைத் தட்டி விட்டான். மாடியில் நின்றிருந்த சித்ராதேவியின் கண்களில் திரண்டு தேங்கியிருந்த இரண்டு நீர்த்துளிகள் அவன் பிரிவைத் தூங்கமாட்டாமல் உருண்டு விழுந்தன.

14. படகுத்துறை வீரர்கள்

வான வீதியில் திடீரென ஒரு நடசத்திரம் பளிச்சென்று கண்ணுக்குத் தோன்றி மறைந்துவிட்டால் எப்படியிருக்கும்? அஜித் சந்திரன் வந்ததும், வந்த வேகத்தில் திரும்பிச் சென்றதும் அப்படித்தானிருந்தது சித்ராதேவிக்கு. மற்றவர் மனங்களில் அது வெவ்வேறு விதமான குழப்பங்களை விளைவித்திருந்தது. தன்னிடம் அடிமையாயிருந்தவன், அடிபட்டு மாண்டவன், எப்படிப் பிழைத்தான் என்பதே அடிலனுக்குப் பெரிய மர்மமாயிருந்தது. அத்துடன் ஹமனர் களுக்கு எப்படி உபசேனாதிபதியானான்? தோரமானா வுக்கும் இவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்ற கேள்விகள் அவனைத் திரும்பத் திரும்ப வாட்டின. மாப்பிள்ளை ராகுல் னுக்கு இந்தக் கவலை சிறிதுமில்லை. அடிலன் உயிரையோ அல்லது அவன் மகன் உயிரையோ உறிஞ்ச வந்த உபாத்தி யாயன் ஏன் சண்டை போடாமல் திரும்பி விட்டான்? அவனைத் தோட்டத்தில் சந்தித்த சித்ரா என்ன உபாயத்தால் உபாத்தியாயனைச் சாந்தப்பட்டுத்தி அனுப்பி விட்டாள்? என்று ராகுலன் யோசித்தான். இந்த யோசனைகளால் அவன் மனத்தில் சந்தேக விததும் நன்றாக முளைவிட ஆரம்பிக்கவே சித்ராதேவி தன்னந்தனியே நின்றிருந்த மேல் தளத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்ததையோ, அவனைத் தொடர்ந்து பின்னால் தகப்பன் வந்ததையோ, சித்ராதேவி கவனிக்கவே இல்லை. அவள் மனம் அஜித் சந்திரனைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழந்து கிடந்தது. தங்கள் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ள வந்த அடிலனும் ராகுலனும் யார் முன்னதாகச் சித்ராதேவியிடம் பேச்சை ஆரம்பிப்பதென்று அறியாமல் விழித்துக்கொண்டு நின்றார்

கள். வாழ்க்கையில் எந்த விஷயத்திலும் பொறுமையே அறியாத அடிலனே முதலில் பேச்சைத் துவக்கி “சித்ரா!” என்றழைத்தான். தகப்பன் குரலைக் கேட்ட சித்ரா ஏதோ தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டவள் போல் திடீரெனத் திரும்பினாள். ஏதோ பேச வாயேடுத்தவள் தகப்பனுக்குப் பின்னால் ராகுலன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் தலையைப் பழையபடி திருப்பிக்கொண்டு “என்ன அப்பா” என்று கேட்டாள்.

அடிலன் அவளை மெல்ல அணுகி, “சித்ரா! ஏன் இப்படி மாடியில் தன்னந்தனியாக நிற்கிறாய்? நம்மைப் பிடித்த சனியன்தான் தொலைந்து விட்டானே” என்றான்.

சித்ராவின் மனம் இருந்த நிலையில் ராகுலன் அடிலனையே பேசவிட்டிருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாயிருந்திருக்கும். ஆனால், வருங்கால மாப்பிள்ளை தன் சாமர்த் தியத்தையும் சிறிது காட்டினான். “சனியன் யாரைப் பிடித் தாலும் சீக்கிரம் விடுவதில்லை, அதுவும் பெண்களின் மேல் அவன் பிடிப்பு விழுந்துவிட்டால் அந்தப் பிடிப்பிலிருந்து அவர்களை விடுவிப்பது ரொம்பவும் கஷ்டம்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சித்ராவைத் தான் மறைமுகமாகத் தாக்கிய சாமர்த்தியத்தை நினைத்துக் குரூரமாகச் சுற்று சிரிக்கவும் சிரித்தான்.

கூர்மையான புத்தியை உடைய சித்ராதேவியிடமா ராகுலன் கெட்டிக்காரத்தனம் பலிக்கும்? அவனிருந்த பக்கமே சித்ரா திரும்பவில்லை. தகப்பனைப் பார்த்து “அப்பா! சனியையாவது ஹிந்துக்கள் சனிபகவான் என்று மரியாதையாக அழைக்கிறார்கள். சனி நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லும்போது நல்லதைத்தான் செய்துவிட்டுப் போவானாம். ஆனால் ராகு, கேது என்ற இரண்டு சர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன பாருங்கள்! அவற்றால் ஹிம்சை

யைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லையாம். தெரியுமா ஹங்களுக்கு?" என்று கேட்டாள்.

ராகுலன் அச்ட்டுத்தனத்தை அடிலன் வெறுத்தாலும் தன் மகள் அவனை நிந்திப்பது சரியல்ல என்று நினைத்த தால் "சித்ரா! என்ன இதெல்லாம்?" என்று கோபங் கலந்த குரலில் சிறிது கண்டிப்பையும் காட்டினான்.

"உபாத்தியாயர் அந்தக் காலத்தில் சொல்லிக் கொடுத்தது. சந்தர்ப்பம் வரவே ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தேன்" என்று சொல்லிவிட்டு சித்ரா, ராகுலனை இகழ்ச்சியிடுன் பார்த்தாள்.

அடிலன் மிகுந்த சங்கடத்திற்குள்ளாகிப் பேச்சை மாற்றி னான். "சித்ரா, இந்த உபாத்தியாயன் எப்படித் தப்பினா என்று தெரியவில்லையே?" என்றான்.

"எப்படித் தப்பினால் என்ன? தப்பினது நமக்கும் நல்லதாயிற்றல்லவா? அவர் அன்று தப்பியதால் இன்று நாம் வில்லவரிடமிருந்து தப்பினோம்."

"தப்பி மானத்தை இழுந்தோம்! நம்மை அவமானப் படுத்தவல்லவா உபாத்தியாயன் நம்மைக் காப்பாற்ற முன் வந்தான்?"

"அவமானத்திலிருந்து நாம் தப்பத்தான் வழியிருந்ததே!"
"என்ன வழி?"

"நீங்களாவது, தம்பியாவது அவரிடம் போரிட்டிருக்கலாம். இல்லையானால் மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறீர்களே, அவரையாவது சண்டைக்கு அனுப்பியிருக்கலாம்."

சித்ரா தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறாள் என்பதை அடிலன் சந்தேகமற்ற தெரிந்து கொண்டான். ராகுலன் தெரியத்தைச் சற்று முன்பு அவனே பார்த்திருந்தானா கையால் சித்ராவுக்கு எந்த விதத்திலும் பதில் சொல்ல

வகையில்லாமல் தவித்தான். பதில் சொல்ல முடியாமல் போகவே அவன் உள்ளத்தில் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. சித்ராவிடம் தன் கோபம் செல்லாதென்பதை அறிந்திருந்தா னாகையால் வருங்கால மாப்பிள்ளையின் மீது எரிந்து விழுந்தான். "சித்ராவைப் போன்ற ஒரு பெண்ணை வசப் படுத்தக்கூடியவன் சிறந்த வீரனாயிருக்க வேண்டும் என்பதை இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொண்டார்களா?" என்று இரைந்தான்.

ராகுலன் பதிலுக்குத் தன் விஷமத்தையும், உள்ளே பொங்கிக் கிடந்த பொறாமையையும் காட்டினான்.

"தெரிந்து கொண்டேன். உபாத்தியாயன் வீரன் என்பது தெரிகிறது. ஆனால் ஒரு சந்தேகம்..." என்று மெள்ள இழுந்தான்.

சித்ரா அவனை உற்றுப் பார்த்து, "என்ன சந்தேகம்?" என்று கேட்டாள்.

"தோட்டத்தில் அந்த வீர புருஷன் உன்னை வசப்படுத்தி னானா? அல்லது நீ அவனை வசப்படுத்தினாயா? இந்த சந்தேகம்தான்" என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் செய்தான். பாம்பின் விஷத்தை விடக் கடுமையான விஷம் அவன் உள்ளத்திலிருப்பதை சித்ரா, அவன் புன்முறுவலிலிருந்தே தெரிந்து கொண்டாள். ஆனால், ஏற்கெனவே எரிமலை போல் குழுறிக்கொண்டிருந்த அடிலன் அக்கினியைக் கக்க ஆரம்பித்தான்.

"ராகுலா! சித்ரா என் பெண் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்" என்று கூவிய அடிலன் சொற்களில் ஹமணர்கள் உக்கிரம் நன்றாகப் பரிமளித்தது.

ஆனால் ராகுலன் இதற்கெல்லாம் மசியவில்லை. "அத்துடன் அவள் என் மனைவியாகப் போகிறவள் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றான்.

“இப்படியே நீ பேசிக்கொண்டு போனால் அந்த நினைப்பை அகற்ற நேரிடும்” என்றான் அடிலன்.

இருவரையும் சித்ரா தடுத்து, “இந்த வீண தர்க்கம் எதற்கு? பொழுது விடிந்ததும் திருமணமிருந்தால்லவா இதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“என் திருமணம் இருக்காது?”

“நாமிருக்கமாட்டோம்.”

அடிலனுக்கு மட்டுமின்றி ராகுலனுக்கும் இந்தச் செய்தி பெரிய அதிர்ச்சியை அளித்தது. உபாத்தியாயன் சொன்ன தகவல்களை சித்ரா தன் தகப்பனிடம் விவரமாக எடுத்துச் சொன்னாள். அடிலன் தீவிர யோசனையில் இறங்கி மாடியில் அங்குமிங்கும் உலாவினான். மீண்டும் வில்லவர் வருவார்கள் என்பதைக் கேட்ட ராகுலன் மனத்தில் திகில் நிரம்ப நுழைந்துகொள்ளவே அவனுக்கிருந்த சந்தேகம் எங்கோ ஓடிவிட்டது. பிராண பயத்தால் அடிலனையும் சித்ராவையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். உலவிக் கொண்டிருந்த அடிலன் சித்ராவிடம் வந்து, “சித்ரா! உபாத்தியாயன் சொல்லுவது உண்மையென்று உனக்குத் தெரியுமா? நமக்கெதிராக வில்லவரைத் தோரமானா கிளப்பிவிட்டா னென்பதை நம்பலாமா?” என்று கேட்டான்.

“நம்புவதும் நம்பாத்தும் உங்கள் இஷ்டம். ஆனால் உபாத்தியாயர் பொய் சொல்லமாட்டார். அது உங்களுக்கே தெரியும்” என்றாள் சித்ரா.

அடிலன் அதை நன்றாக அறிந்திருந்தான். உபாத்தியாய னிடம் அவன் கண்ட ஒரே குறை அவன் தன் மகள் மேலே வைத்த ஆசைதான். மற்ற நற்குணங்களை உத்தேசித்தே எந்த அடிமைக்கும் அளிக்காத சலுகையையும் அந்தஸ்தையும் அடிலன் அஜித் சந்திரனுக்கு அளித்திருந்தான். கடந்த காலத்தைச் சிந்தித்த அடிலன், “வாஸ்தவம். உபாத்தியாயன்

பொய் சொல்லமாட்டான். ஆனால், அவன் நம்மை எச்சரிக்க வேண்டிய அவசியமென்ன சித்ரா?” என்று கேட்டான்.

சித்ரா எப்படிப் பதில் சொல்வாள்? ‘என் மேல் உபாத்தியாயர் உயிரே வைத்திருக்கிறார். எனக்காக்தான் உங்களையெல்லாம் காப்பாற்றப் பார்க்கிறார்’ என்று எந்தப் பெண் பதில் சொல்வாள்? மூர்க்கக் குணம் படைத்த ஹுனை மகளாயிருந்தாலே கஷ்டம். உபாத்தியாயன் படிப்பில் பண்பட்ட சித்ராவால் பதில் சொல்ல முடியுமா! பதில் சொல்லாமல் தகப்பனை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டாள். பதிலை அவன் பார்வையிலிருந்து அறிந்த அடிலன் மேலே எந்தக் கேள்வி யும் கேட்கவில்லை. “ராகுலா! உபாத்தியாயன் சொல்வது உண்மைதான். என் உயிர் மட்டும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் நான் கவலைப்பட மாட்டேன். ஆனால் என் விருந்தினர்கள் உயிருக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்ன செய்யலாமென்பதைக் கலந்தாலோசிக்கலாம் வா” என்று கூப்பிட்டான். இருவரும் செல்லு முன்பு, “என் சித்ரா! நீயும் வருகிறாயா?” என்று கேட்டான் அடிலன். வரவில்லை யென்பதற்கு அறிகுறியாகச் சித்ரா தலையை ஆட்டினாள். அவர்கள் மாடிப்படிகளில் தடத்தவேன்று இறங்கிய சத்தம் அவன் காதுகளில் விழவில்லை. உபாத்தியாயனைத் தொடர்ந்து அவன் மனம் சென்றது. உபாத்தியாயனோ அவன் கருத்துக்கும் எட்டாத முக்கிய வேலையாகத் தகஞ்சீலத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

தோரமானா வெகு சாமர்த்தியமாய் வடபாரதத்தை இரண்டாகத் துண்டித்திருந்தான். ஸிந்துநதிப் பிராந்தியம் ஏற்கெனவே ஹுனைர்கள் வசமிருந்ததால், ஸிந்துவின் பக்கத்துக் கிளையான வைத்தூ நதியோரமாகத் தன் படைகளைச் சிறு சிறு கும்பல்களாகப் பல இடங்களில் நிறுத்தி

யிருந்தான். வைதஸ்தா நதி வடக்கேயிருந்து சிறிது தென் மேற்கே ஓடிவந்து ஸிந்துவோடு கலக்கிறது. அதன் கரையோரமாகப் படைகளைத் தோரமானா நிறுத்திவிட்டதால் வடபாரதத்தின் மேற்கு எல்லையும் கிழக்கு எல்லையும் இரண்டு கூறுகளாகப் பிரிந்துவிட்டன. இப்படி இரண்டாகக் கிழிக்கப்பட்ட வடபாரதத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் ஸ்கந்த குப்தன் ராஜ்யமும், மேற்குப் பகுதியில் தோரமானாவின் ஆகிக்கமும் இருந்து வந்தது. போதாக் குறைக்கு மாளவத் தின் மீது எப்பொழுது பாய்ந்து குப்த ராஜ்யத்தை ஊடுருவ லாம் என்று தோரமானா சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இத்தகைய ராஜ்ய நிலையில் ஸ்கந்தகுப்தன் அனுபவித்த கஷ்டங்கள் பல. சைன்னியத்திலிருந்து வீரர்கள் பலர் சம்பளமின்மையால் படையை விட்டு விலகினார்கள். அப்படி விலகிய வீரர்களையெல்லாம் தோரமானா தன் படையில் சேர்த்துக் கொண்டான். இப்படி இந்துக்களும் ஹுணர்களும் சேர்ந்த படை குப்த ராஜ்யத்தை ஆட்டக் கூடிய ஸ்திதிக்கு அதிகரித்துவிட்டது. ஆகவே ஸ்கந்தகுப்தன் தோரமானாவின் படைகளை வடக்கேயிருந்து தாக்கும் நோக்கத்துடன் இந்தியாவின் தலைப்பாகத்திலிருந்து வரும் தகூஷலீத்தில் தன் படைகளைக் குவிக்க ஆரம்பித்தான். அந்தப் படையைப் பற்றிய தகவலை அறியவே தோரமானா அஜித் சந்திரனை அனுப்பினான். வழியில் மலைவாசல் வில்லவர் புரட்சி செய்யப்போவதை எப்படியோ தெரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன் சித்ராவின் உதவிக்கு விரைந்தான். சித்ராவின் சந்திப்பு ஒரு வழியாக முடிந்துவிடவே அஜித் சந்திரன் கடமையின் மார்க்கத்தில் சென்றான்.

தோரமானா எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே தகூஷலீத்தில் அஜித் சந்திரன் காரியங்களைச் சாதித்தான். அங்கு அவன் என்ன ராஜதந்திரத்தைக் கையாண்டான் என்பது யாருக்கும்

தெரியாது. ஆனால் தகூஷலீத்திலிருந்து நேர் தெற்கே தாக்கக் குவிந்திருந்த ஸ்கந்தகுப்தன் படைகள் மேற்கு நோக்கிச் சென்றுவிட்டன. அங்கிருந்த படைத்தலைவர்களுக்கு அஜித் சந்திரன் நிரம்ப வஞ்சத்தைக் கொடுத்துவிட்டான் என்ற வதந்தி எங்கும் பரவியது. தகூஷலீத்தின் விவகாரங்களைப் பற்றி அஜித் சந்திரன் எழுதியனுப்பிய ஒலையைப் படித்த தோரமானா, “தகூஷலீத்திலிருந்து படைகளை அனுப்ப இருபதினாயிரம் ஸ்வர்ணங்களைக் கொடுத்தது அதிகந்தான். இருந்தாலும் தற்சமயம் அபாயம் நீங்கிவிட்டது. அஜித் சந்திரன் எந்தப் பணியையும் சாமர்த்தியமாகத்தான் செய்து முடிக்கிறான். ஆனால் பொற்காசகளை அதிகமாகச் செலவழிக்கிறான்” என்று சொல்லிக்கொண்டான். இப்படித் தோரமானாவுக்குத் திருப்திகரமாகத் தகூஷலீத்தில் அலுவல் களைச் செய்து முடிப்பதில் ஒருவார காலத்தைச் செலவிட்ட உபாத்தியாயன் படைகளை மாளவ எல்லைக்குச் செல்ல உத்தரவிட்டுத் தான் மட்டும் நாலைந்து வீரர்களுடன் மூலஸ்தானபுரத்தை நோக்கிப் பயணமானான்.

ஸிந்து நதியின் மேற்கேயுள்ள முதல் உபநதி வைதஸ்தா நதி. அது ஸிந்துவுடன் கலக்கும் ஸ்தலத்திற்குச் சற்றுக் கீழே யிருக்கிறது மூலஸ்தானபுரம். குப்த ராஜ்ய எல்லைக்கருகில் இருந்ததாலும் நிலப்பரப்பும் அங்கே குறுகியதாலும் குப்த ராஜ்யக்காரர்கள் ஹுணர்களை வேவு பார்ப்பதற்கும் அந்த இடம் நல்ல வசதியாயிருந்தது. மூலஸ்தானபுரத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் இருந்தது வைதஸ்தா நதியின் படகுத்தறை. படகுத் துறையிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் ஒரு வைத்தியசாலை. மெளரியர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்டுக் குப்தர்களாலும் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த அந்த வைத்தியசாலை ஹுணர்கள் வசமாகிவிட்டது. அந்த வைத்தியசாலையை நோக்கிச் சென்ற அஜித் சந்திரன் ஆற்றங்கரையில் இருந்த சில வீரர்களின் அவன் ராஜதந்திரத்தைக் கையாண்டான். அவ்வப்பொழுது வேவு அதிசய நிலையைக் கவனித்தான்.

பார்க்கும் படைகள் மோதும்போது காயப்படும் வீரர்களுக்கு வைத்தியம் செய்யவே அங்கு வைத்தியசாலை இருந்து வந்தது. ஆனால் ஆற்றங்கரையில் கண்ட ஒவ்வொரு வீரனும் காயமடைந்தவனாகவோ நோயாளியாகவோ காணப்பட வில்லை. வீரர்கள் சிலரின் கழுத்துகளில் தங்கச் சங்கிலி தொங்குவதையும் சிலர் கைகளில் வைர மோதிரங்கள் மின்னுவதையும் கண்ட உபாத்தியாயன் சந்தேகம் அதிக மாகவே, “டேய், வா இப்படி” என்று ஒரு வீரனைக் கூப்பிட்டான்.

உபசேனாதிபதியின் கட்டளையை முதலில் அந்த ஹுமண் செவியில் வாங்கவே இல்லை. இரண்டாம் முறை அஜித் சந்திரனிடமிருந்து எழுந்த அதிகாரங் கலந்த குரல் அவனை மெல்ல எழுப்பவே, அவன் தள்ளாடி நடந்து வந்து உபாத்தியாயன் குதிரைக் கடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். “இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று உபாத்தியாயன் வினவினான்.

“வைத்தியம் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

“யாருக்கு?”

“எங்களுக்குத்தான்.”

“உனக்கு என்ன காயம்?”

“காயமில்லை, சுரம்.”

“அவர்களுக்கு?”

“அவர்களுக்கும் என்னைப்போல் காய்ச்சல்தான்.”

அவன் நன்றாகக் குடித்திருந்தான். தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மற்றவர்களும் குடித்திருந்தார்கள். அவனுடன் மேலே எதுவும் பேசிப் பிரயோசனமில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன், “உங்கள் படைத்தலைவன் எங்கே?” என்று கேட்டான்.

“வெளியே போயிருக்கிறார், சற்று நேரத்தில் வருவார்.”

“அதோ படகுத் துறையிலிருக்கும் தர்மசாலையில் நான் சாப்பிட்டு இளைப்பாறுகிறேன். உங்கள் படைத்தலைவன் வந்ததும் என்னை உடனே வந்து சந்திக்கச் சொல்.”

“நீங்கள் யார்?”

“தோரமானாவின் உபசேனாதிபதி,” என்று சொல்லி விட்டு அஜித் சந்திரன் தர்மசாலையை நோக்கிக் குதிரையைச் செலுத்தினான். அவனுடன் வந்த நான்கு வீரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றனர்.

தர்மசாலை அதிகாரியான கிழவன் உபசேனாதிபதியை மிகுந்த மரியாதையுடன் வரவேற்று, மாடி அறைக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த ஆசனத்தில் அமர்த்திப் போஜனம் செய்வித்தான். உபாத்தியாயன் எங்கோ யோசித்துக் கொண்டே சாப்பிட்டுக் கையலம்பி முடித்தான். வெளியே பலமான இரைச்சல் கேட்டது. சாளரத்தின் வழியே வெளியே எட்டிப் பார்த்த அஜித் சந்திரன் இரண்டு புரவிகள் பூட்டப்பட்ட ஒரு வண்டியைச் சுற்றி ஹுமண் வீரர்கள் பலமாகக் கூவிக்கொண்டிருப்பதையும், வண்டி ஓரமாகக் குதிரை மேல் வந்துகொண்டிருந்த படைத் தலைவன் காதில் யாரோ ஒருவன் ‘குசுகுசு’வென்று ஏதோ சொல்லுவதையும் கவனித்தான்.

“யாரவன்? உபசேனாதிபதியா?” என்று இரைந்து குதிரையிலிருந்து குதித்து வெகு வேகமாக மாடிப்படிகளில் ஏறி உள்ளே நுழைந்த படைத்தலைவனைக் காண அஜித் வேறு யாருமல்ல. கலியாண நாளன்று காமினியை இழந்த மாப்பிள்ளை பல்தேவ்தான்!

15. வண்டியில் வந்தவர்

வாழ்க்கையில் மிதமிஞ்சிய கஷ்டம் ஏற்பட்டால் ஒன்று மனிதன் பண்படுகிறான். இல்லை, நாசமாகி விடுகிறான். அவனவன் தரத்தைப் பொறுத்த விஷயம் அது. நெருப்பில் வைக்கோல் விழுந்தால் சட்டென்று பற்றி எரிந்து தீயந்து போகிறது. தங்கம் விழுந்தால் முன்னெவிட அதிகப் பளபளப்பைப் பெற்றுப் பிரகாசிக்கிறது. மனிதன் வாழ்வும் இப்படித்தான். வைக்கோலைப் போல் உரமற்ற தக்கையான மனிதன், வாழ்க்கையின் சோதனைகளில் மாட்டிக் கொண்டால் நாசமாகிறான். ஆனால், வட்சியப் புருஷனாயிருப்பவனுக்கு வாழ்க்கையின் சோதனைகள் மெருகு கொடுக்கின்றன. இயற்கையிலேயே உரம் பெற்ற அவன் குணங்கள் இன்னும் அதிகப் பளபளப்புடன் வட்சியத்தின் உச்சநிலையை அடைகின்றன. வாழ்க்கையின் கடுமையான சோதனைகளில் சிக்கிய பல்தேவும், அஜித் சந்திரனும் மேலே குறிப்பிட்ட இருவகை மனிதர்கள்.

உள்ளே நுழைந்த பல்தேவை ஒரே பார்வையில் எடை போட்டுக்கொண்ட அஜித் சந்திரன், பல்தேவின் உத்தம குணங்கள் தீயந்து போய்விட்டதை அறிந்தான். பார்வைக்குப் பல்தேவ் கேவலம் ஒரு கொள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தானேயொழிய சைனனியத்தை நடத்தக்கூடிய ஒரு படைத் தலைவனாகக் காணப்படவில்லை. ஏற்கெனவே உயரமும் பருமனாயுமிருந்த அவன் சர்ரம், குடியால் இன்னும் சற்று அதிகமாக ஊதியிருந்தது. அவன் கண்களில் முன்பிருந்த பயம் இப்பொழுதில்லை. அதற்குப் பதில் வெறி குடிகொண்டிருந்தது. இதழுக் கோடிகளில் தெரிந்த சிரிப்பு காலித்தனத்

தைக் காட்டியது. இதையெல்லாம் அஜித் சந்திரன் விவர மாகக் கவனித்தானே யொழிய பல்தேவை வரவேற்க ஒர் அடி முன் எடுத்து வைக்கவுமில்லை, முகத்தில் வெறுப்பையோ சிரிப்பையோ வேறேவ்வித உணர்ச்சி யையோ காட்டவில்லை.

உபசேனாதிபதி யார் என்பதைக் கவனித்த பல்தேவின் வேகம் மட்டும் சட்டென்று தடைப்பட்டது. வாயிற்படியைத் தாண்டியும் தாண்டாததுமாக ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்றான். குடிவெறி கூடச் சிறிது கலைந்து முகத்தில் ஆச்சரியக் களை படர்ந்தது.

“யார் உபாத்தியாயரா? நம்பவே முடியவில்லையே!” என்று ஏதோ உள்ளினான். அத்துடன் காரணமில்லாமல் சற்று சிரிக்கவும் சிரித்தான். தன்னைவிடப் பெரிய மனிதனாயிருப்பவனைத் திடீரெனச் சந்திக்கும்போது கீழ்த்தர மனிதனுக்கு இந்த மாதிரி அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளும் அசட்டுச் சிரிப்பும் ஏற்படுவது சகலும்.

உபாத்தியாயன் பதிலுக்குப் புன்முறுவல்கூடச் செய்ய வில்லை. திடமான குரலில், “உள்ளே வா பல்தேவ்” என்றான். பல்தேவ் உள்ளே வந்து இடுப்பிலிருந்த கத்தியைக் கழற்றி ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு, உபாத்தியாயனுக்கு ஒரு மஞ்சத்தை இழுத்துப் போட்டுத் தானும் ஒரு மஞ்சத்தை இழுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். பல்தேவுடன் பேச இழுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். பல்தேவுடன் பேச ஆரம்பிக்கும் முன்பாக உபாத்தியாயன் அறையைச் சற்றும் ஓருமுறை கவனித்தான். பழைய நாள் கட்டப்பம் முற்றும் ஓருமுறை கவனித்தான். சமீப காலத்தில் ராஜாங்கக் கஷ்டத்தாலும் மூலஸ்தானபுரம் அடிக்கடி கைமாறிக் கொண்டிருந்தபடியாலும் குப்தர்களோ ஹுனர்களோ இந்தத் தர்மசாலையைச் சரிவரக் கவனிக் காமல் விட்டிருந்தபடியால் சுவர்களில் காரை பெயர்ந்து விழுந்திருந்தது. ஆங்காங்குத் தீட்டப்பட்டிருந்த வர்ணங்களையோ காட்டவில்லை.

சித்திரங்கள் கண்ணழிந்தும் கால் அழிந்தும் விகாரமாகக் காணப்பட்டன. மஞ்சங்களின் உயர்ந்த வேலைப்பாடுகள் கூடப் பழுதாசி, மரக் கால்களிலிருந்த சிங்கங்கள், புலிகள் இவற்றின் மூக்குகள் மொக்கையாகியும் பாத விரல்கள் சக்கை பெயர்ந்தும் கிடந்தன. தர்மசாலை வாயிலை நோக்கி யிருந்த இரண்டு சாளரங்களிலும் இரண்டு குத்து விளக்குகள் பாசியேறிக் கிடந்தன. கூரையில் பிரமாதமான வேலைப்பாட்டுடன் பல முகங்களோடு தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெண்கல விளக்குகூட ஏழை ஸ்திரீயின் தலை போல வெகு நாட்களாக எண்ணெயைக் காணாமலிருந்தது. இப்படியிருந்த அறையின் மூலைகளில் தன் உடைகளையும் உடைவாள் முதலியவற்றையும் பல்தேவ் சுழற்றி ஏறிந் திருந்தான். அவன் குடிப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தியிருந்த காச்மீரக் கோப்பைகளும் ஒரு மூலையில் கிடந்தன. தூறு மாறாயிருந்த அந்த அறையின் நிலைமையிலிருந்து பல்தேவ் எப்படி மாறியிருக்கிறான் என்பதை உபாத்தியாயன் உணர்ந்து கொண்டான.

இந்த ஆராய்ச்சியின் காரணமாக மௌனமாயிருந்த உபாத்தியாயனைப் பல்தேவ் பேச்சுக்கிடுத்தான்.

“உபாத்தியாயரே! என்ன இந்த இடத்தில் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் வந்தது எனக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. யாரோ உப சேனாதிபதி வந்திருக்கிறார் என்று கேட்டதும் முதலில் பயந்தே போய்விட்டேன்” என்றான் பல்கேவ்.

அஜித் சந்திரன் அவனை உற்றுப் பார்த்தான். பல்தேவ் யாருக்கும் பயப்படுகிற ஆளாகத் தெரியவில்லை. தன்னிட முள்ள பழைய மரியாதையாலேயே பல்தேவ் பணிவாகப் பேசுகிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அஜித் சந்திரன்,

“பயம் எதற்குப் பல்கேவ? கடமை தவறுபவனுக்கல்லவா
பயம் வேண்டும்?” என்றான்.

பதிலுக்கு பல்தேவ் சிரித்தான். “கடமையா உபாத்தி யாயரே! கடமை, தர்மம் எல்லாம் அவரவர் சுக்தியையும் செல்வாக்கையும் பொறுத்தது. ஆகையால் இந்த விஷயங்களில் எது கடமை, எது கடமை அல்ல என்று நிர்ணயிப்பது கஷ்டம்” என்று சொன்ன பல்தேவ் தன் தத்துவத்தை தானே விளக்க ஆரம்பித்தான்:

“இப்பொழுது தோரமானாவுடன் போர் முனையிலிருக்க வேண்டியது என் கடமை என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. இங்கிருந்து சிகிச்சை செய்து கொள்வதுதான் என் கடமை என்று நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போனவனை அஜித் தடை செய்து “சிகிச்சையா, உனக்கு உடம்புக்கு எதுவுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே?” என்று சொல்லிவிட்டு மாப்பிள்ளையின் புதாகரமான உடலை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“இங்கு நடைபெறும் சிகிச்சை உடலுக்கல்ல, உள்ளத் துக்கு” என்றான் பல்தேவ்.

“ଉଳ୍ଳାଙ୍କନ୍ତୁକିମ୍ବା?”

“ஆம் உபாத்தியாயரே! என் உள்ளத்தில் கூரிய பல ஈட்டிகள் பாய்ந்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? மண நாளன்று மனைவியை இழந்தேன், பிறகு அடிமையாக அடிப்பட்டேன்...”

“அதற்காக...”

“அந்த உள்ளப் புண்களை இங்கிருந்து ஆறு
வருகிறேன். தோரமானாவுக்குப் பயந்து பல ஹனப்
பிரபுக்கள் குப்த ராஜ்ய எல்லைக்குள் ஒடுகிறார்கள்.
ஏனென்றால் தோரமானா மலைவாசலை அடைத்துக்
கபீசத்துக்கும் பாரதத்துக்கும் தொடர்பில்லாமல் செய்து

விட்டான். இங்கிருக்கும் பிரபல ஹமனர்களைச் சிறுகச் சிறுக ஒழித்து ஹமனப் படைகளுக்கெல்லாம் தானே தலைவர்களில் ஹிந்துஸ்தானத்தில் தானும் ஒரு மன்னனாகப் பார்க்கிறான். இப்பொழுது ஹமனப் பிரமுகர்களுக்கு அடைக்கலம் கருணையின் பெயராலும் தர்மத்தின் பெயராலும் அளித்துக் கொண்டிருப்பது குப்த ராஜ்யந்தான். அப்படி அங்கு செல்ல பிரயத்தனப்படும் ஹமனப் பிரபுக் களைப் பிடித்துப் பழிக்குப் பழி வாங்கி வருகிறேன். அவர்கள் எடுத்து வரும் பொற்காசுகளையும் நகைகளையும் கொள்ளலையடிக்கிறேன். கொஞ்சம் மீறிப் பேசுபவர் களுக்குக் கசையடி கொடுக்கிறேன். இங்கு என்னுடன் பார்வைக்கு இருநூறு வீரர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ரஸ்தாவில் சஞ்சரிக்க ஜூநாறு வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வலையில் சிக்கிவரும் ஹமன மீன்கள் பல்தேவின் பசிக்கு இரையாகின்றன. மூலஸ்தானபுரத்தில் பல்தேவின் ஆட்சி பலமாக நடக்கிறது” என்று விவரித்து இடிஇடி என்று வெறி உதிரும் சிரிப்பைக் கொட்டினான்.

அஜித் சந்திரன் வெறுப்புக் கலந்த பார்வை ஒன்றை பல்தேவமீது வீசினான். “பாரதத்தின் சேவைக்காக மலை வாசலில் ரத்தத்தை ஆறாகப் பெருக்கிய வில்லவர் வம்சத்தில் பிறந்த நீ கொள்ளைக்காரனாக மாறிவிட்டாயா? இதைச் சொல்லிக்கொள்ள உனக்கு வெட்கமாயில்லையா?”

“இதில் வெட்கமென்ன இருக்கிறது! நான் செய்வதும் பாரத நாட்டுச் சேவைதான்; என் ரத்தத்தைச் சிந்தவில்லை. எதிரிகள் ரத்தத்தைச் சிந்துகிறேன். நம்மிடமிருந்து ஹமனர்கள் பறித்த செல்வத்தை திரும்பப் பெறுகிறேன்.”

“யுத்த காலத்தில் எதிரியின் ரத்தத்தைச் சிந்தலாம், தவறில்லை. நிராயுதபாணியான எதிரியைப் பிடித்துக் கசையடியால் ரத்தத்தைச் சிந்துவது தர்மமா?”

“இதை ஹமனர்கள் யோசித்தார்களா? தங்களை அடில் மகாப்பிரபு என்ன செய்தார்? உபாத்தியாயரே, உங்களுக்குப் பட்டும் புத்தி வரவில்லை” என்றான் பல்தேவ். இவ்வளவு துணிச்சலுடன் பேசுவதைப் பார்த்த உபாத்தியாய ஞக்குத் தன்னையறியாமல் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“பல்தேவ்! தர்க்கத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டாய்?” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“அதில் மட்டுமல்ல உபாத்தியாயரே, என்னுடன் இருக்கும் எழுநாறு வீரர்களை ஏமாற்றவும் கற்றுக் கொண் டிருக்கிறேன். வரவரக் கொள்ளலையில் என் சகாக்கள் அதிக பங்கு கேட்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக இதோ பாருங்கள். இன்று ஒரு ஹமனன் வண்டி பிடிப்பட்டது. திரைக்குள்ளே ஒரு யுவதியும் வாலிபனும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். காலடியில் இருந்த பெரிய பெட்டியில் வெள்ளித் தாம்பாளங்கள், தங்க நகைகள் இருந்தன. நான் திரையை விலக்கிப் பெட்டியைத் திறந்ததும் என்னோடு இரு வீரர்களும் தலையை நீட்டி நார்கள். அவர்கள் வெள்ளித் தாம்பாளங்களையும் நகை களையுந்தான் பார்த்தார்கள். ஆனால், பல்தேவின் கண்கள் இன்னுமொரு சிறிய சம்புத்தையும் கவனித்தன. வீரரையும் வைராம். வைக்ரூரியக் கோமேதகக் கற்கள். அவற்றைக் கொண்டு ஒரு ராஜ்யத்தை வாங்கலாம். அதை இந்த நாய்கள் பார்த்து விட்டால் சும்மா இருக்க மாட்டார்கள். ஆகையால், உடனே சம்புத்தை மூடிப் பெட்டியிலேயே வைத்து வண்டித் திரையைப் பழையபடி விட்டேன். வண்டியை என் கண் பார்வையிலேயே கொண்டு வந்து விட்டேன். எப்படி உபாத்தியாயரே?”

அஜித் சந்திரன் அந்த உத்ஸாகக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. “வண்டியிலிருந்த இருவர் யார்?” என்று கேட்டான்.

“இருட்டில் சரியாகத் தெரியவில்லை. அதிகமாகக் கவனித்தால் இதர வீரர்கள் சம்புடத்தைப் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம். ஆகையால், பெட்டியின் பர்ட்சையோடு நிறுத்திக் கொண்டேன். நாம் இருவரும் முதலில் சாப்பிடுவோம். பிறகு வண்டியிலிருக்கும் விருந்தினர்களை விசாரிப்போம்” என்றான். மறுபடியும் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு, “வண்டியிலிருக்கும் அந்தப் பெண்ணை விட்டு விட்டுத் தனியாகச் சாப்பிடுவானேன்? இந்தக் தர்மசாலைக் கிழவனை விட அவள் பரிமாறினாலே நன்றாக இருக்குமே” என்று சொல்லிவிட்டு, “யாரங்கே, சராஜ்” என்று கூப்பிட்டான். கீழேயிருந்து, “இதோ வந்து விட்டேன்” என்று சப்தம் வந்தது. சற்று நேரத்தில் பலிஷ்டனான் ஒரு வீரன் உள்ளே நுழைந்தான்.

“சராஜ்! வண்டியிலிருக்கும் பெண்ணை அழைத்து வா” என்று உத்தரவிட்டான் பல்தேவ்.

“வேண்டாம் பல்தேவ்! நியாயமல்ல” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“ஹனைர்கள் நம்மிடம் என்ன நியாயத்தைக் காட்டி நார்கள்?” என்று சீரினான் பல்தேவ்.

அவன் பேச்சில் எவ்வளவோ உண்மை இருக்கிறது என்பதை அஜித் சந்திரன் உணர்ந்தான். ஆனால், அவன் தூய உள்ளம் அபஸையான ஒரு பெண்ணைப் பழிவாங்கும் இழந்த நிலைக்கு இறங்க மறுத்தது. ஆனால், பல்தேவ் இருக்கும் ஸ்திதியில் யார் எது சொன்னாலும் அவன் கேட்க மாட்டான் என்பதை அஜித் சந்திரன் அறிந்தான். தவிர, தன்னுடன் வந்திருக்கும் நாலைந்து வீரர்களை வைத்துக்

கொண்டு தான் பல்தேவை அடக்க முடியாது என்பதும் வெட்ட வெளிச்சமாக அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. எது எப்படி நடந்தாலும் தான் எதுவும் செய்வதற்கில்லையென்ற என்னைத்தால் அஜித் சந்திரன் மொனம் சாதித்தான். இடையில் உள்ளே வந்த தர்மசாலைக் கிழவன் விளக்கு கருக்கு நிரம்ப எண்ணைய் விட்டுத் திரிகளைத் தூண்டி விட்டுச் சென்றான். விளக்கு வெளிச்சத்தில் சுவரில் விழுந்த பல்தேவின் உருவ நிழல் ஏதோ பெரிய பிசாகு ஒன்று உட்கார்ந்திருப்பது போல் தெரிந்தது.

வண்டியிலிருந்த பெண்ணைப் பலாத்காரமாக இழுத்து வந்த சுராஜ் அவளை உள்ளே தள்ளினான். பெண்ணைக் கண்ட பல்தேவும் அஜித் சந்திரனும் ஏக்காலத்தில் எழுந் தார்கள். ஏக்கத்தால் எழும்பித் தாழ்ந்த மார்புலும் கலைந்த கேசத்துடனும் விழிகளில் கோபம் கக்க சித்ராதேவி அவர்கள் எதிரில் நின்றான். “சித்ராதேவி!” என்று பல்தேவ் ஆச்சரியத்தால் கூவினான்.

16. கடவுள் இருக்கிறார்

சற்று நேரம் அந்த அறையில் நிசப்தம் நிறைந்திருந்தது. அந்த நிசப்தம் ஏதோ விபரீதமான ஒரு நாடகத்துக்கு அஸ்திவாரம் என்ற காரணத்தால் வெளியில் ஆகாசத்தில் இருந்த தாரகைகள் கூட கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு ஜன்னல் வழியாக உள்ளே பார்த்தன. பல்தேவின் குடி வெறியில் பாதிக்கு மேல் கலைந்துவிட்டது. அவன் சித்ராவைப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து அவன் மூளை எதையோ தீவிரமாக யோசிக்கிறது என்பதை அஜித் சந்திரன் தெரிந்து கொண்டான். பல்தேவுக்குப் பின்னால் விளக்கு வெளிச்சம் படாத மூலையில் அஜித் சந்திரன் நின்று கொண்டிருந்ததால் சித்ரா அவனைப் பார்க்கவில்லை. தனக்கு எதிரில் பயங்கரமாக நின்றுகொண்டிருந்த பல்தேவையே பிரமித்துப் பார்த்தாள். “சித்ராதேவி மூலஸ்தானபுரத்தை நோக்கி ஏன் வந்தாள்? அவரும் தோரமானாவுக்குப் பயந்து தப்பி ஓடுகிறாளா? வண்டியில் இவளுடன்கூட வந்திருப்பவன் யார்?” என்ற கேள்விகளில் அஜித் சந்திரனின் மனம் லயித்திருந்தது.

மூவருக்கும் யோசனையால் ஏற்பட்ட மென்னத்தை பல்தேவு முதலில் கலைத்தான். “சித்ரா! பயப்படாதே. நான் உன் குடிகளில் ஒருவன். மலைவாசல் பிராந்தியத்திலிருந்த வில்லவர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன். நல்லவேளையாக யாரிடமும் பிடிப்பாமல் என்னிடம் பிடிப்பட்டாய்” என்றான் பல்தேவ்.

சித்ரா அவன் வார்த்தைகளைத் தவறாக அர்த்தம் செய்துகொண்டாள். அவள் கண்களில் அதுவரை காணப்பட்ட கோபமும் சிறிது தணிந்தது. “ஐயா! இது என்

பாக்கியம். வண்டியில் கூட வந்திருப்பவன் என் தம்பிதான். எங்களிருவரையும் எப்படியாவது காப்பாற்றி விடுங்கள். உங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். தோரமானாவிடம் நாங்கள் சிக்கினால் என்ன நேரிடுமென்று சொல்ல முடியாது” என்றாள் சித்ராதேவி.

“தோரமானாவிடம் நீங்கள் போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. சித்ரா! உனக்கிருக்கும் அழகுக்கு எந்த இடத்திலும் நீ சுகமாயிருக்கலாம். பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. அதைச் சம்பாதிக்கும் வழி எனக்குத் தெரியும். உனக்குப் பணம் நான் தருகிறேன். என் இஷ்டத்திற்கு மட்டும் வழி விடு,” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவளை நெருங்கினான் பல்தேவ்.

சித்ரா சற்றுப் பின்னால் நகர்ந்தாள். அவன் சொன்ன சொற்களிலும் பேசிய மாதிரியிலும் கபடமும் கெட்ட எண்ணமும் பூரணமாக இருந்ததை சித்ரா கவனித்தாள். அவள் கண்களில் கோபம் போய் பயம் தெரிந்தது. “ஐயா! அபலையான ஒரு பெண்ணிடம் இப்படிப் பேசவது நியாயமா? பெண்ணைக் கொரவிக்க வேண்டியது வீரர்கள் கடமையல்லவா?”

பல்தேவ் கட்டடமே அதிரும்படி சிரித்தான். “ஹிந்து ஸ்தீர்களிடம் ஹனௌர்கள் இந்தக் கடமையை என்றாவது கையாண்டது உண்டா சித்ரா?” என்று கோபம் லேசாக்கத் தொனித்த குரலில் கேட்டான் பல்தேவ்.

“யாரோ செய்த குற்றத்துக்காக யார் மேலோ பழி வாங்க முயல்வதுதான் நீ கற்றுக்கொண்ட தர்மமா?” என்று சித்ரா கேட்டாள்.

பல்தேவ் அவளை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்: “சித்ரா! என்னைச் சரியாகப் பார். நான் யாரென்று தெரிகிறதா? உனக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால்

நிச்சயமாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பாய். ஏனென்றால் என் பெயர் மலைவாசலில் பிரசித்தம். எப்படிப் பிரசித்தமென்று கேட்கிறாயா? மணநாளன்று மனைவியைக் கோட்டை விட்டவன் என்று பிரசித்தம். ஆனால், உனக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. நீ எஜமான் பெண். மனைவிமார்களை ஹானார்களிடம் பறி கொடுக்கும் வரிந்துக் கணவர்களின் பெயர்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் உனக்கில்லை. ஆனால் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்ணின் பெயராவது தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். காமினி என்ற பெயரைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?"

சித்ராவின் முகத்தில் அச்சம் அதிகமாகப் படர்ந்தது. பல்தேவ் பார்வையும் பேச்சும் மனிதன் வெறியின் உச்சத்தை அடைந்த நிலையையே காட்டின. நடுங்கும் குரலில், "காமினி!" என்று உச்சரித்தாள்.

"ஆம்! காமினிதான். கல்யாண நாளன்று உன் அப்பன் தூக்கிக் கொண்டு போன அதே காமினிதான். உன் முன் தற்சமயம் இருப்பவன் அந்தக் காமினியின் புருஷன் பல்தேவேதான். சித்ரா! கண்டிப்பாய் கடவுள் இருக்கிறார்" என்றான் பல்தேவ்.

"அதை இப்பொழுதுதான் தெரிந்து கொண்டாயா?" ஏதோ சொல்லவேண்டும் என்பதற்காகச் சித்ரா அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள். ஆனால், அந்தக் கேள்வி பல்தேவின் வெறிக்குச் சரியான தூண்டுகோலாய் இருந்தது.

"ஆமாம் சித்ரா! இப்பொழுதுதான் தெரிந்துகொண்டேன். கடவுள் இல்லை என்று நான் தீர்த்துக்கட்டி வெகு நாளாகிறது. அன்று மலைவாசலில் என் வாழ்க்கை நாசமான பிறகு கடவுளைப் பற்றிய நம்பிக்கையை இழந்து விட்டேன். எந்தக் குற்றமும் செய்யாத என் மனைவியைத் தூக்கிச் சென்ற அடிலனை ராஜபோகத்திலும், மனைவி

யைப் பறி கொடுத்த என்னை அடிமைத்தனத்திலும் ஆழ்த்தியவன் கடவுள்ளவ். கடவுளாய் இருந்தாலும் அவன் அக்கிரமக்காரர்களின் கையாள் என்று விவக்கிவிட்டேன். ஆனால், நான் நினைத்ததெல்லாம் எவ்வளவு பிசுகு என்பதை இன்று உணர்ந்துகொண்டேன். கடவுள் இருக்கிறார். நியாயத்துக்கும் தர்மத்துக்கும் அவர் இருப்பிட மென்பதை இன்று பூர்ணமாக நம்புகிறேன். இல்லாவிட்டால் என் மனைவியை எவன் தூக்கிச் சென்றானோ அவன் பெண்ணை என்னிடம் ஒப்படைப்பாரா?" என்றான் பல்தேவ். அவன் உதடுகள் உணர்ச்சி மிகுதியால் துடித்தன.

இருட்டில் மூலையில் மறைந்து நின்ற அஜித் சந்திரன் பல்தேவின் வார்த்தைகளில் எத்தனை உண்மை இருக்கிற தென்பதை நினைத்துப் பார்த்தான். அன்று காமினி இருந்த நிலையில் இன்று சித்ரா இருக்கிறாள். அன்று அடிலன் எதையும் செய்யக்கூடிய சக்தியையும் அந்தஸ்தையும் பெற்றிருந்தான். இந்த இடத்தில் பல்தேவதான் எஜமான். அவன் செய்யும் எதையும் தடை செய்ய யாராலும் முடியாது. பல்தேவ் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால், கடவுள் என்ன முடிவுக்காக இங்கு சித்ராவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்பதை பல்தேவ் எப்படித் தீர்மானிக்க முடியும்? இந்த நினைப்புகளில் இருந்த உபாத்தியாயனை இடையே நிகழ்ந்த சம்பவம் இந்த உலகத்துக்கு இழுத்து வந்தது. உணர்ச்சியால் மெய் மறந்திருந்த பல்தேவின் மேல் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்த சித்ரா அவன் வயிற்றுக்கு நேராக சட்டையில் செருகி வைத்திருந்த உடைவாளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். அத்துடன் பல்தேவ் தொடர, அறையைச் சுற்றிப் பின்னடைந்து கொண்டே பேசினாள்: "அடே பல்தேவ்! இப்பொழுது புரிந்து கொண்டாயா— கடவுள் உனக்கு மட்டுமில்லை எனக்கும் உண்டு என்பதை? நான் உன் கையில் சிக்குவேன் என்று மட்டும் நினைக்காதே—

அதைவிட இந்தக் கத்தியை என் மார்பில் செருகிக் கொள் வேன். கிட்டே வராதே, எட்ட நில்” என்று சொன்னாள். பல்தேவ் அவள் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லை. அவள் சஞ்சாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மஞ்சத்தருகில் அவள் வந்ததும் தன் காலால் மஞ்சத்தைச் சற்று இடறினான். சித்ராதேவியின் காலில் மஞ்சம் சாய்ந்தது. அடுத்த நிமிடம் பல்தேவ் அவள் மீது பாய்ந்து கத்தியிருந்த கையை மணிக் கட்டுக்கருகில் இறுகப் பிடித்துக் கையிலிருந்த கத்தி கீழே விழ உதறினான். விழுந்த கத்தியைக் காற்செருப்பால் உதைத்து அறையின் மூலையில் தள்ளினான்.

அறை நடுவில் நின்றுகொண்டு அவள் கையைப் பிடித்தவாரே பல்தேவ் சொன்னான்: “சித்ராதேவி! கடவுள் என் பக்கம்தானிருக்கிறார். உண்மையில் உன் தகப்பனால் வாழ்க்கை அழியப் பெற்றவன் நான்தான்.”

சித்ராவின் கண்களில் நீர் சுரந்தது. “அடப் பாவி! ஈவிரக்கமில்லையா? ஒரு பெண் தவிக்கிறேனே தெரிய வில்லையா? இத்தனைக்கும் உன் மனத்தில் கருணை சுரக்க வில்லையா?” என்று விக்கி விக்கிச் சொன்னாள்.

“என் மனைவி இதைவிடக் கதறினாளே! உன் தகப்பன் கேட்டானா? நான் அவன் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சினேன்; காலால் உதைத்துத் தள்ளினான். நீ அந்தச் சமயத்தில் பார்த் திருந்தால் தெரியும். ஆனால் அப்பொழுது நீ இல்லை. நானும் என் மனைவியும் மாத்திரமா உங்களால் சிரழிந் தோம? என் மனைவி மானத்தைக் காக்க வந்த இந்த உபாத்தியாயனைச் சாட்டையால் அடித்து உன் தகப்பன் கொன்றே விட்டானே! அத்தனைக்கும் இன்று பரிகாரம் கிடைக்கப் போகிறது” என்றான் பல்தேவ்.

அப்பொழுதான் இருளில் இன்னோர் உருவம் நிற்பதை சித்ரா கவனித்தாள். அறையின் இருட்டை விட்டு

மெள்ள ஜன்னலருகில் வெளிச்சத்துக்கு வந்தான் அஜித் சந்திரன். உபாத்தியாயனைக் கண்டதும் சித்ராவின் கண்களில் சற்று நம்பிக்கை உதயமாயிற்று. “பல்தேவ்! உபாத்தியாயரை என் தகப்பனார் கசையால் அடித்தது வாஸ்தவம். ஆனால் அவர் உயிரை நான் காப்பாற்றினேன்; வேண்டுமானால் கேட்டுப் பார். என்னைக் காக்க வேண்டிய கடமை அவருக்கு இருக்கிறது,” என்று சொல்லி உபாத்தி யாயனை நோக்கிப் பரிதாபமான பார்வையொன்றை வீசினாள். பல்தேவும் உபாத்தியாயனை நோக்கித் திரும்பி நான்.

உபாத்தியாயன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் காணோம். அழகிய கற்சிலைபோலிருந்தது முகம். அவன் உதடுகள் மட்டும் திறந்து சித்ராவுக்குப் பதில் சொல்லின: “என் உயிரைக் காத்ததற்குப் பதில் உன் மாளிகை நந்த வனத்தில் உன் தம்பியின் உயிரை யாசித்தாய். அதைக் கொடுத்தேன். அத்துடன் அந்தப் பழைய கடன் தீர்ந்து விட்டது. ஆகையால் என்னிடம் உதவியை எதிர்பார்க்காதே. பல்தேவிடமே உன் பிரார்த்தனைகளைச் செலுத்து, இங்கு அவன்தான் தலைவன்” என்றான்.

குரூரமான இந்த வார்த்தைகளால் அதிர்ச்சி அடைந்தாள் சித்ரா. எப்படியும் தப்ப வழியில்லை என்பதைப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டாள். “நீ ஒரு புருஷனா! நீ பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டாள். “நீ ஒரு பீரனா? உன்மேல் எத்தனை அன்பு வைத்தேன். அடபதரே! என்னெதிரில் நிற்க உனக்கு வெட்கமாயில்லையா?” என்று கர்ஜித்தாள்.

பல்தேவ் அவள் கையைப் பிடித்துப் பலவந்தமாகத் தனக்காக இழுத்தான். அவள் அழகிய உடலைப் பார்த்தாள். சித்ரா பின்னடைந்தாள். “அடி, வாடி” என்று கிட்டே இழுத்துத் தழுவ முயன்றான். அவன் கைகள் அவளைச்

சுற்றி இரண்டு சர்ப்பங்களைப் போல் சென்றன. திடீரென அவன் பிடியிலிருந்து திமிறிக்கொண்ட சித்ரா கேசம் குலைந்து தொங்க ஒடி, “உபாத்தியாயரே!” என்று கூக்க விட்டாள்.

“அதெல்லாம் பலிக்காதடி அடிலன் மகளே! உபாத்தி யாயருக்கு எது நியாயம் என்று தெரியும். வீணாகக் கத்தாதே, வா இப்படி” என்று சொல்லிக்கொண்டே பல்தேவ் அவளை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். ஆனால், எதிர்பாராத ஒரு காரியம் அப்பொழுது நடந்தது. அவளைத் தூக்கக் கென்ற பல்தேவ் இரண்டாவது அடி எடுத்து வைக்குமுன் சிறிது தள்ளாடினான். பிறகு பூமியில் குப்புற விழுந்தான். சித்ரா திகிலுடன் பார்த்தாள். முன்னெல் போலவே உணர்ச்சி ஏதுமில்லாத முகத்துடன், கையில் ஒங்கிப் பிடித் திருந்த வெண்கலக் குத்துவிளக்குடன் உபாத்தியாயன் நின்றுகொண்டிருந்தான். பல்தேவ் தலையிலிருந்து ரத்தம் ஆறாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. சித்ரா ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள். “பேச்சு இருக்கட்டும் கதவைச் சாத்தி சீக்கிரம் தாளிடு” என்றான் உபாத்தியாயன்.

17. விளக்கும் விளக்கமும்

சித்ரா அடிமேலடி எடுத்து வைத்துப் பூனைபோல் நடந்து சென்று, கதவை சப்தம் போடாமல் மெள்ளச் சாத்திப் பெரிய மரத்தாழ்ப்பாளையும் ஜாக்கிரதையாகச் செருகி விட்டுத் திரும்ப அறையின் நடுவுக்கு வந்தாள். அஜித் சந்திரன் அவளை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவுமில்லை, பேசுவு மில்லை. கூரையிலிருந்து பல முகங்களுடன் பிரும்மாண்ட மாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெண்கல விளக்கையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். மண்டையில் ரத்தம் பெருகக் கீழே கிடந்த பல்தேவின் கைகால்கள்கூட அசையவில்லை! அந்த அறையில் அந்த கஷணம் பயங்கரமான அமைதி நிலவி யிருந்தது. தான் இருந்த பயங்கர நிலையோ, அதை எடுத்துக் காட்டுவதுபோல் அறையைச் சூழ்ந்திருந்த இருளோ சித்ராதேவிக்கு எத்தகைய பயத்தையும் அளிக்கவில்லை. எவ்வளவோ பேர் கசையடி பட்டு ரத்தம் ஆறாகப் பெருகிச் சாவதைப் பார்த்த அந்த ஹுலண மகளுக்கு பல்தேவின் சலனமற்ற நிலையோ அவன் தலையிலிருந்து பெருகிய ரத்தமோ ஒரு பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. தன்னைக் காக்கும் நினைவை உபாத்தியாயன் இழக்கவில்லை என்ற உறுதியும் சென்ற சில விநாடிகளில் ஏற்பட்டு விட்டபடியால் பல்தேவின் ஆட்கள் ஆயிரம் பேரிருந்தாலும் இனிக் கவலை யில்லை என்ற நெஞ்சத் துணிவும் அவளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. தன்னைக் காக்க ஓர் ஆண்மகன் இருக்கிறான் என்ற துணிவு இருந்தால் பெண்ணின் மனம் ஒரு தனி பலத்தைப் பெற்று விடுகிறது. இதை உத்தேசித்துத்தானோ என்னவோ பெண்ணைக் காலாகாலத்தில் ஒருவன் கையில்

பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் தங்கள் கவலை தீர்ந்தது என்று பெற்றோர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

சித்ராதேவியின் மனம் இப்பலத்தைப் பெற்றதோடு நில்லாமல் தான் செய்த ஒரு பிழையையும் திருத்திக் கொள்ள முன்வந்தது. ஆகவே, கூரையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற உபாத்தியாயனைச் சித்ரா அனுகி, மெள்ள அவன் கரத்தோடு தன் கரத்தை இணைத்துக் கொண்டாள். அவன் கையின் பிணைப்பால் உடம்பில் ஊடுருவிச் சென்ற உணர்ச்சியைச் சிறிதும் வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமலே உபாத்தியாயன் கூரையிலிருந்த பார்வையை அந்தப் பாவை மீது திருப்பினான். அவன் கரம் அவள் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுதலை செய்து கொண்டது. அவன் மனத்தில் இருந்த அபிப்பிராயங்களை சித்ரா தெரிந்துகொண்டாள். “உபாத்தியாயரே! முன்பின் யோசிக்காமல் உங்களைச் சற்று முன் கண்டபடி பேசிவிட்டேன்...” என்று இழுத்தாள்.

“முன் யோசனையைப் பெண்ணிடம் எதிர்பார்க்கும் முட்டால்ல நான். பின்னால் ஏற்படும் யோசனையைப் பற்றிக் கவலைப்படும் நானும் போய்விட்டது. ஆகையால் உன் முன்பின் யோசனையைப் பற்றி நான் சிந்திக்கவே இல்லை. இப்பொழுது அதைவிட முக்கிய விஷயமிருக்கிறது” என்றான் உபாத்தியாயன் அமைதியாக.

சித்ராவின் கோபம் மீண்டும் சரசரவென்று தலைக் கேறியது. “என்னிடம் அக்கறையில்லையானால் என்னை எதற்காகப் பல்தேவிடமிருந்து காப்பாற்றினீர்கள்?” என்று சீரினாள்.

“ஆபத்திலிருக்கும் எந்தப் பெண்ணுக்கும் ஓர் ஆண் மகன் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்தேன். இன்று நீ இருந்த நிலையில் எந்தப் பெண் இருந்தாலும் இதைத்தான் செய்திருப்பேன். பெண்களைக் கற்பழிக்கும் ஹ்ரண்டர்கள்

வர்க்கதைச் சேர்ந்தவள்ளல் நான். அபலைகளை எப்படியாயினும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எல்லா ஆண் களுக்கும் ஆணை விதித்துள்ள ஆரியவர்க்கும் என் வர்க்கும் நீ என் எஜமான் மகளென்ற பயத்தால் உன்னைக் காப்பாற்ற வில்லை. ஏதோ சில நாட்கள் என் மேல் அன்பு வைத்தாய் என்ற பாசத்துக்காகவும் காப்பாற்றவில்லை. பெண் என்பதால் காப்பாற்றினேன். என் பணிப் பெண்ணாயிருந்தால் கூட இப்படித்தான் காப்பாற்றியிருப்பேன்,” என்று வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் உபாத்தியாயன்.

சித்ரா ஏதோ சொல்ல மறுபடியும் வாயெடுத்தாள். “வீண் தர்க்கத்துக்கு இப்பொழுது சமயமில்லை சித்ரா! அதற்கு நிரம்ப அவகாசம், பின்னால் தருகிறேன். இப்பொழுது இதற்கு ஏதாவது சாக்கு கண்டுபிடிக்க வேண்டும்” என்று கீழே அசையாமல் கிடந்த பல்தேவைச் சுட்டிக் காட்டினான் அஜித் சந்திரன்.

“நீங்கள் உபசேனாதிபதியல்லவா? இவன் சாதாரண படைத்தலைவன்தானே! இங்கிருக்கும் வீரர்கள் நீங்கள் சொல்கிறபடிதானே கேட்பார்கள்? இவனை அடித்ததற்குச் சாக்கு ஏன் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்?” என்று ஆச்சரியத் துடன் கேட்டாள் சித்ரா.

“இவன் வீரர்கள் ராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கிய வர்களாயிருந்தால் நான் சொல்கிறபடி நடப்பார்கள். ஆனால், படையின் இப்பகுதியைப் பல்தேவ் கொள்ளலைக் கூட்டமாக மாற்றியிருக்கிறான். இவர்கள் கட்டுப்பாடு கொள்ளலையில் கிடைக்கும் பொருளை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டது. இவர்களை எந்த வழிக்கும் கொண்டுவர முடியாது. பல்தேவ் இப்படி அடிப்பட்டுக் கிடப்பது வெளி யிலிருக்கும் வீரர்களுக்குத் தெரிந்தால் நாமிருவரும் உயிருடன் தப்ப முடியாது. என் உயிரைப் பற்றி நான்

கவலைப்படவில்லை. உன் உயிரைப்பற்றிக்கூட எனக்கு அக்கறையில்லை. உன் உயிருடன் உன் மானமும் கலந்திருக்கிறதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

இதைக் கேட்ட சித்ராவின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. ஆன் களின் அச்டுத்தனத்தை நினைத்த அவள் இதழில் லேசாகப் புன்முறையில் ஓடிற்று. ‘உபாத்தியாயருக்கு என்னிடம் அன்பில்லை. என் உயிரைப்பற்றிக்கூடக் கவலையில்லை. ஆனால் என் மானத்தைப்பற்றி மட்டும் கவலை! இன்னொரு புருஷன் என்னைத் தொடுவதைச் சகிக்கமாட்டார். என்னிடம் அன்பில்லாவிட்டால் நான் எக்கேடு கெட்டால் இவருக்கென்ன!’ என்று பலபடி எண்ணி, உபாத்தியாயன் உள்ளத்தில் தன் மீதிருந்த அங்கு எள்ளளவும் குறைய வில்லை என்பதை பூரணமாக அறிந்து கொண்டாள். தனக்குச் செய்த உதவியை எந்தப் பணிப்பெண்ணுக்கும் செய்யக்கூடிய வீரன் உபாத்தியாயன் என்பதை சித்ரா உணராதவள்ள. ஆனால் உபாத்தியாயன் பணிப்பெண் னுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய வழி வேறு. பல்தேவ் தவறி நடக்கும்போது அவனை வேண்டாமென்று தடுத்திருக்கலாம். ‘சீ பணிப்பெண் மீது கை வைப்பதா பல்தேவ்’ என்று புத்தி சொல்லியிருக்கலாம். தர்க்கம், சமாதானம், உபதேசம், வேண்டுகோள் முதலிய பல முறைகளைக் கையாண்டிருக்கலாம். என்ன அயோக்கியனாக மாறியிருந்தாலும் உபாத்தியாயரிடம் நன்றியை மறக்காத பல்தேவ் செவி கொடுத்திருந்தாலும் இருப்பான். ஆனால், இது எதையும் செய்யாமல் உடம்பில் துள்ளி எழுந்த சகல நரம்புகளையும் அடக்கி இருளில் நின்று தான் மன்றாடியபோதும் தன்னை விடுவிக்க இஷ்டமில்லாததுபோல் பாசாங்கு செய்து, எதிர்பாராத சமயத்தில் பல்தேவின் தலையில் பயங்கரமாகத் தாக்கிய

உபாத்தியாயன் உணர்ச்சி வேகம் எத்தன்மையதென்பதை சித்ரா நன்றாக உணர்ந்து கொண்டாள். தனக்கு உரியவனா இன்னொருவன் தொடுகிறானே என்ற ஆத்திரம் பூராவும் சேர்ந்து பல்தேவ் தலையில் பயங்கர அடியாக இறங்கியிருக்கிறதென்பது அந்தப் பெண் உள்ளத்துக்கு நன்றாகப் புலனா யிற்று. இத்தனை ஆபத்திலும் இந்த ஞானோதயம் அவள் மனத்தில் சந்தோஷத்தையும் உடலில் ஒரு நாணத்தையும் பரப்பியது.

இவ்வளவு ‘கேள்வி பதில்’ முடிவுகள் மூன்றாயில் ஓடிக் கொண்டிருந்ததால் மெளனமாகப் பதில் சொல்லாமல் நின்ற சித்ராவை உபாத்தியாயனும் திரும்பிப் பார்க்க வில்லை. வேறு முக்கிய வேலையில் மும்முரமாயிருந்தான். சற்றுத் தூரத்திலிருந்த மஞ்சத்தை இழுத்துக் கூரை விளக்குகள் எதிரில் போட்டுக்கொண்டு, அதற்கு மேல் ஏறி விளக்கின் வெண்கலச் சங்கிலியைப் பிடித்துப் பலங் கொண்ட மட்டும் இழுத்தான். சித்ரா ஏதும் புரியாமல் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். உபாத்தியாய னுடைய நீண்ட கைகள் சங்கிலியை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பிடித்துப் பலமாக அசக்கின. அந்தப் பழைய விளக்கின் சங்கிலி பொறுத்தப்பட்டிருந்த கூரை மரத்துண்டு மெள்ள மெள்ள விரிய ஆரம்பித்தது. அதில் ஆழப் பதிக்கப் பட்டிருந்த சங்கிலி முனையும் வெளிவர ஆரம்பித்தது. உபாத்தியாயன் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு மீண்டும் ஓர் இழுப்பு இழுக்கவே சங்கிலி முனை பூராவும் கழுன்று வெளியே வந்துவிட்டது. விளக்கைக் கையிலெலுடுத்துக் கொண்டு அவன் வியர்வைத் துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டான். அவன் எதற்காக விளக்கைக் கூரையிலிருந்து அவ்வளவு கஷ்டப்

பட்டுப் பிடுங்கினான் என்று சித்ராவால் ஊகிக்க முடிய வில்லை. உபாத்தியாயன் மூளை மட்டும் வெகுதுரிதமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. “சித்ரா, கதவின் தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கதவை மெள்ளத் திறந்துவிடு” என்றான். சித்ரா எதைப்பற்றியும் பேசக்கூடிய ஸ்திதியில் இல்லை. அவன் சொன்னபடி செய்தாள். “பயந்துகொண்டு அறையின் மூலையில் நில்” என்றான் உபாத்தியாயன். நாடக ஆசிரியர் சொற்படி நடக்கும் நடிகை போலச் சித்ரா தன் முகபாவத்தைக் காட்டினாள். உபாத்தியாயன் பல்தேவின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு கூரையிலிருந்து எடுத்த அந்த வெண்கல் விளக்கைத் தன் தலைக்குமேல் தூக்கித் திடீரென்று கீழே போட்டான். பிரும்மாண்டமான அந்த வெண்கல் விளக்கின் வீழ்ச்சியால் தர்மசாலை பூராவும் பெரும் சத்தும் கிளம்பியது. பழைய நாள் கட்டமாதலால் எதிரொலியும் பலமாயிருந்தது. அந்த இரைச்சலோடு இரைச்சலாக, “சுராஜ்! சுராஜ்!” என்று அதிகாரமும் கோபமும் கலந்த குரலில் உபாத்தியாயனும் அதட்டிக் கூவினான்.

மாடிப்படிகளில் பலர் சரசரவென்று ஏறிவரும் சப்தம் கேட்டது. முதலில் சுராஜாம் அவனைத் தொடர்ந்து தர்ம சாலைக் கிழவனும், கிழவனுக்குப் பின்னால் இன்னும் இரண்டு வீரர்களும் ஓடிவந்தார்கள். அறைக்குள் முதலில் நுழைந்த சுராஜ், பல்தேவ் இருந்த நிலையைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். ஒரு விநாடி சந்தேகத்துடன் அறையைச் சற்றுமற்றும் பார்த்துவிட்டு, “இது எப்படி நேர்ந்தது?” என்று அஜித் சந்திரனைக் கேட்டான்.

அஜித் சந்திரன் கண்கள் கோபத்தால் ஜோலித்தன. அவன் பார்த்த பார்வையில் சுராஜ் வெலவெலத்தான். கூரிய இரு கத்திகள் தன் இதயத்தை ஊடுருவுது போலிருந்து

தது சுராஜாக்கு சுராஜின் கேள்விக்கு அஜித் சந்திரன் நேரடி யாகப் பதில் கூறாமல், “நீ எத்தனை நாளாக தோரமானா வின் சைன்னியத்தில் வேலை செய்கிறாய்?” என்று கேட்டான். அவன் பார்வையினாலும் தன் கேள்விக்குச் சம்பந்தமில்லாத பதில் கேள்வியினாலும் சுராஜ் சிறிது குழம்பிக் கொண்டே, “ஆறு மாத காலமாக வேலை செய்கிறேன்” என்றான்.

உபாத்தியாயன் சொற்கள் மிகக் கடுமையாக வெளி வந்தன. “ஆறு மாத காலமாகச் சைன்னியத்திலிருக்கிறாய். தோரமானாவின் உபசேனாதிபதியிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், எப்படிப் பேச வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. உன்னைப் போன்ற மடையர் களை வைத்துக்கொண்டு பல்தேவ் எப்படித்தான் காலந் தள்ளுகிறானோ?” என்றான். சீற்றம் மிகுந்த உபாத்தியாயன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சுராஜ் நடுங்கினான். அவன் பயத்தைக் கவனித்த உபாத்தியாயன் இன்னும் மூர்க்கத்தன மாகவே பேச ஆரம்பித்து, “உபசேனாதிபதியைக் கேள்வியா கேட்கிறாய்? அதைவிட அதோ கிடக்கும் விளக்கு எப்படிக் கீழே விழுந்தது என்பதைக் கவனித்திருந்தால் பல்தேவ் தலையில் பட்ட காயத்திற்குக் காரணம் உன் மந்தபுத்திக்கும் தெரிந்திருக்கும். உன்னைப் பிறகு கவனிக்கிறேன்,” என்று சொல்லிவிட்டு உபாத்தியாயன் தர்மசாலைக் கிழவனை நோக்கி, “டேய்! இதுதான் தர்மசாலையை நடத்தும் லக்ஷணமா? மேலே மரம் விரிந்து விளக்குச் சங்கிலி ஆணி நழுவி நின்று எத்தனை நாளாகியிருக்கும்?” என்று கேட்டான்.

கிழவன் நடுங்கிக் கொண்டே, “சேனாதிபதியவர்களே, விளக்குச் சங்கிலி கழன்றிருந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை” என்று அலறினான்.

“அதை ஏன் கவனிக்கப் போகிறாய்! பல்தேவ் போன்ற பொறுப்புள்ள படைத்தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட இந்த ஆபத் துக்கு உன்னை நான் சும்மாவிடப் போவதில்லை. பல்தேவ் நஸ்ல வேண்டியாகப் பிழைத்துக் கொண்டான். அந்த விளக்கு மட்டும் என் தலையில் விழுந்திருந்தால் என் பிராண்னே போயிருக்கும்” என்று கூறிக் கீழே கிடந்த பல்தேவின் கைகால் அசைவதைக் காட்டினான் அஜித் சந்திரன்.

இப்படி உபாத்தியாயன் சாமர்த்தியமாக ஒருவர் மேலிருந்து இன்னொருவர் மேல் தாவி மிரட்டியதாலும் பல்தேவிடம் தனக்குள்ள பரிவைக் காட்டியதாலும் விளக்கு விழுந்தது எதிர்பாராத ஒரு விபத்து என்று எல்லோரும் நம்பினார்கள். அவர்கள் மேற்கொண்டு யோசிக்கவோ அறையைச் சுற்றி நிதானித்து நோக்கவோ உபாத்தியாயன் இடங்கொடுக்காமல், “சராஜ்! இப்படி வா, பல்தேவைப் பிடி, முதலில் காயத்தைக் கழுவி மருந்து வைத்துக் கட்டுவோம்” என்று உத்தரவு போட்டு வாசற்படிக்கருகில் நின்றுகொண்டிருந்த வீரர்களை நோக்கி, “டேய்! இவளைக் கொண்டு போய் பழையபடி வண்டியில் உட்கார வைத்து ஜாக்கிரதையாகக் காவல் புரியுங்கள். நான் மீண்டும் சொல்லும் போது அழைத்து வரலாம்” என்றான். அவன் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றியதில் அனைவரும் சுறுசுறுப்புடன் ஈடுபட்டனர்.

18. மயக்கத் துளிகள்

எல்லா விவகாரங்களும் தன் நன்மைக்காகவே நடக்கின்றனவென்பதை உணர்ந்துகொண்ட சித்ரா, வீரர்கள் பின்னால் வாய் திறவாமல் நடந்து சென்றாள். சராஜாம் தர்மசாலைக் கிழவனும் உதவ பல்தேவை மெள்ளப் பிடித் துத் தூக்கிக்கொண்டதும், “பல்தேவ் படுக்கும் அறை எங்கிருக்கிறது?” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்டான். “இரண்டாகிருக்கிறது” என்றான் கிழவன். மூவருமாக வது மாடியிலிருக்கிறது” என்றான் கிழவன். மூவருமாக பல்தேவை ஆடாமல் அசையாமல் அவன் அறைக்குத் தூக்கிச் சென்று அங்கிருந்த மஞ்சக்தில் படுக்க வைத்தார்கள். தர்மசாலைக் கிழவனை ஒரு பாத்திரத்தில் கடுநீர் கொண்டு வரச்சொல்லி, பல்தேவ் மண்ணைக் காயத்தை மிக ஜாக்கிரதையாகத் துடைத்து, அடிப்படிருந்த இடத்தில் ரத்தப் பொருக்குகள் இல்லாமல் சுத்தமாய்த் துடைத்தபின் “இங்கு பச்சிலை மருந்து ஏதாவது கிடைக்குமா?” என்று உபாத்தியாயன் விசாரித்தான். “எஜான்! இந்தக் கிழவனே வைத்தியன்,” என்று சராஜ் விளக்கியவுடன் கிழவனை ஒருமுறை ஹள்ளிக் கவனித்தான் உபாத்தியாயன். பிறகு, “உனக்கு வைத்தியம் தெரிந்திருப்பது அவசியம்தான். உன் தர்மசாலையில் படுத்து முழு உருவத்தோடு காலையில் யார் எழுந்திருக்கப் போகிறார்கள்?” என்று சொல்லிவிட்டு, “காயத்துக்குக் கட்டசீக்கிரம் மருந்து ஏதாவது கொண்டு வா” என்று அத்தினான். கிழவன் கொண்டு வந்த மருந்துப் பசையைத் தானே வைத்து நன்றாகக் கட்டுப் போட்டான் உபாத்தியாயன். அவன் பல்தேவுக்குச் சிசுருஷை செய்த அக்கறையைக் கவனித்த சராஜாக்கு உபாத்தியாயனிடம் ஏதாவது சந்தேகம் இருந்திருக்குமானால் அது காற்றாகப் பறந்துவிட்டது.

உபாத்தியாயன் செய்த சிகிச்சையால் சிறிது சுய நினைவு வந்து கண்ணை விழித்த பல்தேவ் எதிரிலிருந்த மூவரையும் ஒருமுறை பார்த்தான். பிறகு கண்ணைத் தன் அறை பூராவும் ஓடவிட்டு மெள்ள எழுந்திருக்கவும் முயன்றான். ஆனால் மன்னைக் காயத்திலிருந்து எழுந்த வலியால் ‘ஹா’ என்று அலறி மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்தான். உபாத்தியாயன் அவன் நெற்றிக் கட்டில் கையை வைத்து அமுக்கிச் சிறிது வலி குறையச் செய்து, “பல்தேவ்! ஏதோ மயிரிழையில் உயிர் தப்பினாய். இப்போதும் அபாய நிலையில்தான் இருக்கிறாய். பிடிவாத்ததால் எழுந்திருக்க முயன்று கீழே விழுந்தாயோ மூலஸ்தானபுரத்துக்கு வேறு படைத்தலைவனைத் தேட வேண்டியதுதான். ஜாக்கிரதை. படுக்கையை விட்டு அசையக்கூடாது?” என்றான்.

சுராஜாம் உபாத்தியாயனோடு சேர்ந்துகொண்டான். “ஆமாம் என்றான்! அந்தப் பாழும் வெண்கல விளக்கு, திடீரென்று அறுந்து உங்கள் தலையில் விழுந்திருக்கிறது. விளக்கு எவ்வளவு கனம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். உபசேனாதிபதியின் உதவியில்லாவிட்டால் நீங்கள் பிழைத்திருப்பதுகூடச் சந்தேகம்” என்றான். சுராஜ், அஜித் சந்திர ஞாடன் சேர்ந்துகொண்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. உபாத்தியாயன் பல்தேவுக்குச் செய்த சிசுருஷை, அவன் முதலில் கொண்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்தது ஒன்று. எதற்கும் யார்மேலாவது எரிந்துவிழும் பல்தேவின் கோபாக்கினியிலிருந்து தப்ப வேண்டுமென்பது இரண்டு. ஆகவே சுராஜாம் பலமாக உபாத்தியாயன் கட்சியை ஆதரித்தான். பல்தேவும் வேறெதுவும் பேச வகையில்லாமல், “அந்தப் பெண்...” என்று கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“பத்திரமாய்க் காவலில் வைத்திருக்கிறேன். உனக்குத் தான் அகஸ்மாத்தாக விபத்து நேர்ந்ததென்றால் நானில்

வையா? என் பிடியிலிருந்து அவளைத் தப்பவா விடுவேன்?” என்று உபாத்தியாயன் சொன்னான். இதைச் சொல்லும்போது உபாத்தியாயன் மனத்தில் சிரித்துக் கொண்டதை அவன் கண்களிலிருந்து கண்டு கொண்டிருக்கலாம். மந்த புத்தியுள்ள பல்தேவுக்கு அவ்வளவு தூரம் புரியவில்லை. தவிர, மன்னை வலி வேறு தாங்க முடியாமலிருக்கவே, “அப்பா” என்று அலறினான்.

அஜித் சந்திரன் தர்மசாலைக் கிழவனைப் பார்த்து, “என்ன வைத்தியரே! இவ்வளவு வலி இருந்தால் நோயாளி எப்படித் தூங்குவான்?” என்று கேட்டான்.

“காயம் ஆறினாலோழிய வலி போகாதே” என்றான் கிழவன்.

“இதைச் சொல்ல ஒரு வைத்தியன் தேவையில்லை. பல்தேவ் இன்றிரவாவது நிம்மதியாகத் தூங்கினால்தான் நல்லது. அதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?” என்ற உபாத்தியாயன் கேள்விக்குக் கிழவன் உடனே பதில் சொல்லாமல் ஏதோ யோசித்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய்?” என்றான் உபாத்தியாயன், பொறுமையை இழந்தவன்போல்.

“ஓன்றுமில்லை. லேசாக மயக்கம் தரக்கூடிய திராவகம் வடித்து வைத்திருக்கிறேன். அதில் நான்கு துளிகள் பாலில் விட்டுக் கொடுத்தால் இன்றிரவு இவர் தூங்கலாம். அந்தத் திராவகப் படிகத்தை எங்கு வைத்திருக்கிறேனோ ஞாபக மில்லை” என்றான் கிழவன்.

“இமைப்பொழுதில் அந்தத் திராவகம் இங்கு வந்து சேரவேண்டும். போய் சீக்கிரம் தேடி எடுத்து வா” என்று உத்தர விட்டான் உபாத்தியாயன். கஷ்டப்பட்டு தேடிக் கிழவன் விட்டான் வந்த ஸ்படிகக் குப்பியிலிருந்து நாலைந்து துளிகொண்டு வந்த ஸ்படிகக் குப்பியிலிருந்து நாலைந்து துளி களைப் பாலில் விட்டு, பல்தேவுக்குக் கொடுத்துச் சற்று

நேரம் மூவரும் அங்கேயே நின்றார்கள். துளிகள் நன்றாக வேலை செய்தன. சில நிமிஷங்களில் அயர்ந்து தூங்க ஆரம்பித்தான் பல்தேவ். “இனி நாம் போகலாம். வா சுராஜ்” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே உபாத்தியாயன் முன்னே செல்ல மற்ற இருவரும் பின்தொடர்ந்து முதல் மாடி யிலுள்ள அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். கிழவன் உதவியால் அறை சுத்தமாயிற்று. மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்ட உபாத்தியாயன் கிழவனை அனுப்பிவிட்டு, “சுராஜ்! இன்றிரவு லேசில் தூக்கம் வருவதாகத் தெரியவில்லை; வண்டியிலிருக்கும் பெண்ணை அழைத்து வா” என்றான். சற்று நேரத்தில் சித்ராவுடன் திரும்பி வந்த சுராஜிடம், “நீ கீழே இரு, அவசியமானால் கூப்பிடுகிறேன்,” என்று சொல்லிய உபாத்தியாயனை நோக்கிப் புன்முறவுல் செய்து விட்டு சுராஜ் படிகளில் இறங்கிச் சென்றான்.

அவன் சென்றதும் அறைக் கதவைத் தாளிட்ட உபாத்தியாயன், “பார்த்தாயா சித்ரா, இதுதான் கொள்ளைக் கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவர்களின் கொள்கை. எந்தப் பெண்ணையார் கூட்டிப் போகிறார்கள், நம் படைத்தலைவன் விரும்பிய பெண்ணை உபசேனாதிபதி அழைத்துப் போகிறானே என்பதிலெல்லாம் இவர்களுக்கு அக்கறையில்லை. முழு நோக்கம் பணத்தின் மேல்தான். அது சரியாகக் கிடைக்கும் வரையில், தங்களுக்குள் தூது நடவாத வரையில், ஒழுக்கத் தைப் பற்றிக் கவலையே இல்லை” என்றான் உபாத்தியாயன். பிறகு அவள் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, “என் நிற்கிறாய்? வா, இப்படி உட்கார்” என்று எதிரிலிருந்த மஞ்சத்தைக் காட்டினான்.

சித்ரா மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். உபாத்தியாயன் இமை கொட்டாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வை சென்ற இடங்களை உணர்ந்து

சித்ரா வெட்கி நெளிந்து ஒரு பக்கமாகத் திரும்பிக் குனிந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, ஏதோ பேச்சைத் துவக்க வேண்டும் என்பதற்காக, “நான் திடீரென்று இங்கு எப்படி வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டேனென்பது உங்களுக்கு ஆச்சரிய மாயிருக்கும்” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“இதில் எனக்கு ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. மலை வாசல் பிராந்தியத்தில் உங்களால் தங்க முடியாதென்பது எனக்கு முன்பே தெரிந்த விஷயம். நீ உன் தகப்பனாருடன் கணவாய் வழியாகக் கபீசத்துக்குச் செல்லாமல் இங்கு என் தனிமையில் வந்தாய் என்பதுதான் தெரியவில்லை” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“கணவாய் மார்க்கங்களைத் தோரமானா அடைத்து விட்டான். அவன் வீரர்கள் கபீசத்துக்குச் செல்லும் வழி களையும் காவல் காத்து நிற்கிறார்கள்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். கபீசத்துக்கும் போக வழியில்லை, மலை வாசலில் இருப்பதற்கும் வழியில்லை. நீங்கள் சொன்னபடி அன்றிரவு மீண்டும் வில்லவர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. நாங்கள் தப்பினதே ஆச்சரியம். என் தகப்பனாரும் ராகுலனும் ஒரு வழியாகவும், நானும் என் தம்பியும் மற்றொரு மார்க்கமாக வும் பிரிந்து குப்த ராஜ்யத்தை நோக்கிப் பயணமானோம்!”

“குப்த ராஜ்யத்துக்கா!”

“ஆம்; தஞ்சமென்று அடைந்து விட்டால் வைரிகளையும் ஸ்கந்தகுப்தன் ஆதரிப்பான் என்று சொல்கிறார்கள். தவிர, அதை விட்டால் அடைக்கலத்திற்கு வேறு இடமில்லை. இங்கிருந்தால் தோரமானா என் தகப்பனாரை உயிருடன் விடமாட்டான்! ஆகையால்தான் குப்த ராஜ்யத்துக்குக் கிளம்பினோம். தகப்பனார் தகஷ்சிலத்துக்காகப் போய் மீண்டும் தெற்கில் திரும்பி பாடலிபுத்ரத்துக்கு வருவார்.

நான் இப்படி மூலஸ்தானபுரம் வழியாகப் பாடலிபுத்ரத்தை அடைந்து அவருடன் சேர்ந்துகொள்ள யோசித்தேன்... இடையில்..."

"உபாத்தியாயனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாய்" என்று அஜித் சந்திரன் வார்த்தையைச் சிரித்து முடித்தான். பிறகு, "வண்டியிலிருப்பது உன் தம்பிதானே?" என்றான். 'ஆம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தாள் சித்ரா.

உபாத்தியாயன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து தீவிரமாக எதையோ யோசித்துக் கொண்டே அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவினான். பிறகு சாளரத்துக்கருகே சென்று வெளியில் எட்டிப் பார்த்தான். மதில் கதவு பலமாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. வண்டியை ஒரு வீரன் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். மற்ற வீரர்கள் யாரையும் காணோம். எங்கே போயிருப்பார்கள் என்று யோசித்துக் கொண்டேயிருக்கையில் சித்ராவின் மலர்க்கரம் அவன் கையில் இணைந்து கொண்டது. உபாத்தியாயன் கையை இழுத்துக் கொள்ளவில்லை. திரும்பியும் அவளைப் பார்க்கவில்லை. சாளரத்தின் வெளியிலேயே அவன் கண்பார்வை போய்க்கொண்டிருந்தது.

"உபாத்தியாயரே!" என்ற சித்ராவின் குரல் தர்மசாலைக் கிழவனின் மருந்துத் துளிகளை விட அதிக மயக்கத்தைத் தரும்படியாயிருந்தது. அவன் அவனுக்கு வெகு அருகிலிருந்தாள். அவன் ஆடை அவன் மேல் உராய்ந்து கொண்டிருந்தது. உபாத்தியாயன் உனர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமலே, "மணமான பெண் இப்படி நடப்பது சரியல்ல" என்றான்.

"நியாயந்தான்..." என்றாள் சித்ரா.

"அப்படியானால்..." என்று கேட்டுச் சட்டென்று திரும்பினான் உபாத்தியாயன். அவன் வெகு அருகில் நின்றிருந்தால் அவன் திரும்பிய வேகத்தில் அவன் எழில் உடல்

அவன் மேல் திடீரெனப் பட்டுவிடவே உபாத்தியாயன் ஒரு கணம் நிலை கலங்கிப் போய் அவளைப் பார்த்தான். சித்ராவின் இதழ்களில் மயக்கமான புன்முறுவல் படர்ந்திருந்தது. அவன் சந்தேகத்தைப் பூராவும் தீர்க்க, "எனக்கு இன்னும் மணமாகவில்லை உபாத்தியாயரே" என்றாள். அவள் பேச்சு மிக மிருதுவாக வெளிவந்தது. சாளரத்துக்கு அருகே இயற்கையளித்த சிறு வெளிச்சத்தில் அவள் முக பாவம் இருந்த நிலையாலும், அவள் சமீபத்தாலும், அவள் பூவுடல் பூராவும் தன்மீது சாய்ந்திருந்த முறையாலும், அவள் தனக்கு மணமாகவில்லை என்று சொல்லி ஊட்டிய நம்பிக்கையாலும், யாருக்கும் கிட்டாத இன்ப உலகத்துக்குச் சித்ரா தன்னை அழைத்துச் செல்வதை உபாத்தியாயன் உனர்ந்து மெய்மறந்தான். அந்த அறைக்குக் கீழேயிருந்த கூடத்திலிருந்து கிளம்பிய கூச்சலும் சிரிப்பும் அவனை ஓர் உலுக்கு உலுக்கி சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

சித்ராவை விட்டு அறைக் கோடிக்குச் சென்று கதவைத் திறந்து கீழே நோக்கினான் அஜித் சந்திரன். கீழ்க் கூடத் திலிருந்த வீரர்கள் குடித்துப் பெரிய அமர்க்களம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அஜித் சந்திரன் ஏதோ அரை விநாடி யோசித்துவிட்டுச் சித்ராவிடம் திரும்பி வந்தான். "சித்ரா! உன்னை விடுவிக்க வழி கண்டுபிடித்து விட்டேன். வா இப்படி," என்று அவளை இழுத்து அவள் தோள் மேல் இடது கையைப் போட்டுக் கட்டிக் கொண்டான். சித்ரா எவ்வித ஆட்சேபணையும் செய்யவில்லை. "சித்ரா! என்னுடன் சரசமாயிருப்பது போல் நடித்துக் கொண்டு வா. மற்ற விஷயங்களை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்றான்.

சித்ரா இருந்த மனோநிலையில் அவள் நடிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. உபாத்தியாயனை நாடி நின்ற மனம் உபாத்தியாயனுடைய எந்த இஷ்டத்துக்கும்

வளையக்கூடிய ஸ்திதியில் அவள் உடல் உணர்ச்சிகளை உருவாக்கி வைத்திருந்தது. ஆகவே, உபாத்தியாயன் அணைப் பிலேயே முழு சம்மதத்துடன் சித்ரா மாடிப்படிகளில் இறங்கிச் சென்றாள். இவர்களைக் கண்டதும் கூடத்திலிருந்த வீரர்கள் கூச்சலை நிறுத்தினார்கள்.

உபாத்தியாயன் தானும் பூராவாகக் குடித்து விட்டவன் போல் பாசாங்கு செய்து சித்ராவின் கண்ணத்தில் எல்லோருக்கும் எதிரில் தன் இதழ்களை ஒருமுறை பொருத்திவிட்டு, “என் நிறுத்திவிட்டார்கள்? நன்றாகக் குடியுங்கள். இரவில் குதாஹலம்; பகவில் உழைப்பு. இது தான் வீரர்கள் வேலை. டேய்! இங்கே ஒரு கலயத்தில் மது கொண்டு வா” என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கூவினான். ஒருவன் மதுக் கலயத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். “நீ போ” என்று கூறிவிட்டு அவன் சென்ற பின் மடியிலிருந்து ஸ்படிக்க குப்பியை எடுத்து மயக்கத் திராவகம் பூராவையும் கலயத்தில் ரகசியமாக ஊற்றினான் உபாத்தியாயன். மீண்டும் மருந்துக் குப்பியை மடியில் மறைத்துக் கொண்டு கலயத்தை உயரத் தூக்கி, “வீரர்களே! இதோ இந்த மது பூராவையும் உங்களுக்கே கொடுக்கிறேன். இது நமது பரிசு” என்று கூறிக்கொண்டு தட்டுத் தடுமாறி நடந்து சென்று அந்தக் கலயத்திலிருந்த மதுவை ஆளுக்கொரு பாத்திரத்தில் ஊற்றிக் கொடுத்தான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் வீரர்கள் மயக்கத்தால் சாய்ந்ததைக் கண்டதும் உபாத்தியாயன் மிகத் துரிதமாகச் சித்ராவிடம் ஒடி வந்து, “சித்ரா! வா உன் வண்டிக்குப் போவோம்” என்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான். சித்ராவுக்குப் போக மன மில்லை; சிறிது தயங்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

19. சுவர்க்க வாசல்

அவள் தயக்கம் அஜித் சந்திரன் மனத்தில் பெரிய ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. விநாடிக்கு விநாடி மாறும் அந்தப் பெண்ணின் சலன சித்தம் அவனுக்குப் பெரும் புதிராயிருந்தது. பல்தேவ் போன்ற ஒரு கொடிய விரோதி கையில் அகப்பட்டு தத்தளித்து, தப்பினால் போதுமென்று சற்று முன் பறந்த சித்ரா, தப்ப மார்க்கம் ஏற்பட்ட பின் ஏன் தயங்கி நிற்கிறாள் என்பதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கொஞ்சம் யோசித்திருந்தால் உபாத்தியாய னின் கூரிய மூளைக்குக் காரணம், வகுவில் புரிந்திருக்கும். ஆனால், சித்ராவை எப்படியாவது பல்தேவின் கையிலிருந்து தப்ப வைக்க வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் அவன் புத்தியை ஆட்கொண்டிருந்தபடியால் வேறு யோசனைக்கு அதில் இட மில்லாதிருந்தது. ஆகவே “என் சித்ரா! என்ன யோசனை?” என்று கேட்டான் உபாத்தியாயன்.

சித்ரா தன் அழகிய விழிகளால் அவனை ஒருமுறை ஏற்றுத்துப் பார்த்தாள். பிறகு அவள் கண்கள் அவன் இடுப்பையே கவனித்தன. அவள் விழிகள் செல்லும் மார்க்கத்தையே கவனித்திருந்த உபாத்தியாயன் புன்முறவுவல் செய்தான்.

“இடுப்பில் கச்சையும், கத்தியும் இல்லையே என்று பார்க்கிறாயா சித்ரா? இனிமேல் கத்திக்கு அவசியமில்லை. வண்டியைக் காத்து நிற்கும் ஒரு வீரன் தவிர மற்ற எல்லோரும் மயக்கத்தால் மல்லாந்து கிடக்கிறார்கள். ஒரு வீரனைக் கொல்ல கத்தி அவசியமில்லை. ஏனென்றால் அவன் துணையும் உனக்கு வேண்டும். உன் வண்டியை

ஒட்டுபவனை இவர்கள் எந்த அறையில் அடைத்திருக்கிறார்களோ தெரியாது. அவனுக்குப் பதிலாக இவனை வண்டியை ஒட்டி வரச் சொல்லலாம். இவனுக்குப் பணத்தாசை காட்டி உன்னுடன் அனுப்புகிறேன். இவன் வண்டியை ஒட்டுவதால் ஒரு பலனும் உண்டு. இவன் பலதேவ் படையைச் சேர்ந்தவனாகையால் ரஸ்தாக்களில் சஞ்சரிக்கும் படைவீரர்களும் வண்டியில் போவது நீதான் என்று சந்தேகிக்க மாட்டார்கள்,” என்று விடுவிடுவென்று பேசிக்கொண்டே போனான் உபாத்தியாயன்.

சித்ரா அவன் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு ஆடாமல் அசையாமல் பதுமைபோல் நின்று கொண்டிருந்தாலோ யோழிய, இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையும் உத்தேசத்தைக் காட்டவில்லை. அவள் இதழ்களிலும் புன்முறுவல் படிந்தது. கணகளில் வெட்கம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. தன் மனத் திலுள்ள என்னத்தை இந்தப் புருஷனிடம் எப்படித்தான் சொல்வதென்று யோசித்தாள். சண்பகத் தோட்டத்தின் சம்பவத்திலிருந்து சங்கிலி போல் தொடர்ந்த அநேக நிகழ்ச்சி களால் திரும்பத் தன் வாழ்க்கையில் மோதித் தன்னைக் கவர்ந்துகொண்ட இந்த உபாத்தியாயன் எவ்வளவோ புத்தி சாலியாயிருந்தும், தான் போக மறுக்கும் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல், தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஒரு யோசனையைத் தவிர வேறு யோசனையில்லாமல் ஏதேதோ உளறுகிறானேயென்று நினைத்தாள். ‘சற்று முன் இவருடன் படியில் நான் இணைந்து இறங்கி வந்ததும் இவர் என் கண்ணத்தில்...’ என்ற அவள் நினைவுத் தொடர் வெட்கத் தால் இந்த இடத்தில் சற்று அறுந்து நின்று அவள் உடல் பூராவும் இன்ப அலைகளை அள்ளித் தெளித்தது. சிறிது சமாளித்துக் கொண்டு மேலும் அவள் நினைத்தாள்: ‘இத்தனையும் சந்தர்ப்பத்தையொட்டிய நடிப்பு என்றுதான் இவர் நினைக்கிறாரா? நல்ல அழகு! அவசியமான கட்டங்

களில் இந்த ஆண் பிள்ளைகள் எவ்வளவு குருடர்களாகி விடுகிறார்கள்?’— இப்படி யோசித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த இத்தனை காலமும் அவள் கையைப் பிடித்து நின்ற உபாத்தி யாயன் கையை விடவில்லை. ‘விட மறந்துதான் போய் விட்டாரோ’ என்று நினைத்துத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டே சித்ரா, சிறைப்பட்டுக் கிடந்த தன் மலர்க்கரத்தை அவன் கைக்குள் லேசாகச் சுழற்றினாள். அந்தப் பூங்கையின் அசைவு உபாத்தியாயனைப் பைத்திய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. கள்ளைவிட மயக்கம் தரும் அவள் விழிகளின் பார்வை அவன் விழிகளுக்குள் நுழைந்து அவன் உடல் பூராவிலும் அமுதத் துளிகளை வாரி இறைத்தது. அசை வற்று நின்ற அவள் அழகிய உடலும் வெட்கத்தால் நெரியவே இடையில் தவழ்ந்து சென்று கொடியைப் போல் அவள் மேல் படர்ந்திருந்த மேலாடை இடைவெளி கொடுத் தது. இத்தனை அழைப்புகளுடன் அவள் பேச்சும் கலந்து கொண்டது.

“உங்கள் கத்தியை என் பாதுகாப்பிற்காகத் தேடவில்லை. நீங்கள் என்னுடன் வரவேண்டும்; அப்படியிருக்கக் கத்தியை அறையிலேயே வைத்துவிட்டார்களே என்பதற்காகத்தான் பார்த்தேன்” என்றாள் சித்ரா.

உபாத்தியாயன் தடுமாற்றத்துடன் பேசினான்: “நான் உன்னுடன் எப்படி வர முடியும்? பலதேவ் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டால் அவனுக்கு என் மறைவைப் பற்றியார் சமாதானம் சொல்லுவார்கள்? உன்னைத் தேட அவன் முயற்சித்தால் அவனுக்கு நீ போகும் மார்க்கத்தைச் சொல்லாமல் தவறான வழியைக் காட்ட இங்கு யாராவது வேண்டாமா?” என்றான் உபாத்தியாயன்.

தனக்காக இவன் எவ்வளவு தூரம் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறான் என்பதை சித்ரா தெரிந்து கொண்டாள். பலதேவ் எழுந்திருந்து தன் வண்டியைக் காண-

வில்லையென்றால் முதல் சந்தேகம் உபாத்தியாயனின் மேல் தூண் விழும். பிறகு உபாத்தியாயன் கதியைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த அயோக்கியர்கள் உபாத்தி யாயனைக் கொன்றுவிடுவார்கள் என்பதில் சித்ராவுக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. ஆகவே அவள் திட்டமாகச் சொன்னாள்: “உபாத்தியாயரே! நீங்கள் இங்கு தங்குவதால் ஏற்படக்கூடிய அபாயம் எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக் கிறீர்களா? நீங்கள் இராமல் நான் இந்த இடத்தை விட்டு நகரமாட்டேன்.”

“சித்ரா, உன் பிடிவாதம் இன்னும் மாறவில்லையே! எனக்கு இங்கு என்ன அபாயம்? பல்தேவ் சாதாரணப் படைத்தலைவன், நானோ அவனுக்கு மேற்பட்ட உப சேனாதிபதி. எனக்கு அவன் ஏதாவது தீங்கு செய்தால் தோரமானா அவனையும், அவன் படைகளையும் நிர்மூலம் செய்துவிடுவான்.”

“உங்களைப் பல்தேவ் அழித்த பின்புதானே தோரமானா பழி வாங்குவான்?” என்றாள் சித்ரா இடைமறித்து.

“என்னைப் பல்தேவ் ஏதற்காக அழிக்கப் போகிறான்? நீ தப்பி ஓடியதற்கு நான்தான் காரணமென்று அவன் எப்படி ஊகிக்க முடியும்? தவிர, அவனே உனக்குச் சொன்னானே, அவன் மனவியைக் காக்க நான் என் உயிரைக் கூடத் திருணமாக மதித்து உங்களிடம் கசையடி பட்ட கதையை. இவ்வளவு என்னிடம் கடமைப்பட்டிருப்பவன் எனக்கு எப்படித் தீங்கு செய்வான்?”

உபாத்தியாயன் சாதுர்யமாக்தான் பேசினான். ஆனால், அவன் வார்த்தைகள் அவளுக்கு எந்தவிதச் சாந்தியையும் அளிக்கவில்லை.

“உபாத்தியாயரே! என்ன ஒன்றுமறியாத முட்டா ஜென்று நினைக்கிறீர்களா? நீங்கள் சொன்ன கடமை, நன்றி,

உத்தியோக பயம் எல்லாம் உடம்பில் நல்ல உணர்ச்சிகள் கொடாதிருக்கும் வரையில்தான். நீங்கள் என் தகப்பனாரை வில்லவரிடமிருந்து காப்பாற்றினீர்களே, அவர் உங்களுடன் நன்றியுடனா இருக்கிறார்? இந்த பல்தேவ் ஒரு காலத்தில் நல்லவேனா என்னமோ, இப்பொழுது பரம அயோக்கியன், கள்ளனும் காமாந்தகனுமான இவனிடம் நீங்கள் கடமை யையும் நன்றியையும் எதிர்பார்க்கவில்லையென்பது எனக்குத் தெரியாதா? ஏதோ என்னைச் சாந்தப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு நீங்கள் இவனிடம் சிக்கிக்கொள்ளத் திட்ட மிடுகிறீர்கள். இவ்வளவு தியாகத்திற்கு நான் எப்படி ஒப்புக் கொள்வேன்? அப்படி ஒப்பினால் நன்றி கெட்டவளாக மாட்டேனா? அப்புறம் பல்தேவுக்கும் எனக்கும் என்னதான் வித்தியாசம்?” என்றாள் சித்ரா.

சித்ராவை சலபமாக ஏழாற்ற முடியாதென்று தெரிந்து கொண்டான் உபாத்தியாயன். இருந்தாலும் தன் சாமர்த் தியத்தை இன்னும் சற்று உபயோகப்படுத்த முயன்றான். “சித்ரா! இந்த உபாத்தியாயனை என்ன சுத்தப் பைத்தியம் என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? ஆனானப்பட்ட அடிலனிடமிருந்து தப்பிய அஜித் சந்திரனுக்கு...” என்ற வார்த்தைகளை அவள் வெட்டி, “அப்பொழுது ஒரு பெண் உதவினாள்” என்றாள்.

“இப்பொழுதும் அந்தப் பெண்தான் உதவுகிறாள். உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நினைப்பின் பலம் போதுமே எனக்கு இந்த பல்தேவைச் சமாளிக்க. பல்தேவ் சைனனியம் உலாவும் ரஸ்தாவில் நீயும் உன் தம்பியும் அனாதைகளைப் போல் செல்லும்போது நான் இங்கு பல்தேவிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு உங்களைப் பிடிக்க அனுமதிப்பேன்று நினைக்கிறாயா? பல்தேவ் கண் னிலும் சரி, மற்ற மடையர்களின் கண்களிலும் சரி, மன்னைத் தாவுவது எனக்கு ஒரு பிரமாதமா? சற்று முன்

அகப்பட்ட கூரை விளக்குபோல் எத்தனையோ உபகரணங்கள், உபாயக்கள் உபாத்தியாயனுக்கு அகப்படாதா? தர்க்கத்துக்கு அவகாசமில்லை சித்ரா. தயங்காதே, வா," என்று அவள் கையை இறுகப் பிடித்து இழுத்தான்.

அதுவரை அவள் மேல்படியிலும் அஜித் சந்திரன் கீழ்ப்படியிலும் நின்றிருந்தார்கள். அவன் இழுத்ததும் சித்ரா மேல்படியின் முனைக்கு வந்தாள். உபாத்தியாயன் மூச்சு நின்று விடும் போலிருந்தது. அவள் கழுத்துக்குச் சரியாயிருந்தது அவன் முகம் தலையைச் சற்று தாழ்த்தினான். அவனும் குனிந்து அவன் காதில், "நீங்களில்லாமல் நான் போக மாட்டேன்" என்று மெல்லச் சொன்னாள். குனிந்தபோது சற்றே சரிந்த மேலாடையாலும், தன் முகத்தின் வெகு அருகில் கொண்டு வரப்பட்ட கவர்ச்சிப் பந்தங்களாலும் பிரமை தட்டிப் போனான் உபாத்தியாயன். அவள் சொல்லிய வார்த்தைகள் அவன் உடம்பில் விவரிக்க இயலாத இன்ப வேதனையையும் அளித்தன. அவள் பேசி விட்டு மீண்டும் படிகளில் ஏறி அறையை நோக்கிச் சென்றாள். படி உச்சியில், அறையின் கதவுக்கருகில் நின்று ஒருமுறை அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். உபாத்தியாயன் மின்னல் வேகத்தில் படிகளில் ஏறிச் சென்று அவனை இரண்டு கைகளாலும் முரட்டுத்தனமாக இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான். அந்த முரட்டுத்தனத்தை அவள் பெரிதும் விரும்பினாள். ஒரு பக்கமாக அவன் பிடியில் சாய்ந்த அவள் சிரித்தாள். அவள் இடதுகை, மூடியிருந்த அறைக் கதவைத் திறந்தது. ஏதோ சொர்க்க வாசலே திறந்தது போலிருந்தது உபாத்தியாயனுக்கு!

20. எதற்கும் பணம் வேண்டும்

சித்ராவின் கட்டழகினாலும் அவள் விழிகளும் உடலசைவுகளும் கொடுத்த காமாஸ்திரங்களினாலும் நிலை குலைந்து நிதான புத்தியை அடியோடு இழந்துவிட்ட உபாத்தியாயன் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலே அவளை அறைக்குள் இழுத்துச் சென்றான். அறையில் வெளிச்சம் மருந்துக்கூட இல்லாமல் ஒரே கும்மிருட்டாயிருந்தது. திருட்டுக்கும் காமத்துக்கும் இருட்டு பலமான துணை. ஆனால் காமத்தால் ஏற்கெனவே குருடாகிவிட்ட அஜித் சந்திரனுக்கு இயற்கையின் இந்தத் துணையில்லா விட்டாலும் அவன் போக்கு மூர்க்கத்தனமாகவே இருந்திருக்கும். அவன் கரங்களால் அணைக்கப்பட்ட சித்ராவின் மனத்தில் பரிபூரணமான அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. அவன் மார்பில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த அவள் முகத்தை அஜித் சந்திரனால் பார்க்க முடிந்திருக்கும். ஹமனர்களின் குருரமும், கூர்ஜூர ஸ்திரீகளின் அழகிய மந்தகாசமும் கலந்திருந்த அவள் முகத்திலிருந்து குரும் அடியோடு விலகி மனத்தைக் கவிழ்க்கும் மந்தகாசம் மட்டுமே குடிகொண்டிருந்தது.

அஜித் சந்திரனோ சித்ராவோ நின்றிருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் அசங்கவே இல்லை. அறை நடுவுக்குக்கூட அவர்கள் நகரவில்லை. திறந்த கதவிற்குச் சில அடி தூரத் திலேயே நின்றிருந்தார்கள். அவர்களுடைய உணர்ச்சிகள் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் உதடுகள் பேசவில்லை. அறையில் நிரம்பிக் கிடந்த அந்த அந்தகாரத்தில் தன் இஷ்டத்திற்கு இணங்கிய கட்டழகியை ஏந்தி நின்ற உபாத்தியாயனைத்

தவிர வேறு யாராவதாயிருந்தால் கதை விபரீதமாயிருக்கும். ஆனால், வாழ்க்கைச் சோதனைகளால் பண்பட்ட இதய முடைய உபாத்தியாயனின் எண்ணம், ‘இவ்வளவு உயர்ந்த பெண், பல்தேவின் கைகளில் சிக்கியிருந்தால் என்ன ஆகி யிருக்கும்; பிறகு என் வாழ்வதான் எப்படிப் போயிருக்கும்’ என்று ஆராய ஆராய்ச்சியிலிருந்து ‘ஆயத்து இன்னும் துளிகூடத் தீரவில்லை’ என்ற நினைப்பும் எழுந்தது. ஆயத்து என்ற கத்தரிக்கோலால் துண்டிக்கப்பட்ட காமவலையிலிருந்து விடுபட்ட அஜித் சந்திரன் புத்தி சற்று நிதானத்துக்கு வந்ததால், சித்ராவின் நன்மையோடு தன் கடமையும் கலந்திருக்கிறது என்பதை அவன் அறிந்து கொள்ள அதிக நேரமில்லை. சித்ராவின் மையவில் காலத் தைச் செலவிட்டால், மயக்கத் துளிகள் கலந்த மதுவை யாராவது சில வீரர்கள் பூராவாக அருந்தாமலிருந்து விழித் துக் கொண்டால், தங்கள் இருவர் கதியும் அதோகதிதான் என்பது அஜித் சந்திரனுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தே இருந்தது. தவிர, தான் வாழ்க்கையில் நிறைவேற்ற வேண்டிய முக்கியக் கடமையொன்றும் அவன் நினைவுக்கு வந்தது. எவ்வளவு மக்களின் நன்மை தன் கையில் சிக்கிக் கிடக்கிறது என்பதை என்னிப் பார்த்தான். அந்த எண்ணத்தால் ஏற்பட்ட கடமை சாட்டையால் சுள்ளென்று அடித்து எழுப்பப்பட்ட அஜித் சந்திரன் சித்ராவை அணைத்து நின்ற கரங்களில் ஒன்றை விலக்கி அவளுடைய இரு கண்ணங்களையும் அந்தக் கையால் பிடித்து முகத்தைத் தன் முகத்துக்காகத் தூக்கி அவள் காதுக் கருகில் தன் இதழ்களை ஒருமுறை பொருத்தி நீக்கி, “சித்ரா! நான் சொல்வதை நீ கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். பிடிவாதம் செய்யக்கூடாது, என்ன?” என்று மெல்லப் பேசினான்.

சித்ரா உடனே பேசவில்லை. சிறிது யோசித்துவிட்டு, “உங்களைத் தனியாக விட்டுப் போவதைத் தவிர வேறு எதைச் சொன்னாலும் கேட்கிறேன்” என்றாள்.

“சித்ரா! என் கட்டளைக்கு நீ பணிவதானால் முழுக்கப் பணியவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் உன்னிஷ்டப்படி நடக்க வேண்டும். இப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்று வருந்தாதே நான் சொல்வதற்குக் காரணமிருக்கிறது” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“என்ன காரணம்?”

“அதைச் சொல்ல முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறேன்.”

“என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையா?”

“நம்பிக்கை இல்லாமலில்லை. ஆனால் வேறு ஒரு கடமை என் நாவைக் கட்டியிருக்கிறது. உன்னிடமாவது துணிந்து இதைச் சொல்கிறேன். வேறு யாராவதிருந்தால் இதைக்கூடச் சொல்லியிருக்கமாட்டேன்.”

“என்ன கடமை அது?”

“மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காதே சித்ரா. வெகு சீக்கிரம் நீயே தெரிந்துகொள்வாய். ஆனால், இப்பொழுது மாத்திரம் நான் சொல்வதைக் கேள். உனக்கு என் மேலிருக்கும் அங்கு உண்மையானால் என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. நாம் அசந்தர்ப்பமாக மனத்தைப் பறிகொடுத்து அசட்டுத்தனமாய் நடந்துகொண்டால், தற்காலிக சுக்துக்காக இரவை இந்த இடத்திலேயே ஓட்டிவிட்டால், பல்தேவுக்குத் தான் லாபம். நீ ஓடிப்போய் நான் இருந்தால் இருவரும் தான் லாபம். ஏனென்றால் பழியை உன்மேல் போட என்னால் முடியும்.”

அஜித் சந்திரன் யோசனை எந்த மார்க்கத்தில் ஒடுக்கி தென்று சித்ராவால் ஊகிக்க முடியவில்லை. “என் மேல் பழியைப் போடுவீர்களா!” என்றாள்.

“ஆம் சித்ரா! வண்டியைக் காவல் புரியும் பல்தேவின் ஆளுக்கு வஞ்சம் கொடுத்து உன் வண்டியை ஓட்டச்

சொல்லுவேன். பல்தேவ் எழுந்திருந்து தர்மசாலை அமர்க் களப்படும்போது நீதான் வண்டியைக் காவல் செய்தவனுக்கு வஞ்சம் கொடுத்து அழைத்துச் சென்றுவிட்டாய் என்று சொல்லுவேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“பல்தேவ் நம்பாவிட்டால்...?” என்று சித்ரா கேட்டான்.

“ருச இருக்கும்பொழுது எப்படி நம்பாமலிருக்க முடியும்?”

அவன் சொல்லுவதில் நியாயமிருப்பதை சித்ரா உணர்ந்துகொண்டாலும் பல்தேவ் உபாத்தியாயரை சலப மாக விடமாட்டான் என்று எண்ணினாள். அவள் அன்புக்குப் பாத்திரமான இன்னொருவன் மீது உபாத்தியாயன் சொல்லம்பு வீசினான். “சித்ரா! நாமிருவரும் சிக்கி அழிவோமென்றே வைத்துக்கொள். உன் தம்பியின் நிலைமை என்ன ஆகும்?” என்று கேட்டான்.

கொஞ்ச நாள் முன்பு இந்தத் தந்திரம் பலித்திருக்கும். ஆனால், இப்பொழுது சித்ரா மசியவில்லை. “உங்கள் உயிரைவிட அவன் உயிர் பெரிதல்ல. அழிவதானால் மூவரும் அழிவோம்” என்றாள்.

“மூவர் அழிவு மட்டும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் நான் ஆட்சேபிக்கமாட்டேன் சித்ரா! லட்சக்கணக்கான மக்கள் வாழ்க்கையும் என் கையில் சிக்கியிருக்கிறது. உனக்காக மட்டுமின்றி அவர்களுக்காகவும் நான் உயிருடன் இருந்தாக வேண்டும். ஆகவே, அழிவதைப் பற்றிப் பேசாதே, வா” என்று பலவந்தமாக அவளை இழுத்துக் கொண்டு படிகளில் இறங்கிச் சென்றான்.

சித்ராவால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. ‘லக்ஷக் கணக்கான மக்கள் நன்மை இவரிடம் எப்படிச் சிக்கியிருக்க முடியும்? இவர் என்ன மகாராஜாவா?’ என்று ஏதேதோ யோசித்தாள். ஒன்றுக்கும் பதில் கிடைக்காமல் குழம்பிய

மனத்துடன் அவனுடன் சென்றாள். வண்டியைக் காவல் புரிந்தவனை விலை கொடுத்து வாங்குவதில் அஜித் சந்திர னுக்கு எவ்விதக் கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. கொள்ளைக்கார னான்தால் பணத்தைக் கண்டதும் வாயைப் பிளத்து விட்டான். உபாத்தியாயன் அவனிடம் பேசி முடித்தும் சித்ராவின் கையைப் பிடித்து மிருதுவாகத் தாங்கி வண்டி யில் ஏற்றிவிட்டான். வண்டிக்குள் நுழையுமுன் அவளை சித்ரா ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள். உபாத்தியாயன் புன்முறையில் செய்து, “சித்ரா இங்கிருந்த புறப்பட்டு நோக மாளாவ எல்லைக்குச் செல். தோரமானாவின் படை இருக்கு மிடத்தில் எனக்குப் பரிச்சயமான பெண்ணொருத்தி இருக்கிறாள். அவள் இருப்பிடம்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டிப்படியில் ஏறி சித்ராவின் காதில் ஏதோ சொன்னான் உபாத்தியாயன். “இப்பொழுது தெரிந்தது? அந்த இடந்தான். பெண்ணும் அவள்தான். இந்தா, இதை அவளிடம் கொடு” என்று தன் கைவிரலிலிருந்த ஒரு மோதிரத்தையும் அவளிடம் கழற்றிக் கொடுத்தான். “பயப்படாதே. அந்த இடத்தில் உன்னைச் சீக்கிரம் சந்திக்கிறேன்” என்று உறுதி கூறி, “டேய் சீக்கிரம் வண்டியை விடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் சித்ராவைப் பார்த்து மன நிதானத்தை இழக்க இஷ்டமில்லாமல் திரும்பி விடுவிடு என்று தர்மசாலைக்குள் நுழைந்துவிட்டான் உபாத்தியாயன். வண்டியை மெள்ளத் திருப்பி ஒசைப்படாமல் வெளியே ஓட்டத் தொடங்கினான் பல்தேவின் வீரன். வண்டி நகருவதை மாடி அறையின் சாளரத்திலிருந்து கவனித்த அஜித் சந்திரன் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டான். வண்டி கண்ணுக்கு மறைந்ததும் அறையின் நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தில் நன்றாகக் காலை நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டு மிக நிம்மதியாகத் தூங்க ஆரம்பித்தான்.

உபாத்தியாயன் நினைந்தது போலவேதான் எல்லாம் நடந்தது. காலையில் தர்மசாலை அமர்க்களப்பட்டது.

பல்தேவ வீரர்களை வாயில் வந்தபடி இரைந்து கொண்டிருந்தான். மயக்கம் தெளிந்து எழுந்திருந்த வீரர்கள் அவனுக்குப் பதில் சொல்லமாட்டாமல் விழித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். “அந்த உபசேனாதிபதி எங்கே?” என்று கூவினான் பல்தேவ். வீரர்கள் வந்தபோது உபாத்தியாயன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். இதையறிந்த பல்தேவ் வந்து உபாத்தியாயனை அசக்கி எழுப்பினான். உபாத்தியாயன் வெகு சீற்றத்துடன் எழுந்து, “தூக்கத்திலிருந்து எதற்காக என்னை எழுப்பினாய்!” என்று அதட்டினான்.

அவன் சீற்றத்தைக் கண்டு ஒரு விநாடி மிரண்ட பல்தேவ், “வெளியிலிருந்த வண்டி எங்கே? அடிலன் மகன் எங்கே?” என்று ஆத்திரத்துடன் கூவினான்.

“அடிலன் மகளா! சித்ராதேவியா!” என்று ஆச்சரியப் படுவது போல் துடித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து உபாத்தியாயன் சாளரத்துக்கருகே ஓடி வெளியே பார்த்தான். பிறகு பல்தேவை நோக்கி வந்து, “வண்டிக்கு நீ காவல் வைக்க வில்லையா?” என்றான்.

“வைத்திருந்தேன்,” என்று பல்தேவ் பதில் சொன்னான். “எங்கே அந்தக் காவலன்?”

“அவனைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று பல்தேவ் ஆணையிட்டான். அவனை யாரும் கொண்டுவர முடிய வில்லை.

உபாத்தியாயன் வெறுப்புத் தட்டும் முகத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தான். “கொள்ளைக் கூட்டத்தில் ராணுவத்தின் கட்டுப்பாபா இருக்கும்? பணத்துக்காக எதையும் செய்யத் தயாராயிருக்கும் வீரர்கள்! ஒரு பெண்ணைக் காவல் புரிய முடியாத கூட்டம்!” என்று கடிந்துகொண்டே, “ஏன் நிற்கிறீர்கள்? பெண் போகும் வண்டியிலே பெரிய பொக்கிஷுமும் இருக்கிறதென்பதை மறந்துவிட்டார்களா?

ஆனால் கெம்பு, மரகதம், வைடுரியக்கற்கள் கொண்ட சம்புடத்தைப் பற்றிப் பல்தேவ் உங்களிடம் எங்கே சொல்லி யிருக்கப் போகிறான்?” என்று உபாத்தியாயன் பல்தேவ் வீரர்களிடையே மௌலி விஷயத்தைப் புகுத்தினான்.

பல்தேவின் முகத்தில் அச்சம் குடிகொண்டது. தான் பொக்கிஷுத்தை மறைக்க முயன்றது அவர்களுக்கு ஒரு வானால் தன் உயிர் ஒரு விநாடியில் பறந்துவிடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆகவே, பேச்சை மறைப்பதற்காக “சீக்கிரம் வண்டியைத் தொடருங்கள். உம்... போங்கள்!” என்று கூச்சலிட்டான். பொக்கிஷும் கைவிட்டுப் போகு மென்ற பயத்தால் பல்தேவும், வீரர்களும் வெகு வேகமாகப் பறந்து கீழே சென்றார்கள்.

அவர்கள் சென்றதும் உபாத்தியாயன் தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டான். நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்கந்தகுப்தன் பணமிழந்து கஷ்டப்பட்ட நிலைமையும் சித்ராவைக் காப்பாற்ற வீரனுக்கு லஞ்சம் கொடுத்ததையும் பணத்தாசை காட்டித் தான் பல்தேவை விரட்டியதையும் கோத்துப் பார்த்தான்.

“சாம்ராஜ்யத்தைக் காக்கவும் பணம் தேவை. பெண்ணைக் காப்பாற்றவும் பணம் தேவை. பணத்தின் வலிமை பெரிதுதான்” என்று தர்க்க ரீதியில் தன் எண்ணங்களை உபாத்தியாயன் ஓட விட்டான்.

21. ராகுலன் யோசனை

நீலநிற வானவெளியில் மின்னிக் கொண்டிருந்த நகூத்திரங்களுக்குப் போட்டியாக சோணா நதியின் ஜலத் தில் பாடலிபுத்ரத்துக் கோபுர விளக்குகள் பிரதிபலித்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தன் நோயுற்ற நாலைந்து வருஷங்களாகவே பாடலிபுத்ரத்துக்குப் பழைய யோகம் மீண்டும் அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. குப்த மன்னர்கள் மிக விஸ்தாரமாகிவிட்ட தங்கள் ராஜ்யத்துக்கு அயோத்தியே சிறந்த தலைநகரமென்று கருதி அதிகார பீடத்தை அங்கு மாற்றிய நாளிலிருந்து பாடலிபுத்ரத்தின் கோபுரங்களிலும் ராஜவிடுதிகளிலும் பெயருக்கு ஓரிரண்டு விளக்குகள்தான் எரியுமே தவிர, இவ்வளவு ஜாஜ்வல்லிய மாக அந்த நகரம் சோபித்ததே கிடையாது. பாடலிபுத்ரத்தைப் பிடித்த அதிர்ஷ்டமோ அல்லது குப்தராஜ்யத்தைப் பிடித்த அதிர்ஷ்டமோ, சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தன் சமீப காலத் தில் ஆனந்ததேவியின் மகனான தன் தம்பி பூருப்தனை அயோத்தியில் இருத்தித் தான் மட்டும் அடிக்கடி பாடலி புத்ரத்துக்கு வந்து தங்கிக் கொண்டிருந்தான். சக்கரவர்த்தி நோய்வாய்ப்பட்டதன் காரணமாகப் பூருப்தன் பெரும் பாலும் அயோத்தியில் தங்கும்படி நேரிட்டதாலும் ஸ்கந்த குப்தன் தன் தம்பியைப் பலமுறை போர் முனைக்கு அனுப்பி வந்ததாலும் பாடலிபுத்ரத்திலிருந்த ஆனந்ததேவிக்கும் அவள் பிள்ளைக்கும் தொடர்பு இடையிடையே அறுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதனால் ஆனந்ததேவிக்கு ஏற்பட்ட அல்லல் சொல்லத் தரமல்ல.

பூருப்தனை சிம்மாசனத்தில் ஏற்றப் பக்ரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்த ஆனந்ததேவியின் தூழ்ச்சிகளை வியாதியென்ற ஒரே காரணத்தை வைத்துக் கொண்டே கத்தரித்து எறிந்து விட்டான் ஸ்கந்தகுப்தன். கூடியவரையில் தாயும் மகனும் சேராதபடி பார்த்துக் கொள்ளவே முக்கியமான ராஜாங்க அலுவல்களுக்கெல் லாம் தம்பியையே அனுப்பினான். ஆனந்ததேவியின் அந்தப்புரமும் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தது. தனக்கு ராஜமாரியாதைகள் ராஜமாதாவுக்குக் கிடைப்பதற்கு மேல் பல மடங்கு அதிகமாகக் கிடைப்பதை ஆனந்ததேவி கவனித்தாள். எங்கு சென்றாலும் பல்லக்கைச் சுற்றி ஆயுதந்தரித்த வீரர்கள் பாரா கொடுத்துச் செல்வதை யும், யாருடனும் தான் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததையும் பார்த்த ஆனந்ததேவி இந்த மரியாதைகளின் தூக்கமத்தைப் பூரணமாக அறிந்து கொண்டாள். இதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் செய்யாவிட்டால் தன் மனக்கோட்டை படுதூளாகி விடும் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். ஆகவே எப்படி ஸ்கந்தகுப்தனை ஏமாற்றித் தன் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்பதில் தன் நுண்ணறிவைச் செலுத்தினாள்.

இத்தனை காலமும் ஆனந்ததேவிக்கு ஒரு விஷயம் மட்டும் புரியவில்லை. பூருப்தனை சிம்மாசனத்தில் வைப்பதற்காகத் தான் செய்த ஏற்பாடுகள் சக்கரவர்த்திக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும் என்பதை ஊகிக்க அவளால் முடியவே இல்லை. ஸ்கந்தகுப்தன் ஒருபுறம் தன்னிடமிருந்து தன் மகனைக் கத்தரிப்பதிலும் மற்றொருபுறம் தோர மானாவைச் சமாளிக்க ஆங்காங்கு சென்னியங்களை அனுப்புவதிலும் முனைந்திருப்பதைக் கண்டாள். தவிர, தோரமானாவுக்கு எதிராகப் படைகளை அனுப்பிய சமயங்களிலெல்லாம் அவற்றுக்குத் தலைமை வகிக்கத் தன் மகன் பூருப்தனையே அனுப்புவதையும் பார்த்தாள். எல்லாவற்றை

யும் கோத்துப் பார்த்ததும் ஆனந்ததேவி சொல்லொணாத் திகிலை அடைந்தாள். ‘திரும்பத் திரும்ப பூருப்தன் சென் னியங்களைத் தோரமானாவுக்கு எதிராக நடத்திச் சென்றால் தோரமானா என்ன நினைப்பான்? குப்த ராஜ குடும்பத் திற்குள் இருந்த பிளவு நீங்கிவிட்டதாகவும் தோரமானாவின் அழிவை நானும் விரும்புவதாகவும் நினைப்பான். அப்படி நினைத்தால் ஸ்கந்தகுப்தனோடு பூருப்தனையும் சேர்த்து அழித்துவிடவே தோரமானா தீர்மானிப்பான். தோரமானா வின் சகாயம் எனக்குக் கிட்டாமல் செய்துவிடவே ஸ்கந்த குப்தன் இம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறான்’ என்று ஆனந்ததேவி நினைத்தாள். ‘அப்படியானால் எனக்கும் தோரமானா வுக்கும் மலைவாசலில் நடந்த சம்பாஷணை யாருக்காவது தெரிந்திருந்து, ஸ்கந்தகுப்தனுக்கு அந்தத் தகவல் எட்டியிருக்க வேண்டும். அப்படி யார் சொல்லியிருப்பார்கள்? உதயன் மலைவாசலிலேயே இருக்கிறான். அவன் சொல்லியிருக்க முடியாது. நாங்கள் பேசுகையில் உபாத்தியாயனோ மரண மூர்ச்சையில் இருந்தான்; அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லை. ஒருவேளை தெரிந்திருந்தாலும் அவன் சொல்ல வும் நியாயமில்லை. ஏனென்றால் அவன்தான் சக்கரவர்த்தி யைக் கைவிட்டுத் தோரமானாவிடம் சேர்ந்துகொண்டு விட்டானே! சக்கரவர்த்திக்கு அனுகூலமான செய்தியை அவன் ஏன் சொல்லவேண்டும்?’ என இப்படிப் பலவிதமாக யோசனை செய்துகொண்டே ஆனந்ததேவி தன் சதிச் செயலை முன்னெடுத்த தீவிரமாகச் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளில் முனைந்தாள். அவள் ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கத்தான் அடிக்கடி சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தனும் பாடலிபுத்ரத்துக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தான்.

சக்கரவர்த்தி அடிக்கடி வருகிறார் என்று ஏற்பட்டதால் பாடலிபுத்ரத்தின் அலங்காரமும் சிறிது அபிவிருத்தியடையத்

தொடங்கியது. நகரப் பிரவேச வாசல்களில் யானைப் படை களும் குதிரைப் படைகளும் அதிகப்படுத்தப்பட்டன. கோபுர விளக்குகளுக்கும் எண்ணைய் அதிகமாக அனுமதிக்கப் பட்டது. அந்த விளக்குகள் பிரதிபலித்ததால் நெருப்புப் போல் அலை வீசிக் கொண்டிருந்த சோணா நதியின் ஜலப் பரப்பைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான் சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்த குப்தன். சக்கரவர்த்தியின் பள்ளியறைச் சாளரத்திலிருந்து இரவில் பார்த்தால் சோணா நதி கண் கொள்ளாக் காட்சி யாயிருக்கும். தொலைவிலிருந்து கண்ணுக்குக் கிடைத்த அந்த விருந்தும் சரி, காஷ்மீரப் பட்டில் இலவம் பஞ்சடைத்த பள்ளியறை ஆசனத் தலையணைகள் அளித்த சுகமும் சரி, ஸ்கந்தகுப்தன் மனத்திற்கு எந்தவிதச் சாந்தியும் அளிக்க வில்லை.

சோணா நதியில் பிரதிபலித்த பாடலிபுத்ரத்தின் அழகைக் காணக் காண அந்த நகரத்தை நிர்மாணித்த பெரு மக்களின் பெருமையும், இன்று தான் இருக்கும் சிறுமையும் அவன் மனத்தில் பெரும் துயரை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. கேவலம், ராஜ்ய ஆசையால் தன் தம்பியும், சிற்றன்னையும் உடைக்க முடியாத குப்தராஜ்யப் பெருமையையே உடைத்து வருகிறார்களே என்ற ஏக்கமே ஸ்கந்தகுப்தன் கண் களில் நிரம்பியிருந்தது. சாளரத்துக்கருகிலிருந்த ஆசனத்தில் சாய்ந்து கொண்டு பாதங்களை எதிரே இன்னொரு பீத்தின் மேல் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஸ்கந்தகுப்தன் கூர்ந்து சோணா நதியின் அலைகளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கவரி வீசிக்கொண்டிருந்த தாலி, ஸ்கந்தகுப்தனுக்கு அருகில் குனிந்து, “என்ன பார்க்கிறீர்கள் மகாராஜா!” என்று மெள்ளாக் கேட்டாள்.

“மெளரியர்கள் பெருமையையும், குப்தர்கள் சிறுமையையும் பார்க்கிறேன்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

தாலி விழித்தாள். ஸ்கந்தகுப்தன் அத்தனை வியாதி யிலும் புன்முறுவல் செய்தான். “உனக்குப் புரியவில்லையா பெண்ணே! இப்படி வா. அந்த ஸ்வர்ணா நதியைப் பார். எவ்வளவு கோபுர விளக்குகள் தெரிகின்றன” என்று அவளை அழைத்துச் சுட்டிக் காட்டினான்.

“ஆம். தெரிகின்றன மகாராஜா, அதற்கென்ன?” என்று தாலி கேட்டாள்.

“அவற்றை ஏற்றி வைத்தது யார் தெரியுமா?”

“நன்றாகத் தெரியுமே, கோபுர வேலைக்காரர்கள்தான்.”

“இல்லை, இல்லை. நீ தெரியாமல் பேசுகிறாய். இவற்றை ஏற்றி வைத்தவர்கள் மௌரியர்கள்.”

சக்கரவர்த்திக்கு வியாதி முற்றி ஏதாவது உளறுகிறாரோ என்று தாலி நினைத்தாள். “எனக்குப் புத்தி மாறாட்ட மில்லை பெண்ணே. இந்த விளக்குகள் ஒவ்வொரு நாளும் கூடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்படியாக மௌரிய மன்னர்கள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவற்றைப் புறக்கணித்து விட்டேன். நானும் என் தம்பியும் வேறு முக்கிய வேலை களில் இறங்கியிருப்பதால் வெளி நாடுகள் வரை வீசிக் கொண்டிருந்த பாரதத்தின் தீப ஒளியைக் காப்பாற்ற எங்களுக்கு அவகாசமில்லை. இந்த மாதிரி எவ்வளவோ நகரங்கள், எவ்வளவோ தீபங்கள் எங்களால் புறக்கணிக்கப் பட்டன. நானாவது இளம் பிராயத்திலிருந்தே யுத்தரங்கத் திலிருந்து விட்டேன். தம்பி பூரகுப்தனாவது இவற்றைக் கவனித்துக் காப்பாற்றியிருக்கலாம். ஆனால், அவனுக்கு இதற்கேது அவகாசம்? அவ்வளவு ஒத்துழைப்பு தம்பியிட மிருந்து கிடைத்திருந்தால், நான் யுத்தரங்கத்திலிருந்த சமயத்தில் தம்பி நாட்டைக் கவனித்து வலுப்படுத்துவதில் முனைந்திருந்தால், போதிய உதவியைப் போர் முன்னனிக்கு

அவன் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தால், ஹனைர்களை இந்தப் பாரத நாட்டிற்குள் கால் வைக்க விட்டிருப்பேனா?” என்று கூறிய ஸ்கந்தகுப்தன் அதிகமாகப் பேசிய அதிர்ச்சியில் மீண்டும் ஆசனத் தலையணையில் சாய்ந்தான். தாலி அவன் முகத்தில் பன்னீரைத் தெளித்தாள். அந்த தாலிக்குத் தெரியாத ராஜாங்க ரகசியங்கள் எதுவுமில்லை. ஆகவே, ஸ்கந்தகுப்தன் உள்ளத்திலிருந்து எழுந்த வார்த்தைகளாலும் வீரனான சக்கரவர்த்தி சக்தியற்றுச் சாய்ந்திருந்த கோலத் தாலும், தாலியின் கண்களிலும் நீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன.

தாலி என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு சேவகி அல்லது பணிமகள் என்றுதான் அர்த்தம். இவர்கள் நடத்தையில் எந்தவிதப் பிசகும் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் ஆதிகால மன்னர்கள் இவர்களிடம் தீவிர நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். இத்தகைய தாலிகள் தங்கள் உயிரையும் தங்கள் குழந்தைகளின் உயிரையும் கொடுத்துக்கூட மன்னர்களைக் காப்பாற்றிய கதைகள் இந்திய சரித்திரத்தில் ஏராளமாகக் காணக் கிடக்கின்றன. ஆகவே, சக்கரவர்த்தி உள்ளம் தீர்ந்து தாலியிடம் பேசியது பற்றி ஆச்சரியப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

இப்படித் தாலியும் தரணியாளும் மன்னனும் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் காவலன் உள்ளே நுழைந்து, “பிரதம மந்திரி சக்கரவர்த்தியிடம் பேட்டி கேட்கிறார்” என்று அறிவித்தான். ‘உள்ளே வரச் சொல்’ என்ற ஆக்ஞரு கிடைக்கவே ஆசனத்துக்குப் பின் சென்று பழையபடி கவரி வீசத் தொடங்கினாள்.

பிரதம மந்திரி உள்ளே நுழைந்தார். அவருக்குப் பின் ஈட்டி தாங்கிய இரு வீரர்களுக்கிடையில் ஒரு கைதியும் வந்தான். பிரதம மந்திரி, சக்கரவர்த்திக்கருகில் வந்து வணங்கி, “மகாராஜா! இவன் பெயர் ராகுலன். அடிலனுக்கு

மாப்பிள்ளையாக ஏற்பட்டிருக்க வேண்டியவன்” என்றார். ஸ்கந்தகுப்தன் தன் கண்களைச் சற்று உயர்த்தி ராகுலனைப் பார்த்தான்.

சக்கரவர்த்தியின் கண்கள் தன்னை நன்றாக ஊடுருவி ஆராய்வதைக் கண்ட ராகுலன் நடுங்கினான். அடுத்த விநாடி சக்கரவர்த்தி கேட்ட கேள்வியும் அதற்குப் பிரதம மந்திரி சொன்ன பதிலும் அவன் திகிலை அதிகப்படுத்தின.

“அடிலனா?” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

“ஆம் மகாராஜா! மஸ்லவாசல் குடிகளைத் துன்புறுத்தி, இல்லாத அக்ஷிரமங்களைச் செய்துவந்தானே அதே அடிலன் தான்” என்று பதில் சொன்னார் பிரதம மந்திரி.

சக்கரவர்த்தி மீண்டும் சிறிது நேரம் பேசவில்லை. பிறகும் மந்திரியையே விசாரித்தார். “இவன் எதற்காகப் பாடவிபுத்ரம் வந்தான்?”

இந்தக் கேள்விக்கு ராகுலனே பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “மகாராஜா பாடவிபுத்ரத்துக்குள் நான் மாத்திரம் வரவில்லை. உங்கள் ஜன்ம விரோதியான இன்னொருவனும் வந்திருக்கிறான்” என்றான்.

ராகுலன் வார்த்தைகள் அறையிலிருந்த எல்லோருக்குமே சிரிப்புட்டின. ‘நீ ஏன் வந்தாய்’ என்று கேட்டால், ‘இன்னொருவனும் வந்திருக்கிறான்’ என்று சொல்வதன் அர்த்தம் என்னவென்று சக்கரவர்த்தியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் புரியாதிருந்தாலும் பதிலின் விசித்திரத்தைக் குறித்து எல்லோர் இதழ்களிலும் சிறிது புன்முறுவல் படர்ந்தது.

ஆனால், ராகுலன் காரணமில்லாமல் அவ்விதம் பதில் சொல்லவில்லை. இயற்கையாகவே பயங்கொள்ளியான அவன் ஹுணர்களின் பரம வைரியான ஸ்கந்தகுப்தன் சூழகத்தில் நிற்கும்போது தன் கதி என்ன ஆகுமோ என்று

நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். கருணை என்பதை வல்லைசமும் அறியாத அவன் மனம் சக்கரவர்த்தி தனக்குக் கருணை காட்டக்கூடும் என்றோ, கருணை காட்டாவிட்டாலும் தன்னை ஹிமசிக்காமலாவது இருப்பார் என்றோ என்ன மறுத்தது. ஹுணர்கள் மஸ்லவாசல் குடிகளை நடத்திய முறையிலேயேதான் குப்தர்களும் ஹுணர்களை நடத்து வார்கள் என்று ராகுலன் திட்டமாக முடிவு கட்டிக் கொண்டான். ஆகையால், ஒரு திருடன் மற்றொரு திருடனைக் காட்டிக்கொடுக்கும் முறையில் ‘நான் மட்டும் வரவில்லை’ என்ற ஓர் உண்மையைச் சக்கரவர்த்தியின் சன்னிதானத்தில் வீசி வைத்தான்.

ராகுலன் பதிலைக் கேட்டதும் ஆயிரம் கேள்விகளைக் கேட்கப் பிரதம மந்திரியின் நாக்கு துடித்தது. ஆனால், சக்கரவர்த்தியின் முன்பு அவருடைய உத்தரவின்றி யாரும் பேசக்கூடாது என்ற முறையை உத்தேசித்து பிரதம மந்திரி மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். சக்கரவர்த்தியே ராகுலனைக் கேள்விகள் கேட்டார்:

“அந்த இன்னொருவன் யார்?”

“எனக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதாக வரவழைத்து இந்த கதிக்குக் கொண்டுவந்த அடிலன்தான்.”

சக்கரவர்த்தியின் இதழ்களிலும் புன்சிரிப்பு சற்று ஒடியது. “உன்னுடைய இந்த கதிக்கு அடிலன் என்ன செய்வான்? பெண்ணைக் கொடுத்து உன்னை நல்ல ஸ்திதியில் வைக்க அவனுக்கு இஷ்டந்தான். ஆனால் சரியான சமயத்தில் மஸ்லவாசல் வில்லவர் புரட்சி செய்வார் களென்றோ, மாளிகையைக் கொள்கூத்துவார்களென்றோ அடிலனுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றார் சக்கரவர்த்தி. அடிலனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

ஸ்கந்தகுப்தனுடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராகுலன் மட்டுமல்ல, பிரதம மந்திரி கூட அதிர்ச்சி அடைந்து

போனார். மலைவாசல் புரட்சி பெரிய யுத்தமாயிருந்தால் பிரதம மந்திரிக்குத் தகவல் எட்டியிருக்கும். ஏதோ அடிலன் மேல் ஜனங்களுக்கிருந்த வெறுப்பின் காரணமாகவும், தோர மானாவின் காரணமாகவும் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி அது. தவிர, தன் அதிகார எல்லையில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியையும் வெளியே போகவொட்டாமல் தோரமானா சாமரத்தியமாக மூடி வைத்திருந்தான். ஆகையால் அச்சிறு புரட்சி நடந்தது யாருக்கும் தெரியாமலே இருந்தது. அதை சக்கரவர்த்தி வாய்விட்டுச் சொன்னதும் பிரதம மந்திரிக்குக் கூடச் சிறிது மனஸ்தாபமாகவே இருந்தது. சக்கரவர்த்தி இத்தகவலைத் தம்மிடம் கூடச் சொல்லாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே என்ற துக்கம் பிரதம மந்திரியின் மனத்தில் படர்ந்தது. அந்த சாமை முகத்திலும் தோன்றவே, ஸ்கந்தகுப்தன் அவரைச் சமாதானப்படுத்த, “இது ஒரு பெரிய புரட்சியல்ல மந்திரி, அடிலன் வெகு நாட்களாக அவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தான். வில்லவரே அவனை ஒழிக்கச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கிடையில் ஹமணர்களிடையே பிரக்யாதி பெற்றுவிட்ட தோரமானா அடிலனை ஒழித்தால் தான் தனக்குத் தலைமைப் பதவி கிடைக்கும் என்று நினைத்தான். ஆகவே, வில்லவரைக் கிளப்பிவிட்டான். ஒரு நாளிரவு அடிலன் மாளிகையை வில்லவர் துழ்ந்து கொளுத்த ஆரம்பித்தார்கள். அந்த இரவு ராகுலன் கல்யாணத்துக்கு முதல் நாளிரவாக வந்து சேர்ந்தது” என்று விவரித்தான்.

‘எங்கோ இருக்கும் மலைவாசலில் நடந்த நிகழ்ச்சி களைப் படுக்கையிலிருக்கும் ஸ்கந்தகுப்தன் இவ்வளவு திட்ட மாகத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதை நினைக்க ராகுலனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த தகவல்களையும் சொல்லி, சக்கரவர்த்தியின் தயவை சம்பாதிக்க எண்ணி, மேற்கொண்டு பேசினான்: “மகா

ராஜா! எனக்குக் கல்யாணமாகாததில் வருத்தமே இல்லை. இந்த அடிலன் தங்களுக்கு எவ்வளவு தீவ்கிழைத்திருக்கிறா னென்று எனக்குத் தெரியும். தவிர அந்தப் பெண்ணும் ஒழுங்கானவள்ளல். அவளுக்கும், ஏற்கெனவே அவளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த உபாத்தியானுக்கும் தொபர் பிருக்கிறதாகப் பின்னால் தெரிந்து கொண்டேன். வில்லவர் வீட்டைக் கொளுத்தும் போது அந்த உபாத்தியாயன் வந்து எங்களைக் காப்பாற்றினான். உண்மையில் அவன் எங்களைக் காப்பாற்ற வரவில்லை. என் மனைவியாக வாய்க்க இருந்த அந்தப் பிசாசைதான் காப்பாற்ற வந்தான். வில்லவரை விரட்டியடித்த பின் வெகுநேரம் அவன் அவனோடு தோட்டத்தில் போய் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். மறுநாள் கல்யாணமாக வேண்டியவள் நடந்து கொள்ளும் முறையா இது?” என்றான் ராகுலன்.

சக்கரவர்த்தி சிரித்தார். பிரதம மந்திரி என்ன சொல்வ தென்று தெரியாமல் மௌனம் சாதித்தார். அடுத்தபடியாக சக்கரவர்த்தி ஹாஸ்யத்திலிறங்கியபோது பிரதம மந்திரிக்குத் தூக்கியே போட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். “அந்தப் பெண்ணுக்காகத்தானே உபாத்தியாயன் குப்த ராஜ்யத்துக்குக் கூடத் துரோகம் செய்து தோரமானா வுடன் சேர்ந்து கொண்டான். பெண்களிடம் அவனுக்குப் பைத்தியம்; பெண்களுக்கும் அவனிடம் பைத்தியம்” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“மகாராஜா உத்தரவு கொடுத்தால் அந்த அயோக் கியனைத் தங்களிடம் சிக்கவைக்க உபாயம் சொல்லுகிறேன்” என்றான் ராகுலன்.

“என்ன உபாயம்?”

“முதலில் அடிலனைப் பிடித்து இங்கே சிறையிலடை யுங்கள்; அவன் பெண்ணுக்குத் தகப்பன் மேல் உயிர்.

தகப்பனைக் காட்டிப் பெண்ணைக் கொண்டு வரலாம். பெண்ணைக் காட்டி உபாத்தியாயனை இழுக்கலாம். பிறகு எல்லோரையும் சேர்த்துக் கூண்டோடு கைலாசமனுப்புவாம்,” என்று ராகுலன் யோசனை சொன்னான்.

தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ராகுலன் எவ்வளவு பேரை பலி கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறான், எவ்வளவு பாதகத்தைச் செய்யத் துணிகிறான் என்பதை நினைத்த சக்கரவர்த்தி கூடப் பிரமித்தார்— ‘இருக்கட்டும். இவன் எவ்வளவு தூரம் போகிறான் பார்க்கலாம்’ என்று. “அடிலன் இப்பொழுது எங்கே?” என்று விசாரித்தார். ராகுலன் வாய் திறந்து பதில் சொல்லுமுன் சக்கரவர்த்தியின் தலைப் பக்கத்திலிருந்த கதவு திறந்தது. பூருப்தன் உள்ளே நுழைந்தான்.

22. ரகசிய ஒலை

பூருப்தன் பிரவேசம் சக்கரவர்த்திக்கே வியப்பை விளைவித்ததென்றால், அறையிலிருந்த மற்றவர்களின் மனோநிலையை விவரிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. பிரதம மந்திரி தமது கண்களை அகல விரித்துப் பூருப்தனைப் பிரமிப்புடன் நோக்கினார். கவரி சீசிக் கொண்டிருந்த தாஸியின் பார்வையில் பிரமிப்போடு சந்தேகமும் பலமாகப் படர்ந்தது. ராகுலனுக்குக் காவலாக நின்ற வீரர்கள் மித மிஞ்சிய திகைப்பால் சக்கரவர்த்தியின் தம்பிக்கு தலை வணங்கக்கூட மறந்து இரண்டு சிலைகளைப் போல் நின்று விட்டார்கள். பூருப்தன் பாடலிபுத்ரத்துக்கு வந்திருக்கிறான் என்ற தகவல் அந்த நிமிஷம் வரை யாருக்கும் தெரியாதது தான் இத்தனை பிரமிப்புக்கும் காரணம்.

தம்பியைப் பார்த்த சக்கரவர்த்தியின் மனத்தில் என ணென்னவோ ஓட ஆரம்பித்தன. அயோத்தியில் இருக்கும்படி தான் கட்டளையிட்டிருக்க அதை மீறி தம்பி எதற்காக பாடலிபுத்ரத்துக்கு வந்தான்? ராஜப் பிரதிநிதி நகரத்துக்குள் நுழையும்போது சப்திக்கும் டங்கா முதலிய வாத்தியங்களின் சப்தம் இவன் நுழையும்போது ஏன் சப்திக்கவில்லை? வேறு ஏதோ காரியமாக மர்மட வந்திருந்தானானால் என்னைப் பார்க்க இங்கு ஏன் வருகிறான்? இந்த மாதிரிப் பல கேள்விகள் சக்கரவர்த்தியின் மனத்தில் எழுந்தன. ஆனால், மனத்தில் எழுந்த எண்ணங்கள் எள்ளாவும் முகத்தில் பிரதிபலிக்காமலே ஸ்கந்தகுப்தன் தன் தம்பியை வரவேற்றி, “எப்பொழுது வந்தாய்? இப்படி உட்கார்” என்று தன பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

பூருப்தனும் ஸ்கந்தகுப்தனைப் போல் நல்ல ஆஜானு பாகுவாய்த்தானிருந்தான். சக்கரவர்த்திக்கு நாலைந்து பிராயங்களே சிறியவனாதலால் ஸ்கந்தகுப்தனுக்கும் அவனுக்கும் உயரம், பருமன், முகஜாடை முதலியவற்றில் அதிக வித்தியாசம் தெரியவில்லை. ஆனால், அண்ணன் தம்பி இருவர் கண்களிடை இருந்த வித்தியாசம் மட்டும் அளவிட முடியாததாயிருந்தது. ஸ்கந்தகுப்தன் பார்வையில் யாரையும் ஊடுருவிப் பார்க்கவல்ல தீக்ஷண்யமும் வீரமும் செறிந்து நின்றன. பூருப்தன் பார்வையில் அதிக சலனமும், ஒரு பயமும், தீவிர சந்தேகமும் கலந்து நின்றன. ஸ்கந்தகுப்தன் கண்களில் உலக விவகாரங்களையெல்லாம் தாண்டிச் செல்லும் ஒரு தீர்க்கதாரிசனம் இருந்தது. பூருப்தன் பார்வையில் கருமித்தனமும் லெளகிக விவகாரங்களில் ஆசையும் பட்டவர்த்தனமாகப் பிரதிபலித்தன.

இப்படி மாறுபட்ட குணங்களையுடைய அந்த அண்ணன் தம்பிகளிருவரையும் பிரதம மந்திரி ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்துப் பெருமுச்செறிந்தார். தன் வருகை எத்தகைய அதிர்ச்சியை விளைவிக்கும் என்பதைப் பூருப்தனும் அறியாமலில்லை. சக்கரவர்த்தி மேலுக்கு எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமலிருந்தாலும் அவருடைய மனம் மிக ஆழமானது என்பதையும், தன்னுடைய அபிப்பிராயங்களை நொடிப் பொழுதில் எடை போட்டுவிடக் கூடிய திறமை அவருக்கு உண்டு என்பதையும் பூருப்தன் உணர்ந்திருந்தமையால் அண்ணன் காட்டிய ஆசனத்தில் அமர்ந்த தும், தான் ரகசியமாக பாடலிபுத்ரத்துக்கு வரவேண்டிய அவசியத்தைப் பிரஸ்தாபிக்க ஆரம்பித்தான். “அவசர ராஜாங்க வேலையாக வரவேண்டியிருந்தது. தவிர என் வருகையை ரகசியமாகவும் வைத்திருக்க அவசியமிருந்தது” என்று பேசத் தொடங்கிய பூருப்தனைப் பிரதம மந்திரி இடைமறித்து, “என்ன மர்மமாகத் தாங்கள் வந்தாலும்

கோட்டை வாசலிலுள்ள மாரங்களாவது முழங்கியிருக்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

“நான் வருமுன்பே தூதர்களை அனுப்பிக் கோட்டை வாசல் மாரமோ, வாத்தியங்களோ முழங்கக் கூடா தென் எச்சரித்து விட்டேன்” என்று விளக்கினான் பூருப்தன்.

மாரங்கள் சப்திக்காத காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பிரதம மந்திரி, பூருப்தன் வருகைக்கான ரகசியத்தையும் அறிய விரும்பினார். இருந்தாலும் சக்கரவர்த்தியின் பிரதிநிதி யாக அயோத்தியில் ராஜ்ய நிர்வாகம் செய்து வரும் பூருப்தனை நேரடியாகப் பிரதம மந்திரி கேள்விகள் கேட்க முடியாதல்லவா? ஆகவே, சம்பிரதாயமாகப் பேச்சைக்கினாப்பி, “அப்படியா சமாசாரம். அதனால்தான் தங்கள் வருகை அவ்வளவு மர்மமாக இருந்திருக்கிறது. தாங்கள் வந்து வெகு நேரமாகிறதோ?” என்று கேட்டார்.

“அதிக நேரமாகவில்லை. வந்ததும் என் தாயாரைப் பார்த்துவிட்டு, நேராக இங்குதான் வருகிறேன்” என்று பூருப்தன் தாயாரைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததாகச் சொன்னதும், கவரி வீசிக்கொண்டிருந்த தாளியின் கண்களும் ஒரு விநாடி மின்னல் வேகத்தில் சந்தித்துப் பழைய நிலையை அடைந்தன. மேலே ஏதோ பேசப் போன பூருப்தனைக் கையமர்த்தி நிறுத்திய சக்கரவர்த்தி பிரதம மந்திரியை நோக்கி, “முதலில் இந்த ஹுமணன் விஷயத்தை விசாரிப்போம்” என்றார்.

மற்றவர்களோடு பூருப்தனும் ராகுலனை நன்றாக ஏற்றுத்து நோக்கினான். சக்கரவர்த்தி ராகுலனை நோக்கிக் கேட்டார்: “நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வில்லையே! அடிலன் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறான்?”

“என்னுடன் பத்து வீரர்களை அனுப்புங்கள்! அடிலனை இன்னும் அரை ஜாம காலத்தில் தங்கள்

சுந்திரானத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறேன்” என்றான் ராகுலன்.

சக்கரவர்த்தி அவனுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமலே பிரதம மந்திரியை நோக்கி, “மந்திரி, இவனுடன் சென்று அடிலனைக் குப்த ராஜ்ய விருந்தினர்களுக்கு அளிக்கப்படும் சகல மரியாதைகளுடன் அழைத்து வந்து அரண்மனை அதிதிகிருக்தத்தில் இருக்கச் செய்யுங்கள். இந்தக் கைதியை மட்டும் சிறையில் தள்ளுங்கள். இன்னொரு நாள் அவகாசப் பட்டால் விசாரிக்கிறேன்” என்றார்.

சக்கரவர்த்தியின் தீர்ப்பைக் கேட்ட ராகுலன் கதற ஆரம்பித்தான். “மகாராஜா! அடிலன் உங்கள் பரம விரோதி. அடிலனுக்கு விருந்து; எனக்குச் சிறைவாசமா?” என்று கூவினான். சக்கரவர்த்தி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் ராகுலனை வெளியே அழைத்துச் செல்லும்படி சைகை செய்யவே வீரர்கள் அவனை இழுத்துச் சென்றனர். சக்கர வர்த்தியின் கட்டளையை நிறைவேற்ற எழுந்த பிரதம மந்திரி சிறிது ஏதோ யோசித்து ஆசனத்தின் அருகிலே நின்றார். “என்ன மந்திரி?” என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

“இல்லை. அடிலனை ராஜாங்க விருந்தினாக உபசரிக்க உத்தரவிட்டார்கள்...” என்று இழுத்தார் பிரதம மந்திரி.

“ஆமாம். அதற்கென்ன?”

“அவன் எவ்வளவோ ஜனங்களை ஹிம்சித்திருக்கிறானே.”

“உண்மைதான் மந்திரி. ஆனால், அவன் இப்பொழுது தோரமானாவின் எதிரி.”

சக்கரவர்த்தி சொல்வதன் அர்த்தம் மெள்ள மெள்ளப் புரிய ஆரம்பித்தது பிரதம மந்திரிக்கு. சக்கரவர்த்தி தமது

அபிப்பிராயத்தை நன்றாக விவரித்தார். “தோரமானா குப்த ராஜ்யத்தின் எதிரி. அடிலன் தோரமானாவுக்கு எதிரி! ஹமன் ராஜ்யத்தை ஹிந்துஸ்தானத்தில் ஸ்தாபிக்கும் சாமர்த்தியம் ஹமனார்களில் தோரமானா ஒருவனுக்குத்தான் உண்டு. அடிலனை நாம் தோரமானாவுக்கு எதிராக உபயோகித்தால் ஹமனார்களிடையே பிளவு உண்டாக்கித் தோரமானாவைப் பலவீனப்படுத்தலாம். தோரமானாவின் கை சளைத்தால் ஹமன் ராஜ்யத்தைப் பாரத நாட்டில் ஏற்படுத்துவது பகற் கணவுதான். அடிலன் நமக்கு இப்பொழுது சிறந்த ஆயுதம். அதை நன்றாகப் பாதுகாப்பது நமது கடமை” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

சக்கரவர்த்தியின் தீர்க்க தரிசனத்தை வியந்த பிரதம மந்திரி, “அப்படியனால் இந்த ராகுலனை எதற்காகச் சிறையில் தள்ளாச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று வினவினார்.

“இவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எவ்வளவு பேரை பலியிடத் தயாராயிருந்தான் என்பதைத்தான் அவன் வாயாலேயே கேட்டோமே. இப்பேர்ப்பட்ட அயோக்கியனை குப்த ராஜ்யத்தில் சுதந்திரமாக உலாவ விடுவது தவறு. தவிர இவன் அடிலனை நம்மிடம் காட்டிக் கொடுக்கத் தயாராகயிருக்கும் போது சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தோரமானாவிடம் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்? நமக்கோ அடிலன் தற்சமயம் அரிய சொத்து. அந்தச் சொத்தை அழிக்கும் நோக்கமுள்ள யாரை யும் சிறிது கட்டுப்படுத்தியே வைக்க வேண்டும்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

பிரதம மந்திரி சக்கரவர்த்தியின் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சென்றார். அவர் அறைக்கு வெளியே சென்றதும், “தம்பி! தகூஷசீலத்தில் அஜித் சந்திரன் கொடுத்த இருபதி னாயிரம் ஸ்வர்ணங்கள் என்னவாயின்?” என்று கூ

குப்தனை விசாரித்தான் ஸ்கந்தகுப்தன். இடியை எடுத்து வீசியிருந்தால்கூட அவ்வளவு அதிர்ச்சியடைந்திருக்க மாட்டான் பூருப்தன். சக்கரவர்த்தியின் கேள்வி அவனை அப்படியே நிலைகுலையும்படியாக அடித்து விட்டது.

“இருபதினாயிரம் ஸ்வர்ணங்களா!” என்று உள்ளினான் பூருப்தன்.

“ஆம்; தகஷ்சீலத்தில் நாம் குவித்திருந்த படைகளைத் திருப்பி அழைத்துச் செல்ல உபாத்தியாயன் கொடுத்த பணம்” என்று கடுமையாகக் கேட்டான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

“ஆமாம், கொடுத்தான். இதைப் பற்றி உங்களிடம் சொல்லத்தான் இவ்வளவு அவசரமாகவும் ரகசியமாகவும் வந்தேன். ஆனால், உங்களுக்கு அதைப்பற்றி...” என்ற பூருப்தன் வார்த்தைகளை இடையில் வெட்டி, “முன்னாடியே தெரிந்துவிட்டதேயென்று ஆச்சரியப்படுகிறாயா! பூருப்தா! முடிவாகச் சொல்கிறேன் கேள், இன்னும் மீறினால் ஐந்து வருஷம் நான் உயிருடன் இருப்பேன். பிறகு நீதான் இந்தக் குப்த ராஜ்யத்துக்கு சக்கரவர்த்தி! அகண்ட சாம்ராஜ்யத் துக்கு சக்கரவர்த்தியாக இருப்பவன் பொய் சொல்லக் கூடாது. நேர்மையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். எதிரிகள் கொடுக்கும் ஸ்வர்ணங்களை நீ சேர்த்து வைப்பதில் எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையுமில்லை. பொக்கிஷுத்தில் ஸ்வர்ணங்கள் அதிகம் சேர்ந்தால் நான் குறைத்திருக்கும் தங்க மதிப்பை ஏற்றலாம். ஆனால், பின்னால் சக்கரவர்த்தியாகப் போகும் நீ அந்தப் பதவிக்குத் தகுதியை முதலில் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

தம்பிக்கு இந்தப் புத்திமதி காதில் ஏறியதாகத் தெரிய வில்லை. எங்கோ தகஷ்சீலத்தில் நடந்தது, படுக்கையாகப் படுத்திருக்கும் சக்கரவர்த்திக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்ற ஆராய்ச்சியிலே அவன் மனம் இறங்கியது. தன்மேல் வேவு

பார்க்க சக்கரவர்த்தி ஆள் வைத்திருக்கிறாரோ என்றும் அஞ்சினான். இதற்கெல்லாம் தாயாரைக் கலந்து பேச வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வரவே, “அண்ணா! தகஷ்சீலத்தில் இருபதினாயிரம் ஸ்வர்ணங்கள் வாங்கிய விஷயந்தான் தங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டதே. இதோடு நாம் பலமுறை படைகளைக் குவித்துத் தோரமானாவிடமிருந்து பெற்ற அத்தனை ஸ்வர்ணங்களையும் சேர்த்தால் ஐந்தரைக் கோடி ஸ்வர்ணங்களாகின்றன. நாட்டில் சௌவணி யிலிருக்கும் ஸ்வர்ண நாணயத் தொகையையும் சேர்த்தால் ஸ்வர்ண மதிப்பை பழைய தரத்துக்கு உயர்த்தி விடலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான் பூருப்தன்.

இந்தக் கணக்குகளை ஸ்கந்தகுப்தன் காதிலேயே வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. தோரமானாவை எப்படி ஒழிக் கலாம் என்பதிலேயே அவன் புத்தி வேலை செய்து கொண் டிருந்தது. ஆகவே, தம்பியை நோக்கி, “இதையெல்லாம் உன் காலத்தில் வைத்துக்கொள் தம்பி! இந்த ஸ்வர்ணத்தில் சைன்னியம் சேர்க்க எவ்வளவு தொகை கொடுப்பாய்?” என்று கேட்டான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

“சைன்னியம் சேர்ப்பதற்கே ஸ்வர்ணங்களைச் செலவழித்து விட்டால் தங்கத்தின் மதிப்பை எப்பொழுது உயர்த்துவது?” என்று பூருப்தன் வினவினான்.

“எதிரிகள் பாரத நாட்டிலிருந்து விரட்டப்பட்டு நாட்டின் மதிப்பு முதலில் உயரட்டும். ஸ்வர்ணத்தின் மதிப்பு தானே உயரும்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

பூருப்தனுக்குச் சக்கரவர்த்தியின் யோசனை அவ்வள வாகப் பிடிக்காவிட்டாலும் அப்பொழுது அவன் எதுவும் பேசவில்லை.

“நாளைக் காலையில் வருகிறேன்” என்று அனுமதி பெற்றுப் போய்விட்டான்.

அவன் சென்றதும் தாஸி, சக்கரவர்த்தியிடம் கேட்டான்: “ஆமாம்! உங்களுக்கு மலைவாசலில் நடந்த புரட்சியும் தகூசிலத்தில் பொன் கிடைத்ததும் எப்படித் தெரிந்தன? யாராவது ஒற்றர்களை வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“உங்குத் தெரியாமல் எந்த ஒற்றன் என்னைப் பார்க்க முடியும்?” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

“பின் எப்படித் தகவல்...?”

சக்கரவர்த்தி தன் தலையணையின் கீழேயிருந்து ஓர் ஒலையை எடுத்துத் தாஸியிடம் கொடுத்து, “இதைப் படித்துப் பார்” என்றார். அதைப் படிக்கப் படிக்க தாஸியின் முகத்தில் சொல்லொண்ணாத வியப்பும் பிரமிப்பும் கலந்து தாண்டவமாடின. அவன், எழுந்த உணர்ச்சியைத் தாங்க முடியாமல் “அப்படியானால் அந்த...” என்று ஏதோ சொல்லப் போகவே அவன் தாஸி என்பதையும் பார்க்காமல் சக்கரவர்த்தி தன் கையாலேயே சட்டென்று அவன் வாயைப் பொத்தி, “உஷ்! பெயரைச் சொல்லாதே!” என்று எச்சரித்தான்.

23. தாயும் மகனும்

சக்கரவர்த்தியின் ஆணைப்படி அடிலன் அரசாங்க விருந்தினாக ஏற்கப்பட்டான். ராஜ தூதர்கள் அவன் பதுங்கியிருந்த இடத்துக்குச் சென்று அவனுக்குச் சக்கரவர்த்தியின் சார்பாக அழைப்பு அளித்தபோது அடிலன் ஏதும் புரியாமல் விழித்தான். எதிரிகளை என்றும் மரியாதையாக நடத்திப் பழக்கமில்லாத அவனுக்கு இதில் ஏதோ தூதிருப்பதாகவே தோன்றியது. ஆகவே முதலில் வர மறுத்த தன்றி, “நான் இருக்குமிடம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கோபத்துடன் கேட்டான். கோபத்தால் விகாரமடைந்த அவன் முகத்தைப் பார்த்த ராஜ தூதர்களின் தலைவனுக்கு வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தாலும் ராஜாங்க விருந்தினனை அவமதிப்பதாலுண்டாகக் கூடிய தண்டனையை நினைத்துச் சிரிப்பைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு “தங்களுக்கு மாப்பிள்ளையாக வர இருந்தாராமே ஒருவர்...” என்று ஆரம்பித்தவுடன் அடிலனுக்குக் கோபம் எல்லை மீறவே அவன் மூர்க்கத்தனமும் அளவுக்கு மிஞ்சி தான் எங்கிருக்கிறோம், யாருடன் பேசுகிறோம் என்பதையெல்லாம் மறந்து, “யார் ராகுலனா! அந்த மடையனா சொன்னான்? அவனை முதலில் இங்கு கொண்டு வாருங்கள். அவனை வெட்டிவிட்டுப் பிறகு உங்களுடன் வருகிறேன்” என்று இடிபோல் அதட்டினான்.

அடிலனின் ராட்சசக் குரலைக் கேட்டு ராஜதூதர்கள் திகிலடைந்தார்கள். ராஜ தூதர் தலைவன் மட்டும் நிதானத்தை இழக்காமல், “ராகுலனை அழைத்து வருவதற்கில்லை; அவனைச் சிறையில் தள்ளியாகவிட்டது” என்றான்.

அப்படியானால் என்னையும் சிறையில் தள்ளுவதற்குத் தூண் இத்தனை மரியாதையோ?" என்று அடிலன் கேட்டான்.

"ராஜாங்க விருந்தினர்கள் ராஜ மரியாதைக்குரியவர்கள். அவர்களைச் சிறையில் தள்ளுவது குப்த ராஜ்யத்தில் சட்ட விரோதம். ராஜாங்க விருந்தினர்களை அவமானப்படுத்த முயல்பவன் யாராயிருந்தாலும் தண்டிக்கப்படுவான்," என்று ராஜதாதன் வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

இதெல்லாம் பெரிய நாடகம் போலவே அடிலனுக்குத் தோன்றியது. தன்னிடம் அகப்பட்ட குப்தப் பிரஜைகளையெல்லாம் தான் தண்டித்திருக்கத் தனக்கு மட்டும் எதற்காக இவ்வளவு மரியாதை கிடைக்கிறது என்பதை அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை. குப்த ராஜ்யத்தில் அவன் தண்டனையை எதிர்பார்க்கவில்லை. அடைக்கலம் புகுந்த வர்களை ஸ்கந்தகுப்தன் தண்டிப்பதில்லையென்பதைக் கேள்விப்பட்டுத்தான் குப்த ராஜ்யத்துக்குள் வந்தான். ஆனால், தான் ராஜாங்க விருந்தினாக்கட்டும் என்பதை அவன் சொப்பனத்தில்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. தவிர குப்த ராஜ்யத்தின் தீவிர விரோதியான தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்த ராகுலனுக்குச் சிறைவாசமும் தனக்கு மாளிகை வாசமும் ஏன் கிடைக்கிறது என்ற புதிருக்கும் அவனுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. ராஜ தூதர்களிடத்திலிருந்து உண்மையை வரவழைப்பது பிரம்மப் பிரயத்தனம் என்பதும் அவர்கள் முகத்தைப் பார்க்கையிலேயே தெரிந்துவிட்டது. ஆகவே, பேசாமல் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

ராஜ தூதர்கள் அவனைக் குதிரைகள் பூட்டிய வாகனத் தில் ஏற்றிச் சென்று அதிதி பவனத்தில் ஓரக்கினார்கள். வெளிநாட்டு ராஜ தூதர்களும், சிற்றரசர் ராம் வந்தால் இறங்குவதற்காக அதிதி பவனங்கள் பலவற்றை அந்தக் காலங்களில் ஹிந்து மன்னர்கள் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். இந்த பவனங்களில் இறங்குபவர்களுக்குக் குறுந்தை மன்னர்

களுக்குள்ள எல்லா மரியாதைகளும் கிடைக்கும். எப்பனி யையும் செய்ய சதா காவல்காரர்கள் கைகட்டி நிற்பார்கள். எந்தவித சௌகரியத்திற்கும் குறைச்சல் இருக்காது. ஆனால், இந்த மரியாதையை ராஜ தூதர்கள் தூர் உபயோகப்படுத்தா திருக்க ஒற்றர்கள் கண்காணிப்பு மட்டும் இருந்து கொண் டிருக்கும். மரியாதை கிடைக்கும். அதிதி பவனத்தில் இறக்கப் பட்ட அடிலனுக்குச் சௌகரியங்கள் எவ்வளவோ இருந்தும் மனநிம்மதி மட்டும் சிறிதும் இல்லை. என்ன நோக்கங் கொண்டு ஸ்கந்தகுப்தன் தன்னை இப்படியெல்லாம் கொரவப்படுத்துகிறான் என்பதை ஆராய்வதிலேயே அவன் மனம் உழன்று கொண்டிருந்தது.

ஸ்கந்தகுப்தன் உத்தரவால் அடிலன் மனம் மட்டுமல்ல இன்னும் இருவர் மனங்களும் பெரிதும் கலங்கியிருந்தன. ஸ்கந்தகுப்தன் உத்தரவின் உள்நோக்கத்தை ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து ஒன்றும் புரியாமல், அடியுண்ட வேங்கை போல் அதிதி பவனத்தின் பிரத்தியேக அறையில் அடிலன் நடமாடிக் கொண்டிருந்த அதே இரவில், ஆனந்ததேவியும் பூரகுப்தனும் அதே விஷயத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண் டிருந்தார்கள். முத்தாள் பிள்ளையிடமிருந்து தீர்க்காலோ சனையுடன் திரும்பி வந்த தன் பிள்ளையை ஆனந்ததேவி மிகுந்த மனவேதனையுடன் பார்த்தாள். பூரகுப்தன் முகத்தில் பீதியும் குழப்பமும் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்ததை ஆனந்ததேவி ஒரு நொடியில் கண்டு கொண்டாள்! பூரகுப்தன் மௌனமாகவே அவள் அறைக்குள் வந்து அவளுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்தான். ஆனந்ததேவியும் மௌனமாகவே அவனைக் கவனித்தாள். கடைசியில், பூரகுப்தனே பேச்சை ஆரம்பித்து, "அம்மா, அண்ணா என் மேல் வேவு பார்க்கிறான்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு ஆனந்ததேவி ஆச்சரியப்படவில்லை. பூ குப்தனுக்குக் குப்த ராஜ்ய முடிதூட்ட தான் பிரயத்தனப் படுகையில் ஸ்கந்தகுப்தன் மட்டும் சம்மா இருப்பானென்று

அவள் நினைக்கவேயில்லை. இருந்தாலும் விஷயத்தைக் கிரகிக்க, “என்ன! உன் மேல் வேவு பார்க்கிறானா?” என்றாள் ஆச்சரியப்படுவது போல் நடித்துக்கொண்டே.

“ஆம். நான் போகுமிடங்களிலெல்லாம் ஒற்றர்கள் என்னைத் தொடருவதாகத் தெரிகிறது. தகஷ்சீலத்தில் அஜித் சந்திரன் என்னிடத்தில் எவ்வளவு ஸ்வர்ணங்களைக் கொடுத்தான் என்பது கூட அண்ணாவுக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்திருக்கிறது” என்றான் பூருப்தன்.

இதைக் கேட்டதும் ஆனந்ததேவிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. ஒற்றர்கள் கண்டுபிடிக்கக் கூடியதெல்லாம் ஸ்வர்ணங்களை எதிரிகள் கொடுத்தார்கள் என்பது மட்டும் தான்; எவ்வளவு ஸ்வர்ணங்களைக் கொடுத்தார்கள் என்பது தெரியக் காரணமில்லை; ஏனென்றால் ஸ்வர்ணங்களை தனியாகத் தளபதியிடந்தான் என்னிக் கொடுக்கப்படும். அப்படியிருக்க ஸ்கந்தகுப்தன் தொகையை எப்படித் தெரிந்து கொண்டான் என்று திக்பிரமை கொண்டாள். ஒருவேளை பூருப்தன் அஜாக்கிரதையால் தெரிந் திருக்குமோ என்ற சந்தேகமும் எழுந்தது. “ஸ்வர்ணங்களை எங்கு, எப்படி என்னி வாங்கினாய்?” என்று பிள்ளையைக் கேட்டாள் ஆனந்ததேவி.

“நீ சொல்லியபடிதான் வாங்கினேன். அஜித் சந்திரன் தனியாக என்னுடைய கூடாரத்துக்குப் பணப்பெட்டியுடன் வரவேண்டியதென்றும் என்னிடம் தனிமையில் ஸ்வர்ணங்களை என்னிக் கொடுக்க வேண்டியதென்றும் நிபந்தனை போட்டேன். அதன்படிதான் நடந்தது. பணம் என்னிய போது எங்கள் இருவரைத் தவிர கூடாரத்தில் வேறு யாரும் கிடையாது. பணம் நம் கைக்கு மாறியதும் ராஜாங்கப் பணப் பெட்டியில் போட்டு என் பெட்டியில் போட்டு என் சொந்த முத்திரையையே அதற்கு வைத்தேன். தவிர, அஜித் சந்திரன் திரும்பிப் போகும்போது யாரிடமும் பேசாமல் போவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தேன். அயோத்திக்குத் திரும்பியதும் பெட்டி

முத்திரையை நானே சோதித்தேன். நான் வைத்த முத்திரை இம்மியளவும் கலையவில்லை,” என்று விளக்கினான் பூருப்தன்.

பிள்ளை திறமையாகத்தான் வேலையை முடித்திருக் கிறான் என்று ஆனந்ததேவி தீர்மானித்துக் கொண்டாள். இவ்வளவு திட்டமான ஏற்பாடுகளிருந்தும் எங்கோ இருக்கும் தகஷ்சீலத்தில் நடந்ததைப் படுக்கையில் படுத்தபடி அறியக் கூடிய ஸ்கந்தகுப்தன் திறமையை ஆனந்ததேவி மனத்திற்குள் பெரிதும் சிலாகித்தாள். இந்த பூருப்தனுக்குப் பதில் ஸ்கந்த குப்தன் தன் வயிற்றில் பிறந்திருக்கக் கூடாதா என்று சற்று நினைத்தாள். அதனால் ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சு ஒன்றும் அவளிடமிருந்து வெளிவந்தது.

அவள் வேதனையை இன்னும் சிறிது அதிகப்படுத்த பூருப்தன் பேசினான்: “அம்மா! நமக்கு இதுவரையில் கிடைத்த ஸ்வர்ணங்களைக் கொண்டு நான் நமது ராஜாங்க ஸ்வர்ண நாணயத்தின் மதிப்பைப் பழை ஸ்திதிக்கு உயர்த்துவதாகச் சொன்னேன். அண்ணா அதற்கு உடன்பட வில்லை. இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு சென்னியங்களைத் திரட்ட வேண்டுமென்கிறார்” என்றான்.

“திரட்டி என்ன செய்வதாம்?”

“தோரமானாவுடன் போராடுவதாம்.”

ஆனந்ததேவி புன்னகை செய்தாள். தோரமானாவை அசைக்க முடியாதென்று அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் பூருப்தன் மீண்டும் ஒரு வெடியை வீசினான். “அம்மா! அடிலன் அண்ணாவிடம் சிக்கிவிட்டான் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்ட ஆனந்ததேவி அதிர்ச்சியால் மஞ்சத்தில் சிறிது நேரம் சாய்ந்துவிட்டாள். மெள்ள சமாளித்துக் கொண்டு, “எந்த அடிலன்?” என்று வினவினாள்.

“மலைவாசல் அடிலன்தான்” என்றான் பூருப்தன் சிரித்துக்கொண்டே.

அவன் சிரிப்பைக் கண்ட ஆனந்ததேவிக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. “எதற்காகச் சிரிக்கிறாய் பூருப்தா? இதன் விளைவு என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று பிள்ளைமீது எரிந்து விழுந்தாள்.

“விளைவா?”

“ஆம்; அடிலனும் ஹமணர்களின் தலைவன். தோர மானாவும் ஹமணர்களின் தலைவன். அடிலனைக் கொண்டு ஹமணர்களிடையே கலகமுண்டாக்க ஸ்கந்த குப்தன் ஏற்பாடு செய்கிறானே, இது உன் அல்ப புத்திக்குத் தெரியவில்லையா? அடிலனுக்கு ராஜாங்க மரியாதைகள் கிடைத்திருக்குமே?”

“ஆம்! அவனை அரசாங்க விருந்தினனாகக் கொளர விக்கும்படி அண்ணா உத்தரவிட்டிருக்கிறான்.”

“சரியான ஆயுதம் கையிலிருக்கும்போது அறிவாளி வேறு எப்படி உத்தரவிடுவான்? அடிலன் ஸ்கந்தகுப்தன் அதிதியென்பதும், அடிலனை ஹமண அதிபதியாக்க ஸ்கந்த குப்தன் முயற்சிப்பதாகவும் இன்னும் சில நாட்களில் நமது ஒற்றர்கள் ஹமணப் பிராந்தியங்களில் செய்தியைப் பரப்பு வார்கள். தோரமானாவின் ஹமண எதிரிகள் இந்தச் சந்தர்ப் பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அடிலனைத் தலைவனாக்கச் சூழ்சி செய்வார்கள். ஹமணர்கள் பிளவுபட்டு நிற்கும் இடங்களில் குப்த ராஜ்யப் படைகள் தாக்கிச் சிறுசிறு பிராந்தியங்களை மீண்டும் குப்த ராஜ்யத்தில் கொண்டுவர முயலும். அடிலனுக்குச் சரியான ஆதரவு ஹமணர்களிடம் கிடைக்குமானால் ஸ்கந்தகுப்தனே அடிலனை ஹமணர்கள் பிராந்தியத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாலும் சேர்க்கலாம். ஸ்கந்தகுப்தன் ராஜதந்திரத்தின் விளைவுகளைப் பற்றி இப்பொழுது திட்டமாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாது.

ஆனால், ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். பாரதத்தின் சமீப காலச் சக்கரவர்த்திகளில் ஸ்கந்தகுப்தன் மிகவும் போற்றப்பட வேண்டியவன்” என்றாள் ஆனந்ததேவி.

தன் தாயார் அண்ணனைப் பற்றி இப்படிச் சிலாகித்துப் பேசுவது பூருப்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. உள்ளூர் எழுந்த பொறாமையால் மாறிய அவன் முகத்தைக் கண்ட ஆனந்ததேவியின் இதழ்களில் வெறுப்புக் கலந்த புஞ்சிரிப்புத் தோன்றியது. மகனைப் பார்த்து மிகக் குரூரமாகச் சொன்னாள்: “பூருப்தா! பெற்ற பாசத்தால் உன்னை அரசனாக்கப் பார்க்கிறேன். ஆனால், சக்கரவர்த்தியாயிருப்பதற்கு சக்களத்திப் பிள்ளையே லாயக்கானவன். உனக்குப் பணத்தின் மதிப்பு ஒன்றுதான் தெரியும். ஸ்கந்தகுப்தனுக்கு ராஜ்யமாளத் தெரியும்.”

“ஸ்கந்தகுப்தன் பெருமையை நீதான் மெச்சிக் கொள்ள வேண்டும். அடிலனை அரசாங்க விருந்தினனாக்கினான். அவன் இருப்பிடத்தைச் சொன்ன ராகுலனைச் சிறையில் தள்ளினான்.”

“யாரது ராகுலன்?”

“அவனுக்கு அடிலன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாக ஏற்பாடாகியிருந்ததாம்.”

“பெண் இப்பொழுது எங்கே?”

“நான் விசாரிக்கவில்லை.”

“ஏன் விசாரிக்கப் போகிறாய்? அது கிடக்கட்டும்; ராகுலனை எங்கே அடைத்திருக்கிறார்கள்?”

“பாதாளச் சிறையில்.”

ஆனந்ததேவி ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து ஏதோ தீவிரமாக யோசித்தாள். பிறகு பிள்ளையின் அருகில் வந்து மெள்ள, “இந்த ராகுலனை நாம் எப்படியாவது விடுவிடுக்க வேண்டும்” என்றாள். இதைக் கேட்ட பூருப்தன் முகத்தில் திகில் பூராவாகப் படர்ந்தது.

24. பாதாளச் சிறையில்

ராகுலனை விடுவிக்க வேண்டுமென்று ஆனந்ததேவி சொன்னதும் பூருப்தன் திகிலடைந்தானென்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஸ்கந்தகுப்தன் ராகுலனைச் சாதாரணக் கைதிகளை அடைக்கும் அறையில் தள்ள வில்லை. அரண்மனையிலுள்ள பாதாளச் சிறையில் ராஜீயக் கைதிகளையும் அரசரின் நேர் பார்வையில் இருக்க வேண்டிய பிரமுகர்களையுந்தான் அடைப்பது வழக்கம். இந்தக் காரணத்தால் பாதாளச் சிறையின் சாவியும் அரண்மனை ஸ்தானீகனிடமே இருந்தது. சிறைக்குள் காவல் புரிபவர்களைக்கூட சிறையின் தலைமைக் காவலன், ஸ்தானீகனிடம் சாவியைக் கேட்டு வாங்கி அவர்களை உள்ளே அனுப்பி மீண்டும் வீட்டைப் பூட்டி சாவியை ஸ்தானீகனிடம் திரும்ப ஒப்படைப்பான். சிறையின் பிரதம வாயிலைப் பல வீரர்கள் இரவும் பகலும் காத்து நிற்பார்கள். இந்தச் சிறையிலிருந்து யாரையாவது விடுவிக்க வேண்டுமானால், ஸ்தானீகனிடம் சாவியைக் கேட்க வேண்டும். ஸ்தானீகனிடம் சாவியைக் கேட்டால் சக்கரவர்த்திக்கு விஷயம் தெரிந்து விடும்! இவ்வளவு உபத்திரவத்தில் ராகுலனைத் தாயார் விடுவிக்கச் சொல்லுகிறானே! இது பெரிய ஆபத்திலல்லவா முடியும் என்று பூருப்தன் யோசித்தான். ஏற்கெனவே தன் மேல் சந்தேகப்படும் சக்கரவர்த்திக்குத் தான் ராகுலனை விடுதலை செய்தது தெரிந்துவிட்டால் தனக்கும் பாதாளச் சிறை கிடைக்கலாம் என்பதும் பூருப்தனுக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் ராகுலனைச் சிறையிலடைத்ததற்கும் அடிலனை உபசரித்தற்கும் குப்த ராஜ்யத்தின் நன்மையே பிரதான காரணமாயிருந்திருக்கிறது. அந்த நன்மைக்கு

இடையூறு செய்பவன் தம்பியாயிருந்தால்கூட ஸ்கந்தகுப்தன் மன்னிக்க மாட்டான் என்பதைத் திட்டமாக பூருப்தன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

மகன் முகத்தில் பிரதிபவித்த திகிலை ஆனந்ததேவி கவனித்தாள். அவளுக்கு அவன் மேல் ஏற்கெனவே எழுந்த வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று. அவன் மனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்கள் என்னவென்பதும் அவன் கூர்மையான புத்திக்கு மிகத் தெளிவாகப் புரிந்தது. முகத்தில் மிகுந்த இகழ்ச்சி தோன்ற ஆனந்ததேவி, “என் யோசிக் கிறாய் பூருப்தா! பாதாளச் சிறையிலிருந்து ராகுலனை எப்படித் தப்ப வைப்பது என்று திட்டம் போடுகிறாயா?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

தாயின் மனப்போக்கு பூருப்தனுக்குப் புரியாததில்லை. தன் கோழைத்தனத்துக்காகப் பரிகசிக்கிறாள் என்பதை அறிந்த அவன், “அம்மா, பாதாளச் சிறையிலிருந்து ஒரு கைதியை விடுவிப்பது உனக்கு விளையாட்டாயிருக்கலாம்; ஆனால் அதனால் உண்டாகும் விளைவைப் பற்றி யோசித் தாயா?” என்றான்.

ஆனந்ததேவிக்கு வந்த கோபாவேசத்தில் பூருப்தன் கொஞ்சம் சிறுபிள்ளையாயிருந்தால் அவனை அவன் அறைந்திருப்பான். மகன் பெரியவனாகி விட்டதால் கோபத்தை உள்ளடக்கி, “ஓவ்வொரு திட்டத்தை நிறைவேற்று வதிலும் உள்ள கஷ்டங்களை மட்டும் யோசித்துக் கொண்டிருப்பவன் உலகத்தில் எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்க மாட்டான். கஷ்டத்தை உணர்ந்தாலும் அதற்குப் பரிகாரம் தேடுபவனே வெற்றி பெறுவான்” என்றாள் ஆனந்ததேவி.

“கஷ்டங்கள் கழுத்துக்குக் கயிறு கொண்டு வருவதாயிருந்தால்...?”

“கயிறு கொண்டு வராத முறையில் கஷ்டங்களை முதலில் துண்டிக்க வேண்டும். அப்படியே கயிறு வந்தால்

தானென்ன? சாவு அப்படி ஒன்றும் பயங்கரமானதல்ல! பயந்து பயந்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தடவை பிராண்னை விடுவதைவிடப் பெரிய காரியங்களில் ஈடுபட்டு ஒரேயடியாகச் சாவைத் தேடிக்கொள்வதில் பயங்கரம் எதுவுமே இல்லை. அதுமட்டுமல்ல பூருப்தா! குப்த ராஜக்கிர்டம் லேசானதென்று நினைக்கிறாயா? அதை ஸ்தாபிக்க எவ்வளவு வகைம் உயிர்கள் பலியாகியிருக்கின்றன தெரியுமா? அப்பேர்ப்பட்ட மணிமுடி வேண்டுமானால் அதை உள்ளிடம் கொண்டு வந்து யாராவது சமர்ப்பிப்பார் களென்று நினைக்கிறாயா? கிரீடத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதன் விலை மகத்தானது. அதற்கு உன் உயிரைப் போல் ஆயிரம் உயிர்களைப் பலியிடலாம்.”

தாயின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பூருப்தன் முகத்தில் பீதி இன்னும் ஒரு மாத்திரை அதிகமாக ஏறியது.

“என் உயிரைப் பலிகொடுத்து யாருக்குக் கிரீடத்தைச் தட்டப் பார்க்கிறாய்? நீயே துட்டிக்கொள்ளப் பார்க்கிறாயா?” என்று வினவினான் பூருப்தன்.

“உன் தலையைவிட என் தலை கிரீடத்துக்குச் சிறந்தது என்பதில் என்ன சந்தேகம்? உன்னைவிட எனக்கு அறிவு இருக்கிறது. உன்னாவுக்கு நான் பயங்கொள்ளியுமில்லை! ஆனால், உன்னைப் பெற்ற பாசம் அதுவும் ஒரே மகனாய் நீ பிறந்த நல்ல காலம், என் அறிவு, ராஜதந்திரம் இரண்டையும் உனக்காகச் செலவிடுகிறேன். முட்டாள் மாதிரி ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருக்காதே. ராகுலனை நாம் விடுவித்துத் தான் ஆகவேண்டும். அதுவும் துரிதமாக நடந்தேற வேண்டும்.”

“ராகுலனை விடுவிப்பதால் நமக்கென்ன லாபம்?”

“லாபமில்லாமலா இந்தக் காரியத்தில் நுழைவேன். ஸ்கந்தகுப்தன் போடும் திட்டத்தைப் பற்றி நாம் தோர

மானாவை எச்சரிக்க வேண்டும். தோரமானாவுக்குச் செய்தி கொண்டு செல்லக்கூடியவன் ராகுலன் ஒருவன்தான்.”

“தோரமானாவுக்குச் செய்தியனுப்பப் போகிறாயா?” இதைச் சொன்ன பூருப்தன் ஒரு விநாடி ஸ்தம்பித்துப் போனான். “அம்மா! இது ராஜ துரோகமல்லவா?” என்று பதறிக்கொண்டு கேட்டான்.

“ராஜ துரோகமல்ல, ராஜ தந்திரம்” என்றாள் ஆனந்த தேவி நிதானமாக.

“இது என்ன ராஜ தந்திரம்? நமது ராஜாங்க திட்டங்களை எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுப்பது ஒரு ராஜ தந்திரமா?”

“நமது ராஜாங்க திட்டங்களை நமக்கு அனுகூலமாக மாற்றிக் கொள்வது ராஜ தந்திரம்!”

பூருப்தன் முகத்தில் கோபம் பொங்கி எழுந்தது. அவன் உடம்பில் ஓடிக்கொண்டிருந்த முதாதைகளின் ரத்தம் கொதிக்கவே அவன் முகத்திலிருந்த பயம் கலைந்து கோபத் தணல் வீசியது. “அம்மா! உன் ராஜ தந்திரம் எனக்கு மிகவும் புதிதாக இருக்கிறது. நமது ராஜாங்க திட்டங்களை எதிரிக்குச் சொல்லுவது ராஜதந்திரம் என்று எந்த உபாத்தி யாயரும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. இதற்கு ஒருநாளும் நான் உடன்பட மாட்டேன்” என்றான்.

பிள்ளையின் முகத்தில் ஏற்பட்ட கோபத்தைப் பார்த்த ஆனந்ததேவிக்கு மிகவும் சந்தோஷமாகவே இருந்தது. மகனை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, “பூருப்தா! நான் மாத்திரம் குப்த ராஜ்யத்தின் நன்மையில் அக்கறையில்லாதவளா? அப்படி அக்கறையில்லையென் றால் மலைவாசலில் நான் தோரமானாவைச் சந்தித்த அன்றே இங்குள்ள படைபலத்தைப் பற்றியும் அவை அணி வகுத்து நிற்குமிடங்களைப் பற்றியும் தெளிவாக அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, குப்த ராஜ்யத்தை என்றோ காற்றாகப்

பறக்க அடித்திருப்பேன். அப்படி நான் ஏன் செய்யவில்லை? குப்த ராஜ்யத்தின் சாதக பாதகங்களை ராஜ மாதாவான் என்னை மட்டும் பாதிக்காமல் விட்டுவிடுமா? என்னுடைய திட்டங்களுக்குத் தகுந்த காரணமிருக்கிறது?" என்றாள்.

"என்ன காரணம்?"

"என் மகன் சக்கரவர்த்தியாக வேண்டும் என்பது ஒரு காரணம். ஹமண்றகளை நாட்டைவிட்டு விரட்ட வேண்டும் என்பது இரண்டாவது காரணம். இந்தக் காரியங்களைச் சாதிக்க சிலசமயம் நாம் எதிரிகளை உறவாடிக் கெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குத்தான் ராஜ தந்திரம் என்று பெயர். நமது குப்த ராஜ்யத்துக்கு இப்பொழுது வேண்டியது வியாதியஸ்தனான் அரசனால்ல. திடகாத்திரமாக உலாவக் கூடியவனும் நேரிடையில் காரியத்தைச் சாதிக்கக் கூடிய வனுமான மன்னன் தேவை. அதற்குக் குப்த வம்சத்தில் உருப்படியாக நீ ஒருவன்தான் இருக்கிறாய். தவிர, நமது தங்க நாணயத்தின் மாற்றை ஸ்கந்தகுப்தன் குறைத்ததிலிருந்து வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பெரிதும் குறைந்துவிட்டது. வர்த்தகம் பெறாத நாணயத்தின் மாற்று உயர வேண்டும். ஸ்வர்ணங்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கக் கிடைக்க ஸ்கந்த குப்தன் படை திரட்டுவானேயோழிய ஸ்வர்ண மதிப்பை உயர்த்தமாட்டான்! படை திரட்டி மக்களைப் பலிகொடுத்தால் மட்டும் ஹமண்றகளை விரட்ட முடியாது. கையில் மிகுந்திருக்கும் ராஜ்யப் பிரதேசம் ஸ்திரப்பட வேண்டும். நீ ஸ்வர்ணத்தின் மதிப்பை உயர்த்தி அதைப் பிரகாசமடையச் செய்தால் உன்னைப் 'பிரகாச ஆதித்யன்' என்று உலகம் புகழும். மக்கள் கேஷமடைவார்கள். இதுதான் என் லக்ஷியம்" என்று விவரித்தாள் ஆனந்ததேவி.

பூருப்தன் புத்திசாலியாயிருந்தால் தன் தாயார் ராஜ்யத்தின் கேஷமத்தைக் கோரி இத்தனை திட்டங்களை வகுக்கவில்லையென்பதை உணர்ந்து கொண்டிருப்பான்.

ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவே அவள் சதி செய்கிறாளென்பதையும் தன் சாமர்த்தியத்தால் அதற்குச் சரியான காரணங்களைக் கற்பிக்கிறாள் என்பதையும் அறிந்திருப்பான். ஆனால், சாதாரண அறிவுடைய பூருப்தன் ஆனந்ததேவி யின் தயக்கத்தின் உண்மை நிலையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் அவள் இஷ்டத்திற்கு இறுதியில் இணங்கினான்.

மகன் மனம் மாறிவிட்டதை நொடியில் அறிந்து கொண்ட ஆனந்ததேவி, "பூருப்தா! அந்தப்புரத்திலிருந்து பாதாளச் சிறைக்கு ஒரு வழி இருக்கிறது; அதைக் கிறந்து விடுகிறேன். ராகுலனுக்கு வேண்டிய துணிமணி, வாள் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அதன் மூலம் செல். அந்த வழியின் கோடிக்கதவின் தாழ்ப்பாளை மெள்ளத் திறந்தால் பாதாளச் சிறைக்குள் இருப்பாய். இன்று உள்ளே காவல் புரிபவர் என் ஆட்கள். உன்னைக் கண்டதும் ராகுலன் அறையைத் திறந்து விடுவார்கள். அவனிடம் நான் கொடுத்த ஓலையைக் கொடுத்து ஜாக்கிரதையாகத் தோர மானாவிடம் கொடுக்கச் செய்" என்று கூறிவிட்டு, ஆனந்ததேவி எழுது கருவிகளைக் கொண்டு வந்து ஒர் ஓலையை எழுதி அதற்கு முத்திரையும் வைத்தாள். பூருப்தன் ராகுல னுக்கு உடைகளையும் வாளையும் எடுத்துக் கொண்டான். ஆனந்ததேவி ஒரு பந்தத்தைக் கொள்ளுத்தி மகனிடம் கொடுத்துத் தன் அறையின் ஒரு கோடிக்குச் சென்று கீழே யிருந்த விரிப்பை அகற்றி ஒரு கதவைத் திறந்தாள். கீழ் நோக்கிப் படிகள் ஓடின. பூருப்தன் ஒரு கையில் பந்தமும், மற்றொரு கையில் ராகுலனுக்குத் துணிமணி, வாள் முதலிய வற்றையும் தாங்கிச் சுரங்கவழியே இறங்கிச் சென்றான். ஆனந்ததேவி சொன்னபடி சுரங்கக் கோடியில் கதவைத் திறந்து சிறைச்சாலைக்குள் சென்றான். ஆனந்ததேவியின் வீரர்கள் அவனை எதிர்கொண்டழைத்து ராகுலன் இருந்த இடத்தைக் காட்டினார்கள்.

பூருப்தனால் தட்டியெழுப்பப்பட்ட ராகுலன் திடுக்கிட்டுப் படுக்கையிலிருந்து கீழே குதித்தான். “உஷ்... பேசாதே! இதோ உனக்கு வேண்டிய உடையும் வாளும் இருக்கின்றன; அனிந்துகொள். இந்த ஒலையைத் தோர மானாவிடம் சேர்த்துவிடு. இங்கிருந்து நேராக நீ மாளவ எல்லைக்குச் செல்ல சகல ஏற்பாடுகளும் தயார்” என்றான் பூருப்தன்.

சிறையிலிருந்து தப்பினால் போதும் என்ற ஸ்திதியிலிருந்த ராகுலன் உடைகளை அனிந்து கொண்டான். அவனுடன் மீண்டும் சுரங்க வழிக்குள் வந்த பூருப்தன் சுரங்கக் கதவைத் தட்டி, “ராகுலா! உன்னை யாரென்று எனக்குத் தெரியும். அனாவசியமான கேள்விகளைக் கேட்காதே! நாளைக்கு உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நான்தான் எப்படி யாவது இன்றே தப்புவிக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தேன். சுரங்கத்துக்கு வெளியே வந்ததும் அந்தப்புரத்தின் தோட்டத் துக்குப் போ. அங்குதான் குதிரை லாயமிருக்கிறது,” என்று விளக்கினான் பூருப்தன்.

“புரிந்தது” என்று தலையசைத்தான் ராகுலன்.

இதே சமயத்தில் அரண்மனையின் மற்றொரு புறத்தில் பஞ்சணையில் படுத்துக் கிடந்த ஸ்கந்தகுப்தன் தாஸியை நேர்க்கிச் சிரித்து, “இத்தனை நேரம் பூருப்தன் ராகுலனைத் தப்ப வைத்திருப்பான். ஆகையால் நீ நமது ஒலையை எழுதி விடு” என்றான்.

“ராகுலனைத் தப்ப வைத்திருப்பானா!”

“ஆம்; பாதாளச் சிறையின் உள்ளே காவல் புரியும் ஆட்களின் பட்டியல் அன்றாடம் என்னிடம் வந்து போவது உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“இன்று வந்த பட்டியலில் அறைக்குள் காவல் புரியும் வீரர்களின் பெயர்கள் இரண்டும், ஆனந்ததேவியின் காவலாட்களின் பெயர்களாயிருந்ததைக் கவனித்தேன்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

இதைக் கேட்ட தாஸி அசந்து போனாள்.

“ராஜ மாதா ராகுலனை விடுவிக்கக் காரணம்?” என்று கேட்டாள்.

“ராஜ்ய ஆசை” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன். “அது கிடக்கட்டும்; நான் சொன்னபடி ஒலையை எழுதிவிடு. ராகுலன் மாளவ எல்லைக்கு ஆனந்ததேவியின் செய்தியுடன் போவதில் எனக்கும் அனுகூலமிருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்த படி என் போர்த் தந்திரங்களை அமைத்துக் கொள்ளலாம்! ஆகையால் சீக்கிரம் ஒலையை எழுது.”

தாஸி வேறொன்றும் பேசாமல் ஒலையை எழுதினாள்.

“விலாசம் என்ன மகாராஜா!”

“நேற்று ஒலை காட்டினேனே அவன் விலாசந்தான்.”

“அவன் விலாசமா?”

“ஆம்! இப்பொழுது குப்த ராஜ்யம் நிலைத்து நிற்பது ஸ்கந்தகுப்தனால்லல்ல. அந்த தியாகியால்தான். அவன்...”

தாஸி அரசன் வாயைப் பொத்தி, “பெயரைச் சொல்லாதீர்கள் மகாராஜா. இந்த அரண்மனை சுவர்களுக்குக் கூட காதுகள் உண்டு போல் தோன்றுகிறது” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

தன் பாடத்தைத் தனக்கே தாஸி திரும்பிப் படிப்பது பற்றி ஸ்கந்தகுப்தனும் சிரித்தான்.

25. தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரி

பாடலிபுத்ரத்திலிருந்து மாளவத்தின் எல்லைக்குச் சென்று தோரமானாவைச் சந்திப்பதென்றால் சாதாரண மான வேலையல்ல. இதிலுள்ள கஷ்டம் எவ்வளவென்பதை ராகுலன் பூரணமாகத் தெரிந்து கொண்டார். அவன் பாடலி புத்ரத்தை விட்டுக் கிளம்பி வருவதற்கான ஏற்பாடுகளை ஆனந்ததேவி செய்துவிட்டாள். அவள் உத்தரவுப் பிரகாரம் நகரத்தின் மேற்கு வாசல் அதிகாரிகள் ராகுலனை எந்தவிதப் பரிசோதனையுமின்றி வெளியே செல்ல அனுமதித்து விட்டார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டது முதல் மேற்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்த ஒரு வார காலம் ராகுலனுக்குப் பெரிய நரக வேதனையாயிருந்தது. ஒரு நகரத்துக்குள் புகுந்து புறப்படுவதற்குள் ராஜ்யாதிகாரிகள் ஆயிரத்தெட்டுக் கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். அவனைத் துருவித் துருவிச் சோதனை போட்டார்கள். இத்தனை சோதனைகளிலும் உதவியாயிருந்தது, ஆனந்ததேவியின் ராஜமுத்திரையோடு கூடிய கடிதந்தான். அந்தக் கடிதத்தைக் காட்டித்தான் ராஜ தூதன் என்று அறிவிக்கும் வரை அவனை அதிகாரிகள் ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கு ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க அனுமதி தர மறுத்தார்கள். இத்தனை சோதனையிலும் ராகுலன் குப்த ராஜ்யத்திற்குள் மிக மரியாதையாகவே நடத்தப்பட்டான். அவனை எந்த நகரத்திலும் எந்த அதிகாரியும் மரியாதைக் குறைவாக நடத்தவே யில்லை. அவனை விசாரித்தவர்களும் சோதனை போட்ட வர்களும் இது யுத்த காலமாதலால் தாங்கள் அவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறதென்றும், மற்றபடி அவன்

தப்பர்த்தம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்றும் கேட்டுக் கொண்ட பின்பே தங்கள் பணியைச் செய்தார்கள். மரியாதை, அதிகாரம் இரண்டும் சம அந்தஸ்தில் குப்த ராஜ்யத்தில் உலாவுவதை ராகுலன் கண்டான். ஸ்கந்தகுப்தன் படுத்த படுக்கையாயில்லாமல் தோரமானாவைப் போல் உலாவுக்கூடிய ஸ்திதியிலிருந்தால் ஹமணர்கள் ஹிந்துஸ் தானத்தில் அடி எடுத்து வைத்திருக்க முடியாதென்பதை ராகுலன் தன் அனுபவத்திலிருந்து நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டான்.

இப்படி ஊருக்கு ஊர் சோதனைக்குள்ளாகிப் பல கஷ்டங்களைப் பட்டு சாம்பல் நதித் தீர்த்துக்கு வந்த ராகுல னுக்கு அந்த நதியைத் தாண்டித் தோரமானாவிடம் எப்படிப் போவது என்பது மட்டும் புரியவில்லை. தென்மேற்கிலிருந்து கிளம்பி யமுனையை நோக்கி வடக்கிழக்காகப் பாயும் சாம்பல் நதியின் மேற்குக் கரையில் தோரமானா தன் படைகளை நிறுத்தியிருந்தான். குப்த ராஜ்யப் படைகள் கிழக்குக் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தன. இடையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த சாம்பல் நதி இரண்டு படைகளின் கண்காணிப்புக்கும் உள்ளாகியிருந்தது. சாம்பல் நதியின் மேற்குக் கரையில் தோர மானா படைகளை நிறுத்தியதற்குக் காரணம் உண்டு; நதியைத் தாண்டினால் மாளவ நாடு அவன் கையில் சிக்கக் காத்துக் கிடந்தது. நதிக்கு அடுத்தாற்போல் நாகர்கள் பிராந்தியம். அந்தச் சிறு நிலப்பரப்பைத் தாண்டினால் மாளவம். நாகர்கள் பிராந்தியம் மிக அல்பமானது. ஐங்கும் அதிகமில்லாத பிரதேசம். அதைக் கடந்து மாளவத்தை களும் அதிகமில்லாத பிரதேசம். அதைக் கடந்து மாளவத்தை ஆகவே, சாம்பல் நதியையே தன் கடைசி எல்லையாகக் கொண்டான் தோரமானா. இந்த நிலைமையில் சாம்பல்

நதியைத் தாண்டி தோரமானாவின் படைகளை அடைந்து தோரமானா எங்கிருக்கிறான் என்பதை விசாரித்தறிந்து, அவனிடம் குடித்ததைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த வேதனையைப் பற்றி நினைக்கும்போதே ராகுலனுக்குப் பிராணன் போய்விடும் போலாகிவிட்டது. குதிரையை மெள்ளத் தட்டி விட்டுக் கொண்டே சாம்பல் நதியின் படகுக் குறைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்குள்ள ஒரு படகுக்காரனிடம் “அக்கரைக்குப் படகு விட முடியுமா?” என்று கேட்டான். படகுக்காரன் இவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, “படகு விடலாம். ஆனால் அக்கரைக்குப் போய்ச் சேருவது சலபமல்ல” என்று பதில் கூறினான்.

“போய்ச் சேர்வதில் அப்படி என்ன கஷ்டமிருக்கிறது?”

“அக்கரையிலிருக்கும் ஹுமணப் படையினர், படகு போகும்போது சில சமயங்களில் விளையாட்டாகத் தீப் பந்தங்களையும் ஈட்டிகளையும் படகை நோக்கி விட்டெறி வார்கள். அவற்றால் படகிலிருப்பவர்கள் மடியாதிருந்தால் கண்டிப்பாய் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்” என்றான் படகுக்காரன். ராகுலனுக்கு உடம்பு ஒரு முறை நடுங்கிற்று. படகுக்காரன் சொல்வதில் எந்தவிதத் தவறுமில்லை யென்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஹுமணர்களுக்கு இந்த மாதிரிப் பிறரை ஹிம்ஸித்து விளையாடுவதில் ஒரு விசேஷ திருப்தி உண்டு. அந்தக் திருப்திக்குத் தான் பலியாகி விட்டால் என்ன செய்வதென்று யோசித்தான்.

அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்த பயச் சாயையைக் கண்ட படகுக்காரன், “எஜமான்! இந்த மாதிரி தினசரி நடப்ப தில்லை. ஏதாவதோரு நாள் அவர்கள் குஷியாயிருக்கத் தோரமானா அனுமதி கொடுப்பான். அன்றதான் இந்தக் கூத்து நடக்கும். மற்ற நாட்களில் சாதாரணப் படகுப் போக்குவரத்துக்கு ஹுமணர்கள்கூட அதிக இடைஞ்சல்

செய்யமாட்டார்கள். அக்கரையில் இறங்கியதும் உங்களைச் சோதனை போடுவார்கள். நீங்கள் போர் வீரராயில்வாய்ச் சாதாரண பிரஜையாயிருந்தால் ஜருக்குன் செல்ல அனுமதிப்பார்கள். ஹுமணர்கள் இப்படியிருப்பார்களா என்று ஆச்சரியப்படாதீர்கள். தோரமானா அவர்களுக்குத் தலைவனான பின் ஹுமணர்கள் எவ்வளவோ கட்டுப் பாட்டுக்குள் வந்துவிட்டார்கள். அதுவும் எங்கள் பழைய உபசேனாதிபதி அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்ட பின் தோரமானாவின் சென்னியக் கட்டுப்பாடு குபத ராஜ்ய சென்னியக் கட்டுப்பாட்டை விடப் பலத்துவிட்டது. இருந்தாலும் பிறவிக் குணம் போகுமா? ஆகையால், ஓரிரு நாட்களில் ஹுமணர்கள் வெறிக்கும் தோரமானா இடங் கொடுக்கிறான், ” என்று படகுக்காரன் ராகுலனுக்கு நிலைமையை விவரமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

படகுக்காரனின் சொற்கள் ராகுலனுக்கு எந்தவிதத் தைரியத்தையும் ஊட்டவில்லை. ‘எப்படியும் அக்கரை போவது ஆயத்து ஆயத்துதான். போய் இறங்கிய பின்புதான் உயிர் நம்முடையது’ என்ற நினைப்பில் ஏதேதோ யோசித்து, “அக்கரை போவதற்கு வேறு ஏதும் வழியில்லையா?” என்று கேட்டான்.

படகுக்காரன் அவனைப் பார்த்துப் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டே, “நதியைத் தாண்ட வேண்டுமானால் படகு ஒன்றுதான் வழி. எதிர்க்கரையில் எந்த மூலையில் நீங்கள் போய் இறங்கினாலும் படைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். இத்தனை அபாயத்திலும் சாதாரண ஜனங்கள் அக்கரைக் கும் இக்கரைக்கும் போய்க்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். உங்களுக்குத் தைரியமிருந்தால் சொல்லுங்கள். நான் படகு விடத் தயார்” என்றான். அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த தூழ்த் தொடங்கியது.

சாம்பல் நதியின் எதிர்க்கரையில் தீபங்கள் உலாவ ஆரம்பித்தன. தூரத்திலிருந்த கூடாரங்களிலும் விளக்குகள் தெரிந்தன. படை வீரர்களின் இராக்கால ஏச்சரிக்கை முழுக்கங்கள் துவங்கின. வெகுநேரம் குதிரைமீது சாய்ந்து கொண்டு யோசித்த ராகுலன், “சரி, உன் படகைக் கொண்டு வா” என்றான். சிறிது நேரத்தில் தயாரான படகில் தானும் ஏறிக்கொண்டு குதிரையையும் ஏற்றினான் ராகுலன். படகுக் காரணோடு நீரில் கோல் ஆழ்த்திப் படகை உந்த இன்னும் நான்கு ஆட்களும் ஏறிக்கொண்டனர். படகு பாதி நதியில் போகும்போது படகுக்காரன் தன் சகாக்களை நோக்கி, “தெய்வத்தை நினைத்துப் படகைத் தள்ளங்கள். அபாய எல்லை சமீபித்து விட்டது” என்றான். ராகுலன், உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். திடீரென எதிர்க்கரையில், “படகு, படகு” என்ற கூச்சல் கிளம்பியது. தீப்பந்தங்கள் படகு வரும் கரையோரமாக வந்து நின்றன. அந்தப் பந்தங்களில் பளபளத்தன, ஹம்னர்களின் வாடகளும் ஈட்டிகளும்.

படகிலிருந்து அக்கரையில் இறங்கிய ராகுலன் அமைதி யாகப் பெருழுச்சு விட்டான். படகுக் கூலியைக் கொடுத்து முடிந்ததும் படகுக்காரன் குதிரையையும் இறக்கி ராகுல னிடம் ஒப்படைத்தான். ஹ்லணர்கள் நடத்திய சோதனை மிகக் கொடுமையாக இருந்தது. சற்றுத் தூரத்திலிருந்த கூடாரத்துக்குள் சில வீரர்கள் அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கிருந்த அவர்கள் தலைவன் அவனை விசாரித்தான். சில கேள்விகள் கேட்ட பின் ராகுலன் சட்டை களை வீரர்கள் முரட்டுத்தனமாகக் கழற்றிச் சோதித்தார்கள். இந்த அனுபவத்துக்கும் குப்த ராஜ்ய அனுபவத்துக்கும் ஏராளமான வித்தியாசமிருந்தது. காட்டுமிராண்டிகளுக்கும், நாகரிக மக்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசந்தான் அது. குப்த ராஜ்யத்தில் சோதனை போடு முன்பு சோதனையிடப்படு

கின்ற மனிதனுக்கு ஆசனம் கொடுப்பார்கள். ‘கொஞ்சம் மேல் சட்டையைக் கழற்றித் தருகிறீர்களா?’ என்று மரியாதை யாகக் கேட்டு வாங்குவார்கள். ஆனால், ஹுமண வீரர்கள் ராகுலனுக்கு எந்தவித மரியாதையும் காட்டவில்லை. அவனுக்கு உட்கார ஆசனமளிக்கவில்லை. சட்டையை அவர்களே கழற்றியிபின் அதிலிருந்த சாமான்களையும் அவசரமாக எடுத்துத் தங்கள் தலைவனுக்கு எதிரிலிருந்து மஞ்சத்தில் ஏறிந்தார்கள்.

தலைவனான ஹுமண், ராகுலன் பையிலிருந்து ஸ்வர்ணங்களை ஆவலுடன் எடுத்துக்கொண்டு “ஹி... ஹி... ஹி...” என்று பயங்கரமாகச் சிரித்து சந்தோஷப்பட்டான். வெகுநேரம் அந்த அட்டேழியங்களைப் பொறுத்துக் கொண் டிருந்த ராகுலன், “சோதனை முடிந்து விட்டதா?” என்று சற்று அதிகாரமான குரலில் கேட்டான். அவன் அதிகாரக் குரலைக் கேட்ட வீரர்களின் தலைவன் ஆச்சரியத்துடன் சிறிதுநேரம் பார்த்துவிட்டு, “ஏன், என்ன அப்படி அவசரம்?” என்று விசாரித்தான்.

“நான் அவசர வேலையாக உங்கள் தலைவர் தோரமானாவைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றான் ராகுலன்.

“என்ன வேலையாகப் பார்க்க வேண்டும்?”

“அதை உன்னிடம் சொல்வதற்கில்லை. இதோ இதைப் பார்” என்று சொல்லிக்கொண்டே இடுப்பில் சொருகியிருந்த செய்திச் சுருளை வீரர்கள் தலைவனிடம் நீட்டினான் ராகுலன்.

வீரர்கள் தலைவன் அதை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்துவிட்டு, “இதில் குப்த ராஜ்ய முத்திரைகள் இருக்கின்றன. இதை யார் கொடுத்தது உன்னிடம்?” என்று கேட்டான்.

“அதைத் தோரமானாவிடம்தான் நேரில் சொல்ல வேண்டும்.”

“அப்படியானால் நீரு வார காலம் காத்திருக்க வேண்டும். சேனாதிபதி தோரமானா முக்கிய அலுவலாக மூலஸ்தானத்துக்குப் போயிருக்கிறார். திரும்பி நதி தீர்த்து பாசறைக்கு வர இன்னும் ஒரு வாரம் நிச்சயமாக ஆகும். தவிர, இந்த மாதிரிச் செய்திகளை யாரும் நேரிடையாகச் சேனாதிபதியிடம் சேர்க்க முடியாது. ஆகையால் இந்தச் செய்தி சேர வேண்டிய இடத்திற்கு உன்ன அனுப்பு கிறேன்.”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு வேறு இரண்டு ஹமன் வீரர்களை வரவழைத்தான். “இவர் குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து அவசரச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறார். இவரைக் கொண்டு போய் சேனாதிபதியின் அந்தரங்க அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வா” என்று உத்தரவிட்டான். வீரர்களைத் தொடர்ந்து கூடாரத்துக்கு வெளியே வந்த ராகுலனைக் குதிரை மீது ஏறும்படி வீரர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். “இங்கிருந்து எவ்வளவு நேரம் பயணம் செய்ய வேண்டும்? நான் ஒரு வாரப் பிரயாணத்தால் மிகவும் அலுத்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் ஆகாரம் அருந்திப் பயணத்தைத் துவக்கலாமா?” என்று ராகுலன் கேட்டான். வீரர்களில் ஒருவன், “ஆகாரம் கிடைக்க இன்னும் அரை காதம் பயணம் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் போய்ச் சேர வேண்டிய இடம் மூன்று நாள் பிரயாணமிருக்கிறது” என்றான். ராகுலன் மிகுந்த ஆயாசத் தோடு குதிரையில் ஏறி அந்த இரண்டு வீரர்களிடம் இல்லாத கஷ்டங்களைப் பட்டு மூன்று நாள் பயணத்துக்குப் பின் நீலதுர்க்கத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சாம்பல் நதிக்கு வடமேற்கில் விந்துவின் உபநதியான சுத்தருவுக்குத் தென்கிழக்கில் நடுமத்தியிலிருக்கும் ஓர்

ஹரைத் தோரமானா தன் தற்காலிகத் தலைநகரமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். தூரப் பார்வைக்கு நீலமாகத் தெரியும் நாலைந்து சின்னங்கிறு மலைகளுக்கு இடையேயிருந்த தாலும் பழுதாகிக் கிடந்த ஒரு கோட்டையும் அந்த ஊரில் இருந்ததாலும் அதை ஐங்கள் நீலதுர்க்கம் என்றழைத்து வந்தார்கள். தோரமானா இதைத் தன் தற்காலிக நகரமாக்கிக் கொண்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. மாளவத் திற்கும் அதற்கும் தூரம் மிகக் குறைவென்பது ஒன்று. இரண்டாவது, மலைவாசல் முதலிய பிராந்தியங்களில் ஒரு கண்ணை வைத்திருப்பதற்கும் அந்த இடம் வசதியானது என்பது. இந்த இரண்டு காரணங்களாலும் தலைநகரமாக்கிக் கொண்ட நீலதுர்க்கத்தை வெகு விரைவில் மிக வசீகரமான இடமாக்கி விட்டான் தோரமானா.

நீலதுர்க்கத்திற்கு வந்ததும் ஹமன் வீரர்கள் ராகுலனை நகரத்தின் நடுவிலிருந்த மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மாளிகையைச் சுற்றி பலமான காவலிருந்தபடியால் ஒவ்வோர் இடத்திலும் தாமதப்பட்டே உள்ளே நுழைய வேண்டியதாயிற்று. ராகுலனை உள் கூடத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டு வீரர்கள் மட்டும் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியின் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் வீரர்கள் வந்து ராகுலனை அறைக்குள் வரும்படி சமிக்ஞை செய்து, “அதிகாரியிடம் தலைவணங்கிக் கொண்டே செல், அவர் அனுமதிக்குப் பின் தலையை உயர்த்திப் பதில் சொல்” என்று சம்பிரதாயத்தைச் சொல்ல எச்சரித்தார்கள். ராகுலன் கூடத்தைத் தாண்டி அடுத்து அரங்கில் நுழைந்தான். அந்தரங்க அதிகாரியின் அறை கூடத்தை விடச் சுற்று உயரத்திலிருந்தது. கூடம் விட்ட இடத்திலிருந்து உயரே ஓடிய சில படிகளுக்கு மேல் ஒரு கதை இருந்தது. அந்தக் கதவின் முன்பாக நின்று கொண்டிருந்த ஒரு பணிப்பெண் செய்திச்சுருளை ராகுலன் கையிலிருந்து

வாங்கி முத்திரைகளைப் பரிசோதித்த பின்பு, அவனிடம் கருணாத் திரும்ப அளித்து உள்ளே செல்லும்படி ஆக்ஞாபித் தாள். ராகுலன் வீரர்கள் தொடர அவர்கள் முன்பே எச்சரித்தபடி தலையை வணங்கிக்கொண்டே அறைக்குள் நுழைந்தான். தலையை நிமிர்த்தியதும் எதிரேயுள்ள ஆசனத் தில் புஞ்சிரிப்புடன் ஓர் அழகி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

“நான் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியைப் பார்க்க வந்தேன்” என்றான் ராகுலன்.

பக்கத்திலிருந்த வீரர்களில் ஒருவன், “டேய் முட்டாள்! ஏதாவது உள்றாதே! இவர்தான் அந்தரங்க அதிகாரி. செய்தி ஒலையைக் கொடு” என்றான்.

ராகுலன் திக்பிரமையுடன் ஒலையை நீட்டினான். அந்தரங்க அதிகாரி கைநீட்டி வாங்கி அதன் முத்திரை களைக் கவனித்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அறையின் கோடியிலிருந்த ஒரு கதவு திறந்தது. “காமினி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே அலித் சந்திரன் உள்ளே நுழைந்தான். அந்தரங்க அதிகாரி திரும்பிப் பார்த்து, “உபாத்தியாயரா! வாருங்கள்” என்றாள்.

26. காமினியின் புது உருவம்

திலர் திலரென இருமுறை ஆச்சரியத்தால் தாக்கப்பட்ட ராகுலன் இறுதியில் திகைப்பையே அடைந்தான். தோர மானாவின் அதிகாரி என்பவன் யாராவது ஹ்ரஸ்வா யிருப்பான்; அவனிடம் பேசித் தனது நிலைமையைச் சரிப் படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று மனப்பால் குடித்த ராகுல னுக்கு அந்த அதிகாரி ஒரு பெண் என்று தெரிந்ததும் அளவு கடந்த ஆச்சரியத்துக்கு இலக்கானதோடு நம்பிக்கையையும் இழந்தான். அத்துடன் அந்தப் பெண் ஹ்ரஸ்வர்கள் ஜாதி யாகவுமில்லாமல் ஹிந்துஸ்தானப் பெண்ணாக இருக்கவே அவன் நாடி பாதி தளர்ந்து விட்டது. அத்துடன் அவளைக் காமினி என்று சொந்தமாக அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவன் தன் திருமணத்துக்குப் போட்டியாகவும், தன் மனைவியாக வரவிருந்தவளின் காதலரங்கத்தில் வெற்றி வீரனாகவும் திகழ்ந்த அந்தப் பாழாய்ப்போன உபாத்தி யாயன் என்பதை அறிந்த ராகுலனுக்குக் கொஞ்ச நஞ்ச மிருந்த உயிரும் போய்விட்டது. திக்பிரமை பிடித்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

உள்ளே நுழைந்த உபாத்தியாயன் நேராகக் காமினி யிடம் வந்து அவள் கைகளிரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு, “என்ன காமினி! இவன் யார்? ஏதாவது முக்கிய விசாரணை யாயிருந்தால் சொல்லிவிடு. சற்று நேரம் கழித்து வருகிறேன்” என்றான்.

“அப்படியொன்றும் முக்கிய விசாரணையில்லை. குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து ஏதோ செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான். அதுவும் சேனாதிபதியின் சொந்தப் பெயரில் விலாசமிடப்

பட்டிருப்பதோடு ராஜ முத்திரைகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், நான் சுருளை உடைத்து ஓலையைப் படிப்பதற்கில்லை,” என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பி ராகுலனை நோக்கினாள்.

உபாத்தியாயனும் ராகுலனை ஒருமுறை ஏற் இறங்கப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமாட்டாத ராகுலன் தலையைக் கீழே தொங்கப் போட்டுக்கொண்டான். உபாத்தி யாயன் பார்வையிலிருந்து ஊகிப்பதானாலே, உபாத்தியாய னால் அவனைச் சரியாக அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையென்றே தோன்றியது. சித்ராவைக் காப் பாற்றுவதாகச் சென்ற அந்த இரவில், மெய்சிலிர்க்கும் படியான வில்லவரின் புரட்சிக்கு இடையில் பல ஹன்னர் களின் கூட்டத்தில், மாளிகையில் ஏதோ ஒரு தடவை பார்த்த அந்த மனிதனை அஜித் சந்திரன் சரியாக யார் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தால் அது வியப்படையக்கூடிய விஷயமல்ல. தவிர, சுமார் ஒன்பது நாள் பயணத்தில் புழுதியும் வியர்வையும் ராகுலன் முகத்தைப் பரம விகாரமாக அடித்திருந்தன. அத்துடன் ஹன்னப் பிரபுக்கள் படாடோப உடையில் ராகுலன் வரவில்லை. குப்த ராஜ்யத்தில் சாதாரண வீரர்கள் அனியும் உடையிலேயே வந்திருந்தான். பூரகுப்தன் ராகுலனைச் செய்தியுடன் அனுப்பியிருந்தாலும் தன்மேல் எந்தச் சந்தேகமும் விழக்கூடாது என்பதற்காக ராஜ தூதர்கள் அனியும் உடையை அவனுக்குக் கொடுக்காமல் சாதாரண வீரர்கள் அனியும் உடையையே அளித்திருந்தான். அதனால்தான் ராகுலன் பல நகரங்களில் சோதனைக்குள்ளாகி, இல்லாத இம்சையெல்லாம் பட்டு நீலதூர்க்கத்துக்கு வந்து சேரவேண்டியதாயிற்று. ராமேசவரத் துக்குப் போடியும் சனீஸ்வரன் விடவில்லையென்ற கதையாக நீலதூர்க்கத்துக்கு வந்தும் ராகுலன் ஜாதகம் பழைய ஸ்திதி யிலேயே இருந்தது.

உபாத்தியாயன் நிதானம் நிறைந்த தன் வழக்கமான பார்வையை அவன்மீது வீசினான். அந்தப் பார்வையோடு அஜித் சந்திரன் இதழ்களில் புன்முறைவழும் அரும்பியது. காமினி, உபாத்தியாயன் உடடுகளில் தோன்றிய புன் சிரிப்பைப் பார்த்தாள். “எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“நானும் சிறிது காலம் குப்தர்களிடம் சேவை செய்து இருக்கிறேனென்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“எனக்கு மட்டுமா தெரியும். புருஷபுரத்து வில்லவர் எல்லோருக்கும் தெரியும். அடிலன் சாட்டைக்குத் தெரியும். அதைவிட உங்கள் உள்ளத்தைச் சாட்டை கொண்டு அடித்த சித்ராதேவியின் எழிலுக்குக் கூடத் தெரியும்.” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமினி பலமாகச் சிரித்தாள்.

எதிரே குதிர்போல் நின்றுகொண்டிருந்த ராகுலன் மனம் பெரிய எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் காமினியோ உபாத்தியாயனோ அவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதைக் கவனிக்கவேயில்லை. காமினி, மஞ்சத்தில் தன் பக்கத்தில் உட்காரும்படி உபாத்தியாயனை அழைத்தாள். உபாத்தியாயனும் அவனுக்கு வெகு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவனைப் பார்த்து, “காமினி! ஐந்து வருஷங்களில் நீ எவ்வளவு தூரம் மாறிவிட்டாய்! உன்னை இப்பொழுது உன் பாட்டனார் பார்த்தால்கூட அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. காட்டுப் புஷ்பம் போல் எழில் வாய்ந்த கள்ளங்கபடமற்ற வில்லவர் பெண் காமினி எங்கே! எழில் அப்படியே இருந்தாலும் கபடமே அஸ்திவாரமான ராஜாங்க தந்திரங்களைக் கையாண்டு சேனாதிபதி தோரமானாவின் அந்தரங்கக் காரியதரிசியாக விளங்கும் இந்தப் புது அழகி எங்கே? காலத்தின் கரங்கள், நிகழ்ச்சிகளின்

வேகம் மனிதர்களை எவ்வளவு தூரம் மாற்றிவிடுகிறது, காமினி!” என்றான் உபாத்தியாயன்.

காமினி உடனே பதில் சொல்லவில்லை. யாரோ ஒரு சாதாரண வீரன் தான் கொடுத்த செய்திக்குப் பதில் அளிக்கக் காத்திருக்கும்போது, தன் சொந்த விவகாரங்களை உபாத்தியாயன் அவன் எதிரில் எதற்காகப் பேசுகிறான் என்பதை காமினியால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆனால், ஆழ்ந்த காரணம் இல்லாமல் உபாத்தியாயன் பேசுமாட்டான் என்பதை காமினி சென்ற ஐந்து வருஷ அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டாளாகையால் அவனும் மிக சகஜமாகச் சம்பாஷணையில் கலந்து கொண்டாள்.

“எல்லாம் உங்கள் தயவுதானே உபாத்தியாயரே” என்றாள் காமினி.

“என் தயவு என்ன காமினி! உன்னைக் காப்பாற்றியது சேனாதிபதி தோரமானா. அடிலன் கையிலிருந்து உன்னை விடுவிக்க நான் முயன்றேன். தோற்றேன். தோரமானா உன்னை அடிலனிடமிருந்து உன் மானத்துக்குப் பங்கமில் வாமல் விடுவித்தார்; உன்னைக் காப்பாற்றி உனக்குப் பெரிய அந்தஸ்தையும் கொடுத்தார்.”

“ஹுனர்களில் தோரமானா ஓர் அதிசயப் பிறவி. எதிரிகளைச் சித்திரவதை செய்யாமலும், ஸ்த்ரீகளை ஹிம்சிக்காமலும் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளக் கூடியவர். தோரமானா மட்டும் முன்பே ஹுனர்கள் தலைவராயிருந்தால் இத்தனை நாள் குப்த ராஜ்யம் காற்றில் பறந்திருக்கும்...” என்று பேசிக்கொண்டே போன காமினி யின் கண்கள் ஏதோ கனவு காண்பவை போல் மாறி விட்டன. அவள் பழைய உலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அஜித் சந்திரன், மௌனமாக மஞ்சத்தில் சாய்ந்துகொண்டு அவளைப் பேச விட்டான்.

காமினி நிற்காமல் பேசிக்கொண்டே போனாள்: “ஆம்! குப்த ராஜ்யம் காற்றில் பறந்திருக்கும். தோரமானா எங்கே? அந்தப் பதர் அடிலன் எங்கே? அந்தப் பழைய காட்சிகள் இப்பொழுது கூட என் கண்முன் நிற்கின்றன. உபாத்தியாயரே! கல்யாண ஊர்வலத்திலிருந்து துராக்கிருதமாக என்னைத் தூக்கிச் சென்ற அடிலன், அவன் மாளிகைக்குப் போனதும் தன் வீரர்களைப் பார்த்து, ‘இவளை என் பள்ளியறையில் தள்ளுங்கள்’ என்று ஆணையிட்டுவிட்டு என்னைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பை இன்றைய இந்த என் நிலையில் நினைத்துக் கொண்டாலும் பயமாகத்தானிருக்கிறது. சிரித்துக்கொண்டே அடிலன் காமவெறி நிரம்பிய கண்களுடன் சொன்னான்: ‘அடி! உனக்குக் கல்யாணம் இன்று எப்படியும் நடக்கும். ஆனால், மாப்பிள்ளை அந்த மடையனல்ல. வீரனான அடிலன் இருக்கிறேன், பயப்படாதே’ என்றான். அதைக் கேட்டு சப்த நாடியும் ஒடுங்கிய என்னை வீரர்கள் இழுத்துச் சென்று ஓர் அறையில் தள்ளினார்கள். அன்றிரவு உங்களை அடித்ததாலுண்டான குழப்பத்தாலும், சோர்வாலும் அடிலன் என் அறைக்கு வரவில்லை. ஆனால், வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தோரமானா வந்தார். ‘பெண்ணே புறப்படு என்ற வார்த்தைகளை அவர் மெதுவாகச் சொன்னதில் தொனித்த அன்பு இப்பொழுதும் என் இதயத்தில் கனிகிறது. அவர் உதவியால் நான் மாளிகையிலிருந்து மறைந்தது. அடிலனுக்குப் பெரிய விந்தையாயிருந்திருக்க வேண்டும். அவர் அப்படி என்னைக் காப்பாற்றியதால் வில்லவருக்கு அவரிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கை, மரியாதை இல்லாவிட்டால் அவர் தூண்டுகோலின் மேல் அடிலன் மாளிகையைக் கொள்ளுத்த முன் வருவார்களா!’— என்று சொல்லிக் கொண்டே போன காமினியின் சிந்தனை அலைகளை உபாத்தியாயன் இடையில் வெட்டினான்.

“நீயும் தோரமானாவும் அடிலன் மாளிகையைக் கொனுத்த முற்பட்டதை நான் கெடுக்க இருந்தேனே காமினி” என்று குறுக்கே பேசி வைத்தான் உபாத்தியாயன்.

காமினி கணவுலகத்தை விட்டு நனவுலகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். “என்ன உபாத்தியாயரே? என்னை மீண்டும் பழைய கதையைச் சொல்லவிட்டார்களே! அந்தக் கதையை ஆரம்பித்தால் நான் உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் பேசுகிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு எத்தனை தடவைதான் வேடிக்கைப் பார்ப்பீர்கள்” என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே.

“அந்தக் கதையைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்பதில் எனக்கு விருப்பம் காமினி. ஏனென்றால் சேனாதிபதி தோரமானாவிடம் உனக்குள் ஆழந்த பக்தியை அந்தக் கதையை நீ சொல்லும் வேகத்தில் நிருபிக்கிறாய். நீ சேனாதிபதியவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறாய் என்பதையாரும் மறுக்க முடியாது” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை மட்டும் மறுக்க முடியுமா? மலைவாசல் சம்பவங்கள் இருக்கட்டும். இந்த ஐந்து வருஷங்களில் நீங்கள் அளித்துள்ள கல்வியறிவு, ராஜ விவகாரங்களைக் கையாளும் முறைகள் இவற்றிற்கு நான் கடமைப்பட்டவளில்லையா? காட்டுப் பெண்ணை, நாட்டுப் பெண்ணாக்கி, நவநாகரிகத்தில் சிக்க வைத்த பாத்யதை...”

“தோரமானாவுக்குத்தான். அவர் உத்தரவுப்படிதான் நான் உன்னை இந்தப் பதவிக்குத் தயார் செய்தேன். இந்த உண்மையை மறைக்க முடியுமா காமினி! ஆயிரம் ஹனைர் களின் ஈட்டிகளைவிட என்னை நம்பலாம் என்பது சேனாதி பதிக்கு நன்றாகத் தெரியும். தவிர, நான் பேசும் போதெல்லாம் நீ சொந்தக் கதைகளைப் பேசுகிறாயே தவிர, ராஜாங்க விவகாரங்களைப் பற்றிப் பேச்சு உண்டா? உதாரணமாகக்

கேட்கிறேன். சேனாதிபதி தோரமானா திடீரென்று எதற்காக மூலஸ்தானபுரம் போயிருக்கிறார், சொல் பார்க்கலாம்?” என்று கேட்டான்.

காமினியின் இதழ்களில் புன்முறையில் பட்டினத்து. அவள் நேராகப் பதில் சொல்லவில்லை. “உங்களுக்குச் சேனாதிபதி இடும் உத்தரவுகளை நீங்கள் என்னிடம் சொல்லீர்களா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள்.

“கண்டிப்பாய்ச் சொல்வேன். நீ எஜமானரின் அந்தாங்க அதிகாரியல்லவா?” என்றாள் அஜித் சந்திரன்.

காமினி பதில் சொல்லாமல் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந் திருந்து சற்று நேரம் அஜித் சந்திரனை மொனமாகப் பார்த்துவிட்டு, “நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவம். உபாத்தியாயரே! ராஜாங்க விவகாரங்களில் நான் எஜமானருக்கு எப்படித் துரோகம் செய்ய முடியும்? கட்டிய கணவனும் காப்பாற்றப் பின்வாங்கிய சமயத்தில் காப்பாற்றியவர் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை நான் இழந்தால் எனக்கு நரகத்தைத் தவிர வேறு என்ன கிடைக்கும்?” என்றாள்.

அடிலன் குரூரத்தால் பாரத மக்களை எப்படி விரோதித்துக் கொண்டான். தோரமானா அன்பினாலும், நிதானத்தாலும், எப்படிப் பாரத மக்களில் பாதிப் பேரேத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டான் என்ற இரண்டை யும் சீர் தூக்கிப் பார்த்த அஜித் சந்திரன், தோரமானா இந்துஸ்தானம் முழுவதையும் ஆக்ரமிக்க அதிகாராள் ஆகாது என்று நன்றாக அறிந்துகொண்டான். தோரமானாவுக்கு அகப்பட்டிருக்கும் அந்தாங்க அதிகாரியின் எஜமான விசவாசத்தை யாரும் அசைக்க முடியாதென்பதையும் புரிந்து கொண்டான். உபாத்தியாயன் ஏதோ யோசிப்பதைக் கண்ட காமினி, “என்ன உபாத்தியாயரே! சித்ராதேவியைப் பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களா! நான் என்ன

செய்யட்டும்! உங்கள் காதலியைத் தேட ராஜமார்க்கங் களிலுள்ள எல்லாப் படைகளுக்கும் உத்தரவு அனுப்பியிருக்கிறேன். நீங்கள் நேராக என்னிடம் வரச் சொன்னவள், தம்பியுடன் எங்கு அந்தர்த்தனமாகியிருப்பாள்!” என்று கேட்டாள்.

சித்ராதேவியின் பெயர் இரண்டாவது தடவை பிரஸ்தாபமானதோடு அவள் உபாத்தியாயனை சமீபத்தில் சந்தித்திருக்கிறாள் என்பதையும் கேள்விப்பட்ட ராகுலன் கவிமூந்திருந்த தன் தலையைச் சரேலென உயர்த்தி, காமினி யையும் உபாத்தியாயனையும் பார்த்தான். காமினி அவனைக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் எதையும் தப்பவிடாத உபாத்தியாயன் கண்கள் மட்டும், ராகுலன் திடுக்கிட்டதைக் கண்டு கொண்டன.

27. அவன் யார் ?

தூதன் திடுக்கிட்டதைக் கண்ட உபாத்தியாயன் சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தித்தான். பிறகு காமினியை நோக்கி, “காமினி! தூதனை ஏன் நிற்க வைத்திருக்கிறாய்? அவனை அனுப்பிவிடுவதுதானே” என்றான். காமினி ஆச்சரியம் தோய்ந்த கண்களுடன் உபாத்தியாயனைப் பார்த்தாள். தூதனுக்குப் பதில் சொல்ல விடாமல் தன்னிடம் இத்தனை நேரம் பேச்கூக் கொடுத்துப் பழைய கதைகளையெல்லாம் கிளரி விட்டதல்லாமல், தூதன் காத்திருப்பதற்குப் பழையத் தன் மேலேயே உபாத்தியாயன் போடுகிறானே என்று நினைத்தாள். காமினி பழைய மஸைவாசல் காட்டு புஷ்பமாக இருந்திருப்பாளானால் இந்த நினைப்பு ஏற்பட்டதற்கு உபாத்தியாயன் மேல் ஆயிரம் கேள்விகளைத் தொடுத்திருப்பாள். வார்த்தைகள் பிரளை வேகத்தில் உபாத்தியாயன் மீது குவிந்திருக்கும். ஆனால் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியின் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் அதிகமாக உதிரவில்லை; உபாத்தியாயன் போக்கினால் ஏற்பட்ட நினைப்பு சிந்தனையில் தோன்றியதை முகமே பிரதிபலித்தது. அவள் அழகிய உதடுகளில் தோன்றிய விஷமப் புன முறுவல் அவள் சற்றும் உபாத்தியாயனிடம் ஏமாறவில்லை யென்பதை ஊர்ஜிதம் செய்தது. அந்தப் புன்முறுவலைத் தொடர்ந்த வார்த்தைகளில் சிறிது ஏளனமே கலந்திருந்தது. “தவறுதான் உபாத்தியாயரே? தூதனைக் காக்க வைத்து விட்டு ஏதோ மனம் போனபடியெல்லாம் பேசிவிட்டேன். மன்னியுங்கள்?” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமினி, தூதனைக் காவல் புரிந்திருந்த வீரர்களில் ஒருவனை அருகே வரும்படி, சமிக்ஞை செய்தாள். பயபக்தியுடன் நெருங்கிய வீரனிடம்,

சேனாதிபதியவர்கள் வருமளவும் தூதனைக் காத்திருக்கச் சொல்லுங்கள். தூதனுக்கு வேண்டிய சுகல சௌகரியங் களையும் செய்து கொடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டாள்.

வீரர்களும் ராகுலனும் வெளியே சென்ற பின்னர் காமினி உபாத்தியாயனைப் பார்த்து, “இது என்ன நாடகம் உபாத்தியாயரே?” என்று கேட்டாள்.

உபாத்தியாயன் ஒரு விநாடி மௌனம் சாதித்தான். பிறகு காமினியைப் பெருமை நிறைந்த விழிகளுடன் நோக்கி னான். “காமினி! நீ குருவுக்கு மிஞ்சிய சிஷ்யையாகிவிட்டாய். பிறர் உனர்ச்சிகளைப் படிப்பதில் நான் இனிமேல் உன்னிட மிருந்துதான் பாடம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்” என்றான்.

“இது சுய ஸ்தோத்திரமல்லவா!”

“எப்படி சுய ஸ்தோத்திரமாகும்?”

“சிஷ்யை கெட்டிக்காரியென்றால் உபாத்தியாயர் பெருமைதானே முதலில் உயரும்.”

“உன்மைதான், உபாத்தியாயனுக்கும் மீறிய சக்தி சிஷ்யனுக்கு உண்டானால்...”

“அதுவும் உபாத்தியாயர் அருள்தான். சாதாரணமாக வித்தை பூராவும் சீடனுக்குத் தானம் செய்யும் குருமார்கள் மிகக் குறைவு. சீடன் தனக்கு எப்பொழுதும் ஒருபடி கீழேயே இருக்க வேண்டுமென்று குறுகிய மனப்பான்மையுடன்தான் ஆசிரியர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள். வித்தை முழுவதும் கற்றுக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயனுக்குப் பெருந்தன்மை மட்டுமல்ல, தீவிரத் துணிச்சலும் இருக்கும்.”

“துணிச்சலா?”

“ஆம்! தன்னம்பிக்கையால் ஏற்படும் துணிச்சல்! என்ன சொல்லிக் கொடுத்தாலும் சீடன் தன்னை மிஞ்ச முடியாது என்ற தன்னம்பிக்கை சில உபாத்தியாயர்களுக்குத் துணிச்ச

லைக் கொடுக்கிறது. ஆகவே ஓளிவு மறைவு இன்றி வித்தை பூராவும் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள்.”

“சிற்சில சமயங்களில் என் உபாத்தியாயரைப் போல் சிஷ்யைகளிடம் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்” என்று சொல்லி, காமினி குலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டே மஞ்சத்தில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

காமினியை பிரமிப்புடன் பார்த்தான் உபாத்தியாயன். தன்னைத் துருவித் துருவி நன்றாக அவள் ஆராய்ந்திருப்பதைக் கண்டுகொண்ட உபாத்தியாயன் அவளிட மிருந்து விஷயத்தை மறைப்பதில் பிரயோஜனமில்லை யென்பதைத் தெரிந்துகொண்டவனாய், “காமினி, வேண்டுமென்றுதான் உன் பழைய கதையைக் கிளரினேன்” என்றான்.

“எதற்காக?”

“வந்திருக்கும் தூதன் கூர்ஜூரன் என்பதைக் கவனித்தாயா?”

“வந்ததுமே கவனித்தேன்.”

“நான் உள்ளே வந்ததுமே என்னைக் கண்டு அவன் திகிலடைந்தான்.”

“அதையும் கவனித்தேன்.”

“குப்த ராஜ்ஜியத்திலிருந்து வரும் தூதன் ஒரு கூர்ஜூரன். கூர்ஜூர்கள் ஹமணர்களுடன் படையெடுத்திருப்பவர்கள். இவன் கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தியோ ராஜ முத்திரை களுடன் கூடிய அந்தரங்கச் செய்தி. அவன் என்னைக் கண்டு திகைத்தத்திலிருந்து ஏற்கெனவே அவன் என்னை அறிந்திருக்க வேண்டும். எனக்கும் அவனை எங்கோ பார்த்திருப்பதாக நினைவிலிருக்கிறது. குப்த ராஜ்யத்தில் நான் இருந்தபோது ராஜதாதர்களாக ஹமணர்களோ கூர்ஜூர்களோ யாரும் கிடையாது. இங்கிருக்கும் தூதர்கள்

அனைவருக்கும் என்னைத் தெரியும். ஆகவே, நான் இவனைச் சந்தித்திருப்பதானால், அந்த நாட்களில் மலை வாசலில்தான் சந்தித்திருக்க வேண்டும். மலைவாசலில் இருந்தவனாயிருந்தால் உன் கல்யாண ஊர்வலமும் நான் அடிலனிடம் அடிப்பட்ட பாகமும் அமர காவியங்களாகி விட்டனவே, அவை இவனுக்குத் தெரிந்துதானே இருக்க வேண்டும்? தெரியுமா என்பதைக் கவனிக்கத்தான் உன்னைப் பேசத் தூண்டினேன்” என்றான் உபாத்தி யாயன்.

“என் கதையிலிருந்து, உங்களுக்குப் பலன் ஏதாவது கிடைத்ததா?” என்று காமினி கேட்டாள்.

“நிரம்ப கிடைத்திருக்கிறது காமினி,” என்று உபாத்தி யாயன் பதில் சொன்னான். “அவனுக்கு என்னைத் தெரியும் என்பது மட்டுமல்ல, என் விவகாரங்கள் சகலத்திலும் வந்திருக்கிற தூதன் சிரத்தை கொண்டிருக்கிறான் என்பதை யும் அறிந்து கொண்டேன். அவனுக்கு என்னிடம் மட்டுமல்ல, சித்ராதேவியிடமும் அதிக சிரத்தையிருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்று உபாத்தியாயன் தெரிவித்தான்.

“அப்படியா?” என்று கேட்டாள் காமினி.

“ஆம் காமினி! சித்ராதேவியின் பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்ட முதல் தடவையே தூதன் பெரிதும் சங்கடப்பட்டான். அவள் என்னைச் சந்தித்தாள் என்பதை நீ குறிப்பிட்டதும் அவன் உடம்பே ஒருமுறை தூக்கிவாரிப் போட்டதைக் கண்டேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“இவ்வளவு விஷயங்களை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இதில் ஒரு அம்சத்தைக் கூட நான் கவனிக்கவில்லை. உங்கள் சிஷ்யை உங்களை விட மிஞ்சிவிட்டதாகக் குறை கூறுகிறீர்கள்” என்று காமினி கூறினாள், லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே.

“என் நல்ல காலம் நீ உன் பழைய கதையின் கனவில் லயித்திருந்தாய். இல்லாவிட்டால் அவன் முக உணர்ச்சி களோடு என்னையும் சேர்த்து ஓரேயடியாக எடை போட்டிருக்க மாட்டாயா?” என்று உபாத்தியாயன் கூறினான்.

கூரிய இரு கத்திகள் உராய்வதைப் போல் வார்த்தை களைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்த காமினி, உபாத்தியாயன் இவர்கள் சம்பாஷணையை, வெளியே பலமாகக் கேட்ட குதிரைகளின் காலடிச் சத்தும் சடக்கென வெட்டி நிறுத்தி யது. காமினி சரேலென்று ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து சாளரத்துக்குச் சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். மீண்டும் உள்ளே திரும்பிய அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி எல்லையற்றுத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. “உபாத்தி யாயரே! சேனாதிபதியே வந்து விட்டார். இன்னும் இரண்டு நாட்களாவது ஆகும் என நினைத்தேன். என்ன காரணத் தாலோ இதற்குள் திரும்பிவிட்டார்” என்றாள். உபாத்தி யாயனும் சரேலென எழுந்து சாளரத்துக்குச் சென்று வெளியே நோக்கினான். சுமார் நூறு பேர் கொண்ட குதிரைப் படையோன்று வீதிக்குள் வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் முகப்பில் பெரிய வெள்ளைப் புரவியில் கவசமணிந்து மிகக் கம்பீரமாக வந்து கொண்டிருந்தான் தோரமானா.

அடுத்த சில நிமிஷங்களில் மாளிகையின் அரண் கதவுகள் பெருத்த ஓசையுடன் திறக்கப்பட்டன. தோரமானா மாளிகைக்குள் நுழைந்த சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் காமினிக்கு அழைப்பு வந்தது. கூப்பிட வந்த வீரனிடம் “இதோ வருகிறேன்” என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு “உபாத்தியாயரே! எஜமானரைப் பார்க்க நீங்களும் வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டாள். வருகிறேன் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தன் தலையை அசைத்த உபாத்தியாயன் பின்தொடர குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து வந்த செய்திச் சூருளை

கையிலெடுத்துக் கொண்டு தோரமானாவின் இருப்பிடத் திற்குப் புறப்பட்டாள் காமினி. மாளிகையின் பல அடுக்கு களைக் கடந்த பின்னர், வீரர்களால் பலமாகக் காவல் புரியப்பட்ட தோரமானாவின் அறைக்கருசில் வந்ததும் உபாத்தியாயனைச் சற்று வெளியிலேயே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுக் காமினி மட்டும் உள்ளே சென்றாள்.

கொஞ்ச நாழிகைக்குப் பிறகு, காமினியே வெளியில் வந்து உபாத்தியாயனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். தோரமானா அறையின் நடுவிலிருந்த பெரிய மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். உள்ளே நுழையும் வரை அவன் தலையை அலங்கரித்திருந்த இரும்புக்கவசம் மஞ்சத்தில் அவனுக்குப் பக்கத்தில் கிடந்தது. ஆடைகளையோ மார்புக் கவசத்தையோ தோரமானா, களையவில்லையென்பதை உபாத்தியாயன் கவனித்தான். அப்படி அவன் கவனித்ததை நொடியில் கண்டுகொண்ட தோரமானா, “கவசத்தைக் களையக் கூட நேரமில்லை அஜித். விஷயம் முக்கியமாக இருக்கவே காமினியை உடனே கூப்பிட்டனாலும்பினேன். நீங்களும் இருப்பதாகக் காமினி சொன்னாள். ஆகவே உங்களையும் கலந்தாலோசிக்கலாமென்றுதான் கூப்பிட்டேன்” என்றான். அத்துடன் எதிரிலிருந்த மஞ்சத்தில் இருவரையும் உட்காரும்படியும் உத்தரவிட்டான். உபாத்தியாயன் அமர்ந்ததும் தன் கையிலிருந்த குப்த ராஜ்ய ஒலையை உபாத்தியாயனிடம் கொடுத்து, “இதைப் படியுங்கள்” என்றான்.

மிக்க மரியாதையுடன் ஒலையை வாங்கிய உபாத்தியாயன் சுருளைப் பிரித்து அக்கறையுடன் படித்தான். ஒலையைப் படிக்கப் படிக்க அவன் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகை பலமாகப் படர்ந்தது.

அவன் படித்து முடிக்க மட்டும் தோரமானா உபாத்தியாயன் முகத்தையே கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உபாத்தியாயன் ஓலையை முடித்துவிட்டு, “இதை எழுதி யிருப்பது ஆனந்ததேவியல்லவா?” என்றான் ஆச்சரியத் துடன்.

“ஆனந்ததேவிதான். அந்த மகாராணிக்கு நாம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் அஜித்!”

“வாஸ்தவம் மகாராஜ்! நீங்கள் கடமைப்பட்டிருப்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும், அவர்கள் உதவியில்லாவிட்டால் நான் அடிலனிடம் பட்ட அடியால் அன்றே மடிந்திருக்க வேண்டியவனாயிற்றே” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அஜித் சந்திரன் பேசிய தோரணையிலிருந்தே அவன் நிஜமாகத்தான் பேசுகிறானா அல்லது தங்களைப் பார்த்து நினைக்கிறானா என்பதைத் தோரமானாவால் ஊகிக்க முடிய வில்லை. உபாத்தியாயன் அபிப்பிராயத்தைச் சோதிக்க இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்டான். “இப்பொழுது அடிலன் குப்த ராஜ்ய அதிதியாகையால் அவனை எனக்கெதிராக உபயோகித்து ஹமணைப் படையில் பிளவை உண்டாக்க ஸ்கந்தகுப்தன் முயல்லாமல்லவா?”

“முயன்றாலும் பலன் ஏதுமிருக்காதே.”

“அது நமது அபிப்பிராயம்? ஆனால் ஸ்கந்தகுப்தனும் சாதாரணமான ராஜ தந்திரியல்ல. குப்த ராஜ்யத்தைப் பிடித்த கெட்ட காலம் ஸ்கந்தகுப்தன் படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறான். கால் காசுக்கு உதவாத பூருகுப்தன் திடசாலியாக உலாவுகிறான். இந்த ஒரு நிலை நமக்கு அனுகூலமே தவிர, படுத்துக் கிடந்தாலும் அறிவாளியின் செயலில் ஒரு தீர்மான மும் விவேகமும் இருக்கும். அடிலனை ஸ்கந்தகுப்தன் எவ் விதமாக நம்மீது உபயோகப்படுத்துவான் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆகவே, நாம் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே தோரமானா ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான்.

உபாத்தியாயனும் காமினியும் கூடவே எழுந்தார்கள். தங்களுக்கு அத்துடன் பேட்டி முடிவாகவிட்டதென்பதை உணர்ந்து கொண்ட இருவரும், “நாங்கள் வரலாமா மகாராஜ்” என்று அனுமதி கேட்டார்கள். “அஜித்! நீங்கள் போய் வாருங்கள். காமினி, நீ ஒரு நிமிஷம் இரு” என்று சொல்லிய தோரமானா வாயிற்படி வரை போன உபாத்தி யாயனைத் திரும்பக் கூப்பிட்டு, “அஜித்! இந்த ஒலையைக் கொண்டு வந்த தூதன் மேல் ஒரு கண் இருக்கட்டும்” என்றான். “உத்தரவு மகாராஜ்” என்று உபாத்தியாயன் விடைபெற்று வெளியே சென்றதும் தோரமானா, தகப்பன் பெண்ணைத் தட்டிக் கொடுப்பது போல் காமினியின் அழகிய முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, “காமினி! யாருக்கும் சொல்லாத ஒரு ரகசியத்தை இன்று உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன்” என்றான்.

காமினி தோரமானாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். வீரரசம் ததும்பி நின்ற தோரமானாவின் கண்களில் அன்று எல்லையற்ற மசிழ்ச்சியும் பிரதிபலிப்பதைக் கண்டாள்.

“என்ன ரகசியம் மகாராஜ்?”

“அடுத்த வாரம் மாளவத்தின் மேல் படையெடுக்கப் போகிறேன்” என்றான் தோரமானா நிதானமும் கம்பீரமும் கலந்த குரவில்.

காமினி திகைப்படைந்து நின்றாள். “மலைவாசலி விருந்து நீண்டு கிடக்கும் ஹன்ன ஆகிக்கத்தை மாளவத்துக்கு நீட்ட தற்சமயம் நம்மிடம் பலமிருக்கிறதா மகாராஜ்!” என்று கேட்டாள்.

“படை பலமிருக்கிறது. ஆனால் பலவீனமுமிருக்கிறது. இங்கிருக்கும் செய்திகள் எப்படியோ அவ்வப்பொழுது ஸ்கந்தகுப்தனுக்குத் தெரிகின்றன.”

“ஹங்களைப் போல் இந்த மகாராஜாவும் ஒற்றர்களை வைத்திருப்பார்!”

“ஒற்றர்களுக்குக் கிட்டும் விஷயங்களைப் பற்றி நான் பேசவில்லை. யாருமறியாத உனக்கும் எனக்கும் மட்டுமே தெரிந்த தகவல்கள் ஸ்கந்தகுப்தனுக்கு எப்படியோ தெரிகின்றன.”

“என்னிடம் சந்தேகமா மகாராஜ்?”

“உன்னிடம் சந்தேகப்படுவதானால் உன்னிடமா இதைச் சொல்வேன் காமினி? இங்கிருந்து தகவல்களை அனுப்பு பவன் வெறும் ஒற்றனல்ல. ராஜ தந்திரத்தை நன்றாக அறிந்தவன்! தவிர, குப்த ராஜ்யாபிவிருத்தியில் சிரத்தை யுள்ளவனாவுமிருக்க வேண்டும். அவனை நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்! சரித்திரத்தின் முக்கியமான ஓர் அரங்கத் தில் இன்று நாம் நிற்கிறோம் காமினி. ஹன்ன சாம்ராஜ் யத்தை நான் அந்த நாட்டில் ஸ்தாபிப்பதும் அல்லாததும் என் மாளவப் படையெடுப்பில் தெரிந்துவிடும். அதற்கு இடையூராக இருக்கும் இந்த மனிதன் யார்?” என்று தோரமானா காமினியிடம் பேசிவிட்டு ஒரு கேள்வியையும் கேட்டான்.

“யார்?” காமினியும் கேட்டாள்.

“நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஆனால், ஒரு சந்தேகமுண்டு. இப்படி வா” என்று அவள் காதுக்கருகில் குனிந்து தோரமானா ஒரு பெயரை உச்சரித்தான்.

அந்தப் பெயரைக் கேட்ட காமினி முகத்தில் சொல்ல வொண்ணாத வியப்பும் திகைப்பும் கலந்து தாண்டவமாட, “உபாத்தியாயரா!” என்று கூவிவிட்டுக் கல்லாய்ச் சமைந்து ஆசனத்தில் தொப்பென விழுந்தாள்.

28. உபாத்தியாயன் சேவை

மஞ்சத்தில் மயக்கமுற்று விழுந்த சமயத்திலும், புதிதாக எறியப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பம் போல் கண்ணைப் பறிக்கும் எழிலுடன் காணப்பட்ட காமினியைத் தோரமானா மிகுந்த பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். அவனுக்கு வேண்டிய சைத்தியோபசாரங்களைத் தானே செய்து, அவனை மெல்லப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தான். உபாத்தி யாயனிடத்தில் அவனுக்கு உள்ள பாசமும் பக்தியும் தோரமானாவுக்குத் தெரியாதல்ல. அதைவிடப் பத்து மடங்கு நன்றியைத் தன்னிடம் காமினி வைத்திருக்கிறாள் என்பதை யும் ஹன்ன சேனாதிபதி அறிந்தே இருந்தான். என்ன நேரிடு வதாயிருந்தாலும் தன் அபிப்பிராயங்களும் திட்டங்களும் காமினியின் மனத்தை விட்டு இம்மியளவுகூட வெளியே போகாது என்ற உறுதியும் தோரமானாவுக்கு உண்டு. ஆகையினால்தான் தன் மனத்தில் சில நாட்களாக எழுந்திருந்த ஒரு சந்தேகத்தைக் காமினியிடம் வெளிப்படையாகச் சொன்னான். தன் வார்த்தைகள் காமினியை இவ்வளவு தூரம் பாதிக்கும் என்று மாத்திரம் தோரமானா எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆகவே காமினிக்கு ஏற்பட்ட சோகத்தைக் கண்டு சிறிது அசந்தே போனான் தோரமானா.

எஜ்மானனுடைய சைத்தியோபசாரங்களால் காமினி மெள்ளக் கண்விழித்தாள். விழித்த கண்களில் சிறிது பயமும் காணப்பட்டது. தோரமானா அவளாருகில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு “காமினி! உபாத்தியாயனுக்கு என்னால் ஏதாவது ஆயத்து நேரிடுமென்று பயப்படுகிறாயா?” என்று கேட்டு விட்டு, பயத்தை அறுக்கும் வகையில் ஒரு புன்முறவலையும் உதடுகளில் வரவழைத்துக் கொண்டான்.

காமினி எழுந்து சரியாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். “என் அபிப்பிராயம் எஜ்மானருக்குத் தெரியாததன்று! உபாத்தி யாயர் என் உயிரைக் காப்பாற்ற முயன்றார். நீங்கள் என் உயிர், கற்பு இரண்டையும் காப்பாற்றின்ரீகள்! காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல, என்னென்னவோ விபரீதங்கள் விளையும் ஹன்ன சைன்னியத்துக்கிடையில் என்னை இன்னும் யோக்கியமானவளாகக் காலங் கழிக்க வகையேற்படுத்தி யிருக்கிறீர்கள். உங்கள் இருவருக்குள்ளும் பரஸ்பரம் சந்தேகம் வந்து இருவரில் யாருக்குத் தீங்கு நேர்ந்தாலும் என் மனம் என்ன பாடுபடும் என்று தங்களுக்குத் தெரியாத தல்ல. என் கண்களில் எது குத்தப்பட்டால் என்ன? என் சம்பந்தப்பட்டவரை துன்பம் சம்மதானே?” என்றாள் காமினி.

தோரமானா அவள் மென்மையான கைகளில் ஒன்றை எடுத்துத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டு ரகசியமாய்ச் சொன்னான்: “காமினி! ஆதாரமில்லாமல் நான் சந்தேகம் கொள்பவன் அல்லவென்பது உனக்குத் தெரியாதா? அதுவும் சென்ற நான்கு வருஷங்களில் எனக்கு இணையற்ற சேவை செய்திருக்கும் உபசேனாதிபதியின் மேலா சந்தேகப் படுவேன்? உபாத்தியாயன் நேர்மையானவன் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. என் கட்டளைகளை நூற்றுக்கு நூறு நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறான் என்பதிலும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், என் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதில் அவன் செய்யும் முடிவுகளால் யாருக்கு லாபம் என்பதை யோசித்துப் பார். பலமுறை குப்தப் படைகளைத் திருப்பியனுப்பிவிட்டான். இதனால் சின்னஞ்சிறு மோதல் களைத் தவிர்த்தோம் என்பது உண்மைதான். சிறுசிறு மோதல்களைத் தவிர்த்ததால் ஹன்ன சைன்னியத்தை மாளவத்தின் எல்லை வரையில் திடமாக ஊன்ற வைக்க முடிந்தது என்பதும் வாஸ்தவம். ஆனால் இந்தப் பலனை

அபைய எத்தனைப் பணம் செலவழித்திருக்கிறோம் என்பதைக் கவனி. அடிக்கடி எதிரிப்படைத் தலைவர்களிடம் வகுக்கணக்கான ஸ்வர்ணங்களை அஜித் சந்திரன் கொடுத் திருக்கிறான். சென்ற நான்கு வருஷங்களில் குப்த ராஜ்யப் படைத்தலைவர்களிடம் சேர்ந்திருக்கும் பணத்தைக் கணக்குப் பார்த்தால் நமக்கு எதிராகச் சரியான சென்னியத்தைத் திரட்டுவதற்கு வேண்டிய பணம் அவர்களிடம் கிடைத் திருக்கிறது.”

“குப்த ராஜ்யத்தில் அப்படி ஏதும் படை திரட்டுவதாக நமக்குச் செய்தி கிடைக்கவில்லையே” என்று பதில் சொன்னாள் காமினி.

“வாஸ்தவம் காமினி! ஆனால், போதிய பணம் சேர்ந்த பிறகு படை திரட்டலாம் என்று காத்திருக்கலாம். இப் பொழுது போதிய பணம் கிடைத்துவிட்டால் படை திரட்ட முற்படலாம். அவர்கள் படை திரட்டித் தயாராவதற்கு முன் நான் மாளவத்திற்குள் புகுந்துவிட வேண்டும். மாளவத் தின் நிலைமை தற்சமயம் எப்படியிருக்கிறது என்பதற்கு நம்மிடம் தகவல் இல்லை” என்று தோரமானா சொன்ன போது காமினி போர் நிலைமை எவ்வளவு தகராறானது என்பதைப் புரிந்துகொண்டாள்.

அகல விரிந்த அவள் விழிகளில் தென்பட்ட திகிலைக் கண்ட தோரமானா, “ஆம் காமினி! நிலைமை மிக சங்கட மானதுதான். சென்ற நான்கு வருஷங்களில் தகூசிலத்திலும் இதர இடங்களிலுமே குப்த ராஜ்யப் படைகள் குவிந்தன. அங்கேயே அஜித் சந்திரன் நமது கவனத்தையெல்லாம் திருப்பி விட்டிருந்தான். அப்பொழுதுதெல்லாம் பணபல மற்ற குப்த ராஜ்யம் என்ன செய்துவிடும் என்று அசட்டையாக இருந்தோம். பணபலம் ஏற்பட்ட பின்பு குப்த ராஜ்யப் படைகளின் தாக்குதல் வடக்கில் காணோம். தெற்கில் மாளவத்தில் அவை குவிக்கப்படவில்லையென்பது என்ன

நிச்சயம்? அப்படிக் குவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நாம் அவற்றை அழிக்க முடியும். ஆனால், பணபலத்தால் படைபலம் பெருக்கப்பட்டு வடக்கிலும் குப்தர்கள் தாக்கினால் நாம் இருபுறத்திலும் போரிட வேண்டியிருக்கும். ஆகவே, இப் பொழுது உடனே மாளவத்தைத் தாக்கியாக வேண்டும். எதிரிக்கு அவகாசம் கொடுக்காமல் துரிதமாக நடவடிக்கை யெடுப்பதிலிருக்கிறது நமது வெற்றி. இந்த மாதிரி அவசியத்தை உபாத்தியாயன் வெகு தந்திரமாக ஏற்படுத்தி யிருக்கிறான்” என்று விவரித்தான்.

“உபாத்தியாயரைக் கூப்பிட்டு நேரிடையாக விசாரித்து விடுவதுதானே” என்று காமினி கேட்டாள்.

“விசாரணைக்கு என்ன இருக்கிறது காமினி? எனக்ட்டளையை மீறி எந்தக் காரியத்தையும் உபாத்தியாயன் செய்யவில்லையே. எதிரி சென்னியங்களைச் சமாளிக்க அனுப்பினேன். வெற்றிகரமாகவே திரும்பி வந்தான். பணச் செலவாயிற்று. யுத்தத்தில் பணம் செலவாவது சகலும். குற்றம் என்று நிர்ணயிக்க முயன்றால் நேரிடையான குற்றம் எதையும் உபாத்தியாயன்மேல் ஸ்தாபிக்க முடியாது. உபாத்தியாயனின் நான்கு வருடகால சேவையின் பலனை எடுத்துக் கொண்டால் ஹுன்ன சென்னியம் திண்டாட்டத்திலிருக்கிறது. அடிலனைப் போல் விசாரணை ஏதுமின்றி உபாத்தியாயனை அடித்துக் கொல்லலாமென்றாலோ சென்னியத் தில் பிளவு ஏற்படும். என் சென்னியத்தில் ஹுன்னர்கள், ஹிந்துக்கள் இரு தரப்பாரும் இருக்கிறார்கள். நான் ஆக்கிரமித்துள்ள இடங்களில் நியாயம், விசாரணை முதலிய வற்றுடன் நிர்வாகம் நடத்துவதால் குடிமக்களும் ஹுன்னராஜ்யத்தில் வாழ்வது அபாயமில்லை என்று நம்பியிருக்கிறார்கள். அப்படி மக்களின் நம்பிக்கையின் மேல் சாம்ராஜ்யத்தை நிர்மாணித்து வருவதால்தான் என் முயற்சி ஹுன்னர்களின் முதல் படையெடுப்பைவிட அதிகம் பலன்

அளித்திருக்கிறது. அந்த நம்பிக்கைக் கோட்டையைத் தகர்ப்பது, நான் நிர்மாணித்து வரும் சாம்ராஜ்யத்தின் அஸ்தி வாரத்தையே தகர்ப்பதாகும். அது முடியாது காமினி. தந்திரத் தீற்குப் பதில் தந்திரம் செய்வதில்தான் பலன் இருக்கிறது.”

“இப்பொழுது என்ன செய்வதாக உத்தேசம்? எனக்கு ஏதாவது கட்டளை உண்டா?”

“உன் உதவிதான் எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் முக்கியம் காமினி!”

“உத்தரவிடுங்கள் எஜமான். உங்கள் அடிமை நிறை வேற்றத் தயாராயிருக்கிறேன்” என்றாள் காமினி.

தோரமானா மிகுந்த யோசனையுடன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அறையில் உலாவிக்கொண்டே, “காமினி! இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நான் மாலாவத்தில் பிரவேசிக்கப் போகிறேன். இதற்கிடையில் உபாத்தியாயனை யுத்தரங்கத்திலிருந்து தொலை தூரம் அனுப்பிவிட வேண்டும். ஆகவே மலைவாச ஐங்குச் சென்று அங்குள்ள வில்லவர் புரட்சி செய்யாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள உபாத்தியாயனை நியமிக்கப் போகிறேன். அங்கு உபாத்தியாயன் ஏதும் விஷமம் செய்யாதிருப்பதற்கு அவனிடம் தற்சமயம் பரம விரோதம் கொண்டுள்ள ஒருவனை உபாத்தியாயன் மேல் கண் வைத்திருக்க ஏவப் போகிறேன். நீயும் மலைவாசல் போய் வா காமினி! அவர்கள் இருவரையும் நீ ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்துக் கொள்” என்றான்.

“அந்த இன்னொரு மனிதன் யார்?” என்று காமினி விசாரித்தாள்.

“கொஞ்சம் தைரியப்படுத்திக்கொள். சொல்கிறேன். மீண்டும் மூர்ச்சையாகி விடாதே!” என்றான் தோரமானா.

“பெயரைச் சொல்லுங்கள் எஜமான்” என்றாள் காமினி, திடமாக.

“பல்தேவ்” என்று நிதானமாக உச்சரித்தான் தோரமானா. காமினி தன் மார்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தாள்.

அதற்குள் தோரமானாவே சொன்னான்: “உன் கணவன் பல்தேவ் என்னிடந்தான் சேவை செய்கிறான். அவனைப் பற்றி உன்னிடம் பிரஸ்தாபிக்காததற்குக் காரணம் உண்டு காமினி. அவன் பெரிய கொள்ளளக்காரனாகி விட்டான். உனக்குக் கணவனாயிருக்க லாயக்கில்லாத கயவனாகி விட்டதால் நான் அவன் இருப்பதையே உன்னிடம் மறைத்து விட்டேன். சமீபத்தில் உபாத்தியாயன் காதலி சித்ராதேவி யைக் கற்பழிக்க முயன்றவனும் உன் கணவன் பல்தேவதான். கையிலகப்பட்ட புறாவைத் தன்னிடமிருந்து தப்பவைத்த அஜித் சந்திரன் மீது பழி வாங்க பல்தேவ் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறான். அந்த சந்தர்ப்பத்தை நானே அவனுக்கு அளிக்கிறேன். எப்படி தோரமானாவின் தந்திரம்?” என்று கூறிவிட்டு, தோரமானா இடிஇடியென்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான். என்ன பக்குவப்பட்டாலும் ஹமணன் ஹமணன்தான் என்ற நினைப்பை அந்தச் சிரிப்பு நன்றி மிகுந்த காமினியின் உள்ளத்திலும் எழுப்பியது.

“அடுத்த சில நாட்களில் மலைவாசலில்...” என்று முறைமுறைத்தாள்.

“பிரமிக்கத் தக்க காரியங்கள் நடக்கும். பார்ப்பதற்குத் தான் நான் இருக்க மாட்டேன்” என்றான் தோரமானா.

அந்த சமயத்தில் ஏதோ சந்தேகம் கேட்பதற்காக “மகராஜ்!” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு உபாத்தியாயன் திடீரென்று அறைக்குள் நுழைந்தான்.

29. ‘யமலோகம் போகலாம் !’

காமினியின் முகத்திலிருந்து சரேலெனத் திரும்பிய தோரமானாவின் கண்கள் உபாத்தியாயன் முகத்தில் ஒரு விநாடி சந்தேகத்துடன் நிலைத்தன. உபாத்தியாயன் திடும் பிரவேசம் காமினியின் முகத்தில்கூடச் சிறிது சந்தேகச் சாயையைப் படரவிட்டது. உபாத்தியாயன் அந்த இருவர் பார்வைகளிலும் தொனித்த சந்தேகத்தைக் கவனிக்கத்தான் இல்லையோ, கவனித்துத்தான் பொருட்படுத்தவில்லையோ தெரியாது. “மகராஜ்! மூலஸ்தானபுரத்திலிருந்து முக்கிய செய்தி வந்திருக்கிறது” என்று தான் வந்த காரியத்தைப் பளிச்சென்று தெரிவித்துவிட்டு மேலே பேச தோரமானா வின் உத்தரவுக்கு எதிர்பார்த்து நின்றான்.

இந்தத் தகவல் தோரமானாவின் சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்தாக தெரியவில்லை. தானும் காமினியும் பேசியதை உபாத்தியாயன் ஓட்டு கேட்டிருப்பானோ என்பதை ஆராய் வதிலேயே உள்ளம் நிலைத்திருந்ததால் தோரமானா உடனே பதில் சொல்லாமல் அறையில் சிறிது நேரம் உலாவினான். அவன் கேட்க வேண்டிய கேள்வியைக் காமினியே கேட்கத் தொடங்கி, என்ன செய்தி உபாத்தியாயரே?” என்று விசாரித்தாள்.

“மூலஸ்தானபுரத்துக்கு நேர் எதிரில் வைத்தஸ்தா நதியின் அக்கரையிலிருக்கும் குப்த ராஜ்யப் படைகள் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் மூலஸ்தானபுரத்தைத் தாக்கப் போகின்றன” என்றான் உபாத்தியாயன்.

இந்தச் செய்தி தோரமானாவின் சந்தேகத்தைக் கூடக் கிழித்தெறிந்திருக்க வேண்டும். “என்ன?” என்று ஆக்ரோஷத் துடன் உபாத்தியாயனைப் பார்த்தான் தோரமானா. அந்த

ஆக்ரோஷத்தால் சிறிதும் பாதிக்கப்படாத உணர்ச்சியுடன் வெகு சாவதானமாகக் கையிலிருந்த ஒலையைத் தோரமானா வுக்காக நீட்டி, “இதைக் கொண்டு வந்திருக்கும் தூதன் அறைக்கு வெளியே பேட்டிக்காகக் காத்திருக்கிறான்” என்றான் உபாத்தியாயன். ஒலையைப் பார்த்து மளமள வென அதன் மேல் கண்களை ஓட்டிய தோரமானா சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தித்தான். பிறகு உபாத்தியாயனை நோக்கி, “இந்தப் புதிய ஆபத்தை நாம் உடனே சமாளிக்க வேண்டும்” என்றான்.

“மூலஸ்தானபுரத்திலிருக்கும் சைன்னியத்தின் தராதரம் தங்களுக்கு தெரியும்...” என்று எதையோ வலியுறுத்த இஷ்டப் படுபவன் போல் உபாத்தியாயன் இழுத்தான்.

தோரமானா நின்ற இடத்திலேயே பெருமூச்செறிந்தான். “ஆம், நன்றாகத் தெரியும். அங்கிருப்பது சைன்னியமன்று; அத்தனை பேரும் கொள்ளைக்காரர்கள். படைத்தலைவன் எல்லோரையும்விடப் பெரிய கொள்ளைக்காரன். அயோக்கியனை யார் வெண்டுமானாலும் விலைக்கு வாங்கி விடலாம். மூலஸ்தானபுரம் வேவு பார்க்கும் எல்லைதானே என்றுதான் அவனை அங்கே இருக்க அனுமதித்தேன். இப்பொழுது அது யுத்தரங்கமாவதானால் அவன் அங்கே இருப்பதே பெரிய ஆபத்து. அவனை எப்பொழுதோ தொலைத்திருப்பேன். ஆனால், காமினியை உத்தேசித்து” என்று விடுவிடுவென்று பேசிக்கொண்டு போன தோரமானாவை உபாத்தியாயன் தடுத்து, “மகராஜ்” என்று எச்சரிக்கும் பாவனையில் மேலே பேசவிடாமல் குறுக்கிட்டான்.

தோரமானா பேச்சை நிறுத்தவில்லை. “இனிமேல் ரகசியத்துக்கு அவசியமில்லை அஜித். பல்தேவ் மூலஸ்தான் புரத்திலிருக்கும் தகவலையும் அவன் உள்ள நிலைமையையும் காமினிக்குச் சொல்லி விட்டேன். காமினியின் அதிர்ஷ்டம்

அவ்வளவுதான். அவனுடைய அழகுக்கும் அவள் புத்திக் கூர்மைக்கும் எவ்வளவோ நல்ல புருஷன் கிடைத்திருக்கலாம்...” என்று மேலும் ஏதோ பேசப்போன தோரமானாவை இம்முறை காமினி தடுத்தாள்.

“எஜுமான்! தாங்கள் என் புருஷனைப்பற்றி என் முன்னிலையிலேயே தூஷிப்பது நியாயமா?” என்று காமினி முகஞ்சினாள்.

தோரமானாவுக்கு அப்பொழுதிருந்த மனோநிலையிலும் காமினியின் சொற்கள் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தன. “உன் புருஷனா!” என்று வியப்புடன் கேட்டான்.

“ஆம் எஜுமான்! அவர் எப்படியிருந்தாலும் என் புருஷன் நான் இந்து ஸ்தீர் உங்களுக்கு என் மனோபாவம் புரிவது கஷ்டம்” என்றாள். அந்த சமயத்தில் அவள் கண் களில் நீர் தேங்கி நின்றது.

“இந்து ஸ்தீர்களின் போக்கு விசித்திரமாயிருக்கிறது! முட்டாள்களையும், பேடிகளையும் மனப்பதும் ஆயுள் முழுவதும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதும் விநோதத் திலும் விநோதம்! காமினி! உன் நிலைமையில் ஒரு ஹமண் ஸ்தீர் இருந்தால் பல்தேவ் ஒன்று இன்னும் சிறையில் அடைப்பட்டுக் கிடப்பான்; அல்லது அவன் உயிரே எமனூர் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும்” என்று தோரமானா இரைந்தான்.

உபாத்தியாயன் இதழ்களில் புன்முறுவல் தோன்றியது. “அவ்வளவு பெளருஷம் இந்து ஸ்தீர்களுக்கு ஏற்படுவது கடினம் மகராஜ்” என்றான்.

பெளருஷம் என்ற சொல்லால் ஹமண் ஸ்தீர்கள் புருஷத்தன்மை வாய்ந்த காட்டுமிராண்டிகள் எனக் குறிப் பிடுவதைப் புரிந்துகொள்ளத் தோரமானாவுக்கு விநாடி நேர்ம்கூடப் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, அவனும் உபாத்தியாய மூக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தான். அவன் இதழ்களில் மிக

இகழ்ச்சியான புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. “வாஸ்தவம் உபாத்த யாயரே! இந்து சமூகத்தில் புருஷர்களுக்கே பெளருஷம் இல்லையே. பெண்களுக்கு எங்கிருந்து வரப்போகிறது!” என்று சொல்லிவிட்டு உபாத்தியாயனைத் தன் கூரிய விழி களால் நோக்கினான்.

உபாத்தியாயன் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஹிந்துஸ் தானத்தின் ஒரு பகுதி ஹமணர்களிடம் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் இந்த சமயத்தில் இந்துக்களின் பெளருஷத்தைப் பற்றி என்ன பேசக் கிடக்கிறது என்று உபாத்தியாயன் மொனம் சாதித்தாலும் தோரமானாவின் இகழ்ச்சி அவன் மனத்தை வாள் கொண்டு அறுத்தது. தவிர, குப்த ராஜ்யத் துக்கு எதிராகத் தோரமானாவின் உபசேனாதிபதியாக வாள் பிடிக்கும் தான் எந்த சமாதானத்தைத்தான் சொல்ல முடியும் என்றும் உபாத்தியாயன் நினைத்தான். இவ்வாறு துன்ப உணர்ச்சிகள் இதயத்தைக் கவிந்து கொண்டாலும் உபாத்தியாயன் அவற்றை வெளிக்காட்டாமல் தீவிர யோசனையில் இறங்கினான். சொற் போரிடும் அந்த இருவரிடை நுழைய இஷ்டப்படாத காமினி மொனமாகவே நின்றிருந்தாள்.

அவள் நிலையைக் கண்டு பரிதாபங்கொண்ட தோரமானா, “அஜித்! இந்துக்கள் ஹமணர்களைப் பற்றிய அனாவசியத் தர்க்கம் இப்பொழுது அவசியமில்லை. அவசியமான காரியத்தைக் கவனிப்போம். மூலஸ்தானபுரத்துப் பாதுகாப்பைப் பல்தேவிடம் ஒப்படைப்பது சாத்தியமில்லை ஆகையால், நீங்கள் சென்று அந்தப் படையின் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளந்தான்” என்று உத்தரவிட்டான்.

அவன் உத்தரவில் இருந்த மர்மத்தைப் புரிந்துகொண்ட அஜித் சந்திரன், காமினி இருவரும் திகைத்துப் போனார்கள் எந்தவிடக் கட்டுப்பாடுமில்லாத கொள்ளளக்கார செள்ளயத்துக்குத் தன்னைத் தலைவனாக்கினால் தன் கதி என-

வாகும் என்பது அஜித் சந்திரனுக்குத் தெரியும். கொள்ளையடித்துப் பழகிய வீரர்களை ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர முடியாது. தவிர, தனக்கு அடுத்தபடி அங்கு தலைமை வசிப்பவன் தன்னைப் பழிவாங்க சமயத்தை எதிர் பார்த்திருக்கும் பல்தேவ். கொள்ளைக்காரர்கள் பல்தேவ் சொற்படி கட்டுப்பாட்டுக்கும் ஒழுங்குக்கும் உட்பட்டு நடக்க மாட்டார்கள். அந்த சௌன்னியத்தையும் தனக்குக் குழி வெட்டுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள படைத் தலைவனையும் வைத்துக்கொண்டு குப்த ராஜ்யப் படைகளைச் சமாளிக்க முடியாது. தோல்வியடைந்தால் அதை சாக்காகக் கொண்டு தோரமானா தன்னை விசாரணைக்குக் கொண்டு வந்து ஒழித்துவிடுவான். கொள்ளைக்காரர் களுக்கு இடங் கொடுத்த குற்றத்திற்காக விசாரித்து தோரமானா தன்னையழித்தால் ஐனங்கள் அதை நியாயம் என்றே நினைப்பார்கள். ‘ஒரு பெண்ணுக்காகத் தேசத் துரோகியான அஜித் சந்திரன் போன இடத்தில் கொள்ளைக்காரனாகவும் மாறிவிட்டான்’ என்று சரித்திரத்திலிருந்து அழிக்க முடியாத பழியைத் தன்மீது சுமத்திலிடுவார்கள். தோரமானாவின் ஓர் உத்தரவு தன்னை அதோகதியான நிலைக்குக் கொண்டு வரப்போவதை அஜித் சந்திரன் புரிந்து கொண்டான். காமினிக்கும் அது பளிச்சென்று விளங்கத்தான் செய்தது.

ஆகவே காமினி கேட்டாள்: “கொள்ளைக்காரச் சௌன்னியத்தை ஒழுங்கில் வைக்க அங்குள்ள படைப் பிரிவிலிருந்து ஒரு பகுதியை உபாத்தியாயர் மூலஸ்தானபுரத்துக்கு அழைத்துப் போகலாமல்லவா?” என்று.

தோரமானாவின் அடுத்த வார்த்தைகள் அந்த நம்பிக்கையையும் உடைத்தெறிந்தன. “அதெப்படி முடியும் காமினி? நான் சற்றுமுன் சொன்னதை மறந்துவிட்டாயா? இங்கிருக்கும் படைப் பிரிவுகள் அத்தனையும் எனக்குத் தேவையாயிருக்குமே, உபாத்தியாயரைப் போன்ற உபசேனாதிபதிக்குச்

சௌன்னியத்தில் கட்டுப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவது ஒரு பிரமாதமல்ல. தவிர, உபாத்தியாயருக்கிருக்கும் பத்து மெங்காவலர்கள் அவர்களுக்காக உயிரையும் விடத் தயாராகவிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் கொள்ளைக்காரர்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்தால் போகிறது” என்று தோரமானா மேஜும் தர்க்கத்தில் இறங்க இஷ்டமில்லாமல், “உபாத்தியாயரே! நீங்கள் மூலஸ்தானபுரம் போய் அங்குள்ள படைகளின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் உத்தரவுப்படி நடக்கும்படி பல்தேவுக்கு ஒன்றை எழுதி அனுப்பிவிடுகிறேன். மூலஸ்தானபுர நிலைமை சரிப்பட்டவுடன் அங்கிருந்து புருஷபூரம் சென்று மலைவாசலைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். வெகுசீக்கிரம் அவ்விடத்தில் எதிரிகள் நடவடிக்கை தொடங்குவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்” என விடுவிடுவென்று உத்தரவிட்டான்.

இந்த உத்தரவைக் கேட்ட அஜித் சந்திரன் முகத்தில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றவில்லை. அதற்குப் பதில் ஆழந்த சிந்தனையே தெரிந்தது. அதே சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த காவலன், “குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து செய்தி கொண்டு வந்த தூதனைக் காணவில்லை மகராஜ்” என்றான்.

“காணவில்லையா?” என்றான் தோரமானா.

“ஆம் மகராஜ்! தூதர்கள் தங்கும் மாளிகையில்தான் அவனை இருத்தினோம். இப்பொழுது பார்த்தால் அறை காலியாகக் கிடக்கிறது.”

“தூதன் பெயர் என்ன?” என்று தோரமானா கடுமையாகக் கேட்டான்.

“ராகுலன்” என்று பதில் சொன்னான் உபாத்தியாயன்.

“ராகுலன்!”

பிரமித்துப் போனான் தோரமானா.

“அடிலன் மாப்பிள்ளையாக வரவேண்டியவன்” என்றான் அஜித் சந்திரன், தொடர்ந்து.

“இத்தனை நேரம் என்னிடம் அதை ஏன் சொல்ல வில்லை?” என்று தோரமானா வினவினான்.

“சந்தர்ப்பமில்லை. தாங்கள் மேன்மேலும் உத்தரவிட்டுக் கொண்டிருந்தீர்கள். என் மூனை ஒரே குழப்பமாயிருந்தது” என்று உபாத்தியாயன் பதில் சொன்னான்.

குழப்பம் என்பது உபாத்தியாயனுக்கு எந்த சமயத்திலும் கிடையாது என்பதை நன்றாக அறிந்திருந்த காமினி, “என் அறையிலிருந்த சமயத்தில் என்னிடம் கூடச் சொல்ல வில்லையே?” என்று கேட்டான்.

“அப்பொழுது நிச்சயமில்லை. அவனைப் பார்த்தபோது எங்கோ பார்த்த ஞாபகமாயிருந்தது. ஒருமுறை இரவில் பார்த்ததுதானே” என்று உபாத்தியாயன் சமாதானம் சொன்னான்.

அந்த சமாதானத்தை காமினியும் நம்பவில்லை; தோரமானாவும் நம்பவில்லை. உபாத்தியாயன் ஒருமுறை யாரையாவது பார்த்தால் அப்புறம் ஆயுளில் அவர்களை மறக்க மாட்டான் என்பது அவ்விருவருக்கும் தெரியும். ஆகவே, ஒரு கணம் ஏதோ யோசித்த தோரமானா, “சரி! ராகுலனைக் கைது செய்ய உத்தரவு அனுப்புங்கள், நீங்கள் மூலஸ்தான புரம் கிளம்பலாம்” என்று முடிவாகச் சொன்னான்.

‘யமலோகத்துக்குக் கிளம்பலாம்’ என்று சொல்வது போலிருந்தது உபாத்தியாயனுக்கு.

30. விவசாயி வீட்டு விருந்தினர்

சாம்ராஜ்ய சிருஷ்டியென்பது சாதாரண காரியமல்ல! அசாதாரண புருஷர்கள்தான் சரித்திரத்தில் அந்தக் காரியத் தைச் சாதித்திருக்கிறார்கள். வெகு தூரத்திலிருந்து வந்து இன்னொரு நாட்டில் சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பதென்றால் அதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. படையெடுத்து வந்த சைன்னியம், யுத்தத்துக்குப் பின் சளைத்த வீரர்கள் மீண்டும் சொந்த ஊர் திரும்ப இஷ்டப்படுவார்கள். அடிமைப்பட்ட மக்கள் எந்தக் காரியத்திலும் ஒத்துழைக்காமல் தொல்லை கொடுப்பார்கள். சொந்த வீரர்களைக் கண்டிப்பாலும், அடிமைப்பட்ட மக்களை அன்பினாலும் அடக்கியாளக் கூடிய திறமை வாய்ந்த தலைவனே சாம்ராஜ்யத்தைத் திடமாக ஸ்தாபிக்கிறான். சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பவன் ஸ்தல மக்களின் ஒத்துழைப்பை எவ்வளவு தூரம் பெறுகிறான் என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது சாம்ராஜ்யத்தின் ஆயுட்காலம்! அடிமைப்பட்ட மக்களின் ஆகரவைப் பெறாத சாம்ராஜ்யாதிபதி எரிமலையின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்ப வனுக்குச் சமானம்! எந்த நிமிஷத்திலும் எரிமலை வெடித்து அவனை உருத்தெரியாமல் அழித்துவிடலாம். நல்ல கட்டுப் பாடுள்ள சைன்னியத்துடன் படையெடுத்து வரும் வீரனுக்கே இவ்வளவு தொல்லைகளும் ஆபத்தும் இருக்கின்றன வென்றால் கட்டுப்பாடு சிறிதுமில்லாதவர்களும் வெறி பிடித்தவர்களுமான ஹமணர்களைத் திரட்டி பாரத நாட்டில் சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்க முற்பட்ட தோரமானாவின் நிலைமையைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்! உள்ள ஆபத்தைத் தோரமானா நன்றாக அறிந்திருந்தான்.

தீர்க்கதரிசனமும் மிகக் கூர்மையான புத்தியும் நிறைந்த தோரமானா இந்த ஆபத்தைத் தனிக்க இரண்டு வழிகளைக் கையாண்டான். முதன் முதலாக ஹமனர் சைன்னியத்தில் ஹிந்துக்களையும் சேர்த்துக் கொண்டான். வெற்றி கொண்ட பிராந்தியங்களிலும் இந்து முறைப்படி விசாரணைகள் நடத்தி, பின்பே குற்றம் செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை விதித்தான். தன் ஆஹிக்கத்திற்குள்ளிருந்த மக்களுக்கு வெறி யர்களால் ஆபத்தில்லை என்ற ஒரு நிம்மதியை ஏற்படுத்தி னான். ஓரேயடியாகப் பாரத நாட்டின் மேல் பாய சில ராஜ்யங்களை வெற்றி கொள்வதும் வெற்றி கொண்ட பிராந்தியங்களைத் திடப்படுத்துவதும் பிறகு மேற்கொண்டு விஸ்தரிப்பதுமாகச் சிறிது சிறிதாக ஹமன சாம்ராஜ்யத்தை இந்துஸ்தானத்தில் பரப்பினான். ஹமனர்கள் சாம்ராஜ்ய சிருஷ்டியைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கும்போது ஆசிரியர் வின்ஸன்ட் ஸ்மித், தோரமானா, ஹமனர்களின் வழிகளை விட்டு ஹிந்து மன்னர்களைப் போல் நடந்துகொண்டான்; மகாராஜா என்ற பெயரையும் தூட்டிக்கொண்டான் என்று கூறுகிறார். ஸ்தல மக்களையும் ஹமனர்களையும் சமரசப் படுத்திக்கொண்டு போனதால் தோரமானா ஹமனர்கள் சொப்பனத்தில்கூட நினைக்க முடியாத அவ்வளவு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தைப் பாரத நாட்டில் ஸ்தாபித்தான்.

தோரமானாவின் இந்த சமரச மனப்பான்மையால் ஹமன சாம்ராஜ்யம் ஸ்திரப்பட்டும் திடப்பட்டும் வருவதை அஜித் சந்திரன் கவனித்தான். தோரமானாவின் சாமரத்தியத் தோடு ஆனந்தகேவியின் தூழ்ச்சியால் குப்த ராஜ்யத்திற் குள்ளே ஏற்பட்ட பிளவும் ஹமன சாம்ராஜ்யத்தின் விஸ்தரிப்புக்கு நல்ல ஆதாரமாயிருந்து வருவதும் அஜித் சந்திரனுக்கு வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது. இத்தகைய ராஜ்ய அலைகள் தன் வாழ்க்கையில் அடிக்கடி விளைவித்து வரும் தொல்லையும் அஜித் சந்திரன் மனத்தில் தீவிரமாக

எழுந்து நின்றது. ஆகவே தோரமானாவின் கட்டளைப்படி தன் மெய்க்காவலாளருடன் மூலஸ்தானபுரத்தை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்த மூன்று நாட்களும் உபாத்தியாயன் யாருடனும் பேசாமல் ஆழந்த யோசனையுடனேயே குதிரை மீது அமர்ந்து சென்றான்.

உபாத்தியாயனைத் தவிர வேறொரு மனிதனாயிருந்தால் மூலஸ்தானபுரத்தை நோக்கிச் செல்லாமல் வேறெந்த மார்க்கத்திலாவது தப்பியோடியிருப்பான். எப்பேர்ப்பட்ட அபாயம் வந்தாலும் நிதானத்தை இழக்காத உபாத்தியாயன் மனம் எங்கு ஓடலாம் என்பதில் லயிக்கவில்லை! வரப் போகும் ஆபத்தை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்பதைப் பற்றியே எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த எண்ணங்களுடன் சித்ராவைப் பற்றிய நினைப்பும் கலந்துகொண்டது! தன் யோசனைப்படி தோரமானாவின் இருப்பிடம் வந்து காமினியுடன் தங்க வேண்டியவள் என் தப்பி ஓடிவிட்டாள்? தப்பித்தான் ஓடினாளா அல்லது வேறு யாரிடமாவது சிக்கிக் கொண்டாளா? எந்தத் திக்கிலும் தப்ப மார்க்கமில்லையே! சைன்னியத்தில் யாரிடம் சிக்கினாலும் காமினி உத்தரவுப்படி அவள் நீலதுர்க்கம் கொண்டுவரப்பட்டிருப்பாளே. ஆகவே அவள் யாரிடமும் அகப்படவில்லை; எங்கோ தப்பியோடி மறைந்து வசிக்கிறாள்; தப்பியோடினாள் என்றால் தன்னிடம் வர அவருக்கு இஷ்டமில்லையோ? அப்படி யானால் மூலஸ்தானபுரத்தில் அந்த அறையில் அந்த இரவில் நடந்ததெல்லாம் வெறும் நாடகமா? இப்படியெல்லாம் உபாத்தியாயன் நினைத்துப் பார்த்தான். இதைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க உபாத்தியாயன் மனத்தில் துன்ப புயல் வீச ஆரம்பித்தது. அதை இயற்கையும் உணர்ந்து கொண்டுதானிருக்க வேண்டும். வானம் கறுத்தது. இமின்னல் குழுறலாக வையகம் அதிர்ந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பெரிது பெரிதாக விழுந்த தூறலும் சூழற்றியடித்து

காற்றும், புயலும் மழையும் கலந்து வீசப்போவதைச் சுட்டிக் காட்டின.

அஜித் சந்திரன் ஒருமுறை ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். அதைக் கவனித்த மெய்க்காவலர் தலைவனான முகுந்தன், “நல்ல மழையோடு புயலும் கலக்கும் போலிருக் கிறது மகராஜ்!” என்றான். ‘ஆம்’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த உபாத்தியாயன், “ரஸ்தாவுக்கருகில் தங்க ஏதாவது இடம் இருக்கிறதா?” என்று விசாரித்தான்.

“கூப்பிடு தூரத்தில் ஒரு கிராமமிருக்கிறது” என்றான் முகுந்தன்.

“சரி, அங்கேயே போய் இரவைக் கழிப்போம்” என்று கூறிய உபாத்தியாயன், முகுந்தன் காட்டிய குறுக்குப் பாதை வழியாகக் குதிரையை நடத்தினான். இதர் வீரர்களும் பின் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் கிராமத்தை அடைவதற்கும் மழை தீவிரமாகப் பிடித்துக் கொள்வதற்கும் சரியாயிருந்தது. முதலில் இருந்த வீட்டையடைந்ததும் உபாத்தியாயன் கதவைத் தட்டினான். ஒரு கிழவி வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

“அம்மா! நானும் எனது வீரர்களும் மழையில் சிக்கிக் கொண்டோம். இரவு தங்க இடம் கொடுத்தால் மிகவும் புண்ணியமாயிருக்கும்” என்று அஜித் சந்திரன் தாழ்மையாகக் கேட்டான்.

கிழவி அஜித் சந்திரனையும் அவன் பின்னால் நின்ற வீரர்களையும் கவனித்தபின், “ஐயா! நாங்கள் ஏழை விவசாயிகள். உங்களைப் போன்ற பெரிய மனிதர்களை உபசாரிக்க எங்களுக்கு வசதி இல்லை. உங்கள் குதிரைகளைக் கூட்டி இந்த வீட்டில் இடம் கிடையாது. தவிர என் கணவரும் ஊரிலில்லை” என்றாள்.

“அம்மா! நீங்களோ வயதானவர்கள். கணவரில்லா விட்டால் என்ன? நாங்கள் ஏற்கெனவே களைத்திருக்

கிறோம். என் வீரர்கள் குதிரைகளுடன் அதோ உங்கள் வீட்டுக் கொல்லலையில் தெரியும் மாட்டுக் கொட்டிலில் இரவைக் கழிப்பார்கள். எனக்கு உள் கூடத்தில் தங்க அனுமதி கொடுத்தால் போதும்... தயவு செய்யவும்” என்று அஜித் சந்திரன் மன்றாடினான்.

மிகுந்த வற்புறுத்தலினாலும் அனுமதி மறுப்பதால் லாபமில்லை என்ற காரணத்தாலும் அந்த ஸ்திரீ ஒருவாறு சம்மதிக்கவே அடுத்த சில நிமிஷங்கள் அஜித் சந்திரன் அந்தச் சிறு வீட்டின் கூடத்தில் தன் துணிமணிகளைப் பிழிந்து உலர்த்தினான். வீட்டுச் சொந்தக்காரி வேலைக்காரி மூலம் கொடுத்தனுப்பிய விவசாயியின் கிழிந்த உடைகளை அணிந்துகொண்டு சட்டியில் தனைல் கொண்டுவரச் சொல்லி மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கால்களையும், கைகளையும் நெருப்பில் காய்ச்சி, தேகத்தைச் சிறிது உங்ணப்படுத்திக் கொண்டான். அடுத்த சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் வீட்டு எஜமானி வேலைக்காரியை வைத்துக்கொண்டு அன்னம் பரிமாறினாள்.

சாப்பிட்டு அவன் கையை அலம்பிக் கொண்டிருக்கும் போது வாயிற்கதவை யாரோ தடத்தவென்று தட்டும் சப்தம் கேட்டது. “சீக்கிரம் கதவைத் திற; இல்லாவிட்டால் கதவை உடைத்து விடுவேன்” என்று இரைந்தது ஓர் அதிகாரமான குரல். அந்தக் குரல் எங்கேயோ கேட்ட மாதிரி இருந்தது உபாத்தியாயனுக்கு. அந்த அதட்டலைக் கேட்டுத் திகில் பிடித்து நின்ற வீட்டு எஜமானியையும் வேலைக்காரியை யும் பார்த்த உபாத்தியாயன், “நான் இருக்கும் வரையில் உங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் நேரிடாது” என்று உறுதி கூறி, “அம்மா! நீங்கள் போய்க் கதவைத் திறவுங்கள்” என்றான் அதேசமயத்தில் வேலைக்காரியையும் பார்த்து, “நீ பின்புற மாகச் சென்று மாட்டுத் தொழுவத்திலிருக்கும் என் வீரர்

களை வாயிற்பக்கம் வந்து தயாராயிருக்கச் சொல். என் குரலைக் கேட்டதும் உள்ளே நுழைய வேண்டுமென்று “உத்தரவிடு” என்று உத்தரவிட்டான். இரண்டு ஸ்திரீகளும் அவன் உத்தரவுகளை நிறைவேற்ற சென்றபின் உபாத்தி யாயன், மஞ்சத்தைக் கூடத்தின் கோடியில் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். கோடியிலிருந்த விளக்கைக் கூடத்தின் நடுவில் வைத்துவிட்டுப் பிறகு மீண்டும் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் வெளிச்சம் மிக மங்கலாயிருந்தது.

வீட்டு எஜமானியான கிழவி கதவைத் திறந்ததும் ஒருவன் மிக ஆர்ப்பாட்டமாக உள்ளே நுழைந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமுமில்லாமல் அமைதியாக நுழைந்தான் இன்னொரு வாலிபன். விளக்கு வெளிச்சத்தில் இருவரையும் கவனித்த உபாத்தியாயன் அசந்தே போனான். ஏனென்றால் முதலில் வந்தவன் ராகுலன்; பின்னால் வந்தவன் சித்ராதேவியின் தம்பி!

இருவரையும் உள்ளே விட்ட கிழவி கதவைத் தாழ்ப்பாள் போடாமல் சம்மா சாத்திவிட்டு உள்ளே வந்தாள். அதற்குள் கூடத்தின் கோடியில் யாரோ இருப்பதைப் பார்த்த ராகுலன், “யார் அவன்?” என்று கிழவியை அதட்டினான்.

“அம்மா! அவர்கள் உடையைக் களைந்து வேறு உடை அணியட்டும். நீ போய்ப் பாலைக் கொண்டு வா” என்று சொல்லிவிட்டு, “ஐயா! இந்த வீட்டில் நானும் என் தாயாரும் தான் இருக்கிறோம்; எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. எழுந்து தங்களை உபசரிக்கக்கூட முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறேன்” என்றான் உபாத்தியாயன் குரலை நன்றாக மாற்றிக் கொண்டு. அவன்மேல் விளக்கு வெளிச்சம் சரியாகப் படாத்தாலும் அவன் அணிந்திருந்தது விவசாயியின் கிழிந்த உடையானபடியாலும் ராகுலனுக்கோ சித்ராவின்

தம்பிக்கோ உட்கார்ந்திருப்பவன் யார் என்று சரியாகத் தெரியவில்லை. இத்தகைய நிலையில் வேறு உடையனிந்து கிழவி கொண்டுவந்த பாலை அருந்திய அவ்விருவரும் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்ததும், “பாழும் மழை வந்து கதையைப் பாத்தியில் நிறுத்தி விட்டதே. அந்த உபாத்தியாயன் கண்ணில் நான் எப்படி மன்னை நன்றாய்த் தூவினேன் என்பதை விளக்கமாகச் சொல்கிறேன் கேள்” என்று ராகுலன் ஆரம்பித்தான்.

உபாத்தியாயன் புருவங்கள் ஒரு விநாடி நெற்றியில் உயர்ந்து நின்றன. ராகுலன் சொல்ல ஆரம்பித்த கதையைச் சித்ராதேவியின் தம்பியையிட மிகக் கவனமாக உபாத்தி யாயன் கேட்கலானான்.

31. ராகுலன் கதை

பெரிய மனிதர்கள் எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய காரியத்தைக் காதித்தாலும், அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காமல் அடக்கமாகவே இருப்பார்கள். அவர்கள் சாதித்த காரியத்தைப் பற்றி வேறு யாராவது பேச முற்பட்டாலும், அந்தப் பேச்சில் கலந்துகொள்ள வெட்கப்படுவார்கள். ஏனென்றால் பெரிய காரியங்களைச் சாதிப்பது அவர்களுக்கு சர்வ சாதாரணம். சின்ன மனிதர்களின் நிலைமை வேறு. சாதாரண காரியங்களைச் சாதிப்பது அவர்களுக்குப் பிரம்மப் பிரயத்தனமாகையால், தாங்கள் எதைச் செய்தாலும் அதைப் பிரமாதமாக நினைக்கிறார்கள். இதனால் தலைக்கிறுக்கேறி அவர்கள் மனோநிலை புரண்டு விடுவதால் சந்தர்ப்பா சந்தர்ப்பமில் வாமல் தாங்கள் செய்த காரியங்களைப் பற்றிப் பெருமை அடித்துக் கேட்பவர்களுக்கு எரிச்சலை உண்டுபண்ணுவதோடு தங்களையும் பெரிய சங்கடத்தில் மாட்டி வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அல்பமான ராகுலன் மட்டும் இந்த விதிக்கு எப்படி விலக்காயிருக்க முடியும்? ஆகவே, மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டு தன் கதையை பலத்த பூர்வ பீடிகையுடன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“இந்த ராகுலனை ரொம்ப சாதாரணமானவன் என்று நினைத்த தோரமானாவின் வீரர்கள், நான் குப்த ராஜ்யத்தூதனென்று அறிந்ததும் நடுநடுங்கிப் போனார்கள். ஆகவே, மிகுந்த பயக்கத்தியுடன் என்னை நீலதூர்க்கம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள்...” என்று ஆரம்பித்த ராகுலனைச் சித்ராவின் தம்பி இடையறித்து, “உங்கள் கதையை ஊருக்குப் போன பின் பேசிக்கொள்ளலாமே” என்று எச்சரித்தான்.

ஆனால், ராகுலனை நிறுத்த அவனால் முடியவில்லை. “மூலஸ்தானபூரம் போகும் வரையில் என்னால் சும்மா யிருக்க முடியுமா?” என்று அவன் சொன்னதும் சித்ராவின் தம்பியின் முகத்தில் கோபம் துடித்தெழுந்தது. “நாம் போகு மிடத்தைப் பற்றி இப்பொழுது எதற்காகப் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டும்? நாம் தனிமையில் இல்லை என்பதைக் கவனித்தீர்களா?” என்று கேட்டான்.

ராகுலன் பதிலுக்குச் சிரித்தான். “தோரமானாவின் உப சேனாதிபதி அஜித் சந்திரனுக்கே பயப்படாத ராகுலன் கேவலம் இந்த விவசாயி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டா பயப்படப் போகிறான்? நான் சொல்லும் விஷயங்களைக் கேட்டு இவன் என்ன செய்ய முடியும்? ஏதாவது வாலை ஆட்டினால் இதோ இருக்கவே இருக்கிறது?” என்று பக்கத்தில் மஞ்சத்தில் கழற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த கத்தியைக் காட்டினான்.

ராகுலன் பேச்சு சித்ராவின் தம்பிக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லை. ராகுலனை அடக்குவது சாத்தியமில்லை யென்ற காரணத்தால், ‘எதை வேண்டுமானாலும் உளற்றும்’ என்று பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

ராகுலன் மேற்கொண்டு சொன்னான்: “நீலதூர்க்கத்தில் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியாக ஒரு பெண். அவளை நான் சந்தித்துப் பேசினேன். அந்த சமயத்தில்தான் உபாத்தியாயன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன் சும்மாயிருக்கக் கூடாதா? அந்தப் பெண்ணின் பழைய கதையையெல்லாம் கிளரினான். அவன் அவள் வாயைக் கிண்டியது எனக்கு நல்லதாகப் போயிற்று. அந்தப் பெண் னினின் பெயர் காமினி என்பதையும், அவள் உன் தகப்ப னாரிடம் தீரா விரோதம் கொண்டவள் என்பதையும் அறிந்தேன். அடிலனிடம் விரோதம் கொண்டவள். நான்

அடிலன் மாப்பிள்ளையாக வரப்போகிறவன் என்பதை அறிந்தால் என்ன செய்வாள்? அதிலி கிருகத்திலேயே என் மென்னியைத் திருக ஏற்பாடு செய்திருக்கமாட்டாளா? ஆகவே அவள் உத்தரவுப்படி என்னை அதிலி கிருகத்தில் வீரர்கள் விட்டுப்போனதும் நான் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கம்பி நீட்டினேன். குதிரையை அவிழ்க்கப் போனால் தெரிந்துவிடுமேயென்று கால்நடையாகவே சவாரி விட்டேன்..."

சித்ராவின் தம்பி சற்று குறுக்கே பாய்ந்து, "அப்படி யானால் இப்பொழுது நீங்கள் ஏறி வந்திருக்கும் குதிரை ஏது?" என்று கேட்டான்.

"அதைப் பற்றிப் பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் நீல துர்க்கத்தின் விவரங்களைக் கேள். அந்தக் காமினியின் அறையில் வெகு நேரம் இருந்தேன். ஏனென்றால் காமினி தன் கதையை விவரமாகச் சொன்னாள். அத்தனை நேரமும் அந்த உபாத்தியாயனுக்கு என்னை அடையாளம் புரிந்து கொள்ள முடிந்ததா? ஒருக்காலுமில்லை! நான் வெகு சாமர்த்தியமாகத் தலையைக் குனிந்துகொண்டே நின்றேன். அந்த உபாத்தியாயனாவது யாரோ குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து வந்திருக்கிறானே என்று என்னை ஏற்றுத்துப் பார்த்தானா? அதுவும் கிடையாது. ஏதோ மகா மேதாவிபோல் அலட்சிய மாக உட்கார்ந்திருந்தான். சுத்த முட்டாள். ஆனால், ஒரு மனிதன் முட்டாள்தனம் இன்னொரு மனிதனுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயன்படுகிறது? அவன் என்னைப் பாராததால் நான் நீலதுர்க்கத்திலிருந்து தப்ப முடிந்தது. அவன் அவனைப் பேச வைத்ததால், பழைய விவரங்களையும் நான் நீலதுர்க்கத் திலிருந்தால் யார் கையில் சிக்கியிருப்பேன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. நான் கல்யாணப் பெண் மாதிரி தலைகுனிந்து உபாத்தியாயனை ஓரக்கண்ணால் மட்டும்

கவனித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவன் முகத்தை நான் பார்க்க முடிந்ததே தவிர அவன் என்னைப் பார்க்க முடிய வில்லை. எப்படி?"

இதற்கு சித்ராவின் தம்பி உடனே பதில் சொன்னான்: "உபாத்தியாயர் கண்களிலிருந்து எதுவும் தப்பாது. நீங்கள் தப்பிவிட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம்; இந்த விவரங்களைப் பேச இப்பொழுது அவசரமில்லை. நாம் வீடு போனதும் சித்ராவிடமே நீங்கள் இதையெல்லாம் சொல்ல வாம்" என்றான்.

"உனக்கு ஒரு தடவை, சித்ராவுக்கு ஒரு தடவை இரண்டு தடவைகள் சொல்கிறேனே. இதைச் சொல்ல எனக்கு அலுக்குமா?" என்றான் ராகுலன்.

"உங்களுக்கு அலுக்காது."

"இப்பொழுது உனக்கு அலுப்பாயிருக்கிறதா? என்ன சுவாரஸ்யமான விஷயங்களைச் சொல்கிறேன்..."

இந்த சமயத்தில் உபாத்தியாயனும் மௌனத்தை விட்டு, "ரொம்ப சுவாரஸ்யமான விஷயங்கள்" என்று சம்பாஷணையில் கலந்து கொண்டான்.

ராகுலனும், சித்ராவின் தம்பியும் உபாத்தியாயனிருந்து திக்கில் கண்களைச் செலுத்தினார்கள். உபாத்தியாயன் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. 'இதில் இந்த விவசாயிக்கு என்ன சிரத்தையிருக்க முடியும்!' என்று சித்ராவின் தம்பி நினைத்தான். உபாத்தியாயனுடைய அடுத்த வார்த்தைகள் ராகுலன் உற்சாகத்தைப் பெரிதும் தூண்டிவிட்டன. "மன்னிக்கை வேண்டும். ஏதோ தெரியாமல் பேசிவிட்டேன். ஆனால் தோரமானாவின் உபசேனாதிபதியின் கண்கள் மிகக் கூர்மையானவை என்பது பிரசித்தம். அவர் முன்பா நீங்கள் வெகுநேரம் நின்றுவிட்டு அவர் உங்களை அடையாளம் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றால் அது மிகவு

ஆச்சரியம். அந்த ஆச்சரியம் தாங்காமல்தான் நான் சம்பாஷணையில் என்னையும் அறியாமல் புகுந்துவிட்டேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“விவசாயியாயிருந்தாலும் உனக்கு இருக்கும் அறிவு அநேகம்பேருக்குக் கிடையாது. எப்பேர்ப்பட்ட சங்கடத்தை என்ன சாமர்த்தியமாகச் சமாளித்திருக்கிறேன். பார்த்தாயா?” என்றான் ராகுலன்.

“கேட்பானேன், நீங்கள் செய்திருக்கிற காரியம் சாமானியமானதா? நான் மட்டும் உங்களை நேரில் பார்க்க வில்லை என்றால் இந்த விவரங்களை நம்பக்கூட மாட்டேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“என்னைப் பார்த்தபின் நம்பிக்கை வருகிறதா!” என்று ராகுலன் குதூகலத்துடன் கேட்டான்.

“உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தபின் சந்தேகத்துக்கு இடமேது?” என்றான் உபாத்தியாயன்.

ராகுலன் நிதானம் தப்பிவிட்டான். “நேருக்கு நேர் நின்று உபாத்தியாயன் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுக் கிளம்பியதற்கே ஆச்சரியப்படுகிறாய். உபாத்தியாயன் உயிர் என் கையிலிருக்கிறது என்று தெரிந்தால் இன்னும் எவ்வளவு ஆச்சரியப்படுவாய்?”

“உபாத்தியாயன் உயிர் உங்கள் கையிலிருக்கிறதா?” என்று குரலில் மிகுந்த ஆச்சரியத்தைக் காட்டினான் அஜித் சந்திரன்.

இந்த சம்பாஷணையை அறவே ரசிக்காத சித்ராவின் தமிழி தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டான். ராகுலன் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “பார்த்தாயா! விஷயத்தைக் கேட்ட போதே வாயைப் பிளக்கிறாய். உபாத்தியாயன் உயிர் என் கையில் எப்படிச் சிக்கியிருக்கிறது என்பதை முழுவதும்

கேள்” என்று சொல்லிவிட்டு, சித்ராவின் தமிழிடம் திரும்பி, “நீயும் கேள். ஏனென்றால் பாதசாரியாகப் புறப்பட்ட எனக்குக் குதிரை கிடைத்ததற்கும், உபாத்தியாயன் உயிர் என் கையிலிருப்பதற்கும் அதிக சம்பந்தமுண்டு” என்றான்.

ராகுலனைப் பார்த்த சித்ராவின் தமிழின் கண்களில் எச்சரிக்கை பூரணமாயிருந்தது. ஆனால் ராகுலன் அதைச் சட்டை செய்யாமல் பேச ஆரம்பித்தான்:

“நான் நீலதூர்க்கம் கோட்டையை விட்டுச் சிறிது தூரந் தான் வந்திருப்பேன். சாலையில் எதிரே குதிரையில் வந்த ஒரு வீரன் என்னைப் பார்த்ததும் குதிரையை சட்டென்று நிறுத்தினான். சற்று நேரம் என் உடையைக் கூர்ந்து கவனித் தான். குப்த வீரர்கள் உடையாயிருக்கவே, ‘நீ யார்?’ என்று என்னைக் கேட்டான். அவன் உடையிலிருந்து அவன் குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து வந்திருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். உடனே அவனை என் வலையில் இழுக்க எண்ணிக் குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து ரகசியமாக நான் தூது வந்திருக்கும் விஷயத்தைச் சொன்னேன். ஆனால், அனுப்பியது யார் என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. அந்த வீரன், தானும் ஒரு தூதனென்றும், தான் உபாத்தியாயனுக்கு ஓலை கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். நான் உபாத்தியாயன் ஊரிலில்லையென்றும், வர இரண்டு நாட்கள் ஆகுமென்றும் சொல்லி அவனை மெள்ளப் பக்கத்துச் சாலைக்காக அழைத்துச் சென்றேன். அவன் எனக்கு முதுகைக் காட்டிக் குதிரையின் சேணங்களை அவிழக்கையில் உடைவாளால் ஒரே குத்தாகக் குத்தி வீழ்த்தி அவனிட மிருந்த ஓலையை எடுத்துப் படித்தேன். உபாத்தியாயன் ஸ்கந்தகுப்தனின் உளவாளியென்பதை அறிந்து கொண்டதும் அந்தக் குப்த வீரனின் குதிரையில் ஏறி ஓடினேன். வழியில்தான் உன்னைச் சந்தித்தேன். அந்த ஓலை இதோ

என் பையிலிருக்கிறது. தோரமானாவிடம் சேர்ப்பித்தால் உபாத்தியாயன் கதி என்னவாகும்?" என்றான் ராகுலன்.

சித்ராவின் தம்பி பேசவில்லை. உபாத்தியாயனே பேசினான். "நீங்கள் செய்திருப்பது சாமானிய காரியமல்ல" என்றான்.

"நீ நல்ல புத்திசாலி!" என்று பதிலுக்குச் சிலாகித்தான் ராகுலன்.

"அதனால்தான் வருந்துகிறேன்."

"வருத்தம் எதற்கு?"

"இவ்வளவு காரியங்களைச் செய்த உங்களுக்கு ஒரு பழமொழி ஞாபகமில்லையே என்பதால்தான்."

"என்ன பழமொழி?"

"பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேச; இரவில் அதுவும் பேசாதே' என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள்."

"அதற்கென்ன இப்பொழுது?"

"பெரிய காரியங்களையெல்லாம் சாதித்துவிட்டு இந்தச் சின்ன உண்மையை அறியாமல் வீண் பெருமையடித்துக் கொள்வதற்காக அத்தனைக் காரியங்களையும் பயனற்றுப் போகும்படி செய்துவிட்டாயே ராகுலா?" என்றான் உபாத்தியாயன் கடுமையான குரலில்.

விவசாயி திமிரென்று ஏகவசனத்தில் பேச ஆரம்பித்த தாலும் குரலின் கடுமையாலும் ராகுலன் திகிலுடன் மஞ்சத் திலிருந்து துள்ளியெழுந்து, "நீ யார்?" என்று வினவினான்.

உபாத்தியாயன் தான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து விளக்கு இருக்குமிடம் வந்து, "நீ இத்தனை நேரம் யாரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தாயோ அந்த முட்டாள் உபாத்தியாயன் நான்தான்" என்றான். உபாத்தி

யாயன் இதழ்களில் ஒரு புன்முறையில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

உபாத்தியாயனைக் கண்ட ராகுலன் கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டான். ஆசனத்திலிருந்து எழுந்த சித்ராவின் தம்பியின் முகத்திலும் சற்று திகில் தெரிந்தது. உபாத்தியாயன் ராகுல ணையும் சித்ராவின் தம்பியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். கடைசியாக ராகுலன் முகத்தில் அவன் கண்கள் நிலைத்ததும் இதழ்களிலிருந்த புன்முறையில் சற்று மறைந்தது. "குப்த தூதனைக் கொலை செய்து நீ திருடிய அந்த ஓலையை எடு" என்று உபாத்தியாயன் அதட்டினான்.

"எடுக்காவிட்டால் என்ன செய்து விடுவாய்? நீ ஒருவன், நாங்கள் இருவர் என்பதை கவனித்தாயா?" என்று அசட்டுத் தெரியத்துடன் கேட்டான் ராகுலன்.

பதிலுக்கு உபாத்தியாயன் லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டே, "முகுந்தா!" என்று கூப்பிட்டான். கதவு திறந்தது. உருவிய வாட்களுடன் முகுந்தனும் மற்ற மெய்க்காவலரும் உள்ளே நுழைந்தனர்.

32. தம்பியும் காதலனும்

உள்ளே நுழைந்த வீரர்களைக் கண்டதும் ராகுல னுடைய அசட்டுத் தைரியம் வந்த வேகத்தில் போய்விட்டது. அவன் உடம்பு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை ஒருமுறை நடுங்கி ஓய்ந்தது. உபாத்தியாயனிடம் சிகை பயின்ற சித்ராவின் தம்பியின் முகத்தில் மட்டும் எந்தப் பீதியுமில்லை. காரியம் தலைக்கு மின்சி விட்டது என்பதை அறிந்த சித்ரா வின் தம்பி ராகுலனை ஒருமுறை மிகுந்த ஏளனத்துடன் பார்த்தான். பிறகு மீண்டும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து சற்று லேசாகச் சிரிக்கவும் தொடங்கினான். உபாத்தியாயனிடத்தில் தன் கைவரிசை செல்லாதென்பதை உணர்ந்த ராகுலனுக்குச் சித்ராவின் தம்பியின் சிரிப்பு ஆத்திரமுட்டவே கோபத்தை யெல்லாம் அவன்மீது திருப்பி, “எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?” என்று எரிந்து விட்டுந்தான்.

சித்ராவின் தம்பி தன் ஹாஸ்ய ரஸத்தைச் சிறிது காட்டி னான். “நீங்கள் உங்கள் கதையை சித்ராவிடம் சொல்லச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது போல் தோன்றுகிறதே என்பதை நினைத்தேன். சிரிப்பு வந்துவிட்டது” என்றான்.

“சிரிக்கும் சமயமா இது?!” என்று ராகுலன் மீண்டும் அதட்டலான குரலில் கேட்டான்.

“சமயம் பார்த்தா நீங்கள் கதை சொன்னீர்கள்?” என்று கத்தினான் சித்ராவின் தம்பி.

இந்த சம்பாஷணை உபாத்தியாயனிடமிருந்து சிரிப்பை வரவழைத்தது. “ராகுலன் நல்ல சமயம் பார்த்துத்தான் கதையைச் சொன்னான். நீங்கள் வரும் வழியிலேயே கதை

முடிந்திருந்தால் நான் கதை கேட்கக் கொடுத்து வைத் திருப்பேனோ?” என்று கேட்டான் உபாத்தியாயன்.

“அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். இந்தக் கதையை நூறு தடவை சொன்னாலும் இவருக்கு அலுக்காது! வழியில் கதை முடிந்திருந்தாலும் உபாத்தி யாயர் கேட்பதற்காக இங்கு திரும்பவும் ஆரம்பித்திருக்கும்” என்றான் சித்ராவின் தம்பி. இதைச் சொல்லி முடித்ததும் உபாத்தியாயனும் சிஷ்யனும் பலமாகச் சிரித்தார்கள். அவர்களைக் கொளுத்தி விடுபவன் போல் மிக உக்கிரமாகப் பார்த்தான் ராகுலன்.

ஆனால் அவன் உக்கிரத்தை அவ்விருவரும் கவனிக்க வில்லை. சிரிப்பை நிறுத்தி மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டியது பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். “உன்னைச் சிறை செய்ய எனக்கு உத்தரவில்லை; அவசியமில்லை. ராகுலனைக் கைது செய்யும்படி தோரமானா உத்தரவிட டிருக்கிறார். ஆகையால் நீ செய்யப் போவது என்ன?” என்று உபாத்தியாயன் சித்ராதேவியின் தம்பியைக் கேட்டான்.

தம்பி பதில் சொல்வதற்குள் ராகுலன் முந்திக் கொண்டான். “டேய் அஜித்! தூதனைத் தோரமானா ஒருக்காலும் கைது செய்ய உத்தரவிட மாட்டான். அதுவும் ஹாலனார் களின் அடிமையான உன்னிடம் என்னைப் போன்ற கூர்ஜரப் பிரபுவைக் கைது செய்யும்படி சொல்வானா? நீ ஏதாவது அத்துமீறிச் செய்தால் மலைவாசலில் என்மாமனிடம் ஏற்கெனவே பெற்ற தண்டனையைத் திருப்பிக் கொடுக்க உத்தரவிடுவேன்” என்று மீண்டும் கூறினான் ராகுலன்.

உபாத்தியாயன் ராகுலனைக் கவனிக்காமலே, “இவன் மாப்பிள்ளையாவதற்கு முன்பே உன் தகப்பனாரிடம் மாமன் உறவு கொண்டாடுகிறானே, இது உனக்குச் சம்மதமா?” என்று சித்ராவின் தம்பியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

சித்ராவின் தம்பி, 'இந்த மாதிரி ஒரு மந்தியை அப்பா சித்ராவுக்குத் தேர்ந்தெடுத்தாரே' என்று மனத்துக்குள் நினைத்துக்கொண்டே ராகுலனை நோக்கித் திரும்பி, "சற்று நேரம் சும்மா இருக்க உங்களால் முடியாதா?" என்றான்.

தனக்கு மைத்துனனாகப் போகிறவன் எதிரியுடன் சேர்ந்து பேசுவதைப் பார்த்த ராகுலனுக்குக் கோபம் மிதமஞ்சவே, "நமது அடிமை பேசும்போது நாம் எப்படிச் சும்மாயிருக்க முடியும்?" என்று இன்னொரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

தன்னிடம் சிக்கிக் கொண்ட எலியிடம் பூனை விளையாடுவது போல் உபாத்தியாயன் ராகுலனிடம் விளையாடி னான் "முகுந்தா! எஜமான் கைகளைப் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டு, பிறகு அவர் சட்டைப் பையில் ஜாக்கிரதையாக வைத் திருக்கும் குப்த ராஜ்ய செய்தியைப் பிடிக்கு" என்று ஏனென்ம் கலந்த குரலுடன் உத்தரவிட்டான். இந்த உத்தரவால் கோப வெறி கொண்ட ராகுலன் உபாத்தியாயன் மேல் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய எத்தனித்தான். அவன் ஓர் அடி எடுத்து வைக்குமுன்பே முகுந்தன் அவன் கைகளைப் பின்னால் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டான். மற்றொரு வீரன் அவன் சட்டைப் பையைப் பலவந்தமாகக் கிழித்து மார்புக்கு அருகிலிருந்த செய்திச் சுருளை எடுத்து உபாத்தியாயனிடம் கொடுத்தான். "முகுந்தா! எஜமானை இன்றிரவு மாட்டுத் தொழுவத்தில் ஜாக்கிரதையாக உறங்கச் செய்து காலையில் என்னிடம் கொண்டுவா" என்று அஜித் சந்திரன் உத்தர விட்டதும் வீரர்கள் ராகுலனை இழுத்துச் சென்றார்கள். சித்ராவின் தம்பியும் அவர்களைத் தொடர ஆரம்பித்தான்.

"நீ இங்கேயே என்னுடன் படுத்துக்கொள்ளலாம். தவிர உன்னுடன் பேசுவேண்டிய செய்தியும் கொஞ்சமிருக்கிறது" என்று கூறிய உபாத்தியாயன் சித்ராவின் தம்பியை மஞ்சத் தில் உட்காரும்படி சைகை செய்து தானும் அவனுக்கெதிரில்

ஒரு ஆசனத்தை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். பிறகு ராகுலனிடமிருந்த குப்த ராஜ்யச் செய்தியைப் பிரித்து விளக்கருகில் நீட்டிப் படித்தான். அதில் ஸ்கந்தகுப்தன் கஷ்ணித்து வரும் தன் தேக ஸ்திதியைப் பற்றியும் ஆனந்த தேவி, பூரகுப்தன் இவர்கள் துழச்சியைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தான். அடிலனை உபயோகித்து தான் ஹனௌர்களைப் பிளக்கச் செய்து வரும் முயற்சியைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித் திருந்தோடு, சீக்கிரத்தில் அடிலன் தலைமையில் குப்த ராஜ்யப் படைகள் மூலஸ்தானபுரத்தைத் தாக்குமென்று கடிதத்தில் கண்டிருந்தது. அடிலன் தன்னிடமிருக்கும் விஷயத்தைத் தோரமானாவுக்கு ஆனந்ததேவி எழுதியனுப்பி யுள்ளதால் உபாத்தியாயன் முன்னெச்சரிக்கையுடன் நுட்பு கொள்ள வேண்டுமென்று ஓலையைல் ஆக்னாயிருந்தது.

ஓலையைப் படித்த உபாத்தியாயன் நீண்ட நேரம் தீவிர யோசனையிலிருந்தான். இந்த ஓலை சரியான சமயத்தில் கிடைக்காததால் மூலஸ்தானபுரத்தை குப்தப் படைகள் தாக்கும் செய்தியைத் தான் முன்னதாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையென்பதை உபாத்தியாயன் அறிந்து கொண்டான். ஆனால், போன விஷயத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில் பலன் என்ன என்று ஓலையை எதிரிலிருந்த விளக்கில் காட்டிப் பற்றவிட்டான். அது எரிந்து சாம்பலானதும் உபாத்தியாயன் சித்ராவின் தம்பியுடன் பேச ஆரம்பித்தான்.

"மூலஸ்தானபுரத்தில் சித்ராவும் நீயும் பல்தேவிடம் சிக்கியது நினைவிருக்கிறதா?"

"நினைவிருக்கிறது உபாத்தியாயரே!"

"நீங்களிருவரும் தோரமானாவிருக்குமிடம் போக வேண்டியதென்றும் காமினியைச் சந்திக்க வேண்டியதென்றும் சித்ராவிடம் சொல்லியனுப்பினேனல்லவா?"

"ஆம்."

“ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? சித்ராவுக்கு இஷ்டமில்லையா?”

“சித்ராவுக்கு இஷ்டந்தான். எனக்கு இஷ்டமில்லை.”
“காரணம்?”

“குடும்ப கெளரவும். சித்ராவின் தம்பி என்பதால் ஏற்பட்ட கடமை.”

இந்த பதிலைக் கேட்ட உபாத்தியாயன் சற்று ஆச்சரியத் துடன் சித்ராவின் தம்பியை ஏற்றுத்துப் பார்த்தான். சித்ராவின் தம்பி தலை குனிந்து கொண்டே பேசினான். “உபாத்தியாயரே! சில விஷயங்களைச் சொல்வது சில பேருக்குக் கடினம். ஆனால், பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் சாதாரண சம்பிரதாயங்களைக் கவனித்தால் விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வதும் கஷ்டம். ஆகையால் பட்ட வர்த்தனமாகவே சொல்கிறேன் கேளுங்கள். ராகுலன் அயோக்கியனாயிருக்கலாம், அல்பனாயிருக்கலாம். ஆனால் சித்ராவின் கணவனாக என் தகப்பனாரால் நிச்சயிக்கப்பட்டவன். உங்களிடம் சித்ராவுக்கு இருக்கும் பிரியம் எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் வேறொருவனுக்கு மனைவியாக நிச்சயிக்கப்பட்ட அவள் உங்களுடன் உறவாட நான் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?”

“சித்ராவுக்குத்தான் மனமாகவில்லையே” என்று குறுக்கிட்டான் உபாத்தியாயன்.

“உன்மைதான், எங்களையும் மீறிய நிகழ்ச்சிகளால் மனம் தடைப்பட்டது. அதற்காக மனமகனுக்கு என் தகப்பனார் அளித்த வாக்கு ரத்தாகிவிடுமா? நாலு பேர் முன்னிலையில் மனமகனாக வரிக்கப்பட்டவனைக் காரணமில்லாமல் தள்ளிவிட முடியுமா? தள்ளினால் மற்ற ஹன்னைப் பிரபுக்கள் எங்களை என்ன நினைப்பார்கள்?”

“ஹிந்துக்களுக்குள்ள மனவிதிதான் ஹன்னர்களுக்குக் கிடையாதே. ஆகையால் குடும்ப கெளரவும் எங்கிருந்து வந்தது? சித்ராவை என்னிடமிருந்து பிரிக்க உள்க்குக் கடமை தான் எங்கிருந்து வந்தது?”

“தகப்பனாரிடமிருந்து. தந்தைதான் முன்கண்ட தெய்வம். அவர் அபிலாஸைதான் மகன் கடமை என்று நீங்களே போதிக்கவில்லையா உபாத்தியாயரே? பெண் ஒரு முறை ஒருவனை மனத்தால் வரித்தாலும் அவன் கணவனாகி விடுகிறான் என்று நீங்களே உடதேசிக்கவில்லையா? அப்படி யிருக்க மனப்பந்தவில் உட்காரவும் தயாராகிவிட்ட சித்ராகால விசேஷத்தால் கடமையிலிருந்து மாற முடியுமா?”

சிஷ்யன் தான் சொல்லிக் கொடுத்த பாடத்தைத் தன்னிடம் திருப்பிப் படிப்பதைக் கண்ட உபாத்தியாயனுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை. ஹிந்து தர்மங்களை உபதேசித்தால் ஒரு ஹன்னைப் பிள்ளையின் மனங்கூட எவ்வளவு பரிபக்குவமடைகிறதென்பதைக் கவனித்த உபாத்தியாயன் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். வாதம் பலவீனப்படும்போது வேதாந்தத்தில் இறங்குவது சலபமாகையால் அந்த உபாயத்தைக் கடைப்பிடித்த உபாத்தியாயன், “நீங்கள் யாருக்குச் சித்ராவை நிச்சயித்தாலும் முடிச்சுப் போட்டிருக்கிற இடத்தில்தான் அவள் மாலையிட முடியும். அது இப்பொழுது கிடக்கட்டும், சித்ரா எங்கே இருக்கிறாள்?” என்று கேட்டான்.

“மூலஸ்தானபுரத்தில்.”

“அதைத்தான் ராகுலனே சொல்லி விட்டாலே மூலஸ்தானபுரத்தில் எந்த இடத்தில்?”

“இந்தக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல முடியாது உபாத்தியாயரே!”

“ஏன்?”

“சொன்னால் நீங்கள் சித்ராவைத் தேடிக்கொண்டு அங்கே வருவீர்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் உபாத்தியாயன் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டது. “டேய் முட்டாள்! நீ சொல்லாமலே என்னால் சித்ராவை வரவழைக்க முடியாதென்றா நினைக்கிறாய்? உனக்காகச் சித்ரா எதையும் செய்வாள் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? உன்னையும் ராகுலனையும் சிறையில் தள்ளி அதைப்பற்றி மூலஸ்தானபுரத்தில் தண்டோரா போட்டால் சித்ரா என்னைத் தேடி ஓடி வருவாள். ஆனால் அதற்கு இப்பொழுது அவசியமில்லை. ஏனென்றால் இப்பொழுது உன் தந்தையும் நானும் ஒரே கட்சி.”

“என்ன!” வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்திருந்தான் சித்ராவின் தம்பி.

“சந்தேகமாயிருந்தால் ராகுலனைக் கேள். நான் இப்பொழுது சாம்பலாக்கிய குப்த ராஜ்ய ஒலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று நினைக்கிறாய்? உன் தந்தை அடிலனை ஹுலணர்கள் தலைவனாகக் குப்த சக்கரவர்த்தி அங்கீரித்து விட்டார். உன் தந்தையின் தலைமையில் குப்தப் படைகள் மூலஸ்தானபுரத்தை தாக்கப்போகின்றன. நான் குப்த ராஜ்யத்தின் நண்பன் என்பதைத்தான் ராகுலன் சற்று முன்பு சொன்னானே,” என்று உபாத்தியாயன் விளக்கினான்.

சித்ராவின் தம்பிக்கு உண்மை மெள்ள மெள்ளத் தெளிவுபடத் தொடங்கிற்று. அவன் ஏதோ பதில் சொல்லப் போனான். உபாத்தியாயன் அவனைப் பேசவிடாமல், “உன் தந்தையின் அந்தஸ்து, உயிர், குப்த ராஜ்யத்தின் பிற்காலம் எல்லாம் அடுத்த சில வாரங்களில் தீர்மானமாகும். ஆகையால், வாழ்க்கை சம்பந்தமான சில்லறை விஷயங்களில் சர்ச்சை வேண்டாம். நாளைக் காலை நானும் நீயும் பிரிந்து வெவ்வேறாக மூலஸ்தானபுரம் போவோம். நான்

ராகுலனைச் சிறையிலடைக்கப் போகிறேன். சித்ரா முன்பு எந்த இடத்திலிருந்து தப்பினாலோ அதே இடத்தில்தான் நான் தங்கப் போகிறேன். அந்த இடத்திற்கு சித்ராவை அனுப்பு; என் வாளின்மேல் ஆணை; அவனுக்கு என்னாலோ வேறு யாராலோ எந்தவித ஹானியும் நேராது” என்றான்.

“சித்ரா வர மறுத்தால்?” என்று தம்பி கேட்டான்.

“உன் தந்தையின் எண்ணம் ஈடோது. தவிர ராகுலன் மணப்பிள்ளையாயிருப்பது போய் மரணப் பிள்ளையாக நேரிடும்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“இது தர்மமா உபாத்தியாயரே?”

“சாதாரண தர்மத்திற்கும் காதல் தர்மத்திற்கும் வித்தியாசமுன்டு. தந்தையின் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாகப் பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்ற அரசர்களது சரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறேனே” என்றான் உபாத்தியாயன்.

இதற்குப் பிறகு இருவரும் பேசாமல் படுத்துக் கொண்டார்கள். விடியற் காலையில் வீரர்கள் வந்து அஜித் சந்திரனை எழுப்பினார்கள். உபாத்தியாயன் ஸ்நானம் செய்து புது உடைகளை அணிந்து வீட்டுக்காரக் கிழவிக்குத் திருப்தியாகும்படியாகச் சில ஸ்வர்ணங்களைக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்படச் சித்தமானான். உபாத்தியாயனும் சித்ராவின் தம்பியும் வெளியே வந்தபோது வாயிலில் குதிரைகள் தயாராக நின்றன. ராகுலனை வீரர்கள் ஒரு குதிரையில் ஏற்றிக் கைகளைப் பின்னாலும் கால்களைப் பக்கவாட்டிலும் கயிறுகளால் கட்டினார்கள். உபாத்தியாயன் குதிரையில் ஏறுமுன்பு சித்ராவின் தம்பியை நோக்கி, “நான் சொன்னது நினைவிருக்கட்டும்” என்று கூறிவிட்டுக் குதிரைமேல் தாவி லகானை இழுத்தான். அடுத்த விநாடி உபாத்தியாயனும் அவன் வீரர்களுக்கிடையில் ராகுலனும் பறந்து சென்றார்

கள். சித்ராவின் தம்பி சற்று நேரம் அவர்கள் போன திக்ஷைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தானும் குதிரை மிடேறி தீவிரச் சிந்தனையுடன் குதிரையை மெள்ள நடக்க விட்டான்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. மூலஸ்தானபுரப் படகுத் துறையின் தர்மசாலையிலிருந்த அந்தப் பழைய அறையில் உபாத்தியாயன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்து ஏதோ தீர்க்காலோசனை யிலிருந்தான். அறை முன்பிருந்ததைவிடச் சுத்தமாயிருந்தது. உபசேனாதிபதி உட்காரும் இடமாகையால் பல முகங்களுடன் கூடிய பிரும்மாண்டமான குத்துவிளக்கும் நின்று கொண்டிருந்தது. வெளியே படை வீரர்களின் ‘பராக்’ கோஷமும் தூரத்தில் படகோட்டிகளின் கூச்சலும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இத்தனை இரைச்சலும் உபாத்தியாயன் காதில் விழுவில்லை. உலகத்தையே மறந்து மனக்குதிரையை எங்கெங்கோ பறக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்த உபாத்தியாயன் நினைவை இந்த உலகத்துக்கு இழுக்கக் காவலன் ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து, “எசமான் தங்களைப் பார்க்க யாரோ ஒரு ஸ்தீர் வந்திருக்கிறாள்” என்று அறிவித்தான்.

வரச்சொல் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத் தான் உபாத்தியாயன். காவலன் மறைந்த சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் வளையொலி கேட்கவே தலையைத் திருப்பிய உபாத்தியாயன் வாயிற்படியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓவியப் பாவைபோல் சித்ரா நிற்பதைக் கவனித்ததும் உள்ளே எழுந்த பூரிப்பால் எதையும் சொல்ல இயலாதவனாய் அவள் மேல் வைத்த கண் வாங்காமல் சிலையாகிவிட்டான். சிற்பி செதுக்கிய சிலையென வாயிற்படியில் நின்ற சித்ராதேவியும் மெள்ள மெள்ள உபாத்தியாயனை அணுகினாள். அதே சமயத்தில் வாயிற்படிக்கருகில் தோன்றிய இன்னொரு உருவும் கதவுக்கருகில் மறைந்து நின்று உள்ளே நடப்பதைக் கவனிக்கலாயிற்று.

33. அதே அறையில்...

உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்தை விட்டு உபாத்தியாயன் சிறிதுகூட அசையவே இல்லை. எழுந்திருந்து சித்ராதேவியை வரவேற்கவும் முடியவில்லை. வாய் திறந்து வாவென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவும் முன்வரவில்லை. அவள் வந்து விட்டாள் என்பதைக் கேட்ட விநாடியில் அவன் உள்ளத்தில் துள்ளி எழுந்த பூரிப்புக்கூட எழுந்த வேகத்தில் அடங்கி விட்டது. நெடுநாள் அவன் தேடிய அதே சித்ராதேவி அந்த அறைக்குள் நுழைந்தும் மகிழ்ச்சிக்குரிய எந்த அடையாளத் தையும் அவன் முகம் காட்டவில்லை. இதழ்களில் அடிக்கடி தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் புன்சிரிப்புக்கூட மறைந்து கிடந்தது. சித்ராதேவி நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கிய ஈட்டிகள் போன்ற அவன் இருவிழிகள் மேலும் கீழுமாக இருமுறை அசைந்தனவேயொழிய முகத்தில் வேறெந்த பாகத்திலும் எவ்வித அசைவும் கிடையாது.

கற்சிலையென உபாத்தியாயன் உட்கார்ந்திருந்த காரணத்தை சித்ராதேவி நன்றாக உணர்ந்திருந்தாள். ஆகவே அவன் அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தை நோக்கி நடக்கக் கூட அவள் கால்கள் கூசின. கதவுக்கும் உபாத்தியாயன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கும் இடையே பத்தடி தூரந்தான் இருக்கும். ஆனால், காத தூரம் கால் கடுக்க நடந்ததால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டம், அந்தச் சிறிய தூரத்தைக் கடப்பதில் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அதே அறையில் அன்றொரு நாள் மின்னல் வேகத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் அவன் புத்தியில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுந்து நின்று அவன் உணர்ச்சிகளைப் பல திக்குகளிலும் பிடித்திமுத்து

அலைக்கழித்தன. பல்தேவ் வலியப் பெண்டாள முயன்ற காட்சியும் தன்னை மீட்பதற்காக உபாத்தியாயன் சொந்த உயிரை அபாயத்துக்குள்ளாக்கிக் குத்துவிளக்கால் பல்தேவை அடித்த சம்பவங்களும், பின்னால் உபாத்தியாயனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் அவனை இதே அறைக்குள் தான் இழுத்த சந்தர்ப்பங்களும் அவள் அறிவை ஆட்கொண்டு, அந்தப் பத்தடி தூரத்தைக் கடப்பதற்குள் அவளைப் படாத பாடு படுத்தியபடியால் சித்ராதேவிக்குப் பேரதிர்ச்சி ஏற்பட்டு, தலை சுற்றும் ஸ்திதிக்கு வந்து விட்டது. பாதி தூரம் நடந்ததும் கால்கள் தள்ளாடின.

உபாத்தியாயன் அவள் நிலையைக் கவனிக்கத்தான் செய்தான். வேறொரு சமயமாயிருந்தால் அவள் தள்ளாடி யதும் ஒரே பாய்ச்சலில் அவளை அணுகி, அவள் உடலைத் தாங்கித் தழுவிப் பிடித்திருப்பான். ஆனால், அன்றைய மனோநிலை அத்தகைய பாசத்துக்கோ அனுதாபத்துக்கோ இடம் கொடுக்கவில்லை. சித்ராதேவியே மெல்ல ஒரு விநாடி நின்று தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு வந்து உபாத்தியாய னுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் தலை குனிந்து நின்றாள். உபாத்தி யாயன் அவளை ஏற இறங்க ஒருமுறை பார்த்தான். அதே சமயத்தில் அவனைப் பார்க்க அவளும் தலையை லேசாகத் தூக்கவே இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. சித்ராதேவியின் கண்களில் துக்கம் சமுத்திரம் போல் பொங்கிக் கொண்டிருந்ததை அஜித் சந்திரன் கவனித்தான்.

முன்பு சந்தித்தபோது இருந்த தெம்பு சித்ராவிடம் தற்சமயம் இல்லையென்பதை அஜித் சந்திரன் புரிந்து கொள்ள அதிக நேரமாகவில்லை. தேகம் சிறிது இளைத் திருந்தது. இளரத்தத்தால் சற்றே சிவப்போடிருக்கக் கூடிய கண்ணங்கள் விடியற்காலைச் சந்திரனைப் போல் சோபை யிழந்து வெளுத்துக் கிடந்தன. மிதமிஞ்சிய கவலையால்

ஏக்கமும் துக்கமும் கலந்து துலங்கிய கண்களில் உள்ளத்தே எழுந்து கொண்டிருந்த சோக அலைகள் ஓரிரண்டு நீர்க்குளி களையும் தேங்க வைத்தன. சித்ராவின் கருவிழிகளிலிருந்து கிளம்பிய வருணாஸ்திரம் அஜித் சந்திரனின் கோபாக் கிளியை அணைத்து விடவே, தணவில் தண்ணீரைக் கொட்டியதும் ஏற்படும் ‘உஸ்’ என்ற ஆச்வாஸ சப்தம் உபாத்தியாயனிடமிருந்தும் கிளம்பியது. அப்படிப் பெருமச்ச விட்ட உபாத்தியாயன் முதன் முதலில் தானே மொனத்தைக் கலைத்து, “சித்ராதேவி! இப்படி உட்காரலாமே” என்று பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தைக் காட்டினான்.

சித்ராதேவி பதில் ஏதும் சொல்லாமல் ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள். உபாத்தியாயன் பேசும் முறை வழக்கத்துக்கு விரோதமாயிருந்தாலும் அவள் அதன் காரணத்தை உணராமலில்லை. ‘தேவி’ப் பட்டத்தை உபயோகப்படுத்திய தாலும், தன்னை உட்காரும்படி சொல்லி மரியாதை செய்வதிலும் உபாத்தியாயன் உள்ளம் குழுறிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொண்ட சித்ராதேவி மிக நிதானமாகவே பதில் சொன்னாள். “உபாத்தியாயரே! உங்களுக்கு என் மேல் கொள்ளைக் கோபம் இருக்கலாம். அதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது. ஆனால், முழுக் கதை யும் தெரிந்து கொண்டால் என் மேல் கோபிக்க மாட்டார்கள்.”

உபாத்தியாயன் மீண்டும் தன் கண்களை உயர்த்தி அவளைப் பார்த்தான்.

“முழுக் கதையா! அதென்ன கதை சித்ராதேவி? பாதிக் கதை அதாவது இந்த அறையில் தாங்கள் என்னை முழு முட்டாளாக்கின வரையில், மோகனக் கயிறுகளை வீசி என்னை மதியிழக்கச் செய்த வரையில் எனக்குத் தெரியும். அதற்குப் பிறகு நடந்த கதை, நீங்கள் மாயமாய் மறந்த

குதை, இந்தப் பகுதியை அறியும் பாக்கியத்தைத்தான் தங்கள் அடிமை அடையவில்லையே” என்று சொல்லிக் கொண்ட உபாத்தியாயன் தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து இரண்டடி எடுத்து வைத்து சித்ராதேவிக்கு வெகு அருகில் வந்து நின்றான்.

தாழ்த்திய தலையை சித்ரா உயர்த்தவில்லை. ஆனாலும் ‘தங்கள்,’ ‘அடிமை’ போன்ற பதங்களை உச்சரிக்கையில் அவன் குரலில் இருந்த வெறுப்பையும், கேவியையும், உங்ணத்தையும் அறிந்திருந்தாள். ஆகையால், அவன் முகம் எப்படி இருக்கும் என்பதை மனக்கண்ணால் நன்றாகப் பார்த்தாள். அவனைச் சாந்தப்படுத்தும் நேராக்கத்துடன் மீண்டும் மன்றாடினாள். “உபாத்தியாயரே! கசப்பு ஏற்பட்ட மனத்தில் எழும் என்னங்களும் கசந்தே இருக்கும்! என்னப்பற்றி ஏதேதோ தவறாக நினைத்துப் பேசுகிறீர்கள். இந்த அறையில் அன்றொரு நாள் நடந்தது...” என்று ஆரம்பித்த அவன் வார்த்தைகளை, “வெறும் நாடகம், சுய நலத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியாத ஒரு ஹமன் மகனின் சாகஸமும் காமவெறியும் கலந்த மிகக் கேவலமான நாடகம்” என்று அஜித் சந்திரன் குறுக்கே பாய்ந்து வெட்டி நான்.

இதைக் கேட்ட சித்ராவும் ஆசனத்திலிருந்து சரேலென எழுந்தாள். கவிழ்ந்திருந்த அந்த ஹமன் மகனின் தலை மிகக் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றது. சற்றுமுன் நீர் தேங்கி யிருந்த கண்களில் தீப்பொறிகள் சிந்தின.

“உபாத்தியாயரே! பேசுவதை யோசித்துப் பேசுங்கள். உங்களைத் தவிர என்னிடம் வேறொருவன் இந்த வார்த்தைகளைப் பேசியிருந்தால் அவனை அதே இடத்தில் கண்ட துண்டமாக வெட்டிப் போட்டிருப்பேன்” என்று கீரினாள்.

“உங்கள் ஜாதிக்கு கொலை செய்வது இயற்கை என்பதை நீ சொல்லத் தேவையில்லை சித்ரா! ஹிந்துஸ் தானம் முழுமையுமே அதை உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“என்னைப் பார்த்து நகைக்கவோ, நான் பிறந்த ஜாதியைப் பழிக்கவோ இது சமயமில்லை, உபாத்தியாயரே! உங்களை எதிர்த்து வாதாட எனக்கு சக்தியில்லை. இல்லாத தையும் பொல்லாததையும் சொல்லி என்னைத் தூற்றி நாலும் அவற்றுக்குப் பதில் கூறும் திராணியும் எனக் கில்லை. ஏற்கெனவே புண்ணாயிருக்கும் என் இதயத்தில் நீங்களும் ஒரு கத்தியைச் சொருகலாம். ஆனால், இது ஓர் உபசேனாதிபதிக்கு அழகல்ல,” என்று மிகப் பரிதாபமான குரலில் சித்ரா பதில் சொன்னாள்.

கோபத்தையும் தாபத்தையும் மாறிமாறிக் காட்டும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த அஜித் சந்திரன் மனம் சற்று இளகினாலும், அவன் அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள் ளாமலே பதில் சொன்னான்: “இல்லாதது பொல்லாதது எதையும் நான் சொல்லவில்லையே சித்ரா! பல்தேவின் பிடியினின்று நான் உன்னைத் தப்பவைத்த பின்பும், நீ இவ்விடத்திலிருந்து போக மறுத்தது பொய்யா? ‘நீங்கள் வராவிட்டால் நான் போகமாட்டேன்’ என்று நீ சொன்னது பொய்யா? ஆசை காட்டி என்னை இதே அறைக்கு நீ அழைத்து வந்ததும் பொய்யா? இவற்றில் எது பொய்? உன் உடலுக்கும் உள்ளதுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், உன் உள்ளமே சொல்லுமே இவை அத்தனை யும் உண்மையென்று” என்றான்.

இந்தப் பழைய கதையைக் கேட்க அவன் உடலில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி பரவியது. வெட்கம், தலையை மீண்டும் குனிய வைத்தது. “இதையெல்லாம் உண்மையல்ல

வென்று யார் சொன்னது?" என்ற வார்த்தைகூட அவள் வாயிலிருந்து மெல்லவே வெளிப்பட்டன.

"இவை அனைத்தும் உண்மையானால், உன்னுடைய அன்றைய நடவடிக்கைகளுக்கு என்மேலுள்ள ஆழ்ந்த அன்பு காரணமானால், என் உத்தரவுப்படி நீ நேராகக் காமினி யிடம் போயிருக்க வேண்டும். அவ்விடத்தில் என் வரவை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி இருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் செய்தாயா? இல்லை, எங்கோ உன் தம்பியுடன் மறைந்து விட்டாய். ஆம்; அடிச்சுவடே தெரியாதபடி மறைந்து விட்டாய். உன் அன்பு நிலையானதாய் இருந்திருந்தால் நீ என்னிடம் வந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும். நீ வரவில்லையென்றால் அன்று நடந்தது வெறும் சாகச நாடகமாயிருக்க வேண்டும். அல்லது ஹமணர்களுக்கே இயற்கையான காமவெறியாயிருக்க வேண்டும். வேறு எந்த விதமாக உன் நடவடிக்கைக்குச் சமாதானம் கூறமுடியும்?" என்று கேட்டான் உபாத்தியாயன்.

"உபாத்தியாயரே, நீங்கள் என்னைத் தூற்றலாம். உங்களுக்கு அதற்குப் பூரண உரிமை இருக்கிறது. நிகழ்ச்சி களுக்குக் காரணத்தைக் கற்பிக்க முயன்றால் நீங்கள் சொல்லும் விஷயங்களில் எவ்வளவோ உண்மை இருக்கலாம். ஆனால், காரணங்களையும் மீறி ஏற்படுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் வாழ்க்கையில் உண்டாவதில்லையா?" என்றாள் சித்ராதேவி.

உபாத்தியாயன் ஏதும் புரியாமல் அவளைப் பார்த்தான். சித்ராதேவியின் இதழ்களில் வருத்தமான புன்முறுவல் ஒன்று ஏற்பட்டது. "நான் சொல்வதன் அர்த்தம் விளங்க வில்லையா உபாத்தியாயரே... என்னைத் தூற்ற மாத்திரம் காரணங்களை வரிசையாக அடுக்கினீர்களே! அதுவும் சரியான வகையில் அடுக்கினீர்களா! ஒழுங்காய் காரணங்

களைத் தொகுத்திருந்தால் உண்மை புலப்பட்டிருக்குமே, கோபம் உங்கள் நிதான புத்தியைச் சிறை அடித்துவிட்டது. நன்றாய் யோசியுங்கள். அன்று மயக்கமருந்தால் உணர்விழுந்த பின்பு நீங்கள் சொன்னபடி வண்டியேறி ஓடியிருக்கலாம். ஆனால், ஏன் நிதானித்தேன்? பலநாள் உங்களிடம் அருகில் அமர்ந்து பாடம் படித்த என் புத்தியில் திடீரென ஆயுதது தழுந்த அந்த இரவில்தானா காமவெறி துளிர்த்திருக்கும்..." இங்கு சர்று நிதானித்த சித்ரா, "ஒரு பெண் இதற்குமேல் எப்படிச் சொல்வாள்... உபாத்தியாயரே..." என்று முடித்தாள்.

அஜித் சந்திரன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான். அவன் பார்வையில் தன் பார்வை அடிப்பாதிருக்க முகத்தை மறுபடியும் திருப்பிக்கொண்டாள் சித்ரா. உபாத்தியாயன் மனக்கடலிலும் கொந்தளிப்பு சிறிது அடங்கி விடவே "அப்படியானால் சென்ற இடம் தெரியாமல் நீ ஒளியக் காரணம்?" என்று மெல்ல விசாரித்தான்.

"காரணம் நான் பெண்ணாக இருப்பதுதான். உங்களோடு நான் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை வைத்துக் கொள்வதை என் தம்பி அடியோடு விரும்பவில்லை. வயதில் சிறியவனானாலும் அவன் ஆண்பிள்ளையல்லவா? உங்களை நான் அடைய தகப்பனார் ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டார் என்று தம்பி ஒரேயடியாகச் சாதித்தான். அதுவும் எங்களிடம் அடிமையாய் இருந்தவரோடு நான் மறைந்தேன் என்பது ஹமணப் பிரபுக்களிடம் பரவினால்..."

"உன் தந்தை அவமானத்தால் குனிய வேண்டி இருக்கும்."

இதற்கு சித்ரா பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. உபாத்தியாயன் அறையில் மௌனமாகச் சிறிதுநேரம் உலாவினான்

"உன் வாழ்க்கையைப் பற்றி இவ்வளவு தூரம் தீர்மானம் செய்திருக்கும் உன் தம்பி இப்பொழுது எதற்காக உன்னை

என்னிடம் அனுப்பினான்?" என்று கேட்டான் உபாத்தி யாயன்.

"ஓரு முக்கியக் காரணமாக."

"என்ன காரணம் அது?"

"ஓர் உயிரை யாசிக்க."

"யார் உயிர்?"

சித்ரா சொன்ன பதில் அஜித் சந்திரனைத் திடுக்கிட வைத்தது.

"சிறையிலிருக்கும் அவருடைய உயிரைத்தான்" என்றாள் சித்ராதேவி.

விதியின் விசித்திரத்தை நினைத்து உபாத்தியாயன் வாய் விட்டுப் பெரிதாய்ச் சிரித்தான்.

34. வஞ்சம்

உணர்ச்சிகளை எப்பொழுதும் உள்ளடக்கிப் பிறரையே ஆழம் பார்க்கும் சபாவழுள்ள உபாத்தியாயன் அப்படிப் பயங்கரமாக வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்தது சித்ராவுக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அத்துடன் தன் கோரிக்கைக்கு அவன் இனங்குவானோ மாட்டானோ என்ற பயமும் கலந்து கொண்டது.

அவனைத் தான் யாசிக்கும் பரிசு எத்தன்மையது என்பதை சித்ரா நன்றாகவே உணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். இருந்தாலும் அவன் என்ன செய்ய முடியும்? தகப்பனாளின் வாக்குறுதி தம்பியின் உத்தரவு இரண்டையும் மீறி அவன் உபாத்தியாயன் பக்கம் மாறுவதென்பது இலேசான காரியமா? அப்படியே மாறினாலும் மூர்க்க குணமுள்ள ஹன்னர்கள் உபாத்தியாயனையும் தன்னையும் சமயம் பார்த்து ஒழித்துவிட மாட்டார்களா?

ஹன்னர்கள் நாடோடி ஜாதியாய் இருந்தாலும் சில முக்கியக் கட்டுப்பாடுகள் அவர்களிடமுண்டு. தங்கள் வர்க்கப் பெண், ஜாதி முறை மீறி நடந்தால் அவளையோ அவன் தங்களை விட்டுச் செல்வதற்கு காரணமாயிருந்தவர்களையோ கொலை செய்யுமின் தூங்க மாட்டார்கள்! ஹன்னர்கள் நாடோடிகள்தான்; காட்டுமிராண்டிகள்தான்; ஆகவே காட்டில் திரியும் புலிக்கும் சிங்கத்துக்கும் உள்ள வர்க்க அபிமானம் அவர்களுக்கும் உண்டு. மூர்க்கர்கள்தான்; ஆனால் முட்டாள்களல்ல. எது தவறு, எது சரியென்று பாகுபாடு செய்யும் அறிவு அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்தப் பாகுபாடு இந்து சமூக விதிகளுக்கு ஒவ்வாததாய் இருக்க

கலாம். ஆனால், கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பல வகுப்புகளைப் போல ஹமணர்களும் தங்களுக்கென சில விதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். தன் மகளுக்கு ஒருவனைக் கணவனாகத் தகப்பன் வரித்து விட்டால் அந்தப் பெண்ணின் திருமணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அதுதான் முடிவு. ஆன் சொல்படி பெண் கேட்டாக வேண்டும் என்ற திட்டத்துடன் ஹமண வகுப்பினர் நடந்து கொண்டதால் தான், அநேக நாடுகளைக் கவர்ந்து ஆங்காங்கு வேருள்ளிய பல வருஷங்களுக்குப் பின்னரும் ஹமணமரபு அழியாமலேயே இருந்து வந்தது. ஹமணப் பிரபுக்கள் பிற மங்கைகளை மணந்தார்களேயொழிய ஹமண மகளிர் வெளி ஜாதியாரை மனக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்தக் கெடுபிடியில் அந்த ஜாதியிருந்ததால் கூர்ஜூர ஹிந்து ஸ்த்ரீகளை அவர்கள் மணந்து, பிற்காலத்தில் ராஜபுத்திர வம்சங்கள் இந்தியாவில் தோன்றியபோது ஹமணர்களின் வீராவேசமும் தங்கள் வம்சப் பெண்களின் கொரவத்துக்காக உயிரைக்கூட விடும் துணிவும் அவர்களுக்கு இருந்து வந்தது. பிற்கால ராஜபுத்ர சந்ததிகளைப் போலவே, முற்கால ஹமணர்களும் முறை தவறும் தங்கள் பெண்களிடமும் அவர்களை நாடும் பிற ஆண்களிடமும் தீராத பகை கொள்ளுவது வழக்கம்.

ஆகவே, முன் தடவை தர்மசாலை அறையிலிருந்து சித்ரா காலங்கடந்து வெளியே வந்து வண்டியில் ஏறியதும் அவன் தம்பி அவள்மீது சொல்லொணாத சந்தேகங்கள் கொண்டான். உபாத்தியாயன் உத்தரவுப்படி காமினியிடம் போக உத்தேசித்ததை அவன் கண்டித்தான். முதலில் சித்ரா அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் காத்தேயே போட்டுக் கொள்ளவில்லை. பிறகுதான் அவன் விளக்கினான்.

“சித்ரா! ஒருவேளை தகப்பனார் உயிரோடிருந்து திரும்பி வந்து உபாத்தியாயனை நீ மணந்துகொண்டாய்

என்று கேள்விப்பட்டால் உபாத்தியாயனைக் கொல்லும் வரையில் தூங்கமாட்டாரே, தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

அதைக் கேட்ட சித்ரா திகைத்தாள். உபாத்தியாயன் உபம்பில் ஒரு ஊசி குத்தினாலும் சகிக்காத அந்த ஹமண மகளின் இதயம், அவன் உயிருக்கே ஹானி ஏற்படும் என்பதை அறிந்தபின்பு தம்பியின் போதனையைக் கேட்கவே தூண்டியது. ஆகையால் தம்பியுடன் மறைந்துவிட்டாள்.

ஆனால் இன்று அவள் உபாத்தியாயனிடம் தன் மனோ நிலையையோ, அவன் அபாயத்திற்கு உள்ளாகக் கூடாது என்பதற்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்து கொள்வதையோ எடுத்து விளக்க முன்வரவில்லை.

தகப்பன் இஷ்டத்துக்காகவும், தம்பியின் கட்டளைக்காகவும் தன் கடமையை உத்தேசித்துமே ராகுலன் உயிரையாசிப்பதாகப் பாவனை செய்தாள். அவள் பாவனை உபாத்தியாயனுக்கு உண்மையென்றே பட்டது.

என்ன புத்திசாலியாயிருந்தால்தானென்ன; பெண்ணின் பாவனையில் ஏமாறாத புருஷன் உலகத்தில் ஏது?

ஆகையால்தான் உபாத்தியாயன் சிரித்தான். பெண்களின் சலன புத்தியைப் பற்றி பெரியோர்கள் சொல்லியுள்ள ஆயிரம் சுலோகங்கள் அவன் நினைவுக்கு வந்தங்காற்றின் சலனத்தையும் கல்லின் கடினத்தையும் விஶத்தின் கொல்லும் தன்மையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பெண்களை சிருஷ்டித்தான் என்ற ஆன்றோர் வாக்கு அவன் மனத்தில் எழுந்து ரீங்காரம் செய்தது. இந்த எண்ணங்களால் அவன் சிரிப்பு நின்று முகத்தில் வெறுப்பும் இதழ்களில் ஒரு கேவிடபுன்முறைவும் தோன்றின. சித்ராவை உற்று நோக்கிய உபாத்தியாயன், “ஓகோ சித்ராதேவி! வருங்காலக் கணவன் உயிரை யாசிக்க வந்திருக்கிறீர்களோ? நல்ல விசித்திரம்! என்றான்.

அவன் இதழ்களில் இருந்த கேலிச் சிரிப்பையோ பேச்சில் தொனித்த பரிகாசத்தையோ அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால், தன்னால் அவனுக்கு எவ்விதக் கெடுதியும் வரக்கூடாதென்ற உறுதியில், அவனுக்குத் தன் மேல் ஓரளவு வெறுப்பும் ஏற்படக்கூடிய முறையில் பதில் சொன்னாள்:

“புருஷனாகப் போகிறவரை, விடுவிக்க ஒரு பெண் முயல்வதில் விசித்திரமென்ன இருக்கிறது உபாத்தியாயரே?” என்றான் என்று கேட்டான் சித்ரா.

“புருஷனாகப் போகிறவர் மேல் இவ்வளவு காதல் எத்தனை நாட்களாக ஏற்பட்டது சித்ரா?” என்றான் அஜித்.

“காதல் என்பதைவிடக் கடமை என்று சொன்னால் உசிதமாயிருக்குமே உபாத்தியாயரே! இது நீங்கள் அறியாததா?” இதைச் சொன்ன சித்ரா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

உபாத்தியாயன் அவள்மேல் வைத்த விழியை வாங்காமலே, “முன்னால் ஏற்பட்ட காதலைவிடப் பின்னால் உற்பத்தியான கடமை முக்கியமானதா சித்ரா?” என்று கேட்டான்.

“அறியாத உள்ளங்களில் ஆயிரம் ஆசைகள் எழலாம். ஆனால், அவை கைகூடுவது, சமூகம் அவற்றை எவ்வளவு தூரம் சகிக்கும் என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. பருவகாலம் காதலுக்கும் இடம் கொடுக்கிறது. சமூகம் அதற்கு இடம் கொடுத்தால்தான் வாழ்க்கை சந்துஷ்டியாக இருக்கும். ஒரு பெண் கல்யாணத்திற்கு முன் ஒருவர்மேல் அன்பு கொள்வது குற்றமாகாது. ஆனால் அந்தப் புருஷன் தனக்குக் கிட்டமாட்டான் என்று தெரிந்ததும், அந்த அன்பைப் பெண் அணைக்க முயல்வதுதான் நியாயம். குடும்பமும் சமூகமும்

நிர்ணயிக்கும் புருஷனிடம் உண்மையாக நடந்துகொள்வது அவள் கடமை.”

“கடமை சரிதான்; இயற்கை...”

“இயற்கையை ஜயிப்பது மனிதன் கடமை; இந்திரியங்கள் இயற்கையின் வழியாக நம்மை இழுத்துச் செல்கின்றன. அவற்றை ஜயிப்பதுதான் விவேகம் என்று நீங்களே பாடம் சொல்லியிருக்கிறீர்களே!” – சித்ராவின் தர்க்கம் உபாத்தியாயன் பொறுமையையும் சோதித்து விட்டது.

“சித்ரா, வீண் வாதத்தை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள் வோம். இந்திரியங்களை அடக்கும் நீதி முறைகள் உளக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டனவல்ல; முற்றும் துறந்த சந்தியாசிகளுக்காக ஏற்பட்ட நியாயங்கள் அவை. வாழ்க்கைச் சமுத்திரத்தில் உள்சலாடும் நாம் சதா உணர்ச்சி அலைகளால் தூக்கி எறியப் படுகிறோம். காதலிக்கும் பருவத்தில் துறவற்றையும் துறக்க வேண்டிய வயதில் காமத்தையும் இச்சிப்பவர்கள் ஒன்று, பெரிய மகான்களாய் இருப்பார்கள்; அல்லது முட்டாள்களாயிருப்பார்கள். நாமிருவரும் மகான்களின் கோஷ்டியில் சேர முடியாது. முட்டாள்தனத்தையாவது விட்டு விடுவோம். நீ சற்று முன்பு என்ன சொன்னாய்; நீ இப்பொழுது என்ன கேட்கிறாய் என்பதை யோசித்துப் பார். கடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துப் பார். சன்பகத் தோட்டத்தில் உன்னிடம் அன்பைத் தெரிவித்து உன் தந்தையிடம் சாட்டையாஸ் அடிப்பட்டது முதல் இன்று வரை உனக்காக நான் பட்டுள்ள பாடுகளை எண்ணிப் பார். குடும்பத்தையும் சமூகத்தையும் பற்றி நீ பேசுகிறாய். உன்னிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்தது முதல் நான் குலத்தை யோசித்தேனா? சமூகத்தைப் பற்றி சிந்தித்தேனா? இல்லை, உலகத்தைப் பற்றித்தான் கவலைப் பட்டேனா! இல்லையே. சித்ரா! காதல் ஒரு தனி உலகம். அதில் இன்னொரு உலகத்துக்கு இடம் கிடையாது.

குடும்பமும் சமூகமும் அதை என்றும் கட்டுப்படுத்தியது கிடையாது; கட்டுப்படுத்தியிருந்தால் தகப்பனை மீறி ஓடிய மங்கையையும், எளிய ஏந்திமையாரின் அன்புக்காக அரச பீத்தை உதறிய மண்டலாதிபதிகளையும் நாம் சரித்திரத்தில் படித்திருக்க முடியுமா? காதலுக்காக எதையும் செய்ய மனம் துணியும்! அப்படியிருக்க நீ ராகுலன் விடுதலையை என்னிடம் யாசிக்கிறாய்! தான் காதலிக்கும் பெண்ணின் கையில் இன்னொரு புருஷனை ஒப்புவிக்க நான் என்ன பைத்தியமா? முடியாது சித்ராதேவி! முடியவே முடியாது” என்று கடகடவென உபாத்தியாயன் பொழிந்து தள்ளினான்.

அவன் பேசிய வேகம், சொற்களை உச்சரித்த திடம், கண்களிலிருந்த ஹுதி அத்தனையையும் சித்ரா கவனித்தான். இத்தகைய ஒரு வீரனைக் காதலனாகப் பெற்றதால் ஓர் இன்பம் அவன் உடல் முழுவதும் பரிமளித்தது. அங்கங்கள் ஓவ்வொன்றும் அவன் அணைப்பை எதிர்பார்த்துத் துடித்தன. உபாத்தியாயன் அந்த சமயம் அவளைத் தழுவிப் பிடித்திருந்தால் கதை வேறு போக்கில் திரும்பியிருக்கும். ஆனால், அவள் மன ஓட்டத்தைச் சிறிதும் அறியத் திறனில்லாமல் அடித்தது உபாத்தியாயனின் கோபம்.

தான் இழக்கப் போகும் அருஞ்செல்வத்தை நினைத்து, அவள் கண்களில் திரண்ட நீர்த்துளிகளை உபாத்தியாயன் தவறாக அர்த்தம் செய்துகொண்டான். ராகுலனை விடுவிக்க முடியாததால் ஏற்பட்ட துன்பத் துளிகளாகவே அவற்றைக் கருதிய உபாத்தியாயனின் கோபம் பன்மடங்காகியது.

அவன் கோபத்தை அவள் கவனித்துத் தன்னை திடப் படுத்திக்கொண்டாள். அவன் கோபத்தை இன்னும் கிளரி அவன் பூரணமாகத் தன்னை வெறுக்கும்படி செய்தால் உபாத்தியாயன் ராகுலனை விடுவிப்பான். அவனை மனப்பதால் தன் வாழ்க்கை பாழாகும். ஆனால், தான்

காதலிக்கும் உபாத்தியாயனுக்கு ஹர்ஷர்களால் எந்தெந்தும் நேரிடாது. அவனைக் காப்பாற்ற தான் பாழாவதில் ஒரு தனி இன்பம் அவள் உள்ளத்தே எழுந்தது. ஆகவே தன் கடைசி ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். மடியிலிருந்த ஒரு சம்புத்தை மெல்ல எடுத்து உபாத்தியாயனை நோக்கிச் சித்ரா நீட்டினாள். “உபாத்தியாயரே! இதைப் பெற்றுக் கொண்டு அவரை விட்டுவிடுங்கள்” என்று நடுங்கும் கரவில் கூறினாள்.

அந்தச் சம்புத்தைப் பார்த்து உபாத்தியாயன் முகத்தில் எல்லையற்ற வெறுப்பும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின். பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட ஈட்டிகளைவிட அவன் கண்கள் பயங்கரமாக ஜோலித்தன. சம்புத்தை அவள் கையிலிருந்து பிடுங்கிய உபாத்தியாயன் அதைத் தன் கையால் தீர்ந்து பார்த்தான். வைர வைடுரியங்கள் அடங்கிய அந்தப் பழைய சம்புத்தான்.

சம்புத்திலிருந்து சித்ராவின்மீது திரும்பிய கண்களில் இருந்த வேகம் உபாத்தியாயன் குரலிலும் இருந்தது. “அடி பாதகி, லஞ்சம் கொடுத்து என்னை விலைக்கு வாங்கி விடலாம் என்றா நினைக்கிறாய்? இத்தனை நாட்களுக்குப் பின்னர் என்னைப் பற்றி நீ அறிந்து கொண்டது இவ்வளவு தானா? இந்தா இதை எடுத்துக்கொண்டு உடனே ஓடிவிடு. இனி என் முகத்தில் விழிக்காதே!” என்று சம்புத்தை அவள் காலடியில் வீசி எறிந்தான். விலையைர்ந்த வைர வைடுரியக் கற்கள் நாலா பக்கங்களிலும் சிதறி ஓடின.

அதுவரை பொறுத்துக் கொண்டு கதவருகில், ஒளிந் திருந்த உருவம் மறைவிடத்தை விட்டு வெளியே வந்து அறைக்குள் நுழைந்தது. திரும்பிப் பார்த்த சித்ராவின் முகத்தில் சொல்லாண்ணாத கிலி படர்ந்தது.

35. சேனாதிபதியின் ஊகம்

உதடுகளில் வேசான புன்முறுவல் தவழக் கண்களில் விஷயம் விளையாடத் தோரமானா அவ்விருவர் எதிரிலும் நின்றான். அவனைக் கண்ட சித்ராவின் உள்ளத்தில் என்ன அலைகள் பல எழுந்து மோதின. தங்கள் சம்பாஷணையை அவன் எவ்வளவு தூரம் கேட்டிருப்பான். எவ்வளவு விஷயங்களை அவற்றிலிருந்து ஊகித்திருப்பான் என்ற பயம் அவனைச் செயலிழுந்து நிற்கும்படி செய்து விட்டது. உபாத்தி யாயன் நிலையிலும் திமர் மாறுதல் ஏற்படத்தான் செய்தது. ஆனால் அந்த மாறுதல் சித்ராவின் மாறுதலைப் போன்ற தல்ல. அபாயங்களிலேயே சிக்கிச் சிக்கி உழன்று நன்றாகக் கடைசல் பிடிக்கப்பட்ட மனத்தை உடைய ராஜதந்திரியின் மாறுதல் அது.

அஜித் சந்திரன் முகத்திலிருந்த கோபம் தோரமானா வைக் கண்டதும் அரை விநாடியில் அகன்று விட்டது. முகத்தில் சந்தோஷச் சாயை படர்ந்தது. யாரும் அறிந்து கொள்ள முடியாத, வழக்கமான அந்த ஆழமான பார்வை கண்களில் நிரம்பியது. புயலிளால் கொந்தளித்த கடல் மீண்டும் அமைதியடைந்தாலும் பேராழத்துடன் விளங்கு வதைப் போல இருந்தது, உபாத்தியாயனின் நிலையும்! வழக்கமான நிலையை அடைந்துவிட்ட உபாத்தியாயன் தோரமானாவை நோக்கி, “சேனாதிபதியவர்கள் இங்கு வரும் விஷயம் எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் இந்த மாதிரி ஓர் அசந்தர்ப்ப நிலையில் இந்த அறையை வைத்திருக்க மாட்டேன்” என்றான்.

“இரு காதலர்களிடையே அசந்தர்ப்பமாகக் குறுக்கிட்ட தற்கு நான்தான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். யுத்த அவசரம் ஒன்றுமட்டுமில்லாவிட்டால், இப்படி நான் சமய சந்தர்ப்பமில்லாமல் உள்ளே நுழைய மாட்டேன்; அதுவும் சித்ராதேவியைப் போன்ற ஓர் ஆழகியின் அந்தரங்க விஷயங்களில் நிச்சயமாகப் புகுந்திருக்க மாட்டேன். ஆனால், என்ன செய்வது? அவசர ராஜாங்க வேலை” என்று மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில் தோரமானா பேசினான். ஆனால், அவன் பேசின அத்தனையும் பாசாங்கு என்பதை யும், தங்களை ஆழம் பார்க்கவே தோரமானா இப்படி அடங்கியதுபோல் வேஷம் போடுகிறான் என்பதையும் மற்ற இருவரும் உணர்ந்தே இருந்தார்கள். உணர்ந்த இருவரில் சித்ராதேவி ஏதும் பேச முடியவில்லை. காதலரிருவரைப் பற்றி அவன் பிரஸ்தாபித்தபோது பெண்ணான சித்ரா எப்படிப் பேசவாள்? ஆகவே, உபாத்தியாயனே சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டான்.

“சேனாதிபதியவர்களின் ஊகம் சரியானதல்ல. இங்கு காதல் நாடகம் ஏதும் நடக்கவில்லை. அதற்கு முற்றும் புறம்பான நாடகமே நடந்திருக்கிறது. இங்கு இதோ கீழே சிதறியிருக்கும் வைரங்கள் எனக்காகச் சித்ராதேவி கொண்டு வந்திருக்கும் வரதத்சணையல்ல! அவர்கள் தமது வருங்கால கணவனை விடுவிப்பதற்காக அளிக்கும் சிறு காணிக்கை! சேனாதிபதியவர்கள் மட்டும் இப்படித் திடும் பிரவேசமாக வராமல் சற்று முன்னதாகவே வந்து வெளியில் பத்து நிமிஷங்கள் நின்றிருந்தால் நான் சொல்லும் உண்மையை நேரிடையாகவே தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

தோரமானாவின் கண்களில் சந்தேகச் சாயை படர ஆரம்பித்தது. தான் ஏற்கெனவே வந்ததை உபாத்தியாயன் அறிந்துகொண்டுதான் பேசுகிறானா, அல்லது அகஸ்மாத்

தாக அப்படிப் பேசுகிறானா என்று தோரமானா யோசித் தான். அப்படித் தான் மறைவில் நின்று கவனித்ததை உபாத்தியாயன் ஏற்கெனவே கவனித்திருந்தால் வைரக் கற்களை வீசி எறிந்து தன்னை ஏமாற்ற உபாத்தியாயன் கையாண்ட நாடகமாக இருக்குமோ என்று சிந்தித்தான். தோரமானா ஆழ்ந்து யோசிப்பதைப் புரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன் அவன் சிந்தனையைப் பாதியில் வெட்டி, “சேனாதிபதியவர்கள் மஞ்சத்தில் உட்காரலாமே; நின்று கொண்டு எத்தனை நேரம் பேசுவது. தவிர வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்திருக்கிறீர்கள். கொஞ்சம் தாகசாந்திக்கு ஏதாவது கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?” என்று உபசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். வெறும் பேச்சோடு நிற்காமல் மஞ்சத் தையும் தட்டி, “டேய் யாரங்கே?” என்று குரலும் கொடுத் தான். உள்ளே நுழைந்த முகுந்தனை நோக்கி கீழே கிடக்கும் வைர, வைடுரியக் கற்களைப் பொறுக்கிச் சம்புடத்தில் அடைக்கும்படி உபாத்தியாயன் உத்தரவிட்டான். அத்துடன் சித்ராவின் கையையும் பிடித்து மெள்ள அழைத்துப்போய் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார வைத்தான். உபாத்தியாயன் செய்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்த தோரமானாவும் மேற்கொண்டு ஏதும் பேச வழியில்லாமல் அறையின் நடுவேயிருந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்தான். முகுந்தன் வைரக் கற்களைச் சம்புடத்தில் போட்டு மூடியதும், அதைச் சித்ராவிடம் கொடுத்த உபாத்தியாயன், முகுந்தனை அறைக்கு வெளியே காவல் இருக்கும் படியாக உத்தரவிட்டு, தோரமானாவுக்கு எதிரில் மிகுந்த மரியாதையுடன் நின்றான்.

உபாத்தியாயனைச் சுற்று நேரம் கூர்ந்து கவனித்த தோரமானா, “உபாத்தியாயரே! நான் இங்கு வந்தபோது சித்ரா தேவியைச் சந்திப்பேன்று நினைக்கவே இல்லை. இவர்களைப் பார்த்து வெகுநாளாகிறது. போன தடவை நாம்

மூவரும் சந்தித்தது சித்ராதேவியின் மாளிகையில்” என்று பேச்சைத் துவங்கினான்.

“ஆம் மகராஜ்! அப்பொழுது நீங்களிருவரும் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தீர்கள். நான்...” இதை உபாத்தி யாயன் சொல்லுகையில் ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்று சித்ராதேவியிடமிருந்து கிளம்பியது. ஆகவே உபாத்தியாயன் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பதை நிறுத்தினான்.

தோரமானா நிறுத்தவில்லை. பழைய கதையை நினைவு படுத்தினான். “அப்போது எங்கள் தலைவர் அடிலன் செய்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. சித்ராதேவிக்கும் பொறுக்கவில்லை” என்று, கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“அந்தப் பழைய கதையை இப்பொழுது எதற்காகப் பேச வேண்டும்?” என்று உபாத்தியாயன் இடைமறித்தான்.

தோரமானா லேசாகச் சிரித்தான். “அந்தப் பழைய கதைக்கும், இன்றைய நிகழ்ச்சிக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமை இருக்கிறதென்பதைக் கவனித்தீர்களா உபாத்தியாயரே! நாம் மூவரும் சந்தித்த அன்றும் சித்ராதேவி லஞ்சம் கொடுத்தாள்! இன்றும் லஞ்சம் கொடுக்கிறாள். பணம் எந்த இடத்திலும் வேலை செய்யும் என்பது சித்ரா தேவியின் சித்தாந்தமா யிருக்க வேண்டும். ஆனால் அன்றைய நிகழ்ச்சிக்கும் இன்றைய நிகழ்ச்சிக்கும் பல வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அன்று உபாத்தியாயர் ஹமன்னர்களின் அடிமை, கைதி. இன்றோ— உபசேனாதிபதி! அன்று சித்ராதேவி உமக்காக லஞ்சம் கொடுத்தாள்; இன்று உமக்கே லஞ்சம் கொடுக்கிறாள். மனித வாழ்க்கையைக் கடவுள் எப்படி எப்படியெல் லாம் விசித்திரமாகப் பின்னிக்கொண்டு போகிறார்!” என்று விவரித்த தோரமானா, தன் பேச்சால் அவர்களிடை எழு கூடிய உணர்ச்சிகளைக் கவனித்தான்.

தோரமானாவின் பிரசங்கமோ, பிரசங்கத்தில் கண்ட தர்க்கமோ, தர்க்கத்தில் விளைந்த கடவுளைப் பற்றிய உண்மையோ, எதுவுமே உபாத்தியாயனைச் சிறிதும் பாதித்த தாகத் தெரியவில்லை. உபாத்தியாயன் பொதுவாக பதில் சொன்னான்: “நம் எல்லோர் வாழ்க்கையிலும் மலைவாசல் பெரிய பெரிய சம்பவங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறது. மலை வாசலில் படையெடுக்கப் போய் நான் அடிமையானேன். அடிமையானதால் சித்ராதேவிக்கு உபாத்தியாயனானேன். உபாத்தியாயனானதால் அவர்கள் அன்பிற்குப் பாத்திரமானேன். அன்புக்குப் பாத்திரமானதால் எனக்கு உயிர்ப் பிச்சையளிக்க வேலைக்காரர்களுக்கு வருஞ்சம் கொடுத்ததால் வேலைக்காரர்கள் என்னைத் தூக்கிச் சென்றார்கள். தூக்கிச் சென்றதால் சேனாதிபதியவர்கள் அவர்களைப் பின்தொடர நேர்ந்தது. பின்தொடர நேர்ந்ததால் ஆனந்ததேவியைச் சந்திக்க முடிந்தது. ஆனந்ததேவியைச் சந்தித்ததால் எனக்கும் அனுகூலம். தங்களுக்கும் அனுகூலம். தாங்கள் சேனாதிபதி யானீர்கள். தங்களிடம் உபசேனாதிபதியாகும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. உபசேனாதிபதியானதால்...” என்று கதை சொல்லிக் கொண்டு போன அஜித் சந்திரனைத் தோரமானா இடைமறித்து, “தகஷ்சீலத்திற்குப் போகும் வழியில் வில்லவர்கள் புரட்சியிலிருந்து சித்ராதேவியைக் காப்பாற்ற முடிந்தது” என்று வாக்கியத்தை முடித்தான்.

“உண்மைதான் மகராஜ்! அந்தப் புரட்சிக்குப் பயந்து சித்ராவின் தந்தை ஓடிவிட்டதால் தங்கள் அதிகாரம் ஹுனைர்களிடையே பூரணமாக நிலைத்து விட்டது அல்லவா?” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

தோரமானா உபாத்தியாயனை ஒரு விநாடி ஏற்றுத் துப் பார்த்தான். பிறகு, “சித்ராவின் தந்தை ஓடிவிட்டது உண்மைதான். ஆனால் திரும்பவும் வர முயல்கிறாரே தெரியுமா உபாத்தியாயரே?” என்று கேட்டான் தோரமானா.

ஒன்றும் புரியாததுபோல் உபாத்தியாயன் தோரமானா வைப் பார்த்தான். தோரமானாவின் கண்களில் சந்தேகமும் குரூரமும் கலந்து தாண்டவமாடின். “உபாத்தியாயரே! நான் வெகு தொலைவிலிருந்து வருகிறேன். நீர் எதிரிகளுக்கு வெகு அருகிலிருக்கிறீர். நதிக்கு அக்கரையிலிருக்கும் குப்த ராஜ்யப் படைகளைச் சித்ராவின் தந்தை அடிலன் தலைமை வகித்து நடத்துகிறான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா தெரியாதா?” என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் உபாத்தியாயன் உள்ளத்தில் பகீரன்றது. நதிக்கு அக்கரையிலிருக்கும் குப்தப் படை களுக்கு அடிலன்தான் தலைமை வகிக்கப் போகிறா என்பது ராகுலனிடமிருந்து கிடைத்த ஒலையில்தானே இருந்தது. அதைப்பற்றி தோரமானா எப்படித் தெரிந்து கொண்டான்? ராகுலனிடமிருந்து கிடைத்த ஒலையில் மேற்படி தகவல்கள் ஆனந்ததேவி தோரமானாவுக்கு எழுதி யிருப்பதாகக் கண்டிருந்ததே? ஆனால், ராகுலன் குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து தோரமானாவுக்குக் கொண்டு வந்த ஒலையில் அந்தத் தகவல் இல்லையே? இன்னொரு தூதனை யும் ஆனந்ததேவி அனுப்பியிருப்பாளா? அப்படியானால் பூரா திட்டமும் தோரமானாவுக்குத் தெரிந்திருக்குமா?

இப்படிப் பலவாறாக யோசித்த உபாத்தியாயன் தோரமானாவை நோக்கி, “குப்த ராஜ்யப் படைகளை அடிலனா தலைமை வகித்து நடத்தப் போகிறான்? இருக்காது மகராஜ்! இதற்குக் குப்த சக்கரவர்த்தி ஒப்புக் கொள்ளமாட்டாரே!” என்றான் ஏதும் தெரியாதது போல.

“ஏன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்? குப்தப் படைகளின் ஒரு பகுதிக்கு அடிலனைத் தலைவனாக்கி அவனுக்கு அருகே ஒரு உபசேனாதிபதியை நியமித்தால் அடிலன் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளலாம். தவிர,

அடிலனைத் தலைவனாக வைத்துப் படையெடுத்தால் ஹன்னர்களிடை பிளவுண்டாக்கலாம். இவ்வளவு சௌகரியங்கள் இருக்கும் போது குப்த மன்னர் ஒப்புக் கொள்ளாமலா இருப்பார்? ஒப்புக்கொண்டு விட்டார், உபாத்தியாயரே! அப்படி ஒப்புக்கொண்டு படைகளும் அக்கரையில் தயாராயிருக்கும் செய்தி எங்கோ இருந்த எனக்குத் தெரிகிறது. அருகிலிருக்கும் உமக்குத் தெரிய வில்லை என்கிறீர்? இது விந்தையாயில்லையா!”

“இதில் விந்தை ஏதுமில்லை. சேனாதிபதி அவர்களுக்குக் குப்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் வசதிகள் எனக்கில்லை?”

உபாத்தியாயன் ஆனந்ததேவிக்கும் தனக்குமூலா தொடர்பைப் பிரஸ்தாபிக்கிறான் என்பதை உணர்ந்த தோரமானாவும் ஒரு வெடியை வீசினான். “ஏன் இல்லை என்கிறீர்கள். இஷ்டப்பட்டால் மன்னரே உங்களுக்குத் தகவல் கொடுக்கமாட்டாரா?” என்று தோரமானா கேட்டான்.

“உபாத்தியாயன் காதலுக்காகக் குப்த ராஜ்ய விரோதி யாகி விட்டான் என்ற விஷயம் குப்த ராஜ்ய மக்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். சேனாதிபதியான தாங்களும் அதைத் தெரிந்துதான் என்னை உபசேனாதிபதியாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அப்படியிருக்கும்போது குப்த சக்கர வர்த்தி என்னிடம் நம்பித் தகவலை ஏன் கொடுக்க வேண்டும்?” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“மக்கள் அறியாததை மன்னன் அறிந்திருக்கலாம்” என்றான் தோரமானா.

உபாத்தியாயன் முகத்தில் சிறிது சந்தேகக் குறி தோன்றியது. “நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை” என்றான் கடைசியாக.

“புரிய வைக்கிறேன்” என்று கூறிய தோரமானா அறைக்கு வெளியே சென்று முகுந்தனைக் கூப்பிட்டு “மாடிப்படிகளுக்குக் கீழே இருவர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அழைத்து வா!” என்று உத்தரவிட்டான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாடிப்படிகளில் சிலர் ஏறிவரும் சப்தம் கேட்டது. வருகிற பேர்வழிகள் யாராயிருக்கலாம் என்று உபாத்தியாயன் சிந்தித்தான். சித்ராவும் இதைப்பற்றி யோசிக்கவே, இருவர் கண்களும் ஒரு முறை சந்தித்தன. அடுத்த விநாடி அக்கண்கள் அறை வாயிலை நோக்கின. பின்னால் வருபவர்களுக்கு வழிவிட்டு முகுந்தன் நின்றான். உருவிய வாஞ்சுடன் பல்தேவ் பின் தொடர மிரண்ட பார்வையுடன் ராகுலன் உள்ளே நுழைந்தான்.

36. உபாத்தியாயன் தந்திரம்

தோரமானாவுக்கும் அஜித் சந்திரனுக்குமிடையே நிகழ்ந்த அத்னை சம்பாஷணைகளிலும் குறுக்கிடாமல் சிலையென உட்கார்ந்திருந்த சித்ராதேவியைக்கூட சென்ற அத்தியாயத்தின் இறுதிச் சம்பவம் ஓர் உலுக்கு உலுக்கியே விட்டது. ராகுலன் பிரவேசித்ததனால் பலவித உணர்ச்சி களுக்கு வசப்பட்ட அவள், மஞ்சத்தில் நிம்மதியுடன் உட்கார இயலாதவளாய் எழுந்திருந்து, சாளரத்தருகே சென்று முகத்தை வெளிப்பக்கமாக நீட்டி வீதியைக் கவனித்துத் தன்னைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். தோரமானா அந்தப் பழைய புன்முறுவலுடனேயே அந்த அறையில் இருந்த இதர நாடுக்கப் பாத்திரங்களைக் கவனித்தான். ராகுலன் உள்ளே வந்ததும் தோரமானாவிடம் மரியாதையால் கத்தியைச் சற்றே தாழ்த்திய பல்தேவும் உபாத்தியாய ணைப் பார்த்து லேசாக நகைத்தான்.

உபாத்தியாயன் மூன்றாவது தூரிதமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. தோரமானா திடீரென மூலஸ்தானபுரம் வந்ததுதான் விசித்திரமேயொழிய அவன் ராகுலனைச் சந்தித்ததில் எந்த விசித்திரமும் இல்லை என்பதை உபாத்தியாயன் உணர அதிக நேரமாகவில்லை. ராகுலனை உபாத்தியாயன் சிறைப்பிடித்து வந்தது படைத்தலைவனான பல்தேவுக்குப் புதிதல்ல. அடிலன் மாப்பிள்ளையாக வர விருந்தவனும் குருரச் செயல்களுக்குப் பெயர் போனவனு மான ராகுலனின் பெயர் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே ஏற்கெனவே தன்னிடம் விரோதமுள்ள பல்தேவ் ராகுல ஸைத் தீர விசாரித்திருப்பான் என்பதிலோ தன்னை ஒழிப்ப

தற்காகச் சகல விவரங்களையும் ராகுலன் பல்தேவிடம் உள்ளியிருப்பானென்பதிலோ உபாத்தியாயனுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. தோரமானா மூலஸ்தானபுரம் வந்ததும் முதன் முதலாகப் பல்தேவ் ராகுலன் கதையைத் தோரமானா விடம் சொல்லியிருப்பான் என்பதும் வெட்ட வெளிச்சம். ஆகவே குப்த மன்னர் தனக்குச் செய்தி அனுப்பிய விஷயம் தோரமானாவுக்குத் தெரிந்திருந்ததில் உபாத்தியாயனுக்கு வியப்பில்லை. மாளவத்தின்மேல் படையெடுக்கத் திட்டம் போட்டிருந்த தோரமானா அதை நிறுத்திவைத்து அவசரமாக மூலஸ்தானபுரம் வரவேண்டிய காரணமென்ன என்பதைப் பற்றித்தான் உபாத்தியாயன் ஊசிக்க முயன்றான்.

ஆனால், அந்த ஊகத்திற்கெல்லாம் சமயமில்லாததால் ராகுலன் தோரமானாவுக்கு அளித்த செய்தியால் ஏற்பட்ட அபாயத்திலிருந்து தன்னை விடுவிட்டதுக் கொள்வதில் மட்டும் உபாத்தியாயன் தன் புத்தியைச் செலுத்தலானான். ஆகவே ராகுலன் பிரவேசத்தை ஏதோ சாதாரண சம்பவம் போல் பாவித்து, “தங்கள் உத்தரவுப்படி ராகுலனை நான்தான் கைது செய்துகொண்டு வந்தேன். அவன் உயிரைச் சித்ரா தேவி யாசித்ததும் தங்கள் உப்பைச் சாப்பிடும் நான் அவர்கள் அளித்த வஞ்சத்திற்கு உடன்படாததும் தாங்கள் அறிந்ததுதான். என்மேல் வேறு எவ்விதக் குற்றத்தைச் சுமத்தி னாலும் இங்கிருக்கும் சில கொள்ளைக்காரர்களைப் போல் பண விஷயத்தில் நான் ஆசைப்படுகிறேன் என்ற குற்றத்தை மட்டும் என்மீது சுமத்த மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயமாகத் தெரியும்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

தோரமானாவுக்குப் பதில் சொல்லும் பாவனையில் தன்மீது உபாத்தியாயன் ஓர் அம்பைத் தூக்கியெறிவதைக் கண்ட பல்தேவின் உள்ளத்தில் சற்று கிலி ஏற்பட்டதால் இருந்த இடத்திலேயே தன்னை லேசாக அசைத்துக் கொண்டு சங்கடப்பட்டான். சாளரத்திற்கு வெளியே தலையை நீட்டிக்

கொண்டிருந்த சித்ராதேவியும் திரும்பி உபாத்தியாயனை ஒரு கணம் கவனித்தாள். ஆனால், உபாத்தியாயன் முகம் கல்லாயிருந்தது.

தோரமானா உபாத்தியாயனுக்கு உடனே பதில் சொல்ல வில்லை. உபாத்தியாயனை ஒருமுறை ஏற்றுத்துப் பார்த்து, அவனது தெரியத்தைத் தனக்குள் மெச்சிக் கொண்டான். பிறகு மெள்ளச் சொன்னான்: “உபாத்தியாயரே! உங்கள் சொந்த உபயோகத்திற்கென்று நீங்கள் பணத்தில் எப்பொழுதும் ஆசை வைத்ததில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்” என்று.

“சேவை செய்யும் எஜமானனுக்காகப் பணம் திரட்டு வதை சொந்த ஆசையென்று சொல்ல முடியாதே” என்று உபாத்தியாயன் பதில் சொன்னான்.

“எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு யாருக்குச் சேவை செய்கிறோம் என்பதை பொறுத்தது அது. சேவை செய்யும் இடத்துக்கும், செல்வம் பெருகும் இடத்துக்கும் வித்தியாசம் இருந்தால் அதை ‘துரோகம்’ என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு” என்றான் தோரமானா.

தான் குப்த ராஜ்யத்திற்கு அனுப்பிய ஏராளமான செல்வத்தைப் பற்றித் தோரமானா பிரஸ்தாபிக்கிறா என்பதை அஜித் சந்திரன் தெரிந்து கொண்டான். என்ன காரணத்திற்காகப் பணம் அனுப்பப்படுகிறதென்பதையும் தோரமானா தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்ற விஷயத்திலும் அஜித் சந்திரனுக்குச் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும் சங்கடமான நிலையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய தந்திரங்களை உபாத்தியாயன் சாமர்த்தியமாகப் பிரயோகித்தான்.

“சேவை செய்யும் இடத்தின் கேழமத்திற்காகச் செல்வம் வேறு இடத்திற்கு அனுப்பப்படுமானால் அதைத் ‘துரோகம்’

என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்று உபாத்தியாயன் மரியாதை ததும்பும் குரலில் கேட்டான்.

வலையை எப்படிப் பின்னினாலும் உபாத்தியாயன் தப்பித்துக் கொள்வதைப் பார்த்த தோரமானா, அவன் சாமர்த்தியத்தை உள்ளூர் வியந்தான். “நீலதுரக்கத்தில் காமனியிடம் சொல்லியனுப்பியபடி குப்த ராஜ்யத்திற்குத் தங்கப்போன விஷயமாக உபாத்தியாயன்மீது நேரிடையான குற்றத்தைச் சாட்ட முடியாது. சரியான குற்றச்சாட்டில் லாமல் உபாத்தியாயனை விசாரணைக்குக் கொண்டு வர முடியாது. இவனைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதும் அபாயம் பதவியிலிருக்கும் வரை இவனைக் கண்காணிக்கவாவது வழியுண்டு. உபாத்தியாயன் நமது பிடியிலிருந்து தவறினால், பிறகு அவன் என்னென்ன தீங்கிழைப்பானோ?” என்று மனத்திற்குள்ளேயே சிந்தித்த தோரமானா, ராகுலனை உபாத்தியாயனுக்கு எதிராக உபயோகிக்கத் தீர்மானித்து, “உபாத்தியாயரே! ராகுலனிடமிருந்து நீர் ஒரு கடிதத்தை வாங்கி எரித்து உண்மையா?” என்று வினவினான்.

விஷயம் நேருக்கு நேராக வருவதைக் கண்ட உபாத்தியாயன் அதை வேறு பக்கம் திருப்ப முற்பட்டான். ராகுலனை ஒருமுறை கூர்ந்து கவனித்த பிறகு கடைசியாக தோரமானாவைப் பார்த்து, “மகராஜ்! தாங்கள் இந்த ராகுலனின் குற்றத்தை மன்னித்து விடுவதானால் நான் அந்தக் கடிதம் சம்பந்தமான உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன்” என்றான்.

ஏற்கெனவே பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த ராகுலன், “மகராஜ்! நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. இந்த உபாத்தியாயனை நம்பாதீர்கள்” என்று கூவினான். அவனது நடுக்கமும், திகிலும் சித்ராதேவிக்குப் பெருத்த அவமானமாக இருந்தது. இந்த மாதிரிப் பயங்கொள்ளியை

அப்பா தனக்குத் தேர்ந்தெடுத்தாரே என்று நினைத்தாள். உபாத்தியாயனுடைய அடுத்த வார்த்தைகள் ராகுலன் விஷயத்தில் அவளுக்கு இன்னும் அதிக பீதியை விளை வித்தன.

“மகராஜ்! குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து தங்களுக்கு வந்த தூதனை இந்த ராகுலன் கொலை செய்திருக்கிறான்! உண்டா, இல்லையா என்று விசாரியுங்கள்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“பொய், பொய், சுத்தப் பொய். தூதன் தங்களை நாடி வரவில்லை. உபாத்தியாயனை நாடி வந்தான்” என்று ராகுலன் கத்தினான்.

உபாத்தியாயன் கடுமையாகப் பேசினான். “யாரை நாடி வந்தான் என்பதிருக்கட்டும். நீ அவனை முதுகில் குத்திக் கொன்றது உண்மையா, இல்லையா?”

“கொன்றேன். அவன் சேனாதிபதியவர்களுக்குத் துரோகி என்பதால் கொன்றேன்,” என்று சமாளித்துக் கொள்ளப் பார்த்தான் ராகுலன்.

“சேனாதிபதியவர்களிடம் உனக்குள்ள பக்தியை மெச்ச கிறோம். அவ்வளவு பக்தியுள்ள நீ எதற்காக நீலதுர்க்கக் திலிருந்து மறைந்தாய்? நீ யார் என்பதை ஏன் அப்பொழுதே சொல்லவில்லை?” என்று உபாத்தியாயன் கேட்டான். மந்த புத்தியுள்ள ராகுலன் திருதிருவென்று விழித்தான்.

“மகராஜ்! இவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஏதேதோ சொல்லுகிறான். இவன் பெரிய வேஷக்காரன்! இவன் குப்த மன்னருக்குக் கையாள்” என்று ராகுலன் உள்ளினான்.

“மாறு பெயரில் ஹமனை ராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசித்த உன்னைப் போன்ற அயோக்கியன் வேவுகாரனா, அல்லது வருஷக்கணக்கில் ஹமனை உபசேனாதிபதியாக ஊழியம்

புரிந்து பல யுத்தங்களில் வெற்றியைச் சம்பாதித்துக் கொடுத் திருக்கும் நான் வேவுகாரனா என்பதை சேனாதிபதி அவர்களே தீர்மானிக்கட்டும். கேட்க கேள்விக்குப் பதில் சொல்! குப்த ராஜ்யத் தூதனை நீ கொன்றதுங்டா இல்லையா?” என்று அத்தினான் உபாத்தியாயன்.

“நான்— நான்—” என்று ஏனோ இழுத்தான் ராகுலன். உபாத்தியாயன் அவனை வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டுத் தோரமானாவின் பக்கமாகத் திரும்பினான். “குப்த ராஜ்யத் திலிருந்து தூதன் வந்தது உண்மைதான். ஆனால் அவன் தங்களுக்குச் செய்தி கொண்டுவந்தான். அவனைக் குத்திக் கொன்று குடித்ததை அபசரித்ததைப் பற்றி இவன் பெருமையடித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் இவனைக் கைது செய்கேன்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

தோரமானாவின் புத்தியே குழம்பும் ஸ்திதியில் வந்து விட்டது. இருவரில் யார் சொல்வது உண்மை என்பதை அறிய முடியாத நிலையைத் தோரமானா அடைந்தான். எந்த நிலைமையையும் தனக்கு அனுகூலமாக்கிக் கொள்ளும் தன் புத்தியைப் பற்றித் தோரமானாவுக்குச் சந்தேகம் இல்லாத தால் இன்னும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான், “எனக்கு வந்த குடிதமானால் அதை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்துவானேன்?” என்று.

“தங்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரியாத செய்தி அதில் ஏதுமில்லை. மூலஸ்தானபுரத்தைத் தூக்கும் விஷயத்தைப் பற்றியே பிரஸ்தாபித்திருந்தது. அதைப்பற்றி, நானே நீல தூர்க்கத்தில் தங்களிடம் தெரிவித்து விட்டேன். கடிதம் அந்தரங்கக் கடிதமானதாலும் நானும் அதிகப் படைத் துணையினரி நாலைந்து மெய்க்காவலாளர்களுடன் பிரயாணம் செய்ததாலும் கடிதத்தை வைத்திருப்பதை அபாயமென்று தீர்மானித்தேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயன் சமாதானம் தேவையாயிருந்தது. ஆனால் ராகுலன் விடவில்லை. தன் உயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்து விடப் போகிறதே என்பதற்காக “மகராஜ்! அந்தச் செய்தி தங்களுக்கு வரவில்லை. என் வார்த்தையை நம்புங்கள்! வேண்டுமானால் நான் சொல்வதை நிறுபிக்க முடியும். அந்தச் செய்தியை இவன் எரித்தபோது நான் மட்டுமில்லை, இன்னொருவனும் இருந்தான்...” என்ற ராகுலன் பேச்சை உபாத்தியாயன் இடைமறித்து, “ராகுலா! நீ சொல்லிய பொய்கள் போதும். இதுவரை சொன்னதற்காக நீ தூக்கி விடப்படப் போகிறாய்” என்று, அவன் மேலே பேசாமல் தடுத்தான்.

ராகுலன் நிற்கவில்லை. “மகராஜ்! என்னுடன் சித்ரா வின் தம்பியும் இருந்தான். அவனை விசாரியுங்கள், அவன் இருப்பிடம் சித்ராவுக்குத் தெரியும்” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட தோரமானாவின் புருவங்கள் ஒருமுறை நெற்றியில் உயர்ந்து தாழ்ந்தன. சித்ராவின் மூச்சு நின்று விடும் போலிருந்தது. தன் தம்பி தோரமானாவிடம் சிக்கி னால் அவன் கதி அதோகதியாகிவிடுமே என்று சொல்ல வொண்ணாத திகைப்படைந்த அவன், ராகுலனை எரிக்கும் விழிகளுடன் பார்த்து, “சீ! நீ ஒரு மனிதனா? உன் உயிரையாசிக்க நானும் வேலையற்று இவ்வளவு தூரம் வந்தேனே” என்று சீரினாள்.

அடிலன் பிள்ளை தன்னிடம் சிக்கப்போகிறான் என்ற உவகையால் தோரமானா மெல்லச் சிரித்தான்.

37. சித்ராதேவிக்குச் சிறை

சித்ராவின் சீற்றத்தைப் பற்றியோ, தம்பியைக் காட்டிக் கொடுத்ததால் அவளுக்குத் தன்மேல் ஆயுள் பூராவும் ஏற்படக்கூடிய வெறுப்பைப் பற்றியோ ராகுலன் சிறிதும் கவலைப்படவேயில்லை. அற்பமான மனிதன் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டால், தான் தப்பும் வழியைப் பார்ப்பானே யொழிய தன் நடவடிக்கைகளால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படவே மாட்டான். அந்த வர்க்கத் தைச் சேர்ந்த ராகுலனும் தோரமானாவிடமிருந்து தப்ப யாரை வேண்டுமானாலும் பலி கொடுக்கத் தயாராயிருந்தான். ஆகையால், தன்மேல் சீறிய சித்ராவை ஏற்றுத்துப் பார்த்து, “அஜித் சந்திரன் என்மேல் பயங்கரமான குற்றத்தைச் சமத்தும்போது நான் எப்படிச் சும்மா இருக்க முடியும்? தம்பியிருக்குமிடத்தைச் சேனாதிபதியவர்களிடம் சொல்வதில் எந்தவிதத் தவறுமில்லை. நம்முடைய எதிரிகள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவனும் ஹன்னர்களை ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருப்பவனுமான குப்த மன்னரின் உளவாளி யிடம் நம்பிக்கை வைப்பதை விட, நமது ஜாதியைச் சேர்ந்த சேனாதிபதி தோரமானாவிடம் நம்பிக்கை வைப்பது நல்ல தல்லவா? நன்றாக யோசித்துப் பார்!” என்றான்.

எரிகிற கொள்ளியை ஏற்த தள்ளுவது போலிருந்து சித்ராவுக்கு. சுட்டுப் பொக்க்கிவிடும் விழிகளால் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்திலிருந்த பயமும் அவன் அல்ப உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தன்னுடைய தம்பியைப் பலி கொடுக்க வந்த அவன் தன்மையையும் பார்த்த சித்ரா தேவியின் உள்ளத்தில் கோபம் மறைந்து இகழ்ச்சி வேருண்டு

யது. இகழ்ச்சி ஊன்றியது போல் அவள் உள்ளத்தின் உணர்ச்சி, வெறுப்புக்கும், நகைப்புக்குமே இடம் கொடுத்தது. “தங்களுக்குச் சேனாதிபதியவர்களிடம் எத்தனை நாளாக இவ்வளவு அபரிமித நம்பிக்கை ஏற்பட்டது? அவ்வளவு நம்பிக்கையுள்ள நீங்கள் மலைவாசலில் எங்கள் மாளிகை எரிக்கப்பட்டதும் நேராக சேனாதிபதியவர்களிடம் வராமல் எதற்காக நமது வகுப்பினரின் விரோதியான குப்த மன்னானிடம் ஓடினீர்கள்?” என்று கேட்டுச் சிறிது நகைக்கவும் செய்தாள்.

ராகுலன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தான். ஆனால், மெள்ளாச் சமாளித்துக்கொண்டு, “நாளாகப் போக வில்லை, உன் தகப்பனார்தான் என்னைப் பலவந்தமாக அழைத்துச் சென்றார்” என்றான் ராகுலன்.

முதலில் சித்ராவின் தம்பியைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டு இப்பொழுது அவள் தகப்பன் மேலும் ராகுலன் பழி சமத்துவதைப் பார்த்த தோரமானா நகைத்தான். அதுவரை மௌனமாக இருந்த அஜித் சந்திரன்கூட களுக்கென்று சிரித்தான். அஜித் சந்திரன் சிரிப்பு அந்த அறையிலிருந்த எல்லோரையும் சற்று நிதானிக்க வைத்தது. சேனாதிபதி முன்பாக வேவுகாரன் என்று குற்றஞ்சாட்டப் பட்டு விசாரணையிலிருக்கும் அஜித் சந்திரன் சிரித்தது பல்தேவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சித்ராவுக்கு அது அசந்தர்ப்பமாகப் பட்டது. தோரமானாவின் மனத்தில் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. ராகுலனுக்கு பயத்தை விளைவித்தது.

இப்படி ஒருமுறை சிரித்ததால் பலபேருடைய பல அபிப்பிராயங்களைக் குழப்பிவிட்ட அஜித் சந்திரனைத் தோரமானா சற்று ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அஜித் சந்திரன் இதழ்களில் லேசான புன்முறுவல் காணப்பட்டது. “சேனாதி

பதியவர்கள் மன்னிக்கவேண்டும். இவன் எப்படியாவது தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக ஏதேதோ உள்ளித் தன் கழுத்துக்குத் தூக்குக்கயிற்றைச் சம்பாதித்துக் கொள்கிறானே என்பதை நினைத்ததால்தான் சிரிப்பு வந்தது” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அறையிலிருந்த மற்றவர் கண்களும் அஜித் சந்திரன் மேல் திரும்பின. அஜித் சந்திரனின் பேச்சு ராகுலனின் பயத்தை அதிகமாகக் கிளரிவிடவே, “சேனாதிபதியவர்களே, இந்த அஜித் சந்திரனைப் பேச விடாதீர்கள். இவன் உண்மையைல்லாம் பொய்யாகத் திருப்பிவிடுவான். நான் சொல்லுவதை நம்புங்கள். இவன் உண்மையில் உங்கள் விரோதி, வேவுகாரன்” என்று கூவினான்.

“ராகுலா! சேனாதிபதிக்கு முன்பாக இரைச்சல் போடாதே! நீ எதைச் சொல்வதாயிருந்தாலும் அடக்கமாகச் சொல். ஓரிரண்டு விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டால் சேனாதிபதியவர்களுக்கு உள்மேல் திடமான நம்பிக்கை பிறக்கும்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“எந்த விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்தச் சொல்கிறாய்?” என்று ஆக்ரோஷத்துடன் கேட்டான் ராகுலன்.

“சித்ரா கேட்ட கேள்விக்கு நீ முதலில் பதில் சொல்ல வேண்டும். வில்லவர்கள் அடிலன் மாளிகையைக் கொளுத் தியதும் நீ நமது சேனாதிபதியிடம் வராமல் எதிரிகளிடம் நம்பிக்கை வைத்து, குப்த ராஜ்யத்திற்கு என் ஓடினாய்? இரண்டாவதாக குப்த ராஜ்யத்துக்கு நியும் அடிலனும் ஒன்றாகவே போயிருக்க, அடிலன் குப்தப் படைத்தலைவு நாகவும், நீ ஆனந்ததேவியின் தூதனாகவும் மாறியது எப்படி? விளக்கமாகச் சொல்,” என்று அஜித் சந்திரன் கேள்விகளை வீசினான்.

ராகுலனும் விடவில்லை. இந்தக் கேள்வியால் அஜித் சந்திரன் சரியாகச் சிக்கிக்கொண்டதாக என்னிட தெரிய மாகவே பதில் சொன்னான். “சேனாதிபதியவர்கள் எங்கள் மாளிகையைக் கொளுத்தச் சொல்லியதாக நீதான் மலை வாசவில் எங்களுக்குத் தகவல் கொடுத்தாய். உன்னை நம்பித்தான் நாங்கள் குப்த ராஜ்யத்திற்கு ஒடினோம். அங்கு சிறையிலடைக்கப்பட்ட என்னை ஆனந்ததேவியின் மகன் பூருப்தன் விடுவித்ததால் நான் அவர்களுக்குத் தூத னானேன்...”

அவன் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க அஜித் சந்திரன் முகத்தில் சந்தோஷக் குறி அதிகமாகப் படர்ந்தது.

“ராகுலா! நீ சொல்வதை உன்மையென்றே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால், நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீ இன்னும் பதில் சொல்லவில்லையே! நீயும் அடிலனும் குப்த ராஜ்யத்திற்குச் சேர்ந்தே போயிருக்கிறீர்கள். நீயோ அடிலனுக்கு மருமகனாகப் போகிறவன். அப்படியிருக்க குப்த மன்னன் உனக்குச் சிறைவாசமும், உன் வருங்கால மாமனாருக்குப் படைத்தலைமைப் பதவியையும் ஏன் அளித்தார்?” என்று கேட்டான்.

ராகுலன் மனத்தில் மீண்டும் பயம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. பதில் சொல்லவோ வழியில்லை. ‘நான் அடிலனைக் காட்டிக் கொடுக்கப் பார்த்தேன். அதற்காக குப்த மன்னர் என்னைச் சிறையிலடைத்தார்’ என்றால் சித்ராதேவியை மனம் புரிவது குதிரைக் கொம்பாகிவிடுமே என்று நினைத்தான். மரணமில்லாவிட்டால் போதும் என்ற நினைப்பில் உன்மையைக் கக்கினான்.

“சேனாதிபதியவர்களே! அடிலன் முதலில் குப்த வீரர் களிடம் சிக்கவில்லை. என்னைத்தான் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள். நான் தங்கள் விரோதியான அடிலனைத்

தொலைப்பதற்காக அவனைக் குப்தமன்னிடம் காட்டிக் கொடுத்தேன். நான் தங்களுக்குச் செய்திருக்கும் சேவையை சொல்லப்போனால் தங்களுக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கும்” என்றான் ராகுலன்.

“சேனாதிபதிக்கு மட்டுமல்ல ராகுலா? எங்கள் எல்லோருக்குமே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பெண்ணைக் கொடுக்க விருந்த மாமனுடன் குப்த ராஜ்யத்திற்கு ஒடுகிறாய், அங்கு நீ தப்ப அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கிறாய்; ஆனால், குப்த மன்னர் உன் போன்ற அயோக்கியர்களுக்கு இப்பு கொடுப்ப தில்லையாகையால் உன்னைச் சிறையிலடைத்து ஜனம் விரோதியான அடிலனை உபசரிக்கிறார். சிறையிலிருந்து தப்பிய நீ சேனாதிபதியவர்களுக்கு ஒலை கொண்டு வருகிறாய்! இப்பொழுது எங்களிடம் சிக்கிக்கொண்ட நீ இங்கு தப்புவதற்காக வருங்கால மைத்துனனைக் காட்டிக் கொடுக்கப் பார்க்கிறாய்! ஆனால் ஒன்றை மட்டும் மறந்து விட்டாய் ராகுலா! சேனாதிபதியவர்கள் குப்த மன்னனுக்குச் சிறிதும் தாராளத்தில் சளைத்தவரல்ல. அங்கு நீ காட்டிக் கொடுத்த அடிலனுக்குப் பதவியளித்து உன்னைக் குப்த மன்னன் சிறையிலடைத்தது போல், இங்கு சித்ராதேவியின் தம்பிக்குப் பதவியளித்து உன்னைச் சேனாதிபதியவர்கள் சிறையிலடைக்க மாட்டார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? சித்ராவின் தம்பி நேர் எதிரியாக இருக்கலாம். ஆனால் நேர் எதிரியை நம்பலாம். உன்னைப்போல் சுயநலத்திற்காகச் செய்து செய்யக்கூடியவனை யார் நம்புவார்கள்?” என்று கேட்டான்.

உபாத்தியாயன் சம்பாஷணையை ஏதேதோ மார்க்கா தில் திருப்பித் தன்னை அதலபாதாளத்தில் ஆழ்த்துப் பார்ப்பதை அறிந்த ராகுலன் என்ன சொல்லுவதென்று புரியாமல் வாய்டைத்து நின்றான். மிக ஆபத்தான நிலையைத் தன் தம்பிக்கு அனுகூலமாக உபாத்தியாயன் திருப்

வதை அறிந்த சித்ராதேவி நன்றி ததும்பும் கண்களால் அவளைப் பார்த்தாள்.

தோரமானா தீவிரமான யோசனையிலிருந்தான். உபாத்தியாயன் மீண்டும் பேசி அவன் யோசனையில் குறுக்கிட்டான். “சேனாதிபதியவர்களுக்கு நான் யோசனை சொல்ல வேண்டியதில்லை. இது மிகவும் எளிதான் விஷயம். அடிலன் தங்களுக்குப் பகிரங்க எதிரி. எதிரியின் மகள் தங்களிடம் சிக்கியிருக்கிறாள். அவளைக் கொண்டு அவள் தம்பியைப் பிடிப்பது சுலபமென்று நினைக்கலாம். ஆனால் சித்ராவையும் அவள் தம்பியையும் நன்கு அறிந்த தாங்கள் அப்படி நினைக்கமாட்டார்கள். சித்ராதேவி இஷ்டப்படா விட்டால் தம்பியிருக்கும் இடத்தைப் பற்றி அவளிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் வராது என்பது தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. ஆனால், இந்த யுத்த காலத்தில் ஹுனை சாம்ராஜ்யம் உருவாகிவரும் சமயத்தில் ராகுலன் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகள் சாட்சியத்தைக் கொண்டு பெரிய முடிவுகளில் இறங்குவது அபாயம். சித்ராவின் தம்பியை நாம் சிறைப்பிடிப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். இது அடிலனுக்குத் தெரிந்தால் உடனே மூலஸ்தானபுரத்தைத் தாக்கலாம். மூலஸ்தானபுரத்தின் சௌன்னிய பலம் தங்களுக்குத் தெரியும். பல்தேவ் உட்பட எல்லோரும் கட்டுப் பாட்டுக்கு உட்படாத கொள்ளைக்காரர்கள். கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் மூலஸ்தானபுரம் எதிரிகள் வசமாகிவிடும். வைதஸ்தாவின் இக்கரையில் குப்தப் படைகள் ஊடுருவி னால் இங்கு நீங்கள் எதிரியைச் சமாளிக்கும்படி இருக்கும். சாம்பல் நதியைத் தாண்டி நாகர்கள் பிரதேசத்தை வெட்டி மாளவத்தை ஆக்ரமிக்க முடியவே முடியாது” என்று உபாத்தியாயன் விளக்கினான்.

உபாத்தியாயன் சொல்வது பூராவும் உண்மையென்பதை தோரமானா உணர்ந்தான். ‘மூலஸ்தானபுரம் எதிரிகள்

வசமாவது மிகச் சுலபம். பிள்ளை பிடிப்பட்ட செய்தியை அறிந்தால் அவசரக் குடுக்கையான அடிலன் உடனே மூலஸ்தானபுரத்தைத் தாக்கினாலும் தாக்கலாம். அந்தப் பிராந்தியத் தில் கடும் போர் மூண்டால் மாளவப் படையெடுப்பை எப்படி நடத்துவது? எதிரியை இருபுறங்களில் சமாளிப்பது சுலபமல்லவே’ என யோசித்தான். ஆகவே உபாத்தியாயனை நோக்கி, “இப்போது என்னதான் செய்யலாம்?” என்று கேட்டான்.

“இங்கு எதுவும் நடக்கவில்லையென்ற ஏமாற்றத்திலேயே அடிலனை வைத்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அடிலன் தாக்குதலை நிதானமாக நடத்துவான். சித்ராவின் தம்பி சுதந்திரமாக உலாவுவதால் எந்த நஷ்டமுமில்லை. ராகுலனை விடுவித்தால் அடிலன் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்று, சித்ராதேவியைப் பெற அவன் தங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க அடிலனிடம் ஓடலாம்...” என்று பேசிக்கொண்டு போன உபாத்தியாயனின் பேச்சில் குறுக்கே ராகுலன் புகுந்து, “சேனாதிபதியவர்களே! இந்த அயோக்கியனை நம்பாதீர்கள்; நான் தங்களுக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டேன்” என்று கூவினான்.

தோரமானா பார்த்த பார்வையில் ராகுலனின் கத்தல் அடங்கியது. உபாத்தியாயன் மேலும் சொன்னான் “இருவரை நாம் காவலில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஒன்று ராகுலன், இரண்டாவது சித்ராதேவி.”

சித்ரா அவனை உற்றுப் பார்த்தாள். ஆனால், உபாத்தியாயன் தோரமானாவைப் பார்த்தே பதில் சொன்னான் “சித்ராதேவி தம்பியிடம் மீண்டும் போனால் இங்கு இருக்கு நிலைமையைப் பற்றி அவனுக்குத் தகவல் கொடுக்கலாம் பிறகு இவள் தம்பி அடிலனுக்குச் செய்தி அனுப்பலா மூலஸ்தானப் படை பலவீனமும், ராகுலன் அடிலனை

பற்றிய தகவல்களை உடைத்துவிட்ட விஷயமும் நாம் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு விட்டோம் எனகிற விவரமும் அடிலனுக்குத் தெரிந்தால் அவன் உடனே இந்த நகரத்தைத் தாக்கலாம். இதனால் ஹான்னப் படை களின் யுத்தநிலை பாதிக்கப்படும். ஆகவே இருவரையும் பாதுகாப்பில் வைக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு வேண்டு கோள், சித்ராதேவியைப் பல்தேவ் ஏற்கெனவே கற்பழிக்க முற்பட்டிருக்கிறான். அவனுடைய காவலில் மாத்திரம் வைக்காதீர்கள்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

ராகுலனை மாட்டி வைத்ததோடு உபாத்தியாயன் தன்னையும் சங்கடத்தில் மாட்டிவைக்க ஏற்பாடு செய்வதைக் கண்ட பல்தேவ் வெல்வெலத்துப் போனான்.

தோரமானாவைத் தவிர வேறொரு மனிதனாயிருந்தால் இந்த நிலையில் என்ன செய்வதென்பதை அறியாமல் குழம்பிப் போயிருப்பான். ஆனால் தெளிவான புத்தியுள்ள தோரமானா வெகு சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“ராகுலனை சிறையிலடைத்து வை. அவன் தப்பினால் நீ தூக்கிலாட வேண்டியிருக்கும்” என்று பல்தேவுக்கு உத்தர விட்டான். பெரிய கண்டத்திலிருந்து தப்பிய பல்தேவ் துரித மாக ராகுலனை அறைக்கு வெளியே இழுத்துச் சென்றான். அவர்கள் சென்றதும் “உபாத்தியாயரே! மூலஸ்தானபுரத்தை நான் நேரில் கவனித்துக் கொள்கிறேன். மலைவாசல் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கபீசத்திலுள்ள தலைவன் அந்தப் பிராந்தியத்தில் நுழைய ஏற்பாடு செய்வ தாக்க கேள்விப்படுகிறேன். நீங்கள் மலைவாசலுக்குச் சென்று அந்த ஆபத்தைச் சமாளியுங்கள். உங்கள் அபிப்பிராயப்படி சித்ராதேவியையும் காவலில் வைக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் அவள் தப்பாமல் கவனிக்க உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. உங்களிடம்

அவளை ஒப்படைக்கிறேன். ஜாக்கிரதையாகக் காவல் புரியுங்கள்,” என்று புன்முறுவலுடன் உத்தரவிட்டு, வெளியே செல்ல ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான்.

உபாத்தியாயன் மூளை துரிதமாக வேலை செய்தது. அடிலன் பெண் மலைவாசலில், பிள்ளை மூலஸ்தானபுரத் தில், வருங்கால மாப்பிள்ளை சிறையில்! சிறிது நேரத்தில் அடிலனிடம் பினைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை எப்படிக் கத்தரித்து பாரதத்தின் பல மூலைகளில் விசிற விட்டான் தோரமானா! தவிர, தானும் மலைவாசலில். இனி எந்தச் செய்தியை குப்த ராஜ்யத்திற்கு அனுப்புவதானாலும் ஒரு மாதமாவது ஆகும். தன் உதவியின்றி குப்தப் படைகள் என்ன செய்யும்? இவற்றைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க குப்த ராஜ்யத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சந்தேகம் உபாத்தியாயனைச் சூழ்ந்துகொண்டது.

உபாத்தியாயனின் யோசனையை தோரமானாவின் சொற்கள் கலைத்தன. “நான் வருகிறேன் உபாத்தியாயரே! உடனே மலைவாசலுக்குக் கிளம்பத் தயாராகுங்கள்?” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான் தோரமானா. அவன் சென்றதும் உபாத்தியாயனை அணுகிய சித்ராதேவி, “உபாத்தியாயரே! சேனாதிபதியின் உத்தரவுப்படி என்னைச் சிறை செய்யலாமே” என்றாள்.

உபாத்தியாயன், அவளுக்கு வெகு அருகில் சென்று, “சித்ரா! அந்தச் சிறை உனக்குச் சம்மதம்தானே?” என்றான். அவன் கரங்கள், மென்மையாகத் துவண்டு நின்ற அவள் அழகிய உடலைச் சுற்றிச் சென்று தனக்காக இழுத்து அவளைச் சிறைப்படுத்தத் தொடங்கின.

38. பூரகுப்தன் ஒலை

பாடலிபுதர்த்து அரண்மனை ஆசார வாசலில் உதய தாரைகள் ஊதி நின்றன. மன்னனை எழுப்ப மங்கையர் முன்னறையில் மீட்டிய வீணைகளின் ஓலியும் சுவர்களைத் தாக்கி இன்னிசை எதிரொலி கிளப்பி மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்து கொண்டிருந்தது. அரசன் அறைக் கதவை ஓசைப் படாமல் லேசாகத் திறந்த பணிப் பெண்ணொருத்தி உள்ளே தலையை நீட்டினாள். இரவு முழுதும் விழித்ததால் செந் தாமரை போல் சிவந்திருந்த கண்களுடன் ஸ்கந்தகுப்தன் தலைப்பாகத்தில் அமர்ந்திருந்த தாஸி பணிப்பெண்ணை வெளியே போகும்படி சைகை செய்துவிட்டு அடிமேலடி வைத்து அறையின் குறுக்கே நடந்து மன்னன் மஞ்சத்துக்குச் சற்று எட்ட இருந்த சாளரங்களைத் திறந்தாள். காலைச் சூரியன் தன் கிரணங்களில் சிலவற்றை ஏவி தன் வம்சத்துக் குழந்தையான குப்த சக்கரவர்த்தியின் நலிந்த உடலை ஆறுதலூடன் தடவிக் கொடுத்தான். அதனால் சுரணை பெற்ற சக்கரவர்த்தியின் அவயவங்கள் மெதுவாக அசையத் தொடங்கின. பக்கத்து ஆசனத்தில் பளபளத்து நின்ற தங்கக் கிண்ணத்தின் மூடியைத் திறந்து தாஸி அதிலிருந்த பன்னீரில் கையை நனைத்து மன்னர் விழிகளில் மென்மை யாகத் தடவினாள். கண்களைத் திறந்து தாஸியைப் பார்த் தான் ஸ்கந்தகுப்தன். அதுவரை தாஸியின் உள்ளத்திலிருந்த கவலை பெருமுச்சாக வெளிவந்து அவளுக்குச் சற்று சாந்தியை அளித்தது. கவலை நீங்கினாலும் ஸ்கந்தகுப்தன் தேகம் படும் கஷ்டத்தின் காரணமாக அவள் கண்களில் இரண்டு நீர்த்திவலைகள் தேங்கித்தான் நின்றன.

அவளைப் பார்த்த ஸ்கந்தகுப்தன் புன்முறவுல் செய்தான். அவள் ஆயாசத்தைவிட அவன் புன்முறவுல் தாலிக்குப் பெருத்த வேதனையை அளித்தது. ஒவ்வொரு நாளும் உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டு குபத ராஜ்யத்தின் நலனுக்கும் மன்றாடும் மன்னனை உற்றுப் பார்த்த தாலி, “மகாராஜா! இன்று உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?” என்று விசாரித்தாள். மன்னன் புன்முறவுல் தனக்கு ஆறுத லளிக்கவே ஏற்பட்டதென்பதையும், உடல்நலத்தால் இயற்கை யாக எழுந்த உவகையால் அந்தப் புன்சிரிப்பு ஏற்படவில்லை யென்பதையும் தாலி நன்றாக அறிந்திருந்தாள்.

அவள் கேள்விக்கு ஸ்கந்தகுப்தன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. “அஜித் சந்திரனியமிருந்து ஏதாவது தகவல் உண்டா?” என்று கேட்டான்.

“மகாராஜா! நான் உங்கள் உடல் நிலையைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டேன்” என்று தாலி ஞாபகப்படுத்தினாள்.

“நானும் அதற்குத்தான் பதில் சொல்கிறேன்” என்றான ஸ்கந்தகுப்தன்.

“என்னிடம் விளையாடுகிற்களா மகாராஜா?” என்று தாலி சற்றுக் கடிந்துகொண்டாள்.

ஒரு சொல்லில் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களை இஷ்டப் படி அசைக்கவல்ல ஸ்கந்தகுப்தன் தாலியிடம் கெஞ்சிப் பேசினான்.

“விளையாட்டல்ல தாவி. உண்மையாக உன் கேள்விக்குத்தான் பதில் சொன்னேன்” என்று மீண்டும் சொல்லிப் பக்கத்தில் நின்ற அவள் கையைத் தன் கையால் பிடித்துக் கொண்டான்.

“உங்கள் உடல்நிலை எப்படியிருக்கிறதென்று நான் கேட்டேன்” என்றாள் தாலி அன்புடன், ஆனால் சற்று அழுத்தமாக.

“உடல்நிலை உள்ளத்தின் நிலையைப் பொறுத்தது. என் நிலை அஜித் சந்திரனைப் பொறுத்தது. ராஜீ மிருந்து செய்தி வந்து மாதம் ஒன்றாகிறது. அவனிட நாளும் அவன் கடிதத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். கடிதம் வராத வரை உள்ளத்தில் அமைதியில்லை. உள்ள அமைதியில்லாத வரை...”

“உடல்நிலை ஒழுங்காயிருக்காது. நல்ல லட்சணம் மகா ராஜா! இப்படியே பிரதி தினமும் உள்ளம் உருசி உருசி நீங்கள் நெந்து போகவேண்டியது. நான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியது,” என்று கோபமும் வருத்தமும் கலந்த குரலில் மன்னனை இடைமறித்துப் பேசினாள் தாலி.

“மக்களை நினைத்து மன்னன் உருகவில்லையென்றால் வேறு யார்தான் உருகுவார்கள்? அவர்கள் நலனை என் ணாதவனுக்கு ஆட்சிப்பீடும் எதற்கு?” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் கேட்டான். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது சக்கரவர்த்தி யின் பார்வை சாளரத்தைத் தாண்டி தொலைதூரத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. “தாலி! இந்தப் பரந்த உலகில் பிறக்கும் மக்களுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. இத்தனைபேர் பிறக்கும்போது ஏதோ சிலருக்கு மட்டும் அரசாளும் சக்தி யைக் கடவுள் ஏன் கொடுக்கிறார்? ஒரே நகரத்தில் ஒரு பிரஜை தரையில் படுக்கிறான்; அவனை ஆள்பவன் பஞ்சணையில் துயில்கிறான்; இன்னொருவன் பட்டினி கிடக்கிறான்; அவனை ஆளும் அரசன் அறுசுவை உணவு உண்டு சுவைக்கிறான். மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் கடவுள் ஏன் இந்தத் தாரதம் மியத்தை ஏற்படுத்துகிறார்? பொறுப்பு அதிகமுள்ளவனுக்கு அதிக சக்ததையும் ஆண்டவன் அளிக்கிறான். பொறுப்பு அதிகமானால் உடலுக்கும் அதிக வேலை; உள்ளத்துக்கும் அதிக வேலை. அந்த வேலையைச் சரிவரச் செய்யக் கடவுள் அளிக்கும் வசதி சுகம். மக்கள் உழைப்பின் காரணமாகக் கிடைக்கும் சுகபோகங்களை மட்டும் ஏற்றுக்

கொண்டு கடமையைக் கைவிடுபவன் எப்படி அரசனா யிருக்கத் தகுதியுடையவன்?” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் தானாகப் பேசிக்கொண்டே போனான்.

தாலி கேட்டாள். “அளவுக்கு மீறிய அலுவலால் அரசனே அழிந்துவிட்டால்?”

“ஓரு அரசன் போனால் இன்னொரு அரசன் வருவான்; உலகத்தில் ஆள்பவர்களுக்குக் குறைவில்லை. கடமையை அறிந்து ஆள்பவர்கள்தான் குறைவு. பின்னால் வருபவர் களுக்குக் கடமையை உணர்த்துவது முன்னால் செல்பவர் களின் கடமை. ஸமுத்திரகுப்தனும் குமாரகுப்தனும் சென்ற வழியில் நான் செல்கிறேன். என் வழியில் அடுத்த குப்தன் வந்தால் குப்தராஜ்யம் நிலைக்கலாம். இன்றேல் அழிந்து விடும். அப்படி அழிவதானால் அதை நான் நிறுத்த முடியாது. என் கடைசி மூச்சு வரையில் நான் கடமையைச் செய்தாக வேண்டும். ஸமுத்திரகுப்தனால் நிறுத்தப்பட்ட சாம்ராஜ்யம் ஸ்கந்தகுப்தனால் அழிந்தது என்ற பெயர் சரித்திரத்தில் வரக்கூடாது தாலி. அதை நினைவில் வைத்துக் கொள்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

அவன் சொற்கள் திரும்பத் திரும்பத் தாலி யின் இதயத் தைத் தாக்கவே மளமளவென்று கண்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன. ஸ்கந்தகுப்தன் அவள் கையை மெல்லத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே, “தாலி! இரவும் பகலும் கண் விழித்து என் சொந்தத் தாயைப்போல் என்னைக் கவனிக்கிறாய். வீரமாதாவான் நீ கண்ணீர் விடலாமா? என் உடல் உயிரற்றுத் துவண்டு உன் மடியில் விழும்போது உன் கண்களில் நீர் துளிர்க்கலாகாது. வீரமாதாக்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஸ்கந்தகுப்தன் செவிலித்தாய் ஓர் உதாரணம் என்று மக்கள் பேசும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டாமா?” என்று கேட்டான்.

“இப்படிப் பேசுவதைவிட நீங்கள் என்னைக் கொண்டு விடலாம் மகாராஜா! நான் வீரமாதாவல்ல. உங்கள் உடலை

ஸ்ருந்தும் துரும்புகூட என் இதயத்தில் உறுத்தும்போது நான் எப்படி வீரமாதாவாக இருக்க முடியும்? எனக்கு அந்தப் பட்டம் வேண்டாம் மகாராஜா! நான் இந்த ஐன்மத்தில் தங்கள் பணிப்பெண்ணாகவே இருந்து விடுகிறேன். உங்கள் உடல் துவண்டு என் மடியில் விழவும் வேண்டாம்...” என்று பேசிக்கொண்டே போனவள் மேலும் பேச இயலாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

ஸ்கந்தகுப்தன் தாலியைத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்து வெகுநேரம் அவள் கைகளைத் தடவிக் கொடுத் தான். எந்த அழுகைக்கும் நிற்கும் நேரம் உண்டல்லவா? தாலியின் துக்கமும் மெல்லத் தனிந்தது, முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். அவளைப் பார்த்த ஸ்கந்தகுப்தன், “உன்னைப் போல அன்புள்ள தாலிகளால் எவ்வளவு அரசர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை சரித்திரம் சொல்லுகிறது தாலி! இந்த அன்புக்கு ராஜ்யங்களையும் கொடுக்கலாம்! ஆனால் ஸ்கந்தகுப்தன் உனக்கு என்ன கொடுக்கப் போகிறான்?” என்று கேட்டான்.

“ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டாம். நான் சொல்கிறபடி சக்கரவர்த்தி கேட்டால் போதும்” என்றாள் தாலி.

“அப்படியே கேட்கிறேன். சோதித்துப்பார்.”

“இப்பொழுது காலை அனுஷ்டானங்களை மெள்ள முடித்துக்கொண்டு நான் கொடுக்கும் ஆகாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும்.”

“சாப்பிடுகிறேன். அதற்கு முன்பு அஜித் சந்திரனிட மிருந்து தகவல் வந்ததா என்று தெரிய வேண்டும். பிரதம மந்திரிக்குக் கொஞ்சம் சொல்லியனுப்புகிறாயா?”

“நீங்கள் சாப்பிட்ட பிறகு பிரதம மந்திரியைப் பார்க்கக் கூடாதா?”

“முதலில் பிரதம மந்திரியைப் பார்த்துவிட்டால் பிறகு மனதிம்மதியுடன் சாப்பிடுவேன்,” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் கேள்வினான்.

மண்டலாதிபதியே கெஞ்சும்போது சாதாரண தாலி என்ன செய்வாள்? ஆகாரம், நித்திரை சகலத்திற்கும் ராஜ்ய சேவைக்கு அடுத்த இடத்தையே ஸ்கந்தகுப்தன் அளித்திருந்தான் என்பதை அந்தத் தாலியைவிட அறிந்தவர் யார்? ஆகவே, மன்னன் கட்டளைப்படி அவனை மெள்ளத் தூக்கித் தலையணைகளை உயரமாகப் போட்டு அதில் சார்த்திப் படுக்க வைத்தாள். பிறகு கங்காஜலமும் வாசனைப் பொடியும் கொண்டுவந்து பல் துலக்கச் செய்து உயர்ந்த பட்டுகளால் அவன் முக மண்டலத்தையும் உடலை யும் துடைத்தாள். இத்தனையும் முடிந்ததும், “மகாராஜா! நான் போய்ப் பிரதம மந்திரியை அழைத்து வரட்டுமா?” என்று கேட்டாள். அந்த சமயம் முன்னரிவிப்பின்றிப் பிரதம மந்திரியே அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தார்.

ஸ்கந்தகுப்தன் கண்கள் அவரை ஏற்றுத்துப் பார்த்தன. கண்களிலிருந்த கேள்வியைப் பிரதம மந்திரி புரிந்து கொண்டு, “மகாராஜாவுக்கு நான் நல்ல செய்தி கொண்டு வரவில்லை!” என்று ஆரம்பித்தார்.

“செய்தியைச் சொல்லுங்கள்,” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் உத்தரவிட்டான்.

“அடிலன் இறந்துவிட்டான்” என்றார் பிரதம மந்திரி, சுருக்கமாக.

“ஹா!” என்று அலறினாள் தாலி. ஸ்கந்தகுப்தன் முகத்தில் எந்த மாறுதலுமில்லை.

“மூலஸ்தானபுரத்தை அடிலன் தாக்கினானா?” என்று விசாரித்தான்.

“ஆம், மகாராஜா!”

“யார் உத்தரவின்மேல் தாக்கினான்?”

“பூருப்தன் உத்தரவின் மேல்.”

“உத்தரவு எழுத்துப்பட இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது மகாராஜா! இதோ அந்த ஓலையையே நமது ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று பிரதம மந்திரி ஓலையை நீட்டினார். அரசன் அதைப் படிக்கும் போது பிரதம மந்திரி இன்னொரு தகவலையும் சொன்னார். “மூலஸ்தானபுர சென்னியத்தைத் தோரமானாவே நேரில் நடத்தி அடிலனை முறியடித்துக் கைது செய்து பிறகு தூக்கிலிட்டானாம்” என்று விவரித்தார்.

அடிலன் மரணத்தைப் பற்றி ஸ்கந்தகுப்தன் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. பூருப்தன் ஓலையைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்தான். மெள்ள மெள்ள மன்னன் முகத்தில் சந்தேகக் குறி படருவதைக் கண்ட பிரதம மந்திரியும் தாஸி யும் வியப்படைந்து நின்றார்கள். “இந்த ஓலை குப்த ராஜ் யத்தை அடுத்த பத்து வருஷங்களுக்குக் காப்பாற்றும். ஹமண்ரகளின் அட்ரேழியங்களிலிருந்து மக்களுக்கு அது வரை விடுதலை உண்டு,” என்று ஸ்கந்தகுப்தன் மகிழ்ச்சி யுடன் கூறியபோது அவ்விருவர் வியப்பும் உச்சநிலையை அடைந்தது.

அவர்கள் வியப்பைக் கண்ட ஸ்கந்தகுப்தன், “உங்களுக்கு இப்பொழுது புரியாது. நான் சொல்வது எவ்வளவு உண்மையென்பதைச் சரித்திரம் எடுத்துக் காட்டும்” என்று கூறி, ஓலையைப் பத்திரமாகத் தலையணைக்கு அடியில் வைத்துவிட்டு, “தாளி! சரி! நீ போய் ஆகாரம் கொண்டு வா!” என்றான்.

அவள் சென்றதும் பிரதம மந்திரியிடம் சில முக்கிய உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தான் மன்னன். அவற்றைக் கேட்ட பிரதம மந்திரி, “மலைவாசலுக்கா? அங்கு போய்ச் சேருவது கஷ்டமாயிற்றே” என்று பயத்துடன் கூறினார்.

“என்ன கஷ்டமானாலும் போய்ச் சேர்ந்துதான் ஆச வேண்டும்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன் ஆவேசத்துடன்.

39. சயன் ஆறைக் கைதி

அடிலன் மாளிகையின் மேல்தளத்திலிருந்து கற்றுப் புறத்தைக் கவனித்த அஜித் சந்திரன் அந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் மலைவாசல் எவ்வளவு தூரம் மாறிவிட்ட தென்பதை நினைத்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். அடிலன் மாளிகைக்கும் புருஷபுரத்து வில்லவர் வீடுகளுக்குமிடையே இருந்த நிலப்பரப்பில் பெரிய பெரிய வீடுகள் பல எழுந்து உதிரியாய் நின்ற அடிலன் மாளிகையை புருஷபுரத்தோடு சங்கிலிபோல் இனைத்து நின்றன. அந்த வீடுகளிலிருந்து ஹமண வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் சாரிசாரியாய் சஞ்சரித்து மலைவாசலைக் கபீசத்திலிருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வீடுகளின் மேற்குக் கோடியில் கணவாய்க்கருகிலிருந்த வில்லவர் வீடுகளும் பெரிய அரண்கள் போலவே காட்சியளித்தன. ஐந்து வருஷத்திற்குள் மலைவாசலைப் பெரிய ராணுவ ஸ்தலமாகத் தோரமானா மாற்றியதைக் கண்டதால் தோரமானாவைப்பற்றிய ஒரு கெளரவழும், குப்த ராஜ்யத்தின் பிற்காலத்தைப்பற்றிய ஒரு கவலையும் அஜித் சந்திரன் மனத்தில் உதயமாயின. தோரமானாவுக்கு அடுத்தபடி மலைவாசலிலுள்ள அத்தனை சென்னியங்களுக்கும் தானே அதிகாரியென்பதை அஜித் சந்திரன் உணர்ந்திருந்தான். ஆனால், தோரமானா தனக்கு அளித்துள்ள இத்தனை அதிகாரத்தோடு தன்னைச் சுதா வேவு பார்க்க ஒற்றர்களையும் நியமித்திருக்கிறான் என்பதும் அஜித் சந்திரனுக்குச் சந்தேகமறத் தெரிந்தது. தான் கற்று அஜாக்கிரதையாகயிருந்தாலும் திட்டத்திலிருந்து ஒரு படி தவறினாலும் தன் கதி அதோகதிதானென்பதிலோ அடிலனுக்குக் கிடைத்த தூக்குக் கயிறு தன் கழுத்தையும் அலக்

கரிக்கும் என்பதிலோ உபாத்தியாயனுக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. தன் உயிர் ஒன்று மட்டும் அபாயத்திலிருந்தால் அஜித் சந்திரன் அச்சப்படமாட்டான். தன் உயிருடன் குப்த ராஜ்யத்தின் பிற்காலமும் இணைந்திருப்பதால் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற உறுதி யுடன் இருந்தான். உபாத்தியாயன் உயிரைப் பற்றிய இந்த உறுதி உதயமானதும் அடுத்துக் கீழே இருந்த மாளிகை வெளி முற்றத்தை உபாத்தியாயன் கவனித்தான். அந்த வெளி முற்றத்தில் தன் உயிர் போக இருந்த நிலையையும் சித்ரா தேவி தன்னைக் காப்பாற்ற எடுத்துக் கொண்ட சிரமத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

விதியின் விசித்திரச் செயலை நினைத்த உபாத்தியாயன் வெறுப்புடன் சிரித்தான். அதே அடிலன் மாளிகை! முன்பு அங்கு அடிமையாயிருந்து அடிபட்டு உயிர் துறக்க இருந்த அஜித் சந்திரன், இன்று யார் உயிரையும் போக்க அதிகாரம் படைத்த உபசேனாதிபதி! அதே இடத்தில் எஜமானியாக இருந்த சித்ராதேவி, அதே அடிமையின் கையில் கைதி. காலம் ஜீவராசிகளின் அந்தஸ்தை எப்படி மாற்றி மாற்றித் தூக்கி ஏறிகிறது என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். இத்தகைய வேதாந்தம் மனிதன் மனத்தில் ஊன்றினால் அவன் உலகச் சூழ்நிலையில் தன் கடமையை நிறைவேற்ற மாட்டான். ஆகையால் வேதாந்த மனப்பான்மையை அவ்வப் பொழுது அகற்றக் கடவுள் மாயையையும் படைத்திருக்கிறார். அந்த மாயை அஜித் சந்திரன் மனத்திலும் புகுந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் அடுத்த விநாடி, ‘இந்த மாளிகையில் அதிகாரம் செலுத்தி வந்த சித்ரா இன்று கைதியாயிருக்கிறானே’ என்று அனுதாபப்படுவானா?

சித்ராவிடம் ஏற்பட்ட அனுதாபத்தால் உபாத்தியாயனிட மிருந்து பெருமுச்சொன்று வெளிவந்தது. சித்ராவின் நினைப்பு வந்துவிடவே அவளைப் பார்ப்பதற்காகத்

தளத்தை விட்டுக் கீழே செல்ல மெத்தைப் படிகளில் இறங்கலானான். இறங்கிக் கீழ்த்தளத்துக்கு வந்த உபாத்தியாயன் பணிப்பெண்ணொருத்தியைக் கூப்பிட்டு, “சித்ரா தேவி எங்கிருக்கிறாள்” என்று விசாரித்தான். “சயன் அறையில் இருக்கிறாள்” என்று பணிப்பெண் கூறவே அந்த அறையை நாடி நடந்தான்.

அநேக நாட்களுக்கு முன்பு சண்பகத் தோட்டத்திலிருந்து வந்த உபாத்தியாயனை நினைத்து இன்ப வேதனையில் ஆழ்ந்த அதே சயன் அறையில் இன்றும் சித்ரோதேவி படுத் திருக்கிறாள். ஆனால், பழைய நிலையிலிருந்து எத்தனை மாறுதல்! அன்று அவள் எட்டாக்கனி. பறிக்க ஆசைப் பட்டான் அஜித் சந்திரன். இன்றோ அவள் அவன் கைக்குக் கிட்டிய கைதி. ஆனால், அவளை அனுகவும் பயந்தான் அஜித் சந்திரன். சித்ராவின் மனோநிலை அப்படியிருந்தது. தகப்பனைத் தோரமானா தூக்கிலிட்டான் என்ற செய்தி அவள்மீது இடிபோல் விழுந்தது. ஒரு வார காலம் என்ன செய்கிறோம் என்ற உணர்வில்லாமல் காலங் கழித்தாள். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே ஐங்கள் கொல்லப்படுவதைப் பார்த்த அந்த ஹுனை மகளுக்குத் தகப்பன் கொல்லப் பட்டது பிரமாதமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவன் தோரமானாவின் கையால் அழிந்தானே என்ற ஆத்திரம் மாத்திரம் உள்ளூர் இருந்துகொண்டிருந்தது. தகப்பன் மரணத்தைக் கேட்ட சித்ரா, குலுங்கி அழவில்லை. அந்தச் செய்தியை அவளுக்கு அஜித் சந்திரனே அறிவித்தான். கம்பீர மாக எழுந்து நின்று செய்தியைக் கேட்ட சித்ராதேவி ஒரு விநாடி ஸ்தம்பித்துப் போனாள். மறுகணம் அவள் கண் களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் உருண்டோடின. ஆனால், அவள் உடல் சிறிதுகூட அசையவில்லை. கண்ணீரைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்ட சித்ராதேவி, “உபாத்தியாயரே, நான் தனியாக இருக்க விரும்புகிறேன்” என்றாள்.

அன்று அவள் அறையை விட்டு நீங்கிய உபாத்தியாயன் ஒரு வார காலம் அவளைப் பார்க்கவில்லை; ‘திரும்பத் திரும்ப அவளைப் பார்த்து அவள் துக்கத்தைக் கிளருவதால் ஸாபமில்லையென்ற உத்தேசத்தால் மற்ற உத்தியோகக் காரியங்களிலேயே ஈடுபட்டிருந்தான். ஆனால், அவள் பொறுமையும் ஒரு வாரத்திற்கு மேல் தாளவில்லை! அதனால் அவளை நாடிச் சென்றான். அறைக்குள் அஜித் சந்திரன் நுழைந்த சமயத்தில் சித்ராதேவி மஞ்சத்தில் ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தாள். அவள் முதுகுப்புறம் வாசற் பக்கமாக இருந்ததால் உள்ளே நுழைந்த உபாத்தியாயனை அவள் கவனிக்கவில்லை. உபாத்தியாயன் வாயிற்படியிலிருந்தே அவள் உடல் வளைவுகளைச் சற்று நேரம் பார்த்து மலைத்தான். பின்னர் மௌனமாக மஞ்சத்தை அணுகி அவள் அழகிய கண்ணத்தில் கையை வைத்தான். அந்தக் கரஸ்பர்ஸம் அவளுக்குப் புதிதல்லவாகையால் அவள் தூளினாமுந்திருக்கவில்லை. மௌனத் திரும்பி உபாத்தியாயனை நோக்கினாள். ஒருக்களித்த நிலையிலேயே பாதி திரும்பிய தால் தாமரைத் தண்டுபோல் துவண்டு முறுக்கி நின்ற அவள் உடலின் எழுச்சியான பாகங்கள் அதிக உறுதியும் கவர்ச்சியும் காட்டி உபாத்தியாயனை மயக்கத் தொடங்கின. அந்த மோன நிலையில் சோகமும் தீட்சன்யமும் கலந்த பார்வையை உபாத்தியாயன்மீது திருப்பினாள் சித்ரா தேவி.

அவளை அனுதாபத்துடன் பார்த்த உபாத்தியாயன், “சித்ரா! யுத்தத்தில் வீரர்கள் இறப்பது சகஜம். வீர ஸ்திரீயான உன்னிடம் இதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. தகப்பனை இழந்து நிற்கும் நிலையில் நான் எத்தகைய தத்துவம் பேசுவதும் நியாயமல்ல. இருந்தாலும் யோசித்துப் பார். நடந்துவிட்ட காரியத்துக்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?” என்றான்.

“யுத்த களத்தில் மாண்டிருந்தால் வருந்தமாட்டேன் உபாத்தியாயரே; ஆனால் கேவலம் தூக்கிலா தோரமானா அவரைத் தொங்கவிட வேண்டும். கத்தியால் வெட்டியிருக்கலாம். இல்லையேல் வில்லவரை அம்பு எய்யச் செய்து கொன்றிருக்கலாம். இந்த மாதிரி ஒரு குரூ மரணத்தை அளிப்பானேன்?” என்று கேட்டாள் சித்ரா.

“எதிரிகளை நடுங்க வைக்க ஹு-மணர்கள் கையாளும் முறை இதுவென்று உனக்குத் தெரியாதா சித்ரா? அதைத் தான் தோரமானாவும் செய்திருக்கிறான். மலைவாசலை நடுங்க வைத்த அடிலனையே தோரமானா தூக்கிலிட்டான் என்றால் மற்ற ஹு-மணப் பிரபுக்கள் நடுங்குவார்கள். சதி எதுவும் ஏற்பட வழி இருக்காது. தவிர, குப்த ராஜ்யத்தின் உதவி கொண்டு தோரமானாவை எதிர்க்க இனி எந்த உதவி கொண்டு தோரமானாவை எதிர்க்க இனி எந்த ஹு-மணப் பிரபுவும் முன்வரமாட்டான். அடிலனையே காக்க முடியாத ஸ்கந்தகுப்தன் மற்றவர்களை எங்குக் காப்பாற்றப் போகிறான் என்ற கிலையை ஹு-மணர்களிடம் கிளப்பிவிடவும் தோரமானா இந்த வேலையைச் செய்திருக்கலாம்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“உபாத்தியாயரே! அந்தத் தோரமானாவை அழிக்காமல் நான் தூங்கமாட்டேன். என் தகப்பனைப்போல் அவனும் தூக்கிலாடினால்தான் எனக்கு மனநிம்மதி ஏற்படும். இன்று முதல் அவனை ஒழிக்கும் வேலையிலேயே என் வாழ்க்கையைச் செலவிடப் போகிறேன்” என்று பேசிய கொண்டாள்.

உபாத்தியாயன் அவள் அருகே உட்கார்ந்து அவளை ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டு நெற்றியில் அலை அலையாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்த கேசங்களை இன்னொரு கையால் விலக்கினான். “சித்ரா! பகவில் பக்கம் பார்த்துப் பேச வேண்டும். தோரமானாவைச் சமாளிக்கும் பொறுப்பை

என்னிடம் விட்டுவிடு” என்று ஆறுதலாகச் சொன்னான் உபாத்தியாயன்.

“உங்களிடமா! தோரமானாவின் உபசேனாதிபதியான உங்களிடமா இந்தப் பணியை விடுவது?” என்று வினவி னாள் சித்ரா.

“சந்தேகமென்ன சித்ரா! நான்தான் குப்த ராஜ்யத்தின் உள்வாளியெனத் தீர்ப்பாகிவிட்டதே. இல்லாவிட்டால் குப்த ராஜ்ய எல்லையிலிருந்து மலைவாசலுக்கு என்னை விரட்ட முற்படுவானா தோரமானா? குப்த ராஜ்ய நலனை நாடும் நான், குப்தப் படைகளை நடத்தியதால் உயிரிழந்த அடிலன் மரணத்துக்குப் பழி வாங்குவது பொருத்தமல்லவா?” என்று உபாத்தியாயன் கேட்டான். சித்ராதேவி அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். பார்த்ததும் அவள் முகத்தில் புன்முறு வல் ஒன்றும் தோன்றியது. அவன் முகத்திலிருந்த பழைய சாட்டையடித் தழும்பில் அவள் கண்கள் நிலைத்து நின்றன.

தோரமானாவையே ஊடுருவிப் பார்க்கவல்ல உபாத்தி யாயனுக்கு சித்ராதேவியின் எண்ணத்தை அலசவதா பிரமாதம்! அவள் யோசனையை விநாடியில் புரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன், “உன் தகப்பனார் கொடுத்த சாட்டையடிப் பிரசாத்ததைப் பார்க்கிறாயா சித்ரா? அது என் சொந்த விவகாரம். ஆனால் குப்த ராஜ்ய சேவையில் நாங்களிருவரும் ஒன்றுபட்ட பின்பு பழைய பகைக்கு இட மில்லை. தேச சேவை முன்னிலையில் நிற்கும்போது சொந்தச் சக்ரவுகளை மறந்துவிடுவது அவசியம். அதையும் தவிர உன் தகப்பனார் இறந்துவிட்டார். விரோதம் மரணத்தின் வரையில்தான்—வால்மீகி முனிவர் சொல்லியிருக்கிறாரே, நினைவில்லையா?” என்றான்.

சித்ராதேவியின் முகத்தில் பரிகாசக் குறி தோன்றியது. “எது வால்மீகி என்று ஆரம்பித்து விட்டார்கள். மறுபடியும்

பழையபடி பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க யோசனையா?” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

“பழைய பாடம் அல்ல, சித்ரா! புதுப்பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்” என்று அவள் இதழ்களுக்கருகே நெருங்கி னான் உபாத்தியாயன். பாதி மூடிய கண்களால் உபாத்தி யாயனைப் பார்த்தாள் சித்ராதேவி. உபாத்தியாயனும் சுயநிலை மறந்தான்.

அவர்களைப் பிரிக்கவோ என்னவோ அந்த சமயத்தில் விர்ரென்று அம்பு ஒன்று அறையில் பாய்ந்தது. சித்ராவின் பிணைப்பிலிருந்து சரேலெனத் துள்ளியெழுந்த அஜித் சந்திரன் அந்த அம்பை எடுத்தான். அதன் இறக்கையில் கட்டப்பட்டிருந்தது ஒரு கடிதம். அம்பிலிருந்து அதைப் பிரித்தெடுத்த உபாத்தியாயன் கடிதத்தை அவசர அவசர மாகப் படிக்கத் தொடங்கினான். சித்ராவும் அவனை ஒன்றி நின்று கடிதத்தைப் பார்த்தாள். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:

“அன்புள்ள சித்ரா!

இன்றிரவு நன்றாக இருட்டியதும் சண்பகத் தோட்டத்துக்குத் தனியாக வந்து சேர். எப்படி யாவது காவலாளிகளை ஏமாற்றிவிடு. உன் தம்பியைப் பற்றி முக்கியமான செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

— ராகுவன்.”

கடிதத்தைப் படித்த சித்ராவும் உபாத்தியாயனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு, “என் செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று உபாத்தியாயன் சித்ராவைக் கேட்டான்.

40. சண்பகத் தோட்டத்திலே...!

உபாத்தியாயன் கேட்ட கேள்வி சித்ராதேவிக்கு ஆச்சரியத்தையே விளைவித்தது. ‘எந்தத் தம்பியின் நலனுக்காக இந்தனை நாளும் எத்தனையோ கஷ்டங்களை அனுபவித்தேனோ அந்தத் தம்பியைப் பற்றிய தகவல் கிடைக்க சந்தர்ப்பத்தை நான் எப்படி உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியும்? இதில் உபாத்தியாயருக்கு என்ன சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டது?’ என்று நினைத்தாள்.

அவன் எண்ணப் பிரவாகத்தைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன் சற்றுநேரம் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு அம்பை வெகுநேரம் திருப்பித் திருப்பி உற்றுப் பார்த்தான். அடுத்தபடி அம்பு வந்த சாளரத்துக்காகச் சென்று வெளியே தொலைதூரம் கண்களைச் செலுத்தி நான். அவன் செய்கைகள் சித்ராவுக்கு மேன்மேலும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தன. “என்ன ஆராய்ச்சி செய்கிறீர்கள் உபாத்தியாயரே? அம்பை எய்தவனைக் கண்டுபிடிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

உபாத்தியாயன் இதழ்களில் லேசாகப் புன்முறவுவல் தோன்றினாலும் அடுத்த விநாடி அது மறைந்து முகத்தில் மீண்டும் தீவிர யோசனை படர்ந்தது. அதிக யோசனைக்குப் பிறகு உபாத்தியாயன் பேசினான்:

“எய்தவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை சித்ரா. அவன் யாரென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ‘அம்பு எய்தவன் யார்?’ என்றுதான் தெரிந்துகொள்ளப் பார்க்கிறேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயனுடைய சொற்களின் ஆழத்தைச் சித்ராதேவி சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒருவேளை அம்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கடிதத்தில் கண்ட கையெழுத்தைப் பற்றி உபாத்தியாயன் சந்தேகப்படுகிறானோ என்னவோ என்ற யோசனையில் அந்த சந்தேகத்தை விலக்க முற் பட்டாள். “அம்பு எய்தது யார் என்பதுதான் கடிதத்தில் வெட்ட வெளிச்சமாயிருக்குமென்று சந்தேகப்படுகிறீர்களா? சந்தேகம் வேண்டாம். கையெழுத்து எனக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளையின் கையெழுத்துதான்” என்று சித்ராதேவி விளக்கினாள்.

இந்த விளக்கத்தால் உபாத்தியாயன் சந்தேகம் விலகிய தாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ யோசித்துவிட்டுக் கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய், “அது கிடக்கட்டும் சித்ரா! நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீ பதில் சொல்லவில்லையே?” என்று வினவினான்.

“நான் என்ன பதில் சொல்லக் கிடக்கிறது? நான் உங்கள் கைதி. உங்கள் அனுமதி கிடைத்தால்தான் இந்த அறையை விட்டு வெளியே நகரமுடியும்” என்றாள் சித்ராதேவி.

“அப்படியானால் சண்பகத் தோட்டத்துக்குப் போவ தென்று தீர்மானித்து விட்டாயா?” என்று உபாத்தியாயன் மறுபடியும் கேட்டான்.

“வேறெந்த தீர்மானத்துக்கு வரமுடியும் உபாத்தியாயரே! என் தகப்பனாரின் ஐஞ்ம வைரியிடம் தம்பி சிக்கியிருக்கிறான். அவனைப் பற்றிய முக்கிய செய்தி வந்திருக்கும் போது நான் சண்பகத் தோட்டத்துக்குப் போகாமலிருக்க முடியுமா?” என்று பதிலுக்குத் திருப்பிக் கேட்டாள் சித்ராதேவி.

“கடிதத்தில் கண்டபடி தனியாகவா போகப் போகிறாய்?”

“உபாத்தியாயர் அனுமதித்தால்தான்.”

உபாத்தியாயன் மறுபடி சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு அவளுக்கு வெகுஅருகில் வந்து, “என் அனுமதி கிடைப்பதில் தடையேதுமிருக்காதென்பது உனக்குத் தெரிந்த விஷயந் தானே சித்ரா. வாழ்க்கையில் நீ விரும்பிய எதை நான் மறுத்தேன். மாளிகைத் தோட்டத்திலே உன் தம்பியோடு போராடுவதைக் கைவிட்டுச் செல்லவில்லையா? விவசாயியின் வீட்டில் ராகுலனை மட்டும் கைது செய்து உன் தம்பியை சுதந்திரமாக விட்டுப் போகவில்லையா? உன் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற இந்த உலகம் முழுவதையும் சுற்றுவதானாலும் நான் தயங்கமாட்டேன் இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் இராக்காலத்தில் சண்பகத் தோட்டத்துக்கு நீ தனியாகச் செல்வது உசிதமா என்றுதான் யோசிக்கிறேன்” என்று உபாத்தியாயன் கூறினான்.

அவன் வார்த்தைகளை சித்ராதேவி மீண்டும் தவறாகவே அர்த்தம் செய்துகொண்டாள். ராகுலனிடம் தான் தனியாகப் போவதால் தனக்கு ஏதாவது நேரிட்டு விடுமோ என உபாத்தியாயன் அஞ்சவதாக நினைத்தாள்! அந்த நினைப்பின் விளைவாக அவள் முகத்தில் படர்ந்த புன்முறுவலில் வெட்கத்தின் சாயையும் கலந்துகொண்டது. அந்த வெட்கத்தால் அவனுடன் இன்னும் அதிகமாக ஒன்றி னாள். அவள் வார்த்தைகள் மிருதுவாக வெளிவந்தன. “உபாத்தியாயரே! ராகுலனுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட பந்தங்கள் என் தகப்பனாராலும் தம்பியாலும் ஏற்பட்டவை. அவை என்னைப் பிணைக்க முடியுமா? என் உள்ளத்தில் இயற்கை சிருஷ்டித்த பாசத்துக்கு மட்டுமே நான் அடிமை. அந்தப் பாசம் யாரிடத்திலென்பதை அறிவாளியான புகுஷனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை...” என்றாள்.

அவள் சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் அந்த சமயம் இல்லை. உபாத்தியாயன் கரத்தில் இழைந்த பூங்கரமொன்று சகல செய்திகளையும் சொல்லித் தீர்த்தது. ஆனால் உபாத்தியாயன் அந்த சமயத்தில் சித்ரா செய்த கற்பனைக் கோட்டை யைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. இருந்த போதிலும் விரல் களோடு விரல் பின்ன தன் கரத்தில் இழைந்த பூங்கரம் எழுப்பிய இன்பச் செய்திகளை அனுபவித்து மெய்மறந்து நின்றான். அவனுடைய இன்னொரு கை அவளுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதற்கு அறிகுறியாக அவளை இறுக அனைத்தது. அந்த நிலையிலே அவளை நோக்கிய உபாத்தியாயன், “சித்ரா! உன் அன்பைப் பற்றி எள்ளளவும் எனக்குச் சந்தேக மில்லை! ஆனால்? இந்த அம்பு விஷயமாக எனக்குப் பலமான சந்தேகமிருக்கிறது. ஆகையால் நீ தனிமையில் சண்பகத் தோட்டத்துக்குப் போவது உசிதமா என்று சந்தேகிக்கிறேன். அம்பு எய்தவனால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்து ஒருபுறமிருக்கட்டும். மலைவாசல் நிலையையும் யோசித்துப் பார். உன் தகப்பனார் இறந்ததைப் பற்றி வில்லவர் நடத்தி வரும் கொண்டாட்டம் இன்னும் ஓயவில்லை. அடிலனால் பலவிதமாக அவதியுற்றிருக்கும் வில்லவர் கண்களில் நீ பட்டுவிட்டால் அடிலன் மகள் என்ற முறையில் உன்னை என்ன செய்வார்களோ சொல்ல முடியாது. உனக்குத் தோர மானா அளித்த சிறைவாசம் உனக்கு அவன் செய்த பெரிய உபகாரம் என்பதில் சந்தேகம் வேண்டாம். இத்தகைய பாதுகாப்பிலிருந்து நீ வெளியே சென்றால் ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு யார் பொறுப்பாளி?” என்றான்.

“இருட்டிய பின்புதானே போகப் போகிறேன். யார் பார்க்கப் போகிறார்கள்? அதுவும் சண்பகத் தோட்டம் வில்லவர் வீடுகளுக்கு எவ்வளவோ தூரத்திலிருக்கிறது.”

“அது முன்பு. இப்பொழுது இடையே கட்டாங்கள் இருக்கின்றன.”

“அவற்றிலிருப்பவர்கள் ஹமனை வீரர்கள்தானே!”

“சிலர் ஹமனர்கள், சிலர் விஸ்வர்கள்.”

இதைக் கேட்ட சித்ரா சற்று யோசித்தாள். ஆனால் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த அந்த ஹமனை மகளுக்கு இது ஒரு பெரிய தடையாகத் தோன்றவில்லை. “எப்படியிருந்தாலும் நான் சண்பகத் தோட்டத்துக்குப் போய்த்தானாக வேண்டும் உபாத்தியாயரே” என்றாள் முடிவாக.

“நான் உன்னைத் தொபர்ந்து வரலாமா?” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்டான்.

“கடிதத்தில் கண்ட நிபந்தனைக்கு அது முரண்பாடு” என்றாள் சித்ரா.

உபாத்தியாயன் சிரித்தான். “திருட்டுத்தனமாக அம்பில் கட்டி ஏறியப்பட்ட கடிதத்தின் நிபந்தனைகளுக்கு நாம் உப்பட வேண்டுமா?” என்று கேட்டான்.

“கடிதத்தை எழுதிய மனிதனுக்குச் சந்தேகம் வந்தால் தம்பியைப் பற்றிய தகவலைச் சொல்லமாட்டானே” என்று விளக்கினாள் சித்ரா.

அந்த விளக்கம் அஜித் சந்திரனுக்கு தேவையே இல்லை! “சரி உன்னிஷ்டம் சித்ரா! தனிமையாகவே செல். உன்னை யாரும் பின்தொடராத வண்ணம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று முடிவாகக் கூறினான்.

“நீங்கள்...” என்று சித்ராதேவி எதையோ சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

உபாத்தியாயன் அவளை மேலே பேசவோட்டாமல் தடுத்து, “உன் சொல்படி நடப்பவன். என்ன இருந்தாலும் அஜித் சந்திரன் தன்னுடைய வாழ்வில் யாருக்காவது அடிமையாயிருக்க வேண்டியவன். முன்பு உன் தகப்பனா

ருக்கு அடிமை. இப்பொழுது தோரமானாவுக்கு அடிமை. உன் உத்தரவு என்ன சொல்?”

“நீங்கள் என்னை மறைமுகமாக்குவதைக் கண்காணிக்கக் கூடாது.”

“சரி.”

“என் கையிலவிட்டதுச் சத்தியம் செய்யுங்கள்” என்று கையை நீட்டினாள்.

அவள் குழந்தைபோல் நடப்பதைப் பார்த்து உபாத்தி யாயன் சிரித்துவிட்டுத் தலைகுனிந்து அந்தப் பட்டுக் கையில் தன் இதழ்களைப் பொருத்தினான். “இரவில் ஊரடங்கியதும் வருகிறேன் சித்ரா! நீ புறப்படத் தயாராயிரு” என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டு அஜித் சந்திரன் அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

இரவும் நெருங்கியது. மலைச்சாரலில் எங்கும் தீபங்கள் எரிந்தன. பாராக்காரர்களின் எச்சரிக்கைக் கூவல் ஹிந்துகுஷ் மலைச்சரிவுகளில் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. சித்ரா புது ஆடை உடுத்திக் கிளம்பத் தயாரானாள். ஊரடங்கியதும் சொன்னது சொன்னபடி கையில் ஒரு தீப்பந்தத்துடன் அஜித் சந்திரன் அவள் அறைக்குள் நுழைந்தான். அவளிருந்த கோலம் அவள் புறப்படத் தயாராயிருந்ததைக் காட்டவே அஜித் சந்திரன் அதிகம் பேசாமல், “சரி, கிளம்பு சித்ரா” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான். அஜித் சந்திரன் முகத்தில் இருந்த ஆழந்த யோசனைக்குக் காரணம் சித்ராதேவிக்குப் புரிந்திருந்தது. ஆனால், கையிலிருந்த தீப்பந்தத்தின் அவசியந்தான் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. சண்பகத் தோட்டத்துக்கு ரகசிய மாகப் போகவேண்டியிருக்கத் தீப்பந்தமும் கையுமாக அஜித் சந்திரன் வருவதில் என்ன அர்த்தம் என்று சிந்தித்தாள். அவள் சிந்தனையைப் புரிந்து கொண்ட உபாத்தியாயன்,

“சித்ரா! எங்கும் காவல்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். தோரமானாவால் என் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட கைதி தப்பிச் செல்லும்போது அவளைத் தொடர வேண்டாமென நான் உத்தரவிட்டால் அது அவர்களுக்கு வியப்பை மட்டுமல்ல, சந்தேகத்தையும் தரும். ஆகவே யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாமல் செல்ல நிலவறை ஒன்றுதான் வழி. இந்த மாளிகையிலிருந்து செல்லும் நிலவறை சண்பகத் தோட்டத் துக்கு வெகு அருகில் முடிவடைகிறது. நான் இங்கு வந்த பிறகு நிலவறையைச் சரிசெய்து வைத்திருக்கிறேன். இரண்டு பக்கத்துச் சாவிகளும் என்னிடமே இருக்கின்றன. வா போகலாம்” என்றான்.

சித்ராதேவியும் அஜித் சந்திரனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். மாளிகையின் ஒரு மூலையிலிருந்த அறையின் அடிப்பாகத்தில் நிலவறை இருந்தது. அறை மறைத்து நின்ற கதவைத் திறந்த உபாத்தியாயன் பந்தத்தைக் காட்டி முன்செல்ல சித்ராதேவி அவனுக்குப் பின்னால் படிகளில் இறங்கி நடந்தாள். இரு குறுகிய சுவர்களுக்கிடையே வெகு கஷ்டப்பட்டு மீண்டும் அவர்கள் மேலேறியபோது சண்பகத் தோட்டம் வெகு அருகில் இருந்தது. மலைக் காற்றினால் அலைந்த தீப்பந்தத்தின் ஜ்வாலையில் தன்னெதிரே நின்ற சித்ராவைச் சற்றுநேரம் ஆவலுடன் பார்த்த அஜித் சந்திரன் இறுதியில் அவளிடம் பந்தத்தைக் கொடுத்து, “சித்ரா ஜாக்கிரதையாகப் போ. எதற்கும் பந்தம் உன்னிடமிருக்கட்டும். சண்பகத் தோட்டத்தின் பக்கம் தாழ்வாக இருப்பதால் தீப்பந்தம் மாளிகை வீரர்களின் கண்களில் படாது. இந்தா இந்த நிலவறைச் சாவியும் உன்னிடம் இருக்கட்டும். திரும்பி நான் மாளிகைக்குச் சாதாரண வழியிலேயே போய் விடுகிறேன்” என்று சாவியையும் அவளிடம் கொடுத்தான்.

நிலவறைச் சாவியைப் பெற்றுக்கொண்ட சித்ரா அவளிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும் தருணத்தில் அஜித் சந்திரன் தன் கச்சையிலிருந்து ஓர் ஓலையை எடுத்து, “சித்ரா, உன்னைச் சண்பகத் தோட்டத்தில் சந்திப்பவன் யாரா யிருந்தாலும் சரி, அவன் உனக்கு ஏதாவது அபாயத்தை விளைவிக்க முயன்றால் அவனிடம் இந்த ஓலையைக் கொடு. அதுவரையில் இதைப் பிரித்துப் பார்க்காதே” என்று கூறி ஓலையை அவள் மடியில் தன் கைகளாலே சொருகிப் பத்திரப்படுத்தினான்.

உபாத்தியாயன் செய்கை அவளுக்கு மேன்மேலும் ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தது. இருந்தபோதிலும் அவளை எதுவும் கேட்காமல் சண்பகத் தோட்டத்தை நோக்கித் தீப் பந்தத்துடன் நடந்தாள். தோட்டத்துக்குள் நுழைந்ததும் அவளுக்குப் பெரிய அதிசயம் கூத்திருந்தது. அவளை வரவேற்க பல்தேவ் தயாராகக் காத்திருந்தாள். திகைப்பும் ஆச்சரியமும் கலந்து அவளைப் பார்த்த சித்ராதேவி சட்டென்று மடியிலிருந்த ஓலையை எடுத்துத் தீப்பந்தத்தின் ஓளியில் அதைப் பார்த்தாள். அது பல்தேவுக்கே விலாச மிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்ட சித்ராதேவி கற்சிலையென ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

41. புது வீட்டு மர்மம்

திகைப்பின் மேல் திகைப்பு ஏற்படும்போது புத்தி சிந்திக்கும் சக்தியை இழந்து விடுகிறது. சித்ராதேவியும் அந்த நிலையில்தானிருந்தான். மந்த புத்தியுள்ள பல்தேவுக்குக் கூட, அவள் நிலை புரிந்தது. எதிர்பாராத முறையில் தன்னைச் சந்தித்ததால் சித்ராதேவி திகைப்பு அடைந்து நிற்கிறா ளென்பதை பல்தேவ் உணர்ந்து கொண்டான். ஆனால், அவள் மடியிலிருந்து ஓர் ஒலையை எடுத்துப் பார்த்து மலைக்கும் காரணத்தை மட்டும் அவனால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. எப்படியாவது அந்த ஒலையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற இச்சை கொண்டவனாய்ச் சித்ராதேவியிடம் பூரண மரியாதையுடனே நடந்து கொண்டான். அவளை மெள்ள அனுகி அவள் கையிலிருந்த பந்தத்தை வாங்கிச் சற்றுத் தூர்த்திலிருந்த இரு பாறைகளுக்கிடையில் சொருகி னான். அத்துடன் அந்தப் பாறைகளுக்கருகிலேயே ஓர் இடத்தைக் காட்டி, “சித்ராதேவி! இப்படி உட்காருங்கள்” என்றான்.

அவன் செய்கையும் பேச்சும் அவளை ஓர் உலுக்கு உலுக்கி இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தன. தன் விழிகளால் அவனை ஏற இறங்க நோக்கினாள். அவள் பார்வையைக் கவனித்த பல்தேவ் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டே, “பயம் வேண்டாம் சித்ராதேவி! அந்தப் பழைய பல்தேவ் அல்ல இவன். சமீப காலத்தில் இவன் எவ்வளவோ மாறிவிட்டான். இன்னும் சொல்லப் போனால் உங்கள் அபிமானத்துக்கு உபாத்தியாயனை விட லாயக்கானவன் தற்சமயம் இவன்தான்” என்றான் தன்னைச் சுட்டிக்காட்டி.

அவன் பார்த்த பார்வையும், பேசிய பேச்சும் சித்ரா தேவிக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லையென்றாலும் அவன் காட்டிய பாறைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டாள். பல்தேவ் அவளேதிரில் நின்று சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தான். பக்கத்தில் பாறையில் ஜோவித்துக் கொண்டிருந்த தீப்பந்தம் அவன் முகத்தின் ஒரு பாகத்தில் வெளிச்சத்தை வீசியதால் மற்றைய பாதி முகம் இருட்டாகவே இருந்தது. இருஞும் ஒலியும் கலந்து தோன்றிய முகத்தைப் போலவே இருந்தது அவன் பேச்சும். நடத்தையும். பேச்சு, மேலுக்கு மரியாதை யாக இருந்தாலும் சொற்களை அவன் உச்சரித்த முறை யும் அடிக்கடி அவள்மேல் வீசிய காமப்பார்வையும் சித்ரா வுக்குப் பெருத்த சந்தேகத்தையும் சங்கடத்தையும் விளை வித்தன.

அவள் என்ன நினைக்கிறாளென்பதைச் சற்றும் லட்சியம் செய்யாத பல்தேவ், தான் வந்த காரணத்தை விவரிக்கத் தொடர்புகி, “ராகுலன் கையெழுத்தில் கடித மனுப்பிய நான் இங்கு வர நேர்ந்த காரணம் என்னவென்ப தைப் பற்றித் தங்களுக்குப் பெரிதும் சந்தேகம் ஏற்படலாம்! அந்த சந்தேகத்தை நொடிப் பொழுதில் போக்க என்னால் முடியும். ஆனால் அது விஷயமாகப் பேச முற்படு முன்பு தாங்கள் இங்கு தனியாக வந்திருக்கிறீர்களா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்றான்.

“கடிதத்தில் கண்ட நிபந்தனையை நான் மீறவில்லை” என்று பதில் சொன்னாள் சித்ராதேவி.

“தாங்கள் இங்கு வருவது யாருக்காவது தெரியுமா?”

“ஓருவருக்கு மட்டும் தெரியும்” என்ற சித்ராதேவியின் பதில் பல்தேவின் மனத்தை ஒரு முறை கலக்கிற்று. அந்த ஓருவர் யாரென்பதை ஊகிப்பது அப்படியொன்றும் பெரிய காரியமில்லை.

“உபாத்தியாயருக்கு இந்த விஷயம் தெரிய வேண்டிய அவசியம் என்ன?” என்று பல்தேவ் சற்றுக் கடுமையான குரலில் கேட்டான்.

“இரண்டுவித அவசியங்கள் இருந்தன. ஒன்று, அம்பு அறையில் வந்து விழுந்தபோது அவரும் இருந்தார். கடிதத்தை அவரே பிரித்துப் படித்தார். தவிர அவர் காவலில் நான் இருந்தேன். அவர் உதவியில்லாமல் நான் அறையைவிட்டு வெளிவர முடியாது” என்றாள் சித்ராதேவி.

அவள் பதிலைக் கேட்ட பல்தேவ் அதிகமாகப் படபடக்க வில்லை. “ஒருவேளை உபாத்தியாயர் உங்களைத் தொடர்ந்து இங்கு வந்தால் என்ன செய்வது?” என்று மட்டும் கேட்டான்.

“வரமாட்டார்.”

“என்?”

“என்னைத் தொடருவதில்லையெனச் சத்தியம் செய் திருக்கிறார். இரண்டாவதாக, இங்கு வரப்போவது யார் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.”

“எப்படித் தெரியும்?”

“அது எனக்குத் தெரியாது. இங்கு நான் யாரைச் சந்திக்கிறேனோ அவரிடம் ஓர் ஒலையைக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கொடுத்தார். அதை இங்கு வந்ததான் பார்த்தேன். அதில் எழுதியிருப்பது உங்கள் விலாசம்! இதோ பாருங்கள்” என்று ஒலையைப் பல்தேவிடம் கொடுத்தாள்.

ஒலையைச் சரேலென வாங்கிக்கொண்டு பந்தத்தருகில் சென்று படித்த பல்தேவ், “சுத்த மோசக்காரன், வேவுக் காரன்” என்ற இரைந்து கத்தினான். கத்திவிட்டு, “சித்ரா தேவி! குடிகெட்டுவிட்டது. இந்த ஒரு கடிதம் என்னுடைய திட்டங்களை அடியோடு கெடுத்துவிட்டது. படித்துப் பாருங்கள்” என்று ஒலையை அவளிடம் நீட்டினான். சித்ரா தேவி ஒலையை வாங்கிப் படித்தாள். அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது.

“பல்தேவ்,

ராகுலன் கையெழுத்தைக் கண்டு நான் ஏமாற வில்லை! சித்ராதேவியின் விருப்பத்தின்படி அவளைத் தனியாக உன்னிடம் அனுப்புகிறேன். சித்ராதேவியிடம் நீ தவறுதலாக நடந்துகொண்டதாக எனக்குத் தெரிந்தாலும் சரி, அல்லது அவளைப் பலவந்தமாக மலை வாசலை விட்டு அழைத்துச் செல்ல எந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தாலும் சரி, உன்னுடைய அற்ப உயிர் குதிரை போன்ற உன் உடலில் அதிக நாள் தங்கியிருக்காது என்பதைத் தெரிந்து கொள். நீ சித்ராதேவியிடம் தனியாகப் பேச வேண்டியதைப் பேசி முடித்து அவளைத் தனியாக மாளிகைக்குத் திருப்பியனுப்பு. நீ சித்ராவைப் பின்தொடர எத்தனித்தாலும், அல்லது எக்காரணத் தாலாவது சித்ரா நடுநிசிக்குள் மாளிகைக்கு வராதிருந்தாலும் உன்னையும் மலைவாசலில் இரண்டு நாட்களாக உலாவி வரும் உன் சகாக்களையும் உடனே கைது செய்யும்படியும் உத்தரவிடுவேன். எதற்கும் உன்னை அருவிக்கருகிலிருக்கும் புது வீட்டில் நான் சந்திக்கிறேன்.

— அஜித் சந்திரன்.”

கடிதத்தின் கடைசிப் பாகத்தில் கண்ட விவரங்கள் என்னவென்று சித்ராதேவிக்குப் புரியவில்லை. கடிதத்தைப் படித்த பின்பு பல்தேவ் ஒரு நிலையில் இல்லையென்பதை மட்டும் தெரிந்துகொண்டாள். ‘அங்கு பல்தேவ்தான் வருவானென்பது அவருக்கு எப்படித் தெரியும்? தவிர இவன் சகாக்களைப் பற்றி ஏதோ சொல்லுகிறாரே, அவர்கள் யார்? அருவிக்கருகிலிருக்கும் புது வீடு எது? அங்கு என்ன விசேஷம்?’ என்று எதையெதையெல்லாமோ யோசித்துப் பார்த்தும் அவளுக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. பல்தேவ் விளக்கமாகக் கூற ஆரம்பித்தான்.

“சித்ராதேவி! என்னைப் பற்றி நீங்கள் ஒழுங்கான அபிப்பிராயம் கொள்ள நியாயமில்லை. மூலஸ்தானபுரத்தில் நான் தங்களிடத்தில் நடந்துகொண்ட விதத்துக்குப் பிறகு என்னிடம் பெரிதும் சந்தேகம் கொள்வீர்கள். ஆனால் பாரதத்தின்மீது ஹன்னர்கள் படையெடுப்பு ஏற்பட்ட பிறகு யார் யாரோ எப்படி எப்படியோ மாறியிருக்கிறார்கள். உங்கள் தந்தையால் மானத்தையே இழந்த நான் உங்கள் மேல் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள இஷ்டப்பட்டது உண்மை தான். ஆனால், உங்கள் தந்தை இறந்தபின் நம் நிலைமை மாறிவிட்டது. மூலஸ்தானபுரத்தின் படைத் தலைமைப் பதவியிலிருந்து தோரமானா விலக்கி விட்டான். அதன் காரணமாக அவனைப் பழி வாங்கத் தீர்மானித்தேன். உடனே ராகுலன் மூலமாக உங்கள் தம்பியின் இருப்பிடத்தையறிந்து கொண்டேன். தந்தையைத் தூக்கிலிட்டதற்குத் தோரமானாமீது பழி வாங்க உங்கள் தம்பி பெரிய திட்ட மிட்டிருக்கிறார். அந்தத் திட்டத்தில் நானும் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். தோரமானா இப்பொழுது எங்கள் பொது விரோதி. அவனை ஓழித்துக் கட்டவே நானும் சிலரும் மலை வாசல் அருவிக்கருகிலிருக்கும் வீட்டில் வசித்து வருகிறோம். இன்னும் சில நாட்களில் உங்கள் தம்பியும் வருவார். இதை உங்களிடம் சொல்லும்படி உங்கள் தம்பி கட்டளையிட்ட தால் உங்களை இங்கு வரவழைத்தேன். ஆனால், நாங்கள் வந்திருப்பதை இந்தக் குப்த ராஜ்ய வேவுக்காரன் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டிருக்கிறானே. இவனுக்கு உங்கள் தம்பி வருவது தெரிந்தால்...?” என்று சொல்லிச் சித்ராவைச் சந்தேகத்துடன் நோக்கினான்.

“ஒரு கெடுதலும் ஏற்படாது” என்று திட்டமாகச் சொன்னாள் சித்ரா.

“உபாத்தியாயரிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கையா?” என்றான் பல்தேவ்.

“பல்தேவ்! நீ சொல்வது உண்மையாயிருக்கும் படசத் தில் உபாத்தியாயரைவிட நமக்குச் சரியான பக்கபலம் இருக்க முடியாது. அவர் குப்த ராஜ்ய உளவாளியானால் தோரமானாவின் விரோதிதானே? தோரமானாவின் விரோதிகளுக்குள் பகை எப்படியிருக்க முடியும்?” என்று சித்ரா கேட்டாள்.

பல்தேவ் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தான். கொஞ்ச நேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டு, “அப்படி உபாத்தியாயர் உதவுவதானால் நல்லதுதான். எதற்கும் கேட்டுப் பாருங்கள். உங்கள் தம்பி எப்படியும் அடுத்த வாரம் இங்கு வரப்போகிறார்” என்றான் பல்தேவ்.

“விஷயம் இவ்வளவுதானே” என்று சொல்லி மாளிகைக்குப் போக எழுந்தாள். “சித்ராதேவி! எங்களைப் பார்க்க வேண்டுமானால் அருவிக்குப் பக்கத்திலுள்ள புது வீட்டில் பார்க்கலாம். எதற்கும் நாளைக்கு உபாத்தியாயர் வரும்போது நீங்களும் கூட வாருங்கள்” என்று சொல்லிப் பந்தத்தை அவள் கையில் கொடுத்தான்.

பல்தேவிடம் அன்று அத்துமீறிய செய்கையைச் சித்ரா எதிர்பார்த்திருந்ததால் அவள் ஏமாந்துபோனாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. உபாத்தியாயன் கடிதம் அவன் சப்த நாடி களையும் ஒடுக்கிலிட்டது. சித்ரா சென்ற வெகுநேரம் மட்டும் பல்தேவ் ஏதோ கறுவிக்கொண்டிருந்துவிட்டு அருவியை நோக்கி நடந்தான்.

சித்ராதேவி மாளிகைக்குள் வந்தபோது அவள் அறையில் அஜித் சந்திரன் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் திரும்பி வந்தது அவனுக்குச் சிறிதும் ஆச்சரியத்தை அளிக்கவில்லை. பந்தத்துடன் நின்ற சித்ராதேவி அஜித் சந்திரனை நோக்கி, “உபாத்தியாயரே! என்னைச் சன்பகத் தோட்டத்தில் சந்திக்கவிருந்தவன் பல்தேவ்தான் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கேட்டாள்.

“சித்ராதேவி! ராகுலன் கூர்ஜூரன். ஹுமணர்களுக்கும் கூர்ஜூர்களுக்கும் வில்லித்தை தெரியாது. அதுவும் மாளிகையைச் சற்றி வீரர்கள் காவலிருக்கிறார்கள். அம்பு எய்பவன் சுமார் நூறு கஜ தூரத்திற்கு அப்பாலிருந்துதான் எய்ய வேண்டும். புருஷபுரத்து வில்லவரைத் தவிர அவ்வளவு குறிபார்த்து எய்யக்கூடியவர்கள் உலகத்தில் கிடையாது. கடிதத்திலிருந்தோ ராகுலன் கையெழுத்து. தோரமானா விடம் சிறையிலிருக்கும் ராகுலனிடம் கடிதமெழுதி வாங்கி இங்கு அம்பு எய்யக்கூடிய வில்லவன் யாராயிருக்க முடியு மென்று யோசித்தேன். இரண்டு நாட்களாகப் பல்தேவ் மலை வாசலில் தென்படுவதாக ஒற்றர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள். தவிர, அம்பைச் சோதித்ததில் அது வில்லவர் உபயோகிக்கும் அம்பு வகையைச் சேர்ந்ததெனத் தெரிந்தது. எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து ஊகித்தேன். உபாத்தியாயன் ஊகம் சாதாரணமாகச் சரியாகவே இருக்குமென்பது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே” என்றான்.

அவன் புத்திக்கூர்மையை அவள் வியந்தாள். எதையும் அரை விநாடியில் அலசும் ஆற்றல் வாய்ந்த உபாத்தியாய னிடம் அவள் மையல் அன்று பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. உபாத்தியாயன் அவளை நெருங்கி அவளிடமிருந்த பந்தத்தை வாங்கி வெளியே வைத்து அணைத்தான். பிறகு, “சித்ரா, நடுநிசியாகிவிட்டது. படுத்துக்கொள்” என்று உத்தரவிட்டான். மஞ்சத்தில் சித்ரா படுத்தாள். அவள் படுத்ததும் அறைக்கு வெளியே செல்ல முயன்ற அஜித் சந்திரன் கால் களை, “உபாத்தியாயரே!” என்ற மெல்லிய சொற்கள் மடக்கி நிறுத்தின. உபாத்தியாயன் திரும்பிக் கட்டிலில் கிடந்த அந்தக் கட்டமுகியைப் பார்த்தான். சாளரத்திலிருந்து வந்த மங்கலான வெளிச்சம் அவள் முகத்தில் விழுந்திருந்தது. மனோகரமான அவள் வதனத்தில் சிங்காரச் சிரிப்பு ஒன்று படர்ந்து உபாத்தியாயனை உள்ளே வலிய இழுத்தது. அஜித் சந்திரனும் கட்டிலை நோக்கித் திரும்பினான்.

42. சத்தியம்

அவள் கட்டிலில் சற்று அசைந்து படுத்தாள். கறுத்து வளைந்த புருவங்களினாலும் அடர்ந்து இரண்ட இமை களாலும் இயற்கையாகவே மை தீட்டப்பட்டவைபோல் காட்சியளித்த அவள் கண்களின் பார்வை தரைப்பக்கமாகச் சாய்ந்தது. வெளியே செல்ல யத்தனித்த உபாத்தியாயனைத் திரும்ப உள்ளே இழுத்த உதடுகள் அவன் திரும்பியதும் பேசும் சக்தியிழந்து வெட்கத்தின் அடையாளமாகப் புன்முறுவல் காட்டின.

விலகிச் செல்லும் ஆண்களைக் கவர அஸ்திரங்களை வீசுவதாலும், நெருங்கி வரும்போது வெட்க வலையால் தங்கள் இச்சையை மறைப்பதாலும் பெண்கள் ஆண்களை எத்தனை பைத்தியமாக அடித்து விடுகிறார்கள் என்று உபாத்தியாயன் நினைத்தான். புருஷர்களுடைய உணர்ச்சி களைப் பின்னிப் பின்னி இழுக்க இயற்கை எத்தனை வசீகரக் கயிறுகளை ஸ்தீர்களுக்கு அளித்திருக்கிறது என்று சிந்தித்தான் உபாத்தியாயன்.

இத்தகைய சிந்தனைகளில் உபாத்தியாயன் இறங்கு வதற்குக் காரணம் அவன் புத்தி அந்த சமயம் காம இச்சையை மீறிய வேறு பிரதேசங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததுதான். மலைவாசல் ராஜ்ய நிலை மிகக் கடுமையாகிக் கொண்டு வருவதைப் பற்றிய யோசனைகளை அவன் புத்தி அள்ளி வீசிக்கொண்டிருந்தபடியால் கட்டிலில் கிடந்த அந்தக் கட்டமுகியின் சரச அழைப்புகளை ஏற்கும் நிலையில் அவன் இல்லை. கபீசத்திலிருக்கும் ஹுமணர்களை மலை வாசல் வழியாக நுழையாமல் தடுக்கும் பொறுப்பை தோரமானா தனக்களித்திருக்கிறான். அதேசமயம் பல்தேவ், சித்ரா சந்திரனும் கட்டிலை நோக்கித் திரும்பினான்.

வின் தம்பியுடன் சேர்ந்துகொண்டு ஏதோ சதி செய்வதற் காகச் சில ஹமணப் பிரபுக்களுடன் மலைவாசலுக்கு வந்து அந்தச் சதியில் சித்ராவையும் சிக்க வைக்க ஏற்பாடு செய் கிறான். புது வீட்டில் நடமாடும் ஆட்களின் பூர்வீகத்தைப் பற்றித் தகவல் ஏதும் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. இதற் கிடையில் என்ன காரணத்தாலோ தோரமானா மாளவத்தின் மீது படையெடுக்கத் தயங்குகிறான். மூலஸ்தானபுரத்தில் குப்தப் படைகளை முறியடித்துத் தன் விரோதியான அடிலனைத் தீர்த்துக்கட்டிய பிறகும் தோரமானா ஏன் மாளவத்தின்மீது படையெடுக்கவில்லை? பல்தேவுக்கும் சித்ராவின் தம்பிக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது எப்படி? பல்தேவ் தனக்கெதிராகச் சதி செய்வது தோரமானாவுக்குத் தெரியுமா?

இத்தகைய பல கேள்விகள் புத்தியில் தாண்டவமாடிய தால் உபாத்தியாயன் ஆழ்ந்த கவலையோடு கட்டிலை அனுகி சித்ராதேவியின் பக்கத்தில் சிலைபோல் உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் தன்னை நோக்கி வந்த மாதிரியையும் உட்கார்ந்த நிலையையும் கவனித்த சித்ராதேவி அவன் கையுடன் தன் கையொன்றைக் கோத்துக்கொண்டாள். புஷ்பத்தின் தளிர்கள்போல் மென்மையாகத் தன் கையில் அழுக்கி ஆறுதலை அளித்த அந்த அழுகியின் விரல்களை உபாத்தியாயன் சற்று வலிக்கும்படியாக இறுக்கிப் பிடித் தான். வலியிலும் ஆனந்தம் இருக்கிறதென்பதை சித்ரா அப்பொழுது அறிந்துகொண்டாள்.

கையைப் பிடித்துக்கொண்டே உபாத்தியாயன் வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தது சித்ராதேவிக்கு பெரும் ஆறுதலா யிருந்தது. அவன் முகத்திலிருந்த கவலை அவள் ஆறுதலில் புகுந்து மனத்தில் சிறிது சஞ்சலத்தையும் விளைவிக்கவே சித்ராதேவி மெள்ளா, “உபாத்தியாயரே! என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?” என்றாள். அவன் அதற்கு உடனே பதில் சொல்லா

திருக்கவே, “உபாத்தியாயரே! இப்பொழுது எந்த உலகத்தில் இருக்கிறீர்கள்?” என்றாள் சற்று விஷமமாக.

உபாத்தியாயன் சிந்தனை சர்றே கலைந்தது. சித்ரா தேவி யைப் பார்த்த அவன் முகம் பழைய நிலையை அடைந்தது. அவன் கேள்விக்குச் சிரித்துக்கொண்டே பதில் சொன்னான்: “இருக்க வேண்டிய உலகத்தில் இல்லை” என்று.

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை” என்றாள் சித்ராதேவி.

“நீ கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொன்னேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“எந்த உலகத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன்” என்றாள் சித்ரா.

“நீ பக்கத்திலிருக்கும்போது, அதுவும் இந்த நிலையில் இருக்கும்போது, நான் சொர்க்கத்தில் இருக்கவேண்டும்” என்று பேசிக்கொண்டு போன உபாத்தியாயனை சித்ரா இடைமறித்து, “யார் தடை செய்கிறார்கள்?” என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள்.

“இன்னொருவர் தடை செய்வதாயிருந்தால் அந்தத் தடையை மீறத் தயங்கமாட்டேன். ஆனால் அந்த உலகத்தில் நான் பிரவேசிப்பதைத் தடை செய்வது கடமை” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“என்ன கடமை?”

“ராஜ்யக் கடமை.”

“ராஜ்யக் கடமையில்லாமல் நீங்கள் இருக்கக்கூடிய நாள் ஏதாவது உண்டா?”

“உண்டு, அந்த நாள் இன்னும் வரவில்லை.”

“எப்பொழுது வரும்?”

“மலைவாசலில் என் வேலை முடிந்தால் வரும்.”

“அப்படி என்ன தலை போகிற வேலை?”

“என் தலை போவதானால் கவலைப்படமாட்டேன். ஒரு ராஜ்யத்தின் நன்மை என் கடமையில் பிணைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. தவிர, பேராபத்தில் சிக்கியிருக்கும் இன்னொருவன் தலை போகாமலும் காக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“நீங்கள் அவ்வளவு அக்கறை காட்டவேண்டிய அந்தத் தலை யார் தலையோ.”

“உன் தம்பியின் தலை.”

படுத்திருந்த நிலையிலிருந்து துள்ளி எழுந்தாள் சித்ரா தேவி. எழுந்த வேகத்தில் அவள் பூவுடல் சரேலென்று உபாத்தியாயன் மேல் தாக்கியது. உபாத்தியாயன் கடைசியாக எய்த அம்பு அவள் உடம்பை ஓர் ஆட்டு ஆட்டியே விட்டது. “என் தம்பியின் தலைக்கு ஆபத்தா?” என்று பெருமூச்சு வாங்கக் கேட்டாள்.

“பல்தேவின் சதியாலோசனைத் திட்டம் பெரிய ஆபத்தை விளைவிக்கும்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

சித்ராதேவிக்கு ஏதோ பெரிய சமையை இறக்கியது போலிருந்தது. “இதற்காகத்தானா இவ்வளவு பயமுறுத்தி விட்டார்கள். தகப்பனுக்கு விளைவித்த அநீதிக்குப் பழி வாங்கத் தனயன் முற்படுவதில் ஆபத்து இருக்கத்தான் செய்யும். தவிர, இந்த ஏற்பாடு யாருக்குத் தெரியப் போகிறது? பல்தேவ் நமது பக்கத்தில் இருக்கிறான், என் தம்பியும் அப்படிப் புத்தியில்லாதவன்ல்ல” என்றாள்.

“இந்த இரண்டு பேரைவிடப் புத்திசாலி இன்னொருவன் இருக்கிறான்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று சித்ராதேவி கேட்டாள்.

“தோரமானாவத்தான் சித்ராதேவி! தோரமானாவின் சாமர்த்தியத்தை அல்பமாக நினைத்து இந்த பல்தேவின் உதவியைக் கொண்டு தோரமானாவத் தீர்த்துக் கட்டலா

மென்று உன் தம்பி நினைத்தானானால் அதைவிடப் பெரிய ஹாஸ்யமான யோசனை உலகத்தில் இருக்க முடியாது” என்றான் உபாத்தியாயன்.

தம்பியைப்பற்றி உபாத்தியாயன் இழிவாகக் கூறியதை சித்ராதேவி அறவே வெறுத்தாள். சொல்லவொன்னாத சீற்றமும் அவள் மனத்தில் குடிகொண்டது. “என் தம்பியைப் பற்றி அவ்வளவு மட்டமாக நினைப்பவர் என்னைப்பற்றி எப்படி நினைப்பீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

உபாத்தியாயனிடம் இயற்கையாக உள்ள விஷமம் மெலைமுந்து நிற்கவே அவன் வாய் தவறி, “அந்தப் புத்தி சாலியின் அக்காள் என்று நினைப்பேன்” என்று பதில் கூறினான். அவ்வளவுதான், சித்ராதேவி சுயநிலை மறந்தாள். ஹானைர்களின் உக்கிரம் பூராவும் அவள் உடம்பில் கொதித்து, உபாத்தியாயனைக் கட்டிலை விட்டு இருக்ககளாலும் பிடித்துத் தள்ளினாள். “முதலில் அறையை விட்டுப் போய்விடுங்கள். இருந்தால் என்ன செய்வேண்டும் சொல்ல முடியாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே படுக்கை யிலிருந்த தலையணையொன்றை எடுத்து அவன் மேல் வீசினாள். உபாத்தியாயன் சிரித்த வண்ணம் அந்தத் தலையணையைப் பிடித்து அப்புறம் ஏறிந்து விட்டு அவளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, “சித்ரா! கோபத்திலும் உன் முகம் எத்தனை அழகாயிருக்கிறது” என்றான்.

“இந்தக் கொஞ்சல் ஒன்றும் என்னிடம் வேண்டாம். நாங்களெல்லாம் முட்டாள்கள். எங்களிடம் அடிமையாக இதே மாளிகையில் அடிப்பட்ட நீங்கள் ஒருவர்தான் புத்தி சாலி! விடுங்கள்!” என்று திமிறினாள்.

மெல்லியதாக நீண்டிருந்த உபாத்தியாயன் கரங்கள் சிறகடித்துக்கொண்டு நிற்கும் அந்தப் புறாவை இரும்பென இழுத்து அணைத்தன. “சித்ரா! உன் தம்பியைச் சூழ்ந்திருக்கும் அபாயமே என்னை அப்படிப் பேசத் தூண்டியது.

கோபிக்காதே. நீ என்னை விரட்டினால் இந்த உலகமே எனக்குச் சூன்றும். நீ நினைப்பதுபோல் உன் தமிழியின் நிலை அவ்வளவு சாதாரண அபாயத்தில் இல்லை; என் ஊகம் சரியானாலும் அவன் தீவிரமான அபாயத்தில் சிக்கியிருக்கிறான். தோரமானா அவனை இன்னும் சுதந்திரமாக விட்டிருப்பதே அதற்கு அத்தாட்சி” என்றான்.

“அவனிருக்குமிடம் தோரமானாவுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்” என்றாள் சித்ரா, சற்று நிதானத்துக்கு வந்து.

“பைத்தியமே! தோரமானாவிடம் ராகுலன் சிறையிருக்கிறான். ராகுலனுக்கு உன் தம்பியிருக்குமிடம் தெரியும். ராகுலனோ தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள யாரையும் காட்டிக் கொடுப்பான். தேவையானால் அரைநொடியில் ராகுலனை விஷயத்தைக் கக்கும்படி செய்யலாம் தோரமானா. அதை ஏன் செய்யவில்லை?” என்று கேட்பான் உபாத்தியாயன்.

சித்ராவின் முகத்தில் கவலையும் பயழும் தூழ்ந்தன. “உபாத்தியாயரே!” என்றாள் நடுங்கும் குரலுடன்.

“பயப்படாதே சித்ரா! உன் தம்பியை நான் காப்பாற்றுகிறேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

நன்றி ததும்பும் கண்களுடன் அவனை ஏறெடுத்து நோக்கிய சித்ராதேவி, “சத்தியமாக?” என்றாள்.

பதிலுக்கு உபாத்தியாயன் அவள் வலது கையில் தன் கையால் அடித்து, “சத்தியமாக” என்றான். தாயிடம் அமைதியை நாடும் குழந்தை போல சித்ராதேவி அவன் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள். அவன் அவள் முகத்தைத் தனக்காக உயர்த்தினான். அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால், உதகுகளிலிருந்து சொற்கள் உதிரவில்லை. ஆழகிய அவள் இதழ்கள் அவள் வசத்தில் இல்லை.

43. சதிக் கூட்டம்

அந்த இன்பநிலை அதிக நேரம் நீடிக்க உபாத்தியாயன் அனுமதிக்கவில்லை. சித்ராதேவியைத் தன் பிணைப்பி விருந்து மெல்ல அன்புடன் விலக்கி, “சித்ரா! நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டோம். அர்த்த ஜாமம் முடியும் சமயம் வந்துவிட்டது. நீ படுத்துக்கொள். காலையில் வருகிறேன்” என்றான். சித்ராதேவி அவனுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமலே இரண்டடி பின்னுக்கு வந்து கட்டிலின் முகப்பில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கவிழ்ந்திருந்த தலை யைத் தூக்கவொட்டாமல் வெட்கம் அழுத்திக் கொண்டுருந்தது. “படுத்து நன்றாகத் தூங்கு சித்ரா! ஏனென்றால் நாளைக்கும் உனக்குத் தூக்கம் இருக்காது” என்று சொன்னான் உபாத்தியாயன். இதைக் கேட்ட சித்ராவின் இதழ் களில் புன்னகை அரும்பியது. ஏதோ பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக, “சரி, உபாத்தியாயரே!” என்றாள். அந்த பதில் சுவாரஸ்யமற்று வெளிவந்தது. அதன் தொனி யிலிருந்து அவனுக்குத் தன்னைப் பிரிவதில் இஷ்டமில்லையென்பதை உபாத்தியாயன் நன்கு உணர்ந்துகொண்டான். இருந்தபோதிலும் தானிருக்கும் நிலைமையையும் தனக்கு முன்னிருக்கும் கடமைகளையும் நினைத்து “சித்ரா! நான் மீண்டும் நாளைக் காலையில் வருகிறேன். அருவிக்கருகிலிருக்கும் புது வீட்டுக்கு நாளை மாலையில் சென்றால் வீரர்களுக்குச் சந்தேகம் வராது. ஏதோ உன்னை அழைத்துக் கொண்டு உலாவச் செல்வதுபோல் சண்பகத் தோட்டத் துக்குப் போய்விட்டால் அங்கிருந்து நாம், முன்பு செல்லும் குறுக்குப் பாதை வழியாக அருவிக்குச் செல்லலாம். இடையிலிருக்கும் வழியை சண்பகத் தோட்டம் மறைத்து நிற்பதால்

நாம் போகிற இடத்தையும் யாரும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது” என்று கூறினான் அஜித் சந்திரன்.

புது வீட்டைப்பற்றிய நினைப்பும் அதில் பல்தேவைச் சந்திக்கவேண்டிய அவசியமும் சித்ராதேவியை இன்ப உலகத்திலிருந்து இறக்கிச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. அந்த நிலை வந்தவுடன் உபாத்தியாயனை நன்றாக ஏற்றுத் துப் பார்த்தாள். தனக்காக அவன் எந்த தியாகத்துக்கும் தயாராகி எந்த ஆபத்திலிரும் நுழைய சித்தமாயிருப்பதை நினைத்து இந்த மாதிரி ஒரு வீரன் தன் அன்புக்கு அடிமையாயிருக்கிறானே என்ற எண்ணத்தினால் சற்றுப் பெருமையும் அடைந்தாள். அதனால் வெளிவந்த பெரு முச்சைத் தொடர்ந்து, “உபாத்தியாயர் உத்தரவுப்படி நானை மாலை நான் புறப்படத் தயாராயிருக்கிறேன்” என்ற சொற்களும் வெளிவந்தன.

மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் உபாத்தியாயன் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு சென்றான். சித்ரா சற்று நேரம் தீவிர யோசனையிலிருந்துவிட்டுக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்தாள்.

அடுத்த நாள் காலை அஜித் சந்திரன் அவனைச் சந்திக்க வில்லை. ஏதோ அவசர வேலையாக அவன் வெளியே சென்றுவிட்டதாகவும் மாலைதான் வருவானென்றும் வீரர்கள் சித்ராவுக்குச் செய்தி சொன்னார்கள். உபாத்தியாயருக்குத் தன்னைக்கூடப் பார்க்காமல் அப்படி என்ன வேலையிருக்கும் என்று எண்ணி வேலைக்காரர்களை விசாரித்தாள். யாரிடமிருந்தும் எந்தப் பதிலிரும் வரா திருக்கவே மிகுந்த சிரமப்பட்டுப் பகல் பொழுதைக் குழித்தாள். சரியாக தூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளைக்கு அஜித் சந்திரன் அவன் அறைக்குள் நுழைந்து, “சித்ரா கிளம்ப லாமா” என்றான்.

சித்ராதேவி உடனே கிளம்பவில்லை. “காலையில் உங்களை எதிர்பார்த்தேன்” என்றாள் கோபத்துடன்.

‘புருஷன் கொஞ்சம் சொல் மீறி நடந்தாலும் பெண் களுக்கு என்ன கோபம் வருகிறது? புருஷன் என்ன இவர்கள் அடிமையா?’ என்ற எண்ணம் மனத்தில் ஓட அஜித் சந்திரன் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியது. இருந்தாலும் அதைத் தேர்பர்ந்து வந்த அடக்கமே மேம்பட்டு நின்றது.

“கோபிக்காதே சித்ரா! தோரமானாவின் உபசேனாதிபதி யாக உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டுமென்றால் எனிதான் காரியமல்லவென்பது உனக்குத் தெரியாதா? தவிர, புது வீட்டிலிருக்கும் சதிக் கூட்டத்துக்கு உன்னை அழைத்துச் செல்வதென்றால் அதற்குப் பூர்வ ஏற்பாடுகளைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டாமா?” என்று சமாதானம் சொன்னான் அஜித் சந்திரன்.

“என்ன ஏற்பாடுகளைச் செய்தீர்கள்!” என்று சித்ரா கேட்டாள்.

“அருவிப் பிராந்தியத்தில் இருக்கும் வீரர்களை அவசரத்தை முன்னிட்டு மலைவாசல் முனையில் காவல் புரிய அனுப்பினேன். இதற்கு இடையே தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியும் இங்கு வரப்போவதாகச் செய்தி கிடைத்தது. அவர் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டியிருந்தது...” என்ற உபாத்தியாயன் பேச்சைக் கேட்டபோது சித்ராவின் மூச்ச நின்றுவிடும்போல் ஆகி விட்டது.

“யார்? அந்தரங்க அதிகாரியா? அப்படியானால் அந்த...” என்று ஆரம்பித்த வாசகத்தை நிறுத்தாமல் இழுத்தாள் சித்ராதேவி.

“அந்தப் பெண்தான் சித்ரா! எந்தப் பெண் உன் தகப்பனால் கல்யாண ஊர்வலத்திலிருந்து தாக்கிச் செல்லப்

பட்டாளோ, எந்தப் பெண் தோரமானாவால் இதே மாளிகையிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டாளோ அதே காமினிதான் இப்பொழுது தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரி! அவளிடம் போகச் சொல்லி உன்னை மூலஸ்தானபுரத்திலிருந்து அனுப்பினேனே நினைவிருக்கிறதோ? சரியான சந்தர்ப்பத் தில் தோரமானா அவளை இங்கு அனுப்புகிறான். தோரமானாவைத் தீர்த்துக் கட்ட சதி நடக்கும் இந்தத் தருணத்தில் தோரமானாவின் உடலில் துரும்பு பட்டாலும் சகியாதவளும், பழைய நாளில் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணாயிருந்தாலும் இன்று பெரிய ராஜ தந்திரியுமான காமினி இங்கு வரும் காரணம் மந்தபுத்தியுள்ள பல்தேவுக்குக் கூடத் தெரிய வேண்டும். இங்கு நடக்கும் சதியைப் பற்றிய தகவல் தோரமானாவுக்குத் தெரிந்திருக்குமென்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை” என்று விவரித்துக்கொண்டே போன அஜித் சந்திரன் ஒரு நிமிஷம் தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு மௌனம் சமாளித்துக்கொண்டு, “இதையெல்லாம் பற்றிப் பேசுவதற்கு சமயமிருக்கிறது சித்ரா! இப்பொழுது நாம் புது வீட்டிற்குப் போவோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அறையிலிருந்து கிளம்பினான். சித்ராதேவியும் பேசாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

சண்பகத் தோட்டத்தை அடையும் வரையில் இருவரும் மௌனமாகவே சென்றார்கள். இருவர் உள்ளங்களிலும் கேள்வி பதில்கள் எழுந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்ததால் இருவரும் பேசும் ஸ்திதியிலேயே இல்லை. சண்பகத் தோட்டத்தில் புகுந்து செல்கையில் மட்டும் சித்ராதேவி ஒரு கேள்வி கேட்டாள்: “இந்த அந்தரங்க அதிகாரி யார் என்பது பல்தேவுக்குத் தெரியுமா?” என்று.

“இதுவரை தெரியாது. அவர்களிருவரையும் சந்திக்கத் தோரமானா அனுமதிக்கவில்லை” என்றான் அஜித் சந்திரன். “ஏன்?” என்று கேட்டாள் சித்ராதேவி.

“காமினிக்குப் பல்தேவ் சரியான கணவனால்ல என்பது தோரமானாவின் அபிப்பிராயம்” என்று பதில் சொன்னான் அஜித் சந்திரன்.

“இந்த விஷயத்தில் தீர்ப்புச் சொல்ல தோரமானாவுக்கு என்ன உரிமை?”

“கணவன் கைவிட்ட போது உன் தகப்பனாரிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றிய உரிமை.”

“உபாத்தியாயரே...!”

“உம்...”

“காமினி புருஷனைத் துறந்து தோரமானாவிடம் பல வருஷங்கள் இருப்பதைப் பற்றி மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?”

“நீயும் நானும் மாளிகையில் தனித்திருப்பதையும் நான் இராக்காலங்களில் வெகுநேரம் உன் அறையில் செலவழிப் பதையும் பார்க்கும் நமது வீரர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?”

“போங்கள் உபாத்தியாயரே...” என்றாள் சித்ராதேவி உள்ளே உவகையுடன், ஆனால் வெளிக்கு அலுப்புடன்.

உபாத்தியாயன் புத்தி வேறு துறையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தபடியால் உள்ள நிலைமையை அலசியே அவன் பேசி நடத்தையைத் தீர்மானிக்க முடியாது சித்ரா! வயது வந்த பெண்ணும் ஆனும் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டால் கூட உலகம் விபரீத அர்த்தத்தையே கற்பிக்கிறது. அதற்கு ஒரளவு காரணமும் இருக்கலாம். ஆனால் சாதாரண விதிகளுக்கு விலக்கான உயர்ந்த மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள். கடமைக்காக இயற்கை உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் மனிதர்கள் இந்த பாரதத்தில் என்றும் இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போன உபாத்தியாயன் சொற்களைச் சித்ரா விஷமத்துடன் வெட்டி, “என்

இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக உபாத்தி யாயரைச் சொல்லலாம்” என்றாள்.

உபாத்தியாயனும் சிரித்துக்கொண்டே, “கண்டிப்பாய்ச் சொல்லலாம். இந்த உண்மையை உன்னைவிட யார் அறிந் திருக்க முடியும் சித்ராதேவி? நானும் உன் தகப்பனார் வர்க்கத்தில் சேர்ந்தவனாயிருந்தால்...” என்று இழுத்தான்.

“போதும் உபாத்தியாயரே! சிஷ்ணயூடன் பேசும் பேச்சு நன்றாயிருக்கிறது.”

“உபாத்தியாயர் இப்படிப் பேசுவதற்கு சிஷ்ணயைதான் காரணம்.”

“உபாத்தியாயர் மட்டும் ரொம்ப நல்லவர். இதே சண்பகத் தோட்டத்தில் உபாத்தியாயர் நடந்துகொண்ட முறை ரொம்ப மெச்சத் தகுந்தது.”

“வாலிப் உபாத்தியாயருடன் யுவதியான சிஷ்ணய தனித்து வந்ததால் நடந்த விபரீதம் அது. இந்த விவகாரங்களைப் பெற்றோர்கள் யோசித்து அதற்குத் தக்கவாறு நடந்திருக்க வேண்டும்..”

“அப்பொழுது நீங்கள் அடிமை.”

“அங்குதான் பலர் ஏமாந்து போகிறார்கள். அந்தஸ்து இயற்கைக்கு அணை போடும் என்பது உலகத்தின் கனவு! அடிமையாயிருந்தாலும் புருஷன் புருஷனே என்பதைப் பலர் மறந்து விடுகிறார்கள். உன் தகப்பனாரும் அதை மறந்ததால் தான் இத்தனை உபத்திரவழும்.”

சித்ரா பதிலுக்குச் சிரித்தாள். இப்படிப் பேசிக் கொண்டு சித்ராதேவியும் அஜித் சந்திரனும் புது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாத்தியிருந்த வீட்டின் கதவை மூன்று முறை வேசாகத் தட்டினான் உபாத்தியாயன். கதவை ஒரு ஹுணான் திறந்தான். அவனிடம் ஏதோ சைகை காட்டி

னான் உபாத்தியாயன். அந்த ஹுணன் பேசாமல் உபாத்தி யாயனுக்கு சித்ராவுக்கும் வழிவிட்டு நின்றான். இருவரும் உள்ளே வந்த பிறகு கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டு முன்னே வழிகாட்டி நடந்தான். இரண்டு கட்டுக்களைத் தாண்டியபின் பெரிய கூடம் வந்தது. அதன் மத்தியில் மூன்று ஹுணார் கனுடனும் இரண்டு வில்லவருடனும் பல்தேவ் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். மூன்று ஹுணார்களும் பல்தேவும் மதுவருந்தி மிகக் கோலாகலத்திலிருந்தார்கள். வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டுக் கிண்ணத்து மதுவைப் பருகிக் கொண்டிருந்த பல்தேவின் மயக்கநிலை உபாத்தியாயனைக் கண்டதும் பறந்து விட்டது. அத்துடன் பயமும் அவன் முகத்தில் பலமாகப் படர்ந்தது. “உள்ளே எப்படி வந்தீர்கள்?” என்று இரைந்தான் பல்தேவ். “சதிகாரர்கள் வீட்டில் கதவைத் தட்டும் முறையும் காட்ட வேண்டிய சைகையும் கற்றுக்கொண்டேன்” என்று பதில் சொல்லிக்கொண்டே கூடத்திலிருந்த சதிக் கூட்டத்தின் மேல் அலகூரியமும் வெறுப்பும் கலந்த பார்வையை வீசினான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயனை நெருங்கி வந்த பல்தேவ் உபாத்தியாயனுக்குப் பின்னால் சித்ராவும் நிற்பதைப் பார்த்தான் அவன் முகத்தில் சந்தோஷக்குறி தாண்டவமாடியது மூலஸ்தானபுர தர்மசாலையில் மற்றோரிரவில் தெரிந்த வெறி இன்றும் காணப்பட்டது. “சித்ராதேவி! வா வேண்டும்” என்று குடிவெறியால் தள்ளாடிக்கொண்டே அவளை நெருங்க முற்பட்டான். குறுக்கே இரும்பென நீண்ட உபாத்தியாயன் கரம் தள்ளாடிய அவன் உடலை சேர்வெனத் தடுத்து நிறுத்தியது.

44. அவள் உன் மணவி

அஜித் சந்திரனால் தடுக்கப்பட்ட பல்தேவ் ஒரு வினாடி வெகுண்டான். மறுவிநாடி பலமாகச் சிரித்தான். குடியின் சக்தி மிக விசித்திரமானது. சிரிப்பு, அழுகை, கோபம் அங்க சேஷ்டைகள் ஆகிய சகல விகாரங்களையும் மின்னல் வேகத்தில் மாறிமாறி அளிக்கக்கூடிய மருந்து உலகத்தில் ஏதாவது உண்டென்றால் அது குடிதான். இத்தகைய விசித்திர மருந்தைப் பருகுபவர்களுக்கும் புத்தி நிதானத் தோடு உடல் நிதானமும் அடியோடு குலைந்து போவதால் அவர்களைச் சமாளிப்பது மிகவும் சுலபம். ஆகவே, பல்தேவின் பயங்கரச் சிரிப்பையோ கோபத்தையோ சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாத அஜித் சந்திரன் தன் கையால் பல்தேவைப் பின்னுக்கு ஒரு தள்ளு தள்ளிவிட்டுச் சித்ரா தேவியை அழைத்துக்கொண்டு கூடத்துக்குள் சென்றான். அஜித் சந்திரன் போக்கு பல்தேவைப் பெரிதும் நிதானப் படுத்தவே பல்தேவும் அவர்களைத் தொடர்ந்து கூடத்தின் நடுவுக்கு வந்தான். எதிரே உட்கார்ந்த இரு வில்லவர் களையும் எழுந்திருக்கச் சொல்லி உபாத்தியாயன் கேட்டுக் கொண்டது மேலுக்கு மரியாதையாகத் தோன்றினாலும் அவன் குரலில் ஓடிய கடுமையும் அதிகார தொனியும் வில்லவரைச் சற்று நடுங்க வைத்ததன்றி உடனே அவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியவும் தூண்டியது.

உபாத்தியாயன் சித்ராவை ஓர் ஆசனத்தில் அமர்த்தி, தானும் அவள் பக்கத்தில் சாவதானமாக உட்கார்ந்து கொண்டான். உபாத்தியாயனின் இந்த நடவடிக்கைகள் கூடத்துக் குடிகாரர்களிடையே ஆச்சரியத்தையும் பீதியையும்

விளைவிக்கவே, அவர்களும் ஒரளாவு நிதானத்தை அடைந்தனர். “பல்தேவ்! இங்கு யாராவது வேலையாட்கள் இருந்தால் கூப்பிடு” என்ற உபாத்தியாயனுடைய அடுத்த கட்டளை அவர்கள் போதையை அடியோடு ஒட்டிவிட்டது. சதிக் கூட்டத்துக்கிடையில் ஒரு பெண்ணைத் தவிர வேறு துணையின்றி இவன் வந்ததன்றி இருக்கிறவர்களையெல்லாம் மிரட்டுகிறானே என்று நினைத்த ஹமணர்களில் ஒருவன், “எதற்கு வேலைக்காரர்கள்” என்றான் சற்று அட்டலாக.

உபாத்தியாயனுடைய உங்னமான பார்வை அந்த அட்டலை உடனே மறையச் செய்தது. “நீ ஹமண வீரனா யிருந்தால் ஹமணர்களின் உபசேனாதிபதியிடம் பேசுகிறாய் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள். சதிகாரனாயிருந்தால் இந்த வீட்டையும் உங்களையும் ஒரு நிமிஷத்தில் ஒழித்துக் கட்டக்கூடிய உபாத்தியாயனுடன் பேசுகிறாயென்பதைத் தெரிந்துகொள்” என்று அந்த ஹமணர்களைப் பார்த்துப் பேசிய உபாத்தியாயன் சித்ராவுக்காகக் கண்களைத் திருப்பி, “சித்ரா! தோரமானாவை அழிக்கத் திட்டம் போடும் சதிகாரக் கும்பவின் லட்சணத்தைப் பார்த்தாயா?” என்றான் சற்று ஏனானமாக. அத்துடன் பல்தேவை நோக்கி, “பல்தேவ்! வேலையாட்களைக் கூப்பிட்டு இந்தக் குடிபாண்டங்களை எடுத்துச் செல்லச் சொல். இந்தத் துர்நாற்றத்தில் என்னால் உட்காரவே முடியவில்லை” என்று கூறினான்.

உபாத்தியாயன் போக்கால் நிதானத்துக்கு வந்த பல்தேவ அவன் கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டுத் தன்னுடைய பராக்கிரமத்தையும் காண்பிக்கும் உத்தேசத்துடன் “உபாத்தியாயரே! உங்கள் நிலைமையைச் சற்று யோசித்துப் பேசுக்கள். இது மூலஸ்தானபூர தர்மசாலையன்று! இந்த முறை பல்தேவை விரோதித்துக்கொண்டு தப்பிச் செல்வது

கலபமல்ல” என்று சொல்லிக்கொண்டு உபாத்தியாயனுக்கு எதிரிலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

உபாத்தியாயன் இதழ்களில் இகழ்ச்சி கலந்த புன்னகை தெரிந்தது. “அகப்பட்டுக் கொண்டவனல்லவா தப்பிச் செல்வதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும்” என்றான் உபாத்தி யாயன்.

“இப்பொழுது நீங்கள் சுதந்திரமாக இருப்பதாக அபிப்பிராயமா?” என்று பல்தேவ் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டே கூடத்து வாயிற்படிக்காகக் கண்களை ஓட்டி நான். பல்தேவ் கண்கள் சென்ற திக்கில் சித்ராவும் திரும்பிப் பார்க்கவே, அவள் முகத்தில் சற்றுக் கவலைக் குறி பர்ந்தது. உபாத்தியாயனால் எழுப்பப்பட்ட வில்லவரிருவரும் இந்த சம்பாஷணைக்கிடையில் மெள்ள வாயிற் படிக்காக நகர்ந்து வாயிற்படியை உருவிய கத்தியுடன் காவல் புரிந்து நின்றனர்.

உபாத்தியாயன் பல்தேவின் சிரிப்பை மட்டுமின்றி, சித்ராவின் கவலையையும் கண்டான். ஆனால், பின்பக்கம் அவன் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை. எந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் முகத்தில் காட்டவுமில்லை. “பல்தேவ்! நீ முட்டாளென்பது எனக்கு ரொம்ப நாளாகத் தெரியும்! பயங் கொள்ளி என்பதை உன் கல்யாண ஊர்வலத்தின் போது நானறிந்தேன். ஆனால், இந்த சில வருஷ அனுபவங்களால் உன் ஊகத்தில் அபிவிருத்தியில்லா விட்டாலும், வெகுநாள் படைத்தலைவனாயிருந்ததால் தெரியமாவது சற்று உற்பத்தி யாகியிருக்குமென்று நினைத்தேன். அதுவும் புஜ்யமென்று இன்று தெரிகிறது. என் ஒருவனைச் சமாளிக்க எனக்குப் பின்னால் இரண்டு வீரர்களை உருவிய வாட்களுடன் நிறுத்த வேண்டுமென்றால் உன் சுயநலத்திலும் இந்த உன் கூட்டாளிகளின் சாமர்த்தியத்திலும் உனக்கு எவ்வளவு

நம்பிக்கையிருக்க வேண்டும்? இத்தகைய பயங்களாளி களாகிய நீங்கள், தோரமானாவை அழிக்கத் திட்டம் போட்டிருப்பதுதான் எனக்கு விந்தையாயிருக்கிறது” என்று நிதானமாகப் பேசிய உபாத்தியாயன் ஆசனத்தில் நன்றாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டான்.

அந்த ஆறு சதிகாரர்களுக்கிடையில் அவன் அலக்கிய மாக உட்கார்ந்து பேசிய தோரணையைக் கண்டு சித்ரா ஆச்சரியப்படவில்லை. இதைவிடத் தீவிரமான சந்தர்ப்பங்களை அவன் சமாளித்திருப்பதை அவன் பார்த்திருக்கிறா ள்லவா? ஆனால், அவன் பின்புறம் திரும்பாமலே வில்லவர் வாயிலை அடைந்ததை எப்பொழுது கவனித்தான் என்பதுதான் அவருக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஆச்சரியத்தைக் கவனித்து உபாத்தி யாயன், “இதிலொன்றும் ஆச்சரியமில்லை சித்ரா! கொஞ்சம் நாகரிகமுள்ள மனிதர்களானால் உன்னைப் போன்ற ஒரு ஸ்திரீ உள்ளே வந்தபோதே எழுந்து இடங் கொடுத் திருக்க வேண்டும். அப்படி இடங்கொடுக்காததால் நான் அவர்களை எழுப்ப வேண்டியதாயிற்று. எழுந்து இருவரும் உன்னை உட்கார வைக்கும் சமயத்தில் எதிரேயாவது நின்றிருக்க வேண்டும். அதில்லாமல் உனக்கு நான் ஆசனத்தைச் சரிப்படுத்தியபோதே மரவட்டைகள் மாதிரி மெல்லப் பக்கவாட்டில் நகர்ந்தார்கள். போகிறவர்களின் நடையையும் மாதிரியையும் பார்க்கையிலேயே உத்தேசம் புரிந்துவிடுகிற தல்லவா? தவிர செம்மையான மரங்கள் மாதிரி இருக்கும் இரண்டுபேர் கண்ணுக்கெதிரேயிருந்து மறைந்தால் அதைக் கூட கவனிக்க முடியாத அளவுக்கு உபாத்தியாயன் பார்வை மங்கவில்லை” என்றான்.

அவன் திரும்பத் திரும்ப தங்களை ஏதோ வேலைக் காரர்கள் மாதிரி மதித்து மிக அவமரியாதையாகப் பேச வதைச் சுகியாத வில்லவர்களில் ஒருவன் திடீரென்று பின்

பக்தத்திலிருந்து வாளை ஒங்கினான். அதே சமயத்தில் எங்கிருந்தோ எழுந்த உபாத்தியாயன் வாள் பல்தேவின் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டிருந்தது. சாய்ந்து உட்கார்ந்த நிலையிலிருந்து எழுந்திருக்காத உபாத்தியாயன் மிகக் கடுமையான குரலில் “பல்தேவ! இந்த மடையர்களை அவரவர்கள் ஆயுதங்களைக் கூடத்தின் கோடியில் என் கண் எதிரே ஒரு மூலையில் போடச் சொல்; எவனிடமாவது ஓர் ஆயுதமிருந்தாலும் அவன் உயிர் அரைக்காச் பெறாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உன் சகாக்கள் சிறிது நேரம் இந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றத் தாமதித்தால் உன்னை அரை விநாடியில் மோகஷத்துக்கு—இல்லை, அங்கு ஏது உனக்கு இடம்—நரகத்துக்கு அனுப்பிவிடுவேன்” என்று கூறினான்.

தன் அபாய நிலையை அறிந்துகொண்ட பல்தேவ பயத்தால் மலை போன்ற மேனியில் வியர்வை ஆறாகப் பெருக உடல் வெலவெலத்துப் போய், “என் நிற்கிறீர்கள் மடையர்களா?” என்று தன் சகாக்களை நோக்கி இரைந்தான். அடுத்த விநாடி சதிகாரர்களின் ஆயுதங்கள் கூடத்தின் மூலையில் குவிந்தன. அஜித் சந்திரன் கத்தியும் பழையபடி உறைக்குள் போய்விடவே அவரவர் நிதானமாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். வாயிலைக் காத்த வில்லவரையும் உட்காரச் சொன்ன அஜித் சந்திரன் தன் குரலையும் தோரணையையும் பெரிதும் மாற்றிக் கொண்டு பேசவானான்.

“பல்தேவ! நான் ஒரு நண்பன் என்ற முறையில் இங்கு வருகிறேன். நீ உன் பழைய இச்சையை மறக்காமல் சித்ரா தேவியின் மேல் கை வைக்க முயல்கிறாய். நீ திட்டமிடுவதோ பெரிய சதிச் செய்கை. இதில் கலந்து கொள்பவர்கள் பரஸ்பரம் நம்பிக்கையுடனும், ஒழுங்குடனும் நடந்து கொண்டாலோமிய காரியம் கைக்கூடுவது கஷ்டம். என்னை

இந்த வீட்டில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டாலோ கொன்று விட்டாலோ நீ தப்பித்து விடலாமென்று நினைக்கிறாயா? அவ்வளவு தூரத்துக்கு அஜித் சந்திரன் உன்னை நம்பி எந்த முன்னேற்பாடுமில்லாமல் இங்கு வருவானென்று மனப்பால் குடிக்கிறாயா? உன்னைத் தவிர இங்கிருக்கும் மற்றவர்களை எனக்குத் தெரியாது. இந்த வீட்டின் மேல் நான் ஏற்கெனவே ஒரு கண் வைத்திருக்கிறேனென்பதையும் இதன் தகவல்கள் பூராவும் எனக்குத் தெரியுமென்பதையும் சித்ராவிடம் நான் கொடுத்தனுப்பிய கடிதமே உனக்கு விளக்கியிருக்கும். அப்படியிருக்க நான் சித்ராவுடன் உன்னிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வதற்காகவே எந்த ஏற்பாடுமில்லாமல் புறப்பட்டு வந்திருப்பேன்று நினைப்பாயானால், அதைவிடப் பைத்தியக்காரத்தனம் வேறென்ன இருக்க முடியும்? ஆகவே, அந்த யோசனையை விட்டுவிட்டுச் சதியில் கூட்டாளிகள் என்ற முறையில் பேசவோம்,” என்றான் உபாத்தியாயன்.

கூடத்திலிருந்த மற்ற சதிகாரர்கள் பல்தேவைப் பார்த்தார்கள். நயமும் பயமும் கலந்த உபாத்தியாயன் பேச்சி நாலும் நடவடிக்கையாலும் கலங்கிப் போயிருந்த பல்தேவ், “உங்களை நான் எப்படி நம்ப முடியும்? நீங்கள் எங்களைக் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?” என்று கேட்டான்.

“நான் உங்கள் கூட்டத்தில் சேருவதே உங்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பாயிற்றே. நான் உங்கள் கோஷ்டியில் சேர்ந்திருப்பதை தோரமானாவுக்கு அறிவித்தால் உபாத்தியாயன் தலை அடுத்த நிமிஷம் உருண்டோடிவிடுமே,” என்று உபாத்தியாயன் சொல்லிவிட்டுப் பல்தேவைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

சிரிப்பு எதற்காக என்று பல்தேவுக்குப் புரிந்துகொள்ள முடியாமற் போனாலும், உபாத்தியாயன் சொன்ன காரணம்

சற்றுத் தெரியத்தை ஊட்டவே தங்கள் சதித் திட்டத்தை விவரித்தான்.

“தோரமானா அடிலனைத் தூக்கிலிட்டதை விரும்பாத பலர் ஹமன் ராஜ்யத்திலிருக்கிறார்கள்” என்ற பல்தேவின் சொற்களை இடையறித்து, “அதில் மாப்பிள்ளை பல்தேவும் ஒருவர்” என்றான் அஜித் சந்திரன் சற்று அழுத்தமாக.

உபாத்தியாயன் குறுக்கீடு பல்தேவுக்குப் பெரும் சங்கடத்தை உண்டாக்கியது. தன் மனைவியைத் தூக்கிச் சென்றவனுக்குப் பரிந்து தான் பேசுவதையே அஜித் சந்திரன் கட்டிக் காட்டுகிறானென்பதைப் பல்தேவ் புரிந்துகொண்டான். இருந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு, “அது பழங்குடை உபாத்தியாயரே! அடிலனிடம் சாட்டையாலடிக்கப்பட்ட உபாத்தியாயரே அந்தக் குடும்பத்தின் மீது பரிவு காட்டும் போது என்னைப் போன்ற அற்பர்கள் பரிவு காட்டுவது ஆச்சரியப்பட்டத்தக்கதன்று” என்று சொன்ன பல்தேவ், தான் உபாத்தியாயனுக்குப் பதில் தூடு கொடுத்துவிட்டதாக நினைத்துப் பெருமையுடன் பக்கத்திலிருப்பவர்களைப் பார்த்தான். அவர்களும் புன்முறுவல் செய்ததைப் பார்த்த உபாத்தியாயன் லேசாகச் சிரித்து, “அடிலன் அடித்தாலும் சித்ராதேவியின் ஆகுரவாவது எனக்குக் கிடைத்தது. உனக்கு அதுவுமில்லாதிருக்க எந்தக் காரணத்தால் நீ அடிலனுக்காகப் பழவாங்க முன்வந்திருக்கிறாய்!” என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் ஒரு விநாடி தவித்த பல்தேவ், “சித்ராதேவி தம்பியினிடத்தில் உள்ள அன்பினால்” என்றான்.

“சித்ராதேவியின் தம்பிக்கு உன்னிடம் அன்பு ஏற்படக் காரணம்? அவன் சகோதரியைத் துன்மார்க்கமாக நடத்த முயன்றதற்கா?” என்று உபாத்தியாயன் மீண்டும் கேட்டான்.

பல்தேவ் விழித்தான். கடைசியில், “உபாத்தியாயரே! நான் வெறும் பேச்சுக்காரனால்ல. என் அன்பை...” என்ற பல்தேவின் வார்த்தையில் மீண்டும் உபாத்தியாயன் குறுக்கிட்டு, “காரியத்தில் காணபிப்பாய். நல்லது. இப்பொழுது உன் திட்டம் என்னவென்று சொல்” என்று கேட்டான்.

பல்தேவ் ஒரு நிமிஷம் மௌனமாயிருந்துவிட்டு விவரித்தான். “அடிலன் மகனைத் தோரமானாவின் ஸ்தானத்தில் வைக்கவேண்டும். அதற்குத் தோரமானா முதலில் ஒழிய வேண்டும்” என்றான்.

“என்னம் சரிதான். ஆனால், என்ன வழி?” என்று உபாத்தியாயன் வினவினான்.

“அடுத்த வாரம் தோரமானா இங்கு வரப்போகிறான். அவனை வரவேற்க ஏற்பாடுகள் பலமாகச் செய்யப் படுகின்றன. ஊர்வலத்தில் புருஷபுரத்துத் தெருக்களைத் தாண்டி வில்லவர் வீடுகளுக்காகத் தோரமானா வரும்போது அவன் மார்பைக் குறிவைத்து ஒருவன் அம்பு எய்வான்” என்று பல்தேவ் விவரித்தபோது அங்கிருந்த வில்லவர் இருவரும் புன்முறுவல் காட்டினர்.

உபாத்தியாயன் அவர்களை மிகவும் வெறுப்புடன் கவனித்து விட்டு, “தோரமானா அடுத்த வாரம் இங்கு வரப் போவதில்லை” என்று வெகு நிதானமாகச் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று பல்தேவ் கேட்டான்.

“தோரமானாவிடமிருந்தே செய்தி கிடைத்திருக்கிறது! அவர் உபசேனாதிபதியல்லவா நான்?” என்று அஜித் சந்திரன் பதில் சொன்னான்.

“அப்படியானால் கிங்கலனிடமிருந்து மலைவாசலைக் காக்கப்போவது யார்? இந்தப் புது அபாயத்தைச் சமாளிக்கத் தோரமானா வருவதாகத் திட்டமிட்டிருந்ததே?” என்ற

குழப்பத்துடன் கேட்ட பல்தேவின் முகத்தில் பெரிய ஏமாற்றமும் கிலியும் தென்பட்டன.

“தோரமானா வராவிட்டால் என்ன? தன் அந்தரங்க அதிகாரியை அனுப்பியிருக்கிறார்” என்றான் உபாத்தியாயன் சாவதானமாக.

“யார் அது அந்தரங்க அதிகாரி?” என்று பயத்துடன் கேட்ட பல்தேவின் முன்பாக, “உன் மனைவி காமினி” என்று பெரிய வெடியை எடுத்து வீசினான் உபாத்தியாயன்.

“என்ன உபாத்தியாயரே? என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று பயங்கரமாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு கோபம் முகத்திலேற, உடல் உணர்ச்சியால் கடகடவெனக் குலுங்க ஆசனத்திலிருந்து திடீரென எழுந்தான் மாப்பிள்ளை பல்தேவ்.

45. எதிர்பாராத சந்திப்பு

பேரதிர்ச்சியை விளைவிக்கும் அந்தத் தகவலைக் கேட்டதும் பல்தேவ் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனாலும் அஜித் சந்திரன் பேச்சு பொய்யாயிருக்கலாம் என்ற உத்தேசத் தால் நிதானத்துக்கு வந்து, “உபாத்தியாயரே, இது நிஜங்கு தானா?” என்று சந்தேகமும் உணர்ச்சி மிகுதியால் ஆட்டமும் கலந்த குரலில் கேட்டான்.

உபாத்தியாயன் சற்று நேரம் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டு, “சர்வ வல்லமையுள்ள கடவுள் சாட்சியாக உண்மை” என்று பதில் சொன்னான்.

“என் மனைவி, கேவலம் பட்டிக்காட்டுப் பெண்...” என்று ஆரம்பித்தான் பல்தேவ்.

“ஆனால் அறிவாளி” என்று முடித்தான் அஜித் சந்திரன்.

“கல்யாண ஊர்வலத்தன்று பலவந்தமாகத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டதை நானே பார்த்தேன்!”

“அவள் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியாயிருப்பதை நானே பார்த்திருக்கிறேன்.”

“அடிலன் பலாத்காரத்திலிருந்து அவளைத் தப்புவிப்பது சாத்தியமா?”

“சாத்தியம் என்பதைத்தான் தோரமானா நிருபித்து விட்டானே!”

“அதனால்...”

“காமினி அவனிடம் ஆழந்த பக்தியும் நன்றியும் உடைய வளாயிருக்கிறாள். அவள் அறிவைக் கண்ட தோரமானா

அவளுக்குக் கல்வி கற்பித்தான். அவள் ஆற்றலைக் கண்ட தோரமானா அவளுக்கு ராஜதந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தான். ராஜதந்திரத்தைப் போதிக்கக் கூடியவர்கள் பாரதத்தில் இன்று இருவர்தானிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தோரமானா! இன்னொருவர்..."

இந்த இடத்தில் உபாத்தியாயன் வார்த்தையை மெள்ள வெட்டிய சித்ராதேவி, "குப்த மன்னர்" என்றாள்.

அந்தப் பெயரைக் கேட்ட உபாத்தியாயன் ஒரு விநாடி தலையைத் தூழ்த்தி மென்மாயிருந்து விட்டு, தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான். "அதிருக்கட்டும், இப்பொழுது தோரமானா வைப் பற்றியல்லவா பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். தோரமானாவின் பயிற்சியால் இன்று காமினி பெரிய ராஜ தந்திரியாயிருக்கிறாள். அவன் செய்த உதவிக்காக அவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தியுள்ளவளாயிருக்கிறாள். இப்படி பக்தியும், உறுதியும், அறிவும், ராஜ தந்திரமும் நிரம்பிய காமினி கிங்கலனைச் சமாளிக்கவும் வேறு சில விஷயங்களைக் கண்காணிக்கவும் மலைவாசல் வந்திருக்கிறாள்" என்று உபாத்தியாயன் விவரித்தான்.

அதுவரையில் மஞ்சத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த பல்தேவ் தொப்பென ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ யோசனையில் லயித்துவிட்டான்; சித்ராதேவி மட்டும் உபாத்தியாயனை நோக்கிக் கேட்டாள், "யார் அந்தக் கிங்கலன்" என்று.

"பாரதத்தின் வடமேற்கு எல்லையிலிருக்கும் ஹனர் களின் தலைமைச் சேனாதிபதி கிங்கலன். பல யுத்தங்களில் தோரமானாவுடன் தோருக்குத் தோள் நின்று போர் புரிந்தவன். தந்திரம் ஒன்றில் தவிர தோரமானாவுக்கு எந்த விதத்திலும் சளைத்தவனால்ல! யாருடைய குரூரத்தைக் கண்டாவது தோரமானா பயப்படுவானென்றால் அது கிங்கலனுடைய குரூரத்தைக் கண்டுதான். கிங்கலன்

அடிலனின் நண்பன். தன் நண்பன் தூக்கிலிடப்பட்டதைக் கேட்டு ஹனர்களை மலைவாசல் மேல் ஏவத் தயாரா யிருக்கிறான். தவிர, தோரமானா ஹிந்துக்களை அன்பாக நடத்துவதும் கொள்ளையடிக்க ஹனர்களை அனுமதிக் காத்தும் கிங்கலனுக்கு அடியோடு பிடிக்கவில்லை. இந்தக் காரணங்களால் தோரமானாவை முறியடிக்கக் கிங்கலன் திட்பமிட்டு வருகிறான்" என்று விவரித்தான் உபாத்தியாயன்.

"மலைவாசல்தான் தோரமானாவின் வீரர்களால் அடைக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறதே. அப்படியிருக்கத் தோரமானா என் தந்தையைத் தூக்கிலிட்டது கிங்கலனுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று சித்ராதேவி கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்விக்கு உபாத்தியாயன் நேரிடையாகப் பதில் பேசவில்லை. மலைவாசலைத் தாண்டிப் பயங்கரமான கணவாய் வழியாகப் பனி உரைந்த மலைகளைக் கடந்து கபீசத்துக்குச் செல்வது சாமானியமான காரியமன்று என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். தவிர, மலைவாசல் மூலமாக உள்ளே வரவே முடியாதபடி பயங்கரமான காவலைத் தோரமானாவின் உத்தரவுப்படி அஜித் சந்திரனே ஏற்படுத்தி யிருக்கிறான். உத்தரவின்றி யாராவது மலைவாசலைத் தாண்ட முயன்றாலும் அம்பெய்து கொன்று விடும்படி உத்தரவிட்டிருந்தவனும் உபாத்தியாயன்தான்.

இதையெல்லாம் அறியாதிருந்ததால் எப்படி கிங்கலனுக்குப் பாரதத்திலிருந்து தகவல் போயிற்றென்று சித்ராவுக்குப் புரியவில்லை. ஆகையால்தான் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள். அசந்தர்ப்பமான அந்தக் கேள்விக்கு நேரிடையான பதில் சொல்லாமல் உபாத்தியாயன், "கிங்கலன் மலைவாசலைத் தாக்குவது நிச்சயமென்று அறிந்துதானே தோரமானா காமினியை இங்கு அனுப்பி யிருக்கிறான். கிங்கலனிருக்கும் பிராந்தியத்திலிருந்து தோரமானாவுக்குத் தகவல் கிடைப்பது சாத்தியமானால்

இங்கிருந்து அங்கு தகவல் போவது மட்டும் பிரமாதமா?" என்று கேட்டான்.

வாத்தை முறிக்கும் பதில்தான். ஆனால், அதில் சித்ரா தேவிக்குப் பூரண திருப்தியில்லை. மேற்கொண்டு அது விஷயமாக உபாத்தியாயன் அவளை யோசிக்க விடாமல், "அது கிடக்கட்டும் சித்ராதேவி! நான் சொல்லிய விஷயங்களைப் பூரணமாக நீ ஆராயவில்லையே. காமினி, கிங்கலனை மட்டுமல்ல வேறு விவகாரங்களையும் கவனிக்க வந்திருக்கிறாள் என்று சொன்னேனே, அதில் நாம் கவனம் செலுத்துவது மிகவும் முக்கியம்" என்று சற்று அழுத்தமாக உபாத்தியாயன் சொன்னான்.

"எந்த விவகாரங்களைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் உபாத்தியாயரே?" என்று பல்தேவ் கேட்டான்.

"நம் சதி விவகாரங்களைத்தான்" என்று பதில் கூறினான் உபாத்தியாயன்.

அதுவரை அசந்திருந்த மற்ற ஹுமணர்களும் வில்லவரும் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து விட்டார்கள். அவர்கள் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத கிலி படர்ந்திருந்தது. "என்ன இந்தச் சதி விவரங்கள் தோரமானாவுக்குத் தெரியுமா?"

"நீங்கள் வந்த தினத்திலிருந்து உங்கள் நடவடிக்கைகளை நானே கவனித்திருக்கும்போது தோரமானாவின் ஒற்றர்கள் கவனிக்காமலா இருப்பார்கள்!" என்று உபாத்தியாயன் கேட்டான். அத்துடன் "தோரமானாவுக்குத் தெரிந்தால் தானென்ன?" என்றும் ஒரு கேள்வியைப் போட்டு வைத்தான்.

"தெரிந்தால் என்னவா? அடுத்த நிமிஷம் நாம் தூக்கில் தொங்கமாட்டோமா?" என்றான் ஒரு ஹுமணன் நடுக்கத் துடன்.

"சதிக் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் கதியைப் பற்றி யோசிப்பதில் என்ன பயன்? உயிரைப் பணயம் வைத்துதான் இந்த மாதிரி வேலையில் இறங்க வேண்டும்."

உபாத்தியாயனின் இந்தப் பதிலைக் கேட்ட இன்னொரு ஹுமணன் பல்தேவை மிகச் சூடாகப் பார்த்து, "என்ன பல்தேவ்! இதில் ஆயத்து ஏதுமில்லை, திட்டம் தயாராக இருக்கிறதென்று நீ சொல்லவில்லையா?" என்று கர்ஜித் தான்.

பல்தேவ் பதில் சொல்லுமுன் உபாத்தியாயன் குறுக் கிட்டு, "பல்தேவ் வேடிக்கைக்குச் சொல்லியிருப்பான்" என்றான்.

"தூக்கில் தொங்குவது ஒரு வேடிக்கையா?" என்று ஒரு வில்லவன் கூவினான்.

"பார்ப்பவர்களுக்கு வேடிக்கையாய் இருக்கும்" என்றான் உபாத்தியாயன், நிதானமாக.

"உபாத்தியாயரே, அதிகமாக விளையாட்டு வேண்டாம்; கடைசியில் வினையில் முடியும்" என்று பல்தேவ் அதடிப் பேசினான்.

"அதைத்தான் இந்தச் சதித் திட்டம் விஷயமாக நானும் சொல்கிறேன்" என்று உபாத்தியாயன் இகழ்ச்சி கலந்த குரலில் பதில் சொன்னான்.

"இந்தச் சதித் திட்டம் வினையில் முடியுமென்றால் யாருக்கு வினையென்பதை யோசித்தீர்களா?" என்று பல்தேவ் கூறிவிட்டுத் தான் தோரமானாவைப் பற்றி மறைமுகமாகப் பேசியதாக நினைத்துக்கொண்டு பக்கத் திலிருந்த தன் சகாக்களை நோக்கிப் புன்முறை செய்தான். சகாக்கள் திகிலிலிருந்தபடியால் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிப் பதில் புன்முறை செய்யவில்லை.

உபாத்தியாயன் உடுகளில் மட்டும் வழக்கமான விஷமப் புஞ்சிரிப்புப் படர்ந்தது. “யாருக்கு வினையென் பதை நான் யோசித்து விட்டேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“யாருக்கு?” என்றான் பல்தேவ்.

“அதுதான் முன்பே சொன்னேனே, இந்த சதிக் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருக்கும் அன்பர்களுக்குத்தான்” என்று உபாத்தியாயன் விளக்கினான்.

“உபாத்தியாயரே! வினையாட்டை நிறுத்திக் கொள்வோம். இங்குள்ள நாங்கள் சித்ராதேவியின் தம்பிக்காக வேலை செய்யப் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறோம். தோரமானாவை ஒழித்துக் கட்டுவது எங்கள் திட்டம். தோரமானா இப்பொழுது வராமல் போனாலும் இன்னும் சில நாட்கள் கழித்து வரலாம். அப்பொழுது அவன் மார்புக்கு அம்பு ஒன்று தயாராயிருக்கும். இந்தத் திட்டத்தில் நீங்கள் சேர இஷ்டமா?” என்று பல்தேவ் திட்டமாகக் கேட்டான். அவன் குரலில் ஓர் உறுதியும் அப்பொழுது தொனித்தது.

அஜித் சந்திரன் அவனையும் இதர சதிகாரர்களையும் வெகுநேரம் உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு அவன் முகத்திலும் நல்ல உறுதி துலங்கியது. அந்த உறுதி பேச்சிலும் தொனிக்க அஜித் சந்திரன் சொன்னான். “உங்கள் திட்டம் நிறைவேறு வது தோரமானாவைப் பொருத்திருக்கிறது. தோரமானா நமதிஷ்டப்படி மார்பைத் திறந்துகொண்டு தெருக்களில் வருவதானால் உங்கள் திட்டம் நிறைவேறலாம். அப்படி வராவிட்டால்? இப்போது தனக்குப் பதில் காமினியை அனுப்பியதால் இன்னும் பல நாட்களானாலும் வராமலே இருந்துவிட்டால்? திட்டம் தரைமட்டமாகவிடும். தோரமானாவை நீங்கள் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? பைத்தியக்காரனென்றா? அந்த மாதிரி எந்த யோசனையும் வேண்டாம். உலகத்தின் மிகச் சிறந்த மேதாவிகளில் தோர

மானா ஒருவன். அவனுக்கு எந்தவிதத்திலும் சளைக்காதவள் காமினி. இவ்விருவர் பார்வையிலிருந்து இந்தச் சதிவீடு தப்பும் என்று நினைக்கிறீர்களா? இந்த வீட்டுக்குள் வரும் ஒவ்வொருவரும், வெளியே செல்லும் ஒவ்வொருவரும் கண்காணிக்கப்படுவார்களென்பது நினைவிருக்கட்டும். ஆழம் தெரிந்துகொண்டு இதில் காலை விடுவது நல்லது. நீங்கள் இதில் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஆனால், சித்ராதேவியை இதில் சிக்கவைக்க வேண்டாம். பெண்கள் ஈடுபடக்கூடிய வேலையல்ல இது” என்றான்.

பல்தேவ் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. சித்ரா மிக நிதானமாகப் பதில் சொன்னாள்: “உபாத்தியாயரே! எந்தக் காரியமும் தீவிரமாகத் திட்டமிட்டுச் செய்தால் நடக்கும். இந்தப் பணியில் என் தம்பி ஈடுபட்டிருக்கிறான். என் தகப்பாருக்காகப் பழிவாங்கும் காரியம். இதில் நான் கலந்து கொள்ளாமல் எப்படியிருக்க முடியும்? உங்களுக்கு இஷ்டமில்லையானால் நீங்கள் விலகி நில்லுங்கள்” என்றாள்.

உபாத்தியாயன் அவனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். “சித்ரா! நீ சம்பந்தப்படும் எதிலும் நான் தலையைக் கொடுக்கத் தயார். ஆனால், உபயோகமற்ற இந்தச் சதியில் உன்னைச் சிக்கவைக்க என் மனம் சம்மதிக்கவில்லை. இந்தச் சதியில் புதைந்திருக்கும் உள்வயணத்தை நீ புரிந்துகொள்ள வில்லை” என்றான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயன் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்ட பல்தேவ் பிரமித்துப் போய், “நீங்கள் சொல்வதன் அர்த்தம்!” என்று ஏதோ கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் வார்த்தையை விழுங்கினான்.

“போகப் போகத் தெரியும். அது கிடக்கட்டும் பல்தேவ்! இனி நாங்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் சேர்ந்துவிட்டதால் உங்கள்

திடபம் உருவாவது சம்பந்தமான சகல செய்திகளையும் பிரதிதினம் எங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பு,” என்று சொல்லி உபாத்தியாயன் போக எழுந்தான். சித்ராதேவி யும் அவனைத் தொடர்ந்து எழுந்தாள். உபாத்தியாயன் புறப்படுமுன், “பல்தேவ! நீயும் என்னுடன் மாளிகைக்கு வா. அங்குள்ள வீரர்களுக்கு உன்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தால் நீ தினம் என்னை வந்து பார்த்துச் செய்தி சொல்ல சௌகரியமாயிருக்கும்” என்று அழைக்கவே, பல்தேவும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான்.

மூவரும் மெளனமாக அடிலன் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். காவலரைக் கடந்து படிகளிலேறி மாடிக் கூடத்தில் மூவரும் நுழைந்தபோது கூடத்தின் நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தில் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் சிலையென உட்கார்ந்திருந்த காமினி மெள்ள எழுந்திருந்து நின்றாள். அவனைப் பார்த்த பல்தேவ் யாரென்று தெரியாமல் விழிக்கும் சமயத்தில் அஜித் சந்திரன், “யார் காமினியா? எப்பொழுது வந்தாய்? அடடே, என்ன எதிர்பாராத சந்திப்பு! இதோ யார் பார்! புரியவில்லையா? என்ன உன் கணவன் பல்தேவை அடையாளம் தெரியவில்லையா?” என்று அறிமுகப்படுத்தினான்.

காமினி சிறிதும் அசையாமல் பல்தேவைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். எதிர்பாராத அந்த சந்திப்பினாலும் கூரிய அம்பு போல் தன்னை ஊடுருவிச் சென்ற அந்தப் பெண்ணின் பார்வையினாலும் பல்தேவுக்கு உடல் ஆட்டங்கண்டதன்றித் தலையும் கிறுக்கிறவென்று சுற்றத் தொடங்கியது.

46. புருஷனும் மனைவியும்

கைப்பிடித்த தினத்தன்றே கையிலிருந்து பலாத்கார மாகப் பறிக்கப்பட்ட காமினி, பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு புது அந்தஸ்துடனும் அதிகாரத்துடனும் தன் முன் தோற்ற மனித்தபோது பல்தேவ் நிலைகுலைந்து போனதில் ஆச்சரிய மென்ன இருக்கிறது? ஆகவே, சொல்லவொன்னாத கலக்கத்தாலும் குழப்பத்தாலும் தலைகற்ற, தேகம் தள்ளாடிய நிலைக்கு வந்தபோது பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்தைப் பிடித்துச் சற்றுத் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டான். அப்பொழுது உடல் நிதானப்பட்டதேயொழிய உள்ளத்தின் குழறல் மட்டும் ஒயவில்லை. காமினி, சொந்த மனைவியாயிருந்தபோதிலும் அவளருகே செல்லக்கூட யோக்கியதையற்ற ஸ்திதியில் தான் இருப்பதை உணர்ந்தான். தங்கள் இருவருக்கும் எந்தவிதச் சம்பந்தமுமில்லாத இருவர் முன்னிலையில் தானும் தன் மனைவியும் முன்பின் அறியாத வர்கள் போல் விலகி நிற்க வேண்டியிருந்ததையும் தன் மனைவி முன் தான் ஒரு ஊழியனைப் போல் நடக்க வேண்டியிருந்ததையும் நினைத்த பல்தேவ் நிர்க்கத்தியான தன் நிலைமையைப் பற்றிப் பெரிதும் ஏக்கங் கொண்டான்.

காமினியைக் கண்ட பல்தேவின் மனத்தில் இந்த எண்ணங்கள் எழுந்தோடியதென்றால், சித்ராவின் மனத்தில் வேறுவித அபிப்பிராயங்கள் பிரவகித்துக் கொண்டிருந்தன. தன் தகப்பனாரால் பலாத்காரமாகத் தூக்கி வரப்பட்ட வளை, அந்தக் காரணத்தால் தன் குடும்பத்திடம் பூரண விரோதம் கொள்ள வேண்டியவளுமான காமினியின் அதிகாரத்தின்கீழ், தான் தன் சொந்த மாளிகையிலேயே

வசிக்க வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்ததை எண்ணிச் சித்ரா தேவி பெருமூச்சு விட்டாள். அத்துடன் காமினியை நன்றாக ஏற்றுத்தும் பார்த்தாள். அதே சமயத்தில் காமினியின் கண்களும் அவள் கண்களாச் சந்தித்தன.

மாறுபட்ட குணமுடைய அந்த இரு பெண்களும் ஒருவரையொருவர் ஊடுருவிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்! எதையும் கூஷ்யம் செய்யாமல் யாருக்கும் அடங்கியறியாத ஒரு ஹுண மகள், அடக்கமே உருவான ஒரு ஹிந்து ஸ்த்ரீ இவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கவனித்தபோது ஆயிர மாயிரம் எண்ணங்கள் அவர்கள் உள்ளங்களில் ஓடியிருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒருவரைப் பற்றிய எண்ணம் மாத்திரம் அந்த இரு உள்ளங்களிலும் அந்தச் சமயத்தில் மேலோங்கி நின்றது. உபாத்தியாயர் சதா புகழ்ந்து கொண்டிருப்பாரே, அந்தக் காமினி இவள்தானா? என்று சித்ராதேவி நினைத் தாள். ‘உபாத்தியாயர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு நிற்கும் அழகி இவள்தானா?’ என்று காமினி சித்ராதேவியை நோக்கினாள். உபாத்தியாயன் மனத்தைக் கவர இன் னொருத்தியிடம் என்ன உயர்வு இருக்கிறது என்ற காரணத் தால் இரு பெண்களும் ஒருவரையொருவர் நன்றாகக் கூர்ந்து கவனித்தார்கள். இது பெண்களுக்கு இயற்கை. எந்தப் புருஷனாவது ஒரு பெண்ணிடத்தில் மதிப்போ காதலோ கொண்டுவிட்டால் இன்னொருத்தி பொறாமைப் படுவது சுகஜம். தன்னவிட இன்னொரு பெண் எந்த விதத்திலும் உயர்வு இல்லை என்ற எண்ணம் எல்லாப் பெண்களிடத்திலும் வேறுன்றியிருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம்.

இருவரில் நிதான புத்தியுள்ள காமினி முதலில் அறையில் நிலவிய மௌனத்தைக் கலைத்து, “உபாத்தி யாயரே! நீங்கள் சித்ராதேவியின் கைப்பொம்மையானதற்குக்

காரணமிருக்கிறது. ஹுண மகளிரில் இவ்வளவு அழகியை நான் பார்த்ததீவில்லை” என்றாள்.

உபாத்தியாயன் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்து, “காமினி! சித்ராதேவி உண்மையில் அழகியென்பது இப் பொழுதுதான் எனக்கு நிச்சயமாயிற்று” என்றான்.

இதைக் கேட்ட சித்ராதேவியின் முகத்தில் கோபம் ஏறி அவள் கண்ணங்கள் சிவக்கத் தோடங்கின. அதைக் கண்ட காமினி, “என்ன நீங்கள் சொல்வது விசித்திரமாயிருக்கிறதே! அழகியென்று அறியாமலா உள்ளத்தைப் பறிகொடுத் தீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“இதில் ஆண் பிள்ளைகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டு எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியாது காமினி. நாலு நாள் ஒரு பெண்ணிடத்தில் பழகினால் அவளிடத்தில் இல்லாத அழகெல்லாம் ஆண் மகனுக்குத் தோன்றும். வாழ்க்கையிலேயே இதைப் பார்க்கலாம். குருபிகளை மணப்பவர்கள்கூடத் தங்கள் மனைவிமார்கள் மீது பிறர் பார்வை விழுந்தால் எவ்வளவு ஆத்திரமும் பொறாமையும் கொள்கிறார்கள்? காதல் கொள்ளும் ஆண் பிள்ளைகள் கண்ணிழந்து விடுகிறார்கள். ஆகையால், அவர்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்பு வைப்பது பிசுகு” என்று சொன்னான் உபாத்தியாயன்.

“அப்படியானால் யார் அபிப்பிராயத்தைத்தான் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்?” என்றாள் காமினி மீண்டும்.

“இது விஶயத்தில் பெண்களின் அபிப்பிராயந்தான் சரியாயிருக்கும். எந்தப் பெண்ணும் இன்னொரு பெண்ணை அழகியென்று ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள். அப்படியிருக்க உன் வாயிலிருந்து சித்ராதேவிக்கு அழகிப் பட்டம் கிடைத்து விட்டால் இனிமேல் ஒரு விஷயத்தில் எனக்குச் சந்தேகமே

கிடையாது” என்று சொல்லிவிட்டு உபாத்தியாயன் நகெத்தான்.

அவன் சிரிப்பு சித்ராதேவிக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. தன் தகப்பனாரிடம் அடிமையாயிருந்த ஒரு பெண்ணிடம் அஜித் சந்திரன் தன்னைப் பற்றித் தர்க்கிப்பதை சித்ராதேவி வெறுத்தாள். உடம்பில் ஊறிய அந்தஸ்தின் அகங்காரம் ஹாணர்களின் இணையற்ற வெறி இரண்டும் இத்தனை நாள் கழித்தும் சித்ராதேவியை விடவில்லை. ஆகவே உபாத்தியாயன் மீது கடுமையான ஒரு பார்வையை வீசி, “உபாத்தியாயரே! எனக்கு அனுமதி கொடுத்தால் நான் என் அறைக்குச் செல்கிறேன். நீங்களிருவரும் இந்த விவாதத்தை நிதானமாக நடத்திக் கொள்ளலாம்” என்றாள்.

உபாத்தியாயனுக்கு நிலைமை ஒருவிதத்தில் சங்கடமாகத் தானிருந்தது. சற்றுத் தூரத்தில் ஆசனத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த பல்தேவ் அம்முவரையும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். காமினி தன்னை ஒரு பொருட்ட பாகவே மதிக்காமல் சித்ராதேவியின் அழகை வர்ணிப்ப திலும் அதைப் பற்றி உபாத்தியாயனுடன் தர்க்கம் செய்வ திலும் காலங்கழிப்பதைக் காண பல்தேவின் புத்தியிலிருந்து மயக்கம் பறந்து போய் எரிச்சல் குடிகொண்டது. பல்தேவின் நிலையிலேற்பட்ட மாறுதலை கடைக் கண்ணாலேயே கவனித்துவிட்ட உபாத்தியாயன் சற்று ஏதோ யோசித்து பிறகு, “காமினி வெகுநாள் கழித்து உன் புருஷனைச் சந்திக் கிறாய். உங்களிருவருக்குமிடையில் நான் நின்றுகொண்டு விண் தர்க்கத்தில் இறங்குவது ஒழுங்கான காரியமல்ல. நான் சித்ராதேவியை அவள் அறையில் விட்டு வருகிறேன். அதுவரை நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு, “வா, சித்ரா போகலாம்” எனக் கூறிக்கொண்டு கூடத்தை விட்டு நழுவ ஆரம்பித்தான்.

அவர்களிருவரும் மறையுமட்டும் அவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த காமினி, மெள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்து பல்தேவை மீண்டும் நோக்கினாள். பல்தேவ் அப்பொழுதும் ஆசனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டே மரம் போல் நின்றிருந்தான். காமினி தன்னை உட்காரச் சொல்வா ளென்றோ தன்னைக் கண்டதால் குழப்பமோ வெட்கமோ திகிலோ அடைவாளென்றோ பல்தேவ் நினைத்திருந்தால் அவன் நிச்சயமாக ஏமாற்றமே அடைந்தான். அவனைப் பார்த்த காமினியின் கண்களில் எந்தவிதக் குழப்பமும் இல்லை. எப்பொழுதும் காணப்பட்ட உறுதிதான் இருந்தது. அவள் கண்களைப் பார்த்த பல்தேவகூட ஒரு நிமிஷம் தான் தனது மனைவியைப் பார்க்கிறோம் என்ற நினைப்பை இழந்தான். பெரிய நியாயாதிபதியின் முன் நிற்கும் குற்றவாளியைப் போலவே பல்தேவ் அவள் முன்பு நின்று கொண்டிருந்தான்.

அது பேச்சை மீறிய கட்டமாகையால் வெகுநேரம் வரை இருவரும் பேசவில்லை. ஒருவரையொருவர் ஊன்றிப் பார்த்து கடந்து போன வருஷங்களில் பரஸ்பரம் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களை எடை போடுவதிலிருந்தனர். காமினிக்குத் தன் புருஷன் யோக்கியதையை நிர்ணயிக்க அதிக நேரமாகவில்லை. சலனமான அவன் பார்வையும், சற்று முன்பு குடித்ததால் முகத்தில் தாண்டவமாடிய லேசான போதையும் அவன் எப்பேர்ப்பட்டவன் என்பதை விநாடியில் நிரூபித்துக் காட்டின. மற்றபடி அவனைப் பற்றி ஒற்றர்கள் காமினிக்கு எத்தனையோ விஷயங்களைச் சொல்லியிருந்தார்கள். இவ்வளவு லட்சணமுள்ள தன் புருஷனிடம் காமினியே முதலில் பேச ஆரம்பித்தாள். அவள் முதல் கேள்வி அம்புபோல் பல்தேவின் மேல் பாய்ந்தது. “உபாத்தியாயர் உங்களை எதற்காக அழைத்து வந்தார்”

என்று வினவினாள் காமினி. அவள் குரல் பெரிய அதிகாரி தன் பணியாளை விசாரிக்கும் குரலை ஒத்திருந்தது.

முதல் கேள்விக்கே பதில் சொல்லத் தெரியாமல் பல்தேவ் விழித்தான். “நானும் உபாத்தியாயரும் தோரமானா வைக் கொல்லஸ் சதி செய்கிறோம். ஆகவே அவருக்குச் சேதி சொல்ல நான் இந்த மாளிகைக்கு அடிக்கடி வர வேண்டியிருக்கும். அதற்காக என்னை வேலைக்காரர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த அழைத்து வந்தார்” என்று எப்படிச் சொல்வது? அவள் மேற்கொண்டு ஏதாவது கேள்வி கேட்டால் என்ன செய்வது என்று பல்தேவ் திண்டாடினான்.

பல்தேவின் குழப்பத்தைப் பார்த்த அவள் மீண்டும் மிகக் கடுமையான குரலில், “நான் கேட்பது உங்கள் காதில் விழிவில்லையா” என்றாள்.

பல்தேவ் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல், “எதற்காக அழைத்து வந்தாரென்பது தெரியாது. வாவென்று கூப்பிட்டார்; வந்தேன்” என்று குழறினான்.

“இப்பொழுது எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று காமினி விசாரித்தாள்.

“அருவிக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் புது வீட்டிலிருந்து” என்று பல்தேவ் பதில் சொன்னான்.

காமினியின் புருவங்கள் ஏதோ யோசனையால் சற்று எழுந்து தாழ்ந்தன. அவள் பல்தேவைப் பார்த்த பார்வையில் சந்தேகமும் கலந்திருந்தது. “எங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று காமினி போட்ட அடுத்த கேள்வி பல்தேவைத் தினை அடித்துவிட்டது. சரியாகப் பதில் சொல்ல முடியாததாலும் தனக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டிய மனைவி தன்னை ஏதோ குற்றவாளி போல் நினைத்துக் குறுக்கு விசாரணை செய்வதாலும் நிதானத்தை இழந்த

பல்தேவ், “என்னை இந்த மாதிரி விசாரிக்க நீ யார்?” என்று சீறிக்கொண்டு ஆசனத்தை விட்டு எழுந்திருந்தான்.

“தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரி” என்று காமினி நிதானமாகப் பதில் கூறினாள். அந்தப் பதிலைச் சொல்லும் பொழுது அவள் குரலில் இருந்த அதிகாரத்தை யும் உறுதியையும் கண்ட பல்தேவ் சிறிது பயப்படத்தான் செய்தான். இருந்தாலும் ஹிந்து புருஷனுக்கு மனைவியிடம் உள்ள ஆதிக்கத்தை ஒரு ஆயுதமாகக் கொண்டு, “நீ தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியாயிருக்கலாம். அத்துடன் என் மனைவியைன்பதையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்” என்றான் அதிகாரம் தொனிக்கும் குரலில்.

காமினியின் கண்கள் அவனை நன்றாக ஏற்றுத்துப் பார்த்தன. அவள் பார்வையில் விவரிக்க இயலாத வெறுப்புத் தாண்டவமாடியது, “அதை நீங்கள் நினைப்பில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“எதை?”

“நான் உங்கள் மனைவியைன்பதை.”

“என்? நினைவில் வைத்துக்கொள்ளாமலென்ன?”

“அதிகாரம் செலுத்தும்போது வரும் மனைவி உறவு, ஆபத்து வரும்போது பறந்துவிடுமோ என்பதற்காகக் கேட்டேன்.”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது காமினியின் விழிகளில் தீப்பொறி பறந்தது. இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்பதும் பல்தேவுக்குப் புரியவில்லை. அவமானம் நிரம்பியவுடன் தன் நிலையை நினைத்துப் பெருமச்ச விட்டான். காமினியும் தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தாள். “புருஷன் உறவு கொண்டாட உங்களுக்கு வெட்கமாயில் வையா? கண்ணத்திரே பிறன் தன் மனைவியை தூக்கிச் செல்லும்போது பரிதாபத்துடன் அலறுவதையும் கெஞ்சுவ

தையும் தவிர வேறொன்றும் செய்யத் துணியாத புருஷனுக்கு மனவியிடம் என்ன உரிமை இருக்க முடியும்? பேடியான புருஷனைப் பெண்கள் வெறுப்பார்களென்ற பாடத்தை நீங்கள் இன்னும் படிக்கவில்லையா?" என்று சட்சடவென்று பேச்சுக்களைத் தீப்பொறிகளாகக் கக்கினாள்.

அந்தத் தாக்குதலுக்கு முன்பாக நிற்க முடியாத பல்தேவ் தலையைக் குனிந்து கொண்டே பேசினான், "நான் அன்றிருந்த நிலையில் என்ன செய்யமுடியும்? அடிலன் அதிகாரத்தையும் குரூரத்தையும் நீ அறிவாய். அவனுக்கோ வாள் பலமும் ஆள் பலமும் அதிகம்; அவனை நான் எதிர்த் திருந்தால்..."

"உயிர் போயிருக்கும்," என்று காமினி அவன் வார்த்தையை முடித்தாள். அத்துடன் நிற்காமல், "உயிருக்குப் பயந்து மரணத்தை விற்றீர்கள். மாற்றானிடம் மனவியைப் பறிகொடுத்தீர்கள். நீங்கள் மானமுள்ள புருஷனாயிருந்தால் அப்பொழுதே பிராணனை விட்டிருக்க வேண்டும். இன்னும் ஏன் உயிருடனிருக்கிறீர்கள்? இந்த மாதிரி உயிருடனிருக்கும் புருஷனுடன் வாழ்வதைவிடக் கடமைக்காக உயிரை விடும் புருஷனை நினைத்து விதவையாக வாழ்வதையே வீர ஸ்தீர்கள் விரும்புவார்கள் என்பது வில்லவர் குலத்தில் உதித்த உங்களுக்குமா தெரியவில்லை," என்று பேசிக் கொண்டே போன அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி, பல்தேவ் கெஞ்ச ஆரம்பித்தான்.

"காமினி! போனதையெல்லாம் மறந்துவிடு. புல்லானாலும் புருஷன் என்பதைப் பாரத நாட்டுப் பெண்ணான நீ மறக்கலாமா? ஏதோ தெய்வச் செயலால் பிரிந்திருந்தோம். இப்பொழுது அதே தெய்வமே ஏதோ காரணத்தைக் கொண்டு நம்மைச் சந்திக்க வைத்திருக்கிறது..." என்ற பல்தேவை இடைமறித்து, "சந்திக்க வைத்திருப்பது கடவுள்ளவை; உபாத்தியாயர்!" என்றாள் காமினி.

"என்ன உபாத்தியாயரா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் பல்தேவ்.

"ஆம்! நான் இன்றிரவு இங்கு வரப்போவது அவருக்குத் தெரியும். ஆகவே, என்ன காரணமாக உங்களை அழைத்து வந்து என்னைச் சந்திக்க வைத்திருக்கிறார் என்பதுதான் புரியவில்லை" என்றாள் காமினி.

"இன்று நீ வரப்போவதாக உபாத்தியாயர் சொல்ல வில்லையே. வரப்போவதாக பொதுவாகத்தான் பிரஸ்தாபித் தார். அவர் பேசியதிலிருந்து நீ வரும் சமயம் அவருக்குத் திட்டமாகத் தெரியுமென்று ஊகிக்க இடமில்லையே" என்றான் பல்தேவ்.

காமினியின் முகத்தில் புன்முறையில் படர்ந்தது. "உபாத்தியாயர் எதற்காக என்ன காரியத்தைச் செய்கிறார் என்பதை ஊகிக்கத் தோரமானாவுக்கே கஷ்டமாயிருக்கும்போது அவர் நோக்கம் உங்களுக்கு எப்படிப் புரியப் போகிறது?" என்றாள்.

தோரமானாவையும் உபாத்தியாயனையும் பற்றி அவ்வளவு உயர்வாகவும் தன்னை ஒரு துரும்பாகவும் மதித்து காமினி பேசியது பல்தேவுக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. ஆனால் தங்களைச் சந்திக்க வைத்தது உபாத்தியாயன் வேலையென்று அறிந்ததால் அவன் மனத்தில் குழப்பமும் கவலையும் அதிகரிக்கவே காமினியை மெள்ள நெருங்கி, "நீதான் உபாத்தியாயனுக்கும் மேலதிகாரியாயிற்றே, அவனைக் கைது செய்து உள்ளே அடைத்துவிட்டால் என்ன?" என்று கேட்டான்.

அவன் நெருங்குவதைப் பார்த்த காமினி மிகுந்த வெறுப்புடன், "சற்று எட்டவே நின்று பேசுங்கள், கிட்டே வரவேண்டாம்" என்றாள். அவன் அதிகாரப் பேச்சிலேயே ஒரு கவர்ச்சியிருந்தது. கவலையால் சார்ம் சற்று இளைத்

திருந்தாலும் அதில் கம்பீரமும் வசீகரமும் கலந்திருந்தது. அந்த அழகைப் பருகியதால் உன்மத்தும் பிடித்த பல்தேவ் “காமினி? நான் ஆயிரம் தவறுதல்கள் செய்திருந்தாலும் உன் கணவன். பல வருஷங்களுக்குப் பின் உன் ஆதரவை நாடும் புருஷனை விரட்டிவிடாதே.” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளை நெருங்க முயன்றான்.

“என் ஆரூயிர்க் கணவரே! தாங்கள் பேற்கொண்டு ஓர் அடி எடுத்து வைத்தால் வீரர்களை அழைத்து உங்களை உடனே கைது செய்யச் சொல்லுவேன். உங்களுக்கும் எனக்கும் எந்தவிதச் சம்பந்தமும் இருக்க முடியாது. நீங்கள் என்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய முறைக்காக உங்களுக்கு ஒரு புத்திமதி மட்டும் சொல்லுகிறேன். உபாத்தியாயரிட மிருந்து விலகி நில்லுங்கள். நீங்கள் சம்பந்தப்படும் எந்தக் காரியத்திலும் அவரைச் சேர்க்க வேண்டாம்” என்றான் மிக மெல்லிய குரலில்.

“அடப் பாவமே! நீ விஷயத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை காமினி! இப்பொழுது என்னிடம் உபாத்தி யாயர் பூரணமாகச் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றான் பல்தேவ்.

“எனக்கு முழு விவரமும் தெரியும். நீங்கள்தான் அவர் கையில் சிக்கியிருக்கிறீர்கள். இந்த நிமிஷம்கூட உங்களை அவர் அழித்துவிட முடியும். நீங்கள் சதி செய்யும் விவரங்களை ஓற்றர்கள் மூலம் அவர் ஏற்கெனவே தோரமானா வுக்கு எழுதியனுப்பியிருக்கிறார். அந்த ஒரு காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு உங்கள் அனைவரையும் அவர் கைது செய்திருக்கலாம். ஆனால், ஏன் கைது செய்யவில்லை?” என்று கேட்டாள்.

இதைக் கேட்ட பல்தேவின் முகத்தில் திகில் பூரணமாகப் படர்ந்தது. அந்தத் திகிலைப் பார்த்த காமினி வெறுப்புடன்,

“பயப்படாதீர்கள். நீங்கள் என் புருஷன் என்ற காரணத்திற் காக உபாத்தியாயர் உங்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் விளைவிக்க மாட்டார். ஆனால், நீங்கள் மிக எச்சரிக்கையாயிருங்கள். உங்கள் செயல்களால் உபாத்தியாயர்கூட உங்களைக் காப்பாற்ற முடியாத நிலை ஏற்படலாம். மலைவாசலில் இப்பொழுது நடக்கும் ராஜதந்திரப் போரில் வெற்றி யார் பக்கம் சாயும் என்று சொல்ல முடியாது. நீங்கள் பெரிய ஆபத்திலிருக்கிறீர்கள். ஜாக்கிரதை! என்ன மோசமானவ னானாலும் புருஷனைப் பறிகொடுப்பதை எந்த ஹிந்து ஸ்திரீயும் விரும்பமாட்டாள். அதனால்தான் எச்சரிக்கிறேன்” என்று பல்தேவைச் சற்றுக் காமினியே நெருங்கி ரகசியமாகச் சொன்னாள். அவள் வெகு சமீபத்திலிருந்ததாலும் அவள் அழகின் அம்சங்கள் தன்னைப் பைத்தியமாக அடிக்கும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்ததாலும் வெறிபிடித்த கண்களுடன், “காமினி!” என்று கூவிக்கொண்டு இரு கரங்களை யும் நீட்டி அவளைத் தழுவத் தாவினான் பல்தேவ். அதே சமயத்தில் உபாத்தியாயன் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான்.

47. இரண்டு கடிதங்கள்

அஜித் சந்திரன் பிரவேசம், ஆசையாகத் தாவிய பல்தேவைத் திடீரெனத் தடை செய்ததன்றி, காமினிக்கும் சிறிது சங்கடத்தையும் குழப்பத்தையும் விளைவித்தது. உபாத்தியாயனுக்குக்கூட நிலைமை கொஞ்சம் உபத்திரவ மாகவே இருந்தது. சட்டென்று சம்பாஸைணயைத் துவக்க முடியாமல் காமினியையும் பல்தேவையும் ஒரு விநாடி மாறி மாறிப் பார்த்தான். காமினி தலை கவிழ்ந்து நின்றிருந்தாள். பல்தேவுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியாமையால், “உபாத்தியாயரே! தாங்கள்...” ஏதோ பேச ஆரம்பித்து மேலே எதுவும் சொல்லத் தெரியாமல் திண்டாடினான்.

“உள்ளே வந்தது பிசகுதான் பல்தேவ்,” என்ற உபாத்தி யாயனே பல்தேவின் வார்த்தையை முடித்ததன்றி மேலும் சொன்னான்: “புருஷனும் மனைவியும் தனித்திருக்கும்போது அனுமதியின்றிப் பிரவேசித்தது தவறுதான். ஆனால் நீண்ட நாளுக்கு முன்பு மிக விபரீதமான சந்தர்ப்பங்களில் பிரிந்த உங்களுக்குள் இவ்வளவு திடீரென சமரசம் ஏற்படும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் நீங்களிரு வரும் சேர்ந்து வாழ்ந்தால் அதைவிட மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய விஷயம் வேறொழுவுமில்லை” என்றான். இப்படிப் பல்தேவுக்குப் பதில் சொல்லி முடித்ததும் உபாத்தியாயன் காமினியின் மேல் கண்களை ஓட்டினான்.

உனர்ச்சிகளை ஊசி முனையில் நிற்க வைத்து உயிரையும் மானத்தையும் ஊசலாட்டும் சந்தர்ப்பங்கள் பலவற்றைச் சமாளித்துக்கொண்ட காமினிக்கு இந்தச் சில்லறைச் சங்கடத் திலிருந்து மீள அதிக நேரமாகவில்லை. அஜித் சந்திரன்

பேச்சு பாதியிலிருக்கையிலேயே சுயநிலைக்கு வந்துவிட்ட காமினி, உபாத்தியாயனை நன்றாக ஏற்றுத்துப் பார்த்தாள். “நானும் தங்களை இவ்வளவு சீக்கிரம் எதிர்பார்க்கவில்லை உபாத்தியாயரே! சித்ராதேவியிடம் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு வருவீர்கள் என்று நினைத்தேன்” என்று கூறினாள் காமினி. அவன் பேச்சைத் தொடர்ந்து அவன் இதழ்களும் பரிகாசப் புன்முறுவல் செய்ததைப் பார்த்த பல்தேவ், உபாத்தியாயனைக் காமினி பதிலுக்கு வாட்டிவிட்டதாக நினைத்துப் பல்லை இளித்தான். அவன் சிரிப்பு காமினிக்கு பெருத்த வேதனையாயிருந்தது. உபாத்தி யாயன்கூட தெய்வ சங்கல்பத்தை நினைத்து, ‘இத்தனை அசட்டுக்கு இத்தனை புத்திசாலிப் பெண் பெண்டாட்டியாக வாய்த்தாளே’ என்று ஆச்சரியப்பட்டதன்றி, காமினியின் அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணிப் பெருமூச்சும் விட்டான். அவன் பெருமூச்சின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட காமினியின் முகத்திலும் துயரச் சாயை படர்ந்தது.

காமினியின் மனத்தை மேலும் புண்படுத்த இஷ்ட மில்லாத உபாத்தியாயன் பல்தேவைப் பார்த்து, “பல்தேவ்! நானும் காமினியும் பேசவேண்டிய ராஜாங்க விஷயங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆகையால் நீ வீட்டுக்குப் போ! இனிமேல் நீ இங்கு வந்து போகத் தடையிருக்காது. எப்பொழுது வந்தாலும் உன்னை உள்ளே அனுமதிக்கும்படி வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டு விடுகிறேன்” என்றான்.

தன் மனைவி பெரிய அதிகாரியாயிருக்கும்போது உபாத்தியாயன் அப்படித் தன்னை விரட்டுவதை பல்தேவு ரசிக்கவில்லை. ஆகவே, காமினியை நோக்கி, “நான் போக வேண்டியதுதானா?” என்று சற்று வியப்பாகவே கேட்டான்.

“உபாத்தியாயர் சொன்ன பிறகு அதில் சந்தேகம் எங்கிருந்து வந்தது?” என்று வினவினாள் காமினி.

பலதேவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. ஒரு ஹிந்துப் பெண் இன்னொரு புருஷன் உத்தரவுப்படி கணவனை விரட்டுவது எத்தனை விந்தையென்று நினைத்தான். உள்ளே கோபம் துள்ளி எழுந்தது. இருந்தாலும் அதை அடக்கிக் கொண்டு, “என் சொந்த அபிப்பிராயம் எப்படியென்று கேட்கவில்லையே” என்றான்.

“கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை” என்றாள் காமினி. அவள் குரவில் கண்டிப்பும் கடுமையும் பூர்ணமா யிருந்தன.

“என் அபிப்பிராயத்தைவிட உபாத்தியாயர் உத்தரவு தான் உனக்கு முக்கியமா? நீ என்...?”

“மனைவியென்று நினைவிலிருக்கிறது. அதனால்தான் உங்களை இன்னும் கைது செய்யாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறேன்” என்று கூறினாள் காமினி. அவள் கண்கள் இரண்டு ஈட்டிகள்போல் ஜோலித்தன. அவள் சீற்றம் பலதேவின் படபடப்பை அதிகப்படுத்தவே, “அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துவிட்டாயா? உபாத்தியாயருடன் இந்த மாளிகையில் தனியாக இருப்பதாக உத்தேசமா? வில்லவர் குலத்தார் இதைப் பார்த்தால் என்ன சொல்லுவார்கள்?” என்று இரைந்தான்.

காமினியின் முகத்தில் இகழ்ச்சிக் குறி பலமாகப் படர்ந்தது. “அடிலன் என்னை அவர்கள் கண் முன்பாகத் தூக்கிக் கொண்டு போன்போது என்ன அவர்கள் வாய்க்குப் பூட்டிருந்ததா? கைகளுக்குத்தான் விலங்கிருந்ததா? உங்கள் கைகள் தானாகட்டும் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்தனவா! பேடிகள் கும்பலுக்குப் பேச்சென்ன இருக்கிறது பேச்சு” என்று சீற்றிலிட்டுப் பலதேவை நன்றாகக் கூர்ந்து கவனித்து “இதோ பாருங்கள். உபாத்தியாயரோடு நான் இப்பொழுது தான் தனித்திருப்பதாக நினைக்க வேண்டாம். எவ்வளவோ

நாட்கள் இவருடன் தனியாக இருந்திருக்கிறேன். உபாத்தி யாயரோடு என்ன என் ஆசைக் கணவரான தங்களைப் பிரிந்த நாள் முதல் தோரமானாவோடு தனியாகவே காலங் கழித்து வருகிறேன். இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாது போவிருக்கிறது” எனச் சொல்லம்புகளை ஒன்றான்பின் ஒன்றாக வீசினாள்.

விடுவிடு என்று தொடுக்கப்பட்ட அந்தச் சொல்லம்புகளால் சுறுக்கறுக்கென்று தைக்கப்பட்ட பலதேவ அவமானத்தால் குன்றிப் போய் பதில் சொல்லமாட்டாமல் தவித்தான். அந்த சமயத்தில் அஜித் சந்திரன் அவன் உதவிக்கு வந்து “பலதேவ! காமினி, எவ்வளவு உயர்ந்த பெண் என்பது உனக்குத் தெரியாது. உன் அதிர்ஷ்டம் அவள் உனக்கு மனைவியாக வாய்த்தாள். அவளைக் கண்டபடி பேசியதால் அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. வாழ்க்கைச் சோதனையில் உன்னைப் போல் எல்லோரும் நாசமாக மாட்டார்கள் பலதேவ. உயிரைவிட மானத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் புண்ணியவதிகள் என்றும் நமது பாரத பூமியில் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய உன்னதமான ஸ்திரைதனங்களில் காமினி ஒருத்தி. அவளைப் பற்றிப் பெருமை கொள் பலதேவ. கண்டதை உள்ளி அவள் மனத்தைப் புண்படுத்தாதே. நீ போய் வா. மற்ற விஷயங்களை நாளை பேசிக்கொள்வோம்” என்றான் உபாத்தியாயன். பலதேவ காமினியைப் பார்த்தான். காமினி மெளனமாக நின்றிருந்தாள். பலதேவ் அவள்மீது கோபமான பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, “சரி உபாத்தியாயரே! நாளை மாலை சித்ராதேவியுடன் புது வீட்டுக்கு வாருங்கள். மீதி பேச வேண்டியதை அங்கு பேசிக்கொள்வோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறினான். அவனை வாயிற்படி வரையில் கொண்டு விட்டுக் கதவைச் சாத்தித்

திரும்பிய உபாத்தியாயன் காமினி மஞ்சத்தில் விழுந்து கிடப்பதையும் விம்மி விம்மி அழுவதையும் பார்த்தான்.

மிகுந்த பரிதாபத்துடன் காமினியை நோக்கிய உபாத்தியாயன் அவளை அணுகி, குழந்தையை ஆசுவாசப்படுத்துவது போலப் பரிதாபத்துடன் அவள் தலையையும் முதுகையும் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே மஞ்சத்தில் அவள் அருகில் உட்கார்ந்தான். “காமினி! துன்பம் உனக்குத் துரும்புக்குச் சமானமாயிற்றே. வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ கஷ்டங்களைச் சமாளித்திருக்கும் உனக்கு இதைச் சுகித்துக் கொள்ள முடியாதா? பல்தேவ் குழந்தைக்குச் சமானம். சில குழந்தைகள் வாழ்க்கைச் சுழலில் சிக்கிக் கெட்டுப்போவது போல இவனும் கெட்டுப் போகிறான். கவலைப்படாதே” என்று ஆறுதலும் கூறினான் அஜித் சந்திரன்.

காமினி மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்து முன்றாணையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். “அழுக்கூட வெட்க மாகத்தானிருக்கிறது உபாத்தியாயரே! ஆனால், அவர் பார்வையையும் பேச்சையும் என்னால் சுகிக்க முடிய வில்லை. என் புருஷன் இவ்வளவு தூரம் கெட்டுப் போயிருக்கிறார் என்று நீங்கள் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லையே” என்றாள்.

“எப்படிச் சொல்வேன் காமினி! உன் மனம் புண்படும் என்று சேனாதிபதி தோரமானா, பல்தேவ் தன்னிடம் தலைவனாயிருக்கும் விஷயத்தையே மர்மமாக வைத்திருந்தாரே. நான் பல்தேவைப் பற்றி விவரமாக உன்னிடம் பிரஸ்தாபித்திருந்தால் உன் மனம் என்ன பாடுபடும்?” என்று பதில் கூறினான்.

“என் மனம் அதிகக் கஷ்டப்படும் என்று தெரிந்தும் அவரை ஏன் இங்கு அழைத்து வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் காமினி.

உபாத்தியாயன் பதில் சொல்லவில்லை. “நான் இன்று வரப்போவது உங்களுக்குத் தெரியுமா இல்லையா?” என்று மீண்டும் வினவினாள்.

“தெரியும்.”

“தெரிந்தும் எங்களைச் சந்திக்க வைத்ததன் நோக்கம் என்ன?”

“நோக்கம் திட்டமாக எதுவும் இல்லை. மலைவாசல் வந்த பிறகு திட்டமிருந்து எங்காவது வழியில் நாலு பேர் முன்பாக நீங்கள் சந்திப்பதைவிடத் தனிமையில் சந்திப்பது நல்லது என்று நினைத்தேன். எங்காவது உலாவப் போய் வழியில் பல்தேவ் வந்து ஏதாவது தாறுமாறாக நடந்து விட்டால் நன்றாயிருக்காதே என்று யோசித்தேன்” என்று விளக்கினான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயன் விளக்கம் மேலுக்குக் கோர்வையாக இருந்தபோதிலும் அதில் சாரம் அதிகம் இல்லையென்பதைக் காமினி அறிந்து கொண்டாள். தான் வெளியே எங்கும் போகும் பழக்கம் இல்லையென்பது உபாத்தியாயனுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்பதைக் காமினி உணர்ந்திருந்தாள். அப்படியிருக்கத் தான் பல்தேவைச் சந்திப்பது குதிரைக் கொம்புதான் என்ற விஷயத்தையும் உபாத்தியாயன் அறிவான் என்பதிலும் அவளுக்கு சந்தேகம் இல்லை. ஆகவே, அஜித் சந்திரன் பேச்சைக் காமினி எள்ளாவும் நம்பவில்லை. தன் வார்த்தையில் ஓர் அக்ஷரத்தைக்கூடக் காமினி நம்பவில்லையென்பதை உபாத்தியாயனும் அறிந்திருந்தான். ஆகவே, அத்துடன் பல்தேவைப் பற்றிய பேச்சை மூட்டை கட்டி, “காமினி! நாம் பேச வேண்டிய முக்கியமான ராஜாங்க விஷயங்கள் இருக்கின்றன” என்றான்.

“சொல்லுங்கள்” என்றாள் காமினி.

“தோரமானா இங்கு எப்பொழுது வருவார்?”

“சமீபத்தில் வரமாட்டார். வரவேண்டிய அவசியமுமில்லை.”

“வாஸ்தவம். அந்தரங்க அதிகாரி வந்த பின்பு அதிகாரிக்கு என்ன வேலையிருக்கப் போகிறது.”

“அந்தரங்க அதிகாரியோடு உத்தரவுகளை நிறைவேற்ற உபசேனாதிபதியும் இருக்கும்போது அதிகாரிக்கு இங்கு என்ன வேலையிருக்க முடியும்?”

“இரண்டு பேருக்கும் மீறிய விஷயங்கள் ஏற்பட்டால் அவற்றில் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வர அதிகாரியே நேரிலிருந்தால் நன்றாயிருக்குமல்லவா?”

“அப்பேர்ப்பட்ட விஷயம் ஏதாவதிருப்பது திட்டமாகத் தெரிந்தால் சேனாதிபதியை வரவழைக்க அதிக நேரமாகாது.”

அவன் பதிலைக் கேட்ட உபாத்தியாயன் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் சட்டென்று சற்று உயர்ந்தன. அவன் பார்வையிலும் ஏதோ சந்தேகம் கலந்திருக்கிறது. இரண்டையும் காமினி கவனித்தாலும் கவனிக்காதது போலவேயிருந்தாள். “சரி காமினி! நினைத்தமாத்திரத்தில் சேனாதிபதி இங்கு வரமுடியுமானால் சரிதான். மலைவாசல் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் சேனாதிபதியவர்கள் இங்கு இருந்தால் சௌகரியமாயிருக்கும்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“யாருக்குச் சௌகரியமாயிருக்கும்! சதிகாரர்களுக்கா?” என்று காமினி கேட்டாள்.

“சதிகாரர்களைப் பற்றித்தான் உனக்கு முன்பே எழுதி விட்டேன்; கிங்கலன் மலைவாசலைத் தாக்குவதனால்...”

“சமாளிக்க உபசேனாதிபதியிருக்கிறீர்கள், படைபலமிருக்கிறது. ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால்...”

“தீர்த்து வைக்க அந்தரங்க அதிகாரியிருக்கிறீர்கள். அது சரி! ஆனால், கிங்கலன் தாக்குதல் அவ்வளவு சுலபமாக முடிந்துவிடாது. மலைவாசலில் நம்மிடமிருக்கும் படையைப் போல் கிங்கலனிடமும் மூன்று மடங்கு அதிக சைன்னிய மிருக்கிறது. கிங்கலனுடைய ஒற்றர்கள் அடிலன் பிள்ளையைக் கண்டுபிடிக்கச் சகல முயற்சிகளையும் செய்து வருகிறார்கள். அடிலன் மகன் அவர்கள் கையில் சிக்கினால் அவனை இங்கு தலைவனாக்கும் பாவனையில் ஹலனார்கள் சாரிசாரியாகப் பாரத நாட்டுக்குள் பாய்வார்கள். மீண்டும் பழையபடி உயிர் நாசம். பயிர் நாசம். மலைவாசல் பற்றி எரியும்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயன் சொல்லும் ஆபத்து உண்மையில் இருக்கிறது என்பது காமினிக்குத் தெரியும். அவள் முகத்தில் தீவிரக் கவலை படரவே, அவளும் மெள்ள ஒரு சேதி சொன்னாள். “உபாத்தியாயரே! இதுவரை நமது கண்காணிப் பிலிருந்து வந்த அடிலன் பிள்ளையும் எங்கேயோ மறைந்து விட்டான். ராகுலனை விசாரிக்க வேண்டியபடி விசாரித் தோம். அவன் குறிப்பிட்ட எந்த இடத்திலும் சித்ராவின் தம்பி கிடைக்கவில்லை. அவன் கிடைத்தால் உடனே கொன்றுவிடும்படி தோரமானா உத்தரவிட்டிருக்கிறார்” என்றான் காமினி.

உபாத்தியாயன் மிகுந்த சிந்தனையோடு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான். சிறிது நேரம் பேசாமல் அறையில் உலாவினான். பிறகு, “சரி காமினி! நடந்துவிட்டதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை! அடிலன் பிள்ளையின் தலைச்சுழி இப்படியென்றால் யார் என்ன செய்ய முடியும்? இந்தா” என்று சொல்லிக்கொண்டே இடையில் சொருகி யிருந்த இரண்டு கடிதங்களை எடுத்துக் காமினியின் கையில் கொடுத்து, “இந்த இரண்டும் இன்றிரவே சேனாதிபதிக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும் காமினி! மிக அவசரம்” என்றான்.

காமினி கடிதங்களை வாங்கிப் பார்த்து, “முத்திரை வைத்திருக்கிறீர்கள்! அப்படியானால் எனக்குக்கூடத் தெரியக்கூடாத ரகசியம்” என்றாள்.

“ஆமாம் காமினி! கடிதங்களை உடனே அனுப்பிவிடு. நேரமாகிறது. நான் படுத்துக்கொள்கிறேன்” என்று கூடத்தை விட்டுக் கீளம்பத் தன் அறையை நோக்கி நடந்தான். அவன் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காமினி, அஜித் சந்திரன் தலை மறைந்ததும் எழுந்திருந்து தன் அறைக்குச் சென்றாள். காமினியின் அறைக் கதவு மூடப்பட்டதும் உபாத்தியாயன் மெள்ளத் தன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்து அவனிருந்த அறையின் சாளரத்தருகில் வந்து நின்று கொண்டான்.

அறைக்குள்ளிருந்த காமினி கடிதங்களின் முத்திரை களை உடைத்துப் பிரித்துக் கடிதங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினாள். அதைக் கண்ட உபாத்தியாயன் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய சந்தோஷச் சாயை பரவலாயிற்று.

48. இரவில் நடந்தது

அஜித் சந்திரன் அதிக நேரம் அந்தச் சாளரத்தருகில் நிற்கவில்லை. காமினி கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் அடிமேலடி வைத்துத் தன் அறைக்கு வந்து அறைக் கதவை எந்தவிதச் சப்தமின்றிச் சாத்திக்கொண்டான். பிறகு தன் உடுப்புகளை மாற்றி வேறு உடுப்புகளை அணிந்து கொண்டான். கச்சையை இடுப்பில் வரிந்து கட்டி உடை வாளையும் எடுத்து வயிற்றுக்கருகில் ஜாக்கிரதையாகச் சொருகிக் கொண்டான். இந்த ஏற்பாடுகளுக்குப் பிறகு தோட்டத்துக்காகத் திறந்திருந்த தன் அறைச் சாளரத்தின் மூலம் வெளியே தலையை நீட்டித் தன் விரல்களால் இருமுறை சாளரக் கதவுகளில் தட்டினான். மீண்டும் நடு அறைக்கு வந்து மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். சில விநாடிகள் சென்றதும் அவன் அறைக் கதவு லேசாகத் திறக்கப்பட்டு முகுந்தன் உள்ளே நுழைந்தான்.

கதவைத் தாளிடும்படி அவனுக்குச் சைகை செய்த அஜித் சந்திரன் சற்று நேரம் தீவிர யோசனையில் இறங்கி னான். அடுத்தபடி தன் கட்டளையை எதிர்நோக்கி நின்று கொண்டிருந்த முகுந்தனைப் பார்த்து, “முகுந்தா! நமது வீரர்கள் எந்தப் பக்கம் காவல் புரிகிறார்கள்?” என்று வினவினான்.

“மாளிகையின் தெற்குப் பக்கத்திலிருக்கிறார்கள் எச்மான்” என்று முகுந்தன் பதிலிறுத்தான்.

“சரி முகுந்தா! நீ கீழே போயிரு. இன்னும் பத்து நிமிஷங்களில் நான் வருகிறேன்” என்றாள் அஜித் சந்திரன் மிக ரகசியமாக.

“இந்த இரவில் வெகு தூரம் பிரயாணமா? குதிரை களுக்குச் சேணம் போட்டுத் தயார் செய்யட்டுமா?”

“அதிக தூரமோ, குறைந்த தூரமோ, என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் குதிரைகள் வேண்டாம். குதிரைகள் காலடிச் சத்தும் நமது பிரயாணத்தை அம்பலப்படுத்தி விடும். கால்நடையாகவே செல்வோம். எனது ஊகம் சரியாயிருக்குமானால் நாம் அதிக தூரம் செல்ல வேண்டிய அவசியமிருக்காது. போகும்போது ஜாக்கிரதையாகப் போ,” என்று அஜித் சந்திரன் கூற, முகுந்தன் வந்த மாதிரியே புண்போல் நகர்ந்துவிட்டான்.

அவன் செல்ல அவகாசம் கொடுக்கச் சற்று நேரம் காத்திருந்த அஜித் சந்திரன், அந்தக் கால அளவு முடிந்ததும் மௌனத் தன் அறைக்குப் பக்கத்திலிருந்த தாழ்வாரத்தின் பக்கமாக இரண்டு கட்டுகளைத் தாண்டிச் சென்று, கோடியிலிருந்த சித்ராதேவியின் அறையை லேசாகத் தட்டினான். சித்ராதேவி தயக்கத்துடன் எழுந்து வந்து கதவைத் தீற்றாள். வெளியே உபாத்தியாயன் நிற்பதைப் பார்த்தவுடன் வெட்கமோடிய இதழ்களைச் சற்றே விரித்து, “ஏது இந்த ராத்திரியில் தனித்திருக்கும் இந்தப் பெண்ணின் அறைக்கு வந்துவிட்டார்கள், அவன் பார்த்தால் ஏதாவது சொல்ல மாட்டாளா?” என்று கேட்டான்.

மேலே பேசவிடாமல் அவளைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து, அவன் உதடுகளைத் தன் உதடுகளால் இறுக முடினான் உபாத்தியாயன். கனிரஸம் ததும்பி நின்ற அந்தக் காதல் சுவையில் மயங்கி நின்ற சித்ராதேவியை அஜித் சந்திரன் கைகளும் வலிய அணைத்ததன்றி அவன் இடது காலும் மௌன மேலெழுந்து அறைக் கதவை லேசாகச் சாத்தியது. அவன் கண்கள் தாமரை மேல் உலாவும் வண்டுகளை அவன் முகத்தாமரையில் உலாவின. அந்த

மோஹனாங்கியின் கண்கள் மூடிக் கிடந்தபடியால் அவை வீசவேண்டிய மோஹனாஸ்திரத்தை இந்த அங்கங்கள் கொடுத்தன. இத்தகைய காம மந்திரத்தால் அரை விநாடி கட்டுண்டு நின்ற உபாத்தியாயன், “சித்ரா!” என்று மௌன அழைத்தான்.

அவன் கண்களை விழித்து, “ஏன்?” என்று அதைவிட மெதுவாகக் கேட்டான்.

“உன்னால் ஓர் உதவி வேண்டுமே.”

“கட்டளையிடுங்கள்.”

“நான் இன்றிரவு மட்டும் உன் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

இந்தக் கோரிக்கை சித்ராதேவியின் ஆசையோடு வெட்கத்தையும் பலமாகத் தூக்கிவிடவே அவன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. “என்ன சித்ரா! பதிலேதும் இல்லையே!” என்று வற்புறுத்திக் கேட்டான் அஜித் சந்திரன்.

“போங்கள் உபாத்தியாயரே! உங்களுக்கு எதுவும் பரிகாசமாகப் போய் விட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் பிணைப்பில் அவன் சுழன்றாள்.

“தவறாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளாதே சித்ரா! ஒரு முக்கிய ராஜாங்க காரியத்தை முன்னிட்டு நான் உன் கட்டிலில் படுக்க வேண்டியிருக்கிறது...” என்று பேசிய அஜித் சந்திரனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே, “உங்கள் ராஜாங்க காரியங்கள் விசித்திரமாயிருக்கின்றன. இராக்காலத்தில் இன்னொரு பெண்ணின் பக்கத்தில் படுத்து...” என்று சித்ராதேவி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் வாக்கியத்தை முடிக்காமலே விட்டு விட்டாள்.

“உன் கட்டிலில் படுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன் என்று அனுமதி கேட்டேனே தவிர, உன் பக்கத்தில் படுத்துக்

கொள்ளப் போகிறேன் என்று சொல்லவில்லையே” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

ஹமை மகளின் வழக்கமான கோபம் திட்டரெனத் தலைதூக்கியது. தன்மேல் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த அஜித் சந்திரன் கைகளைத் திட்டரெனத் தூக்கியெறிந்து அவனை விட்டு விலகி நின்றாள்.

உபாத்தியாயன் மெள்ளச் சிரித்துக்கொண்டே “சித்ரா! விஷயத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் கோபிக்காதே” என்றான்.

“என்ன விஷயம்? எதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்?” என்று சித்ராதேவி கேட்டாள். அவள் குரலில் குரோதம் சற்றுக் கடுமையாகவே தொனித்தது.

“இந்த உபாத்தியானுக்கு மட்டும் உன்மேல் அன்பில்லை யென்று நினைக்கிறாயா? இதே கட்டடத்தில் நான் ஒரு மூலையிலும் நீ ஒரு மூலையிலும் தனித்துத் தங்கியிருப்பது எனக்கு மட்டும் வேதனையாயில்லையென்று நீ அபிப்பிராயப்படுகிறாயா? சந்தர்ப்பங்களையொட்டி இந்த வேதனையை நான் சுகித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது” என்று அஜித் சந்திரன் விளக்கினான்.

“என்ன சந்தர்ப்பங்கள்?”

“ராஜீய சந்தர்ப்பங்கள். முதலில் உன் சொந்த நிலை! அடுத்தபடி மலைவாசலில் நம்மைச் சுற்றி எப்பேர்ப்பட்ட வலை பின்னப்படுகிறதென்பதை நீ அறியமாட்டாய். நான் அறிவேன். அதைத் துண்டிக்க நான் எவ்வளவு பிரயத்தனப் பட்டு வருகிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியாது.”

“தெரியும் உபாத்தியாயரே. உங்களுடைய இந்த ராஜீய ஏற்பாடுகளுக்கும் நீங்கள் என் கட்டிலில் படுக்க வேண்டியிருப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“நிரம்ப சம்பந்தமிருக்கிறது. பேச நேரமில்லை சித்ரா! பிறகு சொல்கிறேன். சீக்கிரம் உன் போர்வையை எடுத்துக் கொண்டு என் அறைக்கு வா.”

இந்த இரண்டாவது கோரிக்கை சித்ராவின் குழப்பத்தை அதிகப்படுத்தியது. “உங்கள் அறைக்கா? எதற்காக?” என்று வினவினாள்.

“என் கட்டிலில் படுக்க” என்றான் உபாத்தியாயன்.

சித்ரா திகைத்துப் போனாள். உபாத்தியாயன் கோரிக்கை ஓவ்வொன்றும் அன்று பெரிய புதிராயிருந்தது அவளுக்கு. அவள் சிந்தனையை நிமிஷ நேரத்தில் ஊகித்துக் கொண்ட உபாத்தியாயன், “சித்ரா! நான் சொல்வதில் இன்னும் நாலைந்து நாட்களுக்கு நம்பிக்கை வைத்து என் சொற்படி நட, பிறகு உன் சுதந்திரத்தில் நான் குறுக்கிட மாட்டேன். உம்! சீக்கிரம் கிளம்பு!” என்று துரிதப்படுத்தி நான் அஜித் சந்திரன். மேலே எதுவும் பேசாமல் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு சித்ராதேவி அஜித் சந்திரனைப் பின்தொடர்ந்தாள். எந்தவிதச் சந்தடியுமில்லாமல் அவளைத் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்ற உபாத்தியாயன் கதவைத் தாளிட்டு அவளை லேசாகத் தன் கட்டிலில் படுக்க வைத்தான். மடங்கியிருந்த அந்த ஏந்திழையின் கால்களை நீட்டிவிட்டுத் தன் போர்வையை எடுத்து அவள் தலைமுதல் கால்வரைப் போர்த்தி விட்டான். பிறகு தன் உடைவாள் சரியாயிருக்கிறதா என்று ஒரு முறை பரிசோதித்துக் கொண்டான்.

உபாத்தியாயன் கைகள் தன் காலைத் தொட்டுப் படுக்க வைத்த சமயத்தில் சொல்லவோன்னாத இன்ப வேதனையை அடைந்த சித்ராதேவிக்கு, அவள் உடைவாளைக் கூர் பார்த்துக்கொண்டதும், அவள் கதவைத் தாளிட்டு எல்லாக் காரியங்களையும், ரகசியமாகச் செய்ததும் தீக்கிலையே அளித்தன. உபாத்தியாயன் ஏதோ மிக

ஆபத்தான காரியத்தில் இறங்குகிறான் என்பதை அவள் திட்டமாகத் தெரிந்துகொண்டாள். ஆகவே, அவன் போக இறுதியாக விடை கேட்டபோது அவன் கழுத்தில் தன்னிரு கைகளையும் கொடுத்துக் கோத்து முகத்தோடு முகத்தைப் புதைத்து, “காரியம் மிகவும் அபாயமானதா?” என்றாள்.

“நாம் இருக்கும் நிலையே அபாயமானது. தோரமானா வின் சந்தேகத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிறோம். அவன் அந்தரங்க அதிகாரியின் பார்வை நம்மீது பலமாக விழுந் திருக்கிறது. ஆகவே, நாம் இந்த நிலையில் செய்ய முற்படும் எந்தக் காரியத்திலும் அபாயம் கலந்திருக்கிறது. மற்றதைப் பின்னால் பேசிக்கொள்வோம். கவலைப்படாதே சித்ரா! நான் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாழிகைகளில் திரும்பி விடுவேன். அதுவரை நீ அறைக் கதவுக்கு முதுகைக் காட்டியே படுத்திரு. போர்வையைச் சிறிதும் விலக்க வேண்டாம். தலையையும் நன்றாக முடிக்கொள். அறைக் கதவு லேசாகத் திறந்தாலும் திரும்பிப் பார்க்காதே! கதவைத் தாளிட வேண்டாம். நான் விட்டுப் போகிறபடியே இருக்கட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் கரங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கதவை ஒசைப்படாமல் மூடி மீண்டும் சித்ராவின் அறையை நாடிச் சென்றான். சித்ராவின் அறையில் நொடிப் பொழுதில் அவன் காரியங்கள் நடந்தன. அவள் கட்டிலில் ஒரு தலையணையை நெடுக வைத்து அதன் மேல் ஒரு போர்வையை நீட்டிப் போர்த்தினான். யாரோ படுத்திருப்பது போன்ற பிரமையைக் கட்டிலில் ஏற்படுத்திய பிறகு சித்ராவின் அறைக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டுச் சாளரத்தின் வழியாகத் தோட்டத்துள் இறங்கி மறைந்து விட்டான் உபாத்தியாயன்.

உபாத்தியாயன் தோட்டத்தில் மறைவதற்கும் காமினி அவள் அறையைவிட்டு வெளியே வருவதற்கும் நேரம் சரியாயிருந்தது. காமினி பூண்போல் நடந்து உபாத்தியாயன்

அறைக்கு வந்து அவன் அறைக் கதவை லேசாகத் திறந்தாள். கட்டிலில் தலை முதல் கால் வரை போர்த்து உறங்கும் உருவத்தைப் பார்த்ததும் அவள் முகத்தில் சாந்தி நிலவியது. பிறகு சித்ராதேவியின் அறைக்கு வந்து கதவைத் திறக்க முயன்று முடியாமற் போகவே சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்தாள். நிலைமை அவனுக்குத் திருப்தியாகவிருப்பதாக அவள் முகம் நன்றாக எடுத்துக் காட்டியது. நேராக தன் அறைக்குச் சென்று அமைதியைக் குறிக்கும் பெருமூச்சடன் படுத்து நிம்மதியாக நித்திரையில் கலந்தாள்.

கதவு திறந்த சமயத்தில் மிகுந்த சங்கடத்துடன் ஆழந்த சித்ராவின் மனம் மட்டும் காமினி துயின்ற வெகு நேரத் திற்குப் பிறகும் அமைதியின்றிக் கிடந்தது. ஆனால் எந்த உடலுக்கும் பலவந்த அமைதியை அளிக்கும் அசதி அவள் கண்களையும் தூக்கத்திற்கு இழுத்தது. முகத்தின் இரு முழு நீலங்களும் மூடின. எத்தனை நேரம் அவள் அப்படித் தூங்கியிருப்பாளோ தெரியாது. கண் விழித்தபோது அவள் தன் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். சுற்றுமுற்றும் நன்றாகப் பார்த்த சித்ராதேவி இரவில் நடந்ததெல்லாம் சொப்பனமா நிஜமா என்று அறியச் சக்தியற்றுத் திகைத்தாள். அந்தத் திகைப்பை ஆழ் உதயகாலக் கவிபாடும் புள்ளினங்கள் இன்பமாகக் கூவின.

49. “கருக்கு பலப்படுகிறது சித்ரா !”

விடந்த இரண்டு ஜாமத்திற்குப் பிறகு சித்ராதேவி அஜித் சந்திரனைக் காமினியின் அறையில் சந்தித்தபோது அவள் காலையில் கொண்ட சந்தேகம் இன்னுமதிகமாகத் தலைதூக்கி நின்றது. இரவு கண் விழித்ததற்கான அறிகுறி களோ தீவிரமான வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பதற்கான சிந்தனைச் சாயலோ அவன் முகத்தில் சிறிதும் தென்பட வில்லை. உபாத்தியாயன் வழக்கம்போல் காமினியோடு மிக சகஜமாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். சித்ரா உள்ளே வந்ததும், “வா சித்ரா” என்று சகஜமாக அழைத்து அவளுக்கும் ஓர் ஆசனமும் அளித்தான். அவன் இருந்த நிலையைப் பற்றி யோசித்ததால் காமினியின் புருவங்கள் ஓரிரு முறை சற்று எழுந்து தாழ்ந்தனவேயொழிய அவளும் உபாத்தியாயனுடைய மனப்போக்கில் எந்தவித மாறுதலை யும் அறியச் சக்தியற்றவளானாள். இரவில் அஜித் சந்திரன் பேசிய ரகசிய மொழிகளையும் அவன் தன்னிடம் கோரிய விநோதமான உதவியையும் எண்ணிப் பார்த்த சித்ரா, அஜித் சந்திரன் காலையில் நடந்துகொண்ட மாதிரியை நோக்கிய தும் முதல் நாளிரவு நடந்ததெல்லாம் அனேகமாக சொப்பன மாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற உறுதிக்கும் ஓரளவு வரத் தலைப்பட்டாள். ‘இல்லாவிட்டால் அவர் அறையில் படுத்துக் கொண்ட நான் திரும்ப என் அறைக்கு எப்படி வந்தேன்? அவர் என்னைத் தூக்கிச் சென்றிருக்க முடியுமா? சீச்சி! இருக்காது. நான் என்ன அவ்வளவு மோசமாகவா தூங்குகிறேன்?’ என்று இப்படியெல்லாம் பல ஆட்சேபணை சமாதானங்களைத் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். ஆகவே மூவருக்கும் வேலைக்காரன் சிற்றுண்டி பரிமாறிய

போது சித்ராதேவி மிக மௌனமாகவே சாப்பிடலானாள். உபாத்தியாயனைப் பற்றிக் காமினியின் உள்ளமும் பெரும் குழப்பத்தில்தானிருந்தது. ஆனால், சித்ராவைவிட வாழ்க்கை யிலும் ராஜதந்திரத்திலும் எவ்வளவோ அனுபவமுள்ள காமினி தன் உணர்ச்சிகளைத் தனக்குள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டாள். உபாத்தியாயனிடத்தில் மட்டும் எந்தவித மாறுதலும் தெரியவில்லை. “என்ன சித்ரா, கண்கள் ஒரே யடியாகச் சிவந்திருக்கின்றன. இரவு முழுவதும் கண் விழிப்போ?” என்று தமாஷாகக் கேட்டு அவள் குழப்பத்தை இன்னும் பன்மடங்கு அதிகமாகக் கிளரிவிட்டான்.

“உபாத்தியாயருக்கு எப்பொழுதும் விளையாட்டுத்தான்” என்று காமினி ஏதோ குறுக்கிட்டாள்.

“பெண்களைப் போல் எந்த விஷயத்தையும் உள்ளடக்கியும் ரகசியமாகவும் வைத்துக்கொள்ள ஆண்களால் முடிகிறதா? ஆண் பிள்ளைகளைத்தான் பெண்களிடம் ஏமாறுவதற்கென்றே பிரமன் படைத்திருக்கிறானே” என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் செய்தான் அஜித் சந்திரன்.

அவன் வார்த்தைகளின் உள்ளர்த்தம் எதுவாயிருக்கும் என்பதைப் பற்றி இரு மங்கைகளும் யோசிக்கலானார்கள். இருவருக்கும் வித்தியாசமான அபிப்பிராயங்கள் மனத்தில் எழுந்தன. முதல் நாளிரவு நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கும் அவன் வார்த்தைகளுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தமுண்பா என்பதை இரு பெண்களும் ஆராயலாயினர். ‘பெண்களைப்போல் எந்த விஷயத்தையும் உள்ளடக்கியும் ரகசியமாகவும் வைத்துக் கொள்ள ஆண்களால் முடிகிறதா’ என்பதற்கும் முந்திய இரவில் தான் ரகசியமாகக் கடிதங்களைப் பிரித்துப் பார்த்த தற்கும் ஏதாவது சம்பந்தமிருக்குமா என்ற பாதையில் சென்றது காமினியின் மனம். ‘ஆண்களைத்தான் பெண்களிடம் ஏமாறுவதற்கென்றே பிரமன் படைத்திருக்கிறானே’

என்று சொல்லி உபாத்தியாயன் புன்முறவுவல் செய்ததைக் கவனித்த சித்ராதேவி, தான் அவனிடம் ஏமாந்துவிட்டதைச் சுட்டிக்காட்டி உபாத்தியாயன் பரிகசிக்கிறானோ என்ற சந்தேகத்தில் இறங்கலானாள். அப்படியானால் இரவில் நடந்தது நிஜந்தானா என்ற கேள்வியில் மனம் மீண்டும் ஆழத் தொடங்கியது. உபாத்தியாயன் பேச்சிலோ, நடத்தையிலோ இந்த மாதிரி கலகலப்பை, அடுத்து வந்த நாலைந்து நாட்களில் அந்த இரு மங்கையராலும் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை.

அடுத்த சில தினங்களில் அவர்களிடம் அதிகமாகப் பேசவும் பழகவும் உபாத்தியாயனுக்கு அவசியமில்லாமலிருந்தது. ராஜாங்க வேலைகளில் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். ராஜ தூதர்கள் எங்கிருந்தோ அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவசியமான ஓரிரு விஷயங்களுக்குத் தகவல் கேட்டுக் காமினியிடம் பேசிப் போனானே தவிர மற்றபடி அவளிடம் எந்த யோசனையையும் கேட்கவில்லை. அடிக்கடி கணவாய்ப் பக்கமாகப் போய் ராணுவ அணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டு வந்தான். சில சமயங்களில் முகுந்தனை அழைத்துக் கொண்டு சண்பகத் தோட்டத்தின் பக்கமாகச் சென்று வெகுநேரம் கழித்துத் திரும்பி வந்தான். படைப் பிரிவுகளை அவ்வப்பொழுது எங்கெங்கோ அனுப்ப உத்தரவு போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அடிலன் மாளிகையில் பாதி நாழிகை படைத்தலைவர்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். சிறுசிறு படைப் பிரிவுகளின் சஞ்சாரம் நாலா பக்கங்களிலும் ஏற்படலாயிற்று. மலைவாசல் பூராவும் நாலைந்து தினங்களிலேயே பெரிய ராணுவக் கோலம் பூண்டுவிட்டது. இடையிடையே இரவில் உபாத்தியாயன் அறையில் நீண்டநேரம் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. உபாத்தியாயன் கடிதங்களை வரைந்து தள்ளிக்கொண்டே இருந்தான். அவன் செயல்களை இரு

பெண்களும் கவனித்தும் கவனிக்காததுபோல் இருந்தனர். சித்ராதேவிக்கு மட்டும் இந்த ரகசியம் எழுந்ததும் பெரிய தலைவேதனையாயிருந்தது. ஆகவே, பொறுக்க முடியாமல் உபாத்தியாயன் அறைக்குள் ஒரு நள்ளிரவு சரேலென நுழைந்தாள். அவன் எதிரே முகுந்தன் வழியை மறைத்து நின்றான். “எசமானை இப்பொழுது பார்க்க முடியாது. தயவுசெய்து வெளியே போய்விடுங்கள்” என்றான். அவன் குரல் மேலுக்கு மரியாதையாகத் தோன்றினாலும் கண்டிப்பும் கடுமையும் கலந்தேயிருந்தது.

சாதாரண ஒரு வீரன் அடிலன் மகளான தன்னைக் கடுப்பதே சித்ராதேவிக்குப் பெரிய அவமானமாக இருந்தது. அத்துடன் தனக்குச் சொந்தமான உபாத்தியாயனைத் தான் அனுகாதபடி தடுக்க இவன் யார் என்ற கோபமும் கலந்து கொள்ளவே மிகுந்த ஆத்திரத்துடன் “நீ யார் என்னைத் தடுக்க, விலகி நில” என்றாள்.

“தேவி! நீங்கள் பெண் என்பதால் மரியாதையாகச் சொல்கிறேன். வேறு யாராவதிருந்தால் நானே அப்புறப் படுத்தியிருப்பேன்” என்றான் முகுந்தன், இருக்கும் இடத்தை விட்டு அசையாமலே.

அவன் போக்கு சித்ராதேவிக்குப் பெரிய ஆச்சரியத்தையே கிளப்பிவிட்டது. கேவலம் ஒரு சேவகன் தன்னைத் துரும்பாக நினைத்து நடத்துகிறானே என்ற நினைப்பில் “உங்களுக்கு இது சம்மதந்தானா?” என்று இரைந்தாள், அறைக் கோடியில் உட்கார்ந்திருந்த உபாத்தியாயனை நோக்கி.

கதவுக்கு வெகு அருகில் நடந்துகொண்டிருந்த இந்த நாடகத்தை அறைக் கோடியில் விளக்குக்கருகில் குனிந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்த அஜித் சந்திரன் கவனித்துத் தான் சும்மாயிருந்தானோ அல்லது கவனிக்கத்தான் இல்லையோ சொல்ல முடியாது. இருந்த இடத்தைவிட்டு

எழுந்திருக்கவும் இல்லை; சித்ராவின் கூச்சலுக்கு பதில் சொல்லவும் இல்லை; எழுதிய கை எழுதியபடியே இருந்தது. கவனம் வேலையிலேயே இருந்தது.

தன் கேள்விக்கு அஜித் சந்திரன் பதில் சொல்லாதைக் கண்ட சித்ராதேவி பெரிதும் வெகுண்டாள். முகுந்தனை மீறிக்கொண்டு உபாத்தியாயனை அனுக ஓரடி எடுத்து வைத்தாள். முகுந்தன், அவள் சித்ராதேவி என்பதையும் பாராமல் அவளை இரு கைகளாலும் தொட்டுக் கதவுக்காகத் திருப்பினான். அடுத்த நிமிஷம் நடந்த சம்பவத்தால் அந்த அறையே நடுங்கியது. சேவகன் அவ்வளவு அவமரியாதை யாகத் தன்னைத் திருப்பியதால் சொல்லொண்ணா சின்த துக்குள்ளான் சித்ராதேவி மின்னல் வேகத்தில் அவன் பிடியினின்று திமிறி, “என்ன துணிச்சல் உனக்கு” என்று கூச்சலுடன் முகுந்தன் கண்ணத்தில் பள்ளென ஒங்கி அறைந்து விட்டாள்.

உபாத்தியாயன் கண்கள் சரேலென அவளிருந்த பக்கம் திரும்பின. ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து கதவுக்கருகே வேகமாக வந்த உபாத்தியாயன் கண்களில் ஜோலித்த கோபத்தைக் கண்ட சித்ராதேவி பயந்தேவிட்டாள். நேராக அவளிடம் வந்த உபாத்தியாயன், “சித்ரா! என் கோபம் எல்லை மீறு முன்பாக இந்த அறையைவிட்டுப் போய்விடு” என்றான்.

சித்ரா பிரமித்தாள்! உபாத்தியாயன் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்து, “என்னுடைய சென்னியத்திலுள்ள வீரர்களைத் தொட்டு அடிக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அப்படி அடிப்பவர்களுக்கும் இதுவரை கடுங்காவல் தண்டனையே விதித்து வருகிறேன். அந்தத் தண்டனையையே உனக்கும் அளிப்பதுதான் நியாயம். இப்பொழுதுள்ள பல சந்தர்ப் பங்களை நினைத்துச் சும்மாயிருக்கிறேன். கடமையைச் செலுத்தியதற்காக உன்னிடம் அடிப்பட்ட இந்த வீரனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு உன் அறைக்குப் போ.

ராஜாங்க வேலையாயிருக்கும்போது யார் இடைஞ்சல் செய்வதையும் உபசேனாதிபதி அஜித் சந்திரன் விரும்புவ தில்லை” என்றான்.

அவன் குரலில் அதிகாரத் தோரணை மேலோங்கி இருந்தது. கண்களில் எழுந்த கோபம் சிறிதும் அடங்கவில்லை. ஹர்மண மகளின் உள்ளாழும், அடங்காத கோபத்திற்குள்ளாகி எரிமலையென எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சொற்களும் அக்கினியைக் கக்கின. “உபாத்தியாயரே! உம்மிடத்தில் நான் வைத்த பிரியத்தால் உமக்கு உன்மத்தம் பிடித்துவிட்டது. யாரிடம் பேசுகிறீர் என்பதை நினைக்காமல் பேசுகிறீர். அடிமையிடம் அடிலன் மகள் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமா? என் உயிர் போனாலும் நடக்காது. சிறையைப் பற்றிப் பேசி சித்ராதேவியைப் பயமுறுத்த வேண்டாம். நடக்காது உபாத்தியாயரே, நடக்காது. சாட்டையாலடிப்பட்டு இதே மாளிகையில் சாகவிருந்த உபாத்தியாயரே, உமது தலை கோதண்டத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நாளை நினைத்துப் பாரும்” என்று கூச்சல் போட்டாள் சித்ராதேவி.

“கூச்சலால் பிரயோஜனமில்லை ஹர்மண மகளே! என் கட்டளைப்படி முகுந்தன் உன்னை உள்ளே விட மறுத்தான். அவனை நீ மீறியதே குற்றம். மீறியதுமில்லாமல் அடித்தது பெருங்குற்றம். இந்த அறையின் உள்ளே என் அனுமதியின்றி நுழைய நீ யார்? மரியாதையாக அவனிடம் மன்னிப்புக் கேள்.”

“கேட்காவிட்டால்?”

“உன்னை பலவந்தமாக அவன் முன்பாக மண்டியிட வைப்பேன்.”

இதைக் கேட்டதும் சித்ராதேவியின் உடல் நடுங்கியது. தான் இருந்த அந்தஸ்தென்ன? இப்பொழுதிருக்கும் நிலையென்ன? இதை நினைத்துக் குன்றிப் போனாள். உள்ளூர் இருந்த கோபம் சோகமாக மாறி அழுகை வரும் போவிருந்

தது சித்ராவுக்கு அந்தப் பலவீனத்தை முகுந்தன் முன்பாகக் காட்ட இஷ்டப்படாத சித்ராதேவி, “மன்னிக்க வேண்டும் மகாப்பிரபு” என்று முகுந்தனைப் பார்த்து வேகமாகச் சொல்லிவிட்டு விடுவிடு என்று அறையைவிட்டு ஓடினாள். சற்றுத் தூரத்தில் நின்று காமனி இந்த நாடகத்தைக் கவனித்த தைத்கூட கோபத்தால் இருண்ட கண்களையுடைய சித்ரா தேவி கவனிக்கவில்லை.

சித்ராதேவி சென்றதும் உபாத்தியாயன் முகுந்தனைப் பார்த்து, “என்ன இருந்தாலும் பெண் முகுந்தா. அவளை அதற்கு மேல் எதுவும் சொல்லவதற்கில்லை” என்றான்.

“நீங்கள் செய்ததே அதிகம் எஜமான். தேவியார் விஷயத் தில் நீங்கள் இத்தனை கடுமை காட்டியிருக்க வேண்டாம்” என்றான் முகுந்தன்.

“ராஜாங்க வேலையில் நம் சொந்த உறவுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் சம்பந்தப்படுத்தக் கூடாது முகுந்தா! இந்தக் கஷ்டத்தைப் பார். குப்த ராஜ்யத்துக்குக் கடிதம் எழுதும் போதெல்லாம் ஏதாவது தொல்லைகள் நமக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் அறைக்கோடிக்குச் சென்று கடிதங்களை எழுதுவதில் ஆழ்ந்துவிட்டான். கடிதங்களை முடித்து முத்திரை வைத்தபின் முகுந்தனிடம் கொடுத்து, “ஜாக்கிரதை முகுந்தா, இவற்றுக்குப் பதில் கிடைப்பதிலிருக்கிறது மற்ற விஷயங்கள்” என்றான்.

“சரி எசமான்” என்று சொல்லி முகுந்தன் சென்றான். உபாத்தியாயன் விளக்கை அணைத்துவிட்டுக் கைகளைச் சோம்பல் முறித்து மஞ்சத்தில் படுத்துக்கொண்டான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மெள்ள எழுந்திருந்து சித்ராதேவியின் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

சித்ராதேவியின் அறைக் கதவு திறந்தே கிடந்தது. கோபத்தில் வந்ததால் கதவை சாத்தாமலே போய்ப் படுக்கையில் தொப்பென விழுந்தாள். உபாத்தியாயன் வரும்போது

கூட விழுந்தது விழுந்தபடியே இருந்தாள். உபாத்தியாயன் அவளாருகே கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அருகில் உட்கார்ந்தது யாரென்பதை இயற்கையான உணர்ச்சியே அறிவித்தது. ஆகவே, அவன் உடல் தன்மேல் படாமல் சற்று நகர்ந்து படுத்தான். உபாத்தியாயன் அவளைப் பலவந்தமாகத் தன் கைகளால் திருப்பி அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். சித்ராதேவியின் விழிகளில் நீர் ஊற்றென ஓடிக்கொண்டிருந்தது. உபாத்தியாயன் உள்ளம் மெழுகென உருக ஆரம்பித்தது.

உபாத்தியாயன் அவள் மனோநிலையைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான். ஆகவே எதுவும் பேசாமல் லேசாக அவளுக்காகச் சாய்ந்து தன் இரு கைகளையும் அவள் கைகளுக்குள்ளாகக் கொடுத்து முதுகுப் பக்கமாக வாங்கி மெள்ள அவளைத் தூக்கினான்.

“விடுங்கள் என்னை” என்ற சித்ரா திமிறினாள்.

அஜித் சந்திரன் விடவில்லை. அவளைத் தூக்கித் தன் மார்புமீது சாத்திக்கொண்டான்.

“என்ன உரிமையுடன் என்னைத் தொட வருகிறீர்கள்?” என்றாள் சித்ரா எரிச்சலுடன்.

“எல்லாம் நீ அளித்த உரிமைதான்.”

“வேலைக்காரனைப் போய்க் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்.”

“அவன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டானே!” இதைச் சொல்லி உபாத்தியாயன் நகைத்தான்.

சித்ராதேவியின் சினம் உச்ச நிலையை அடைந்தது. “என் பிழைப்பு உங்களுக்குச் சிரிப்பாகவே இருக்கிறது?” என்று சொல்லி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். “சித்ரா! அழாதே! நீ என்ன குழந்தையா? என் மனம் உனக்குத் தெரியாதா? இதோ பார்! இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் நான் எதைச் செய்தாலும் நீ பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சில வேளைகளில் என் செயல்களுக்கு உனக்கு அர்த்தம் புரியாது. புரிந்துகொள்ள ஆசைப்படாதே. உன்னையும்

என்னையும் உன் தம்பியையும் எதிர்நோக்கியிருக்கும் அபாயம் தீர்ந்ததும் உனக்கே எல்லாம் தெள்ளென விளங்கும். நமது ஒவ்வொரு செயலையும், பார்வையையும் காமினி கவனித்து வருகிறாள். ஆகவே, நான் ஏதேதோ நாடகங்கள் ஆடுவேன். அதற்கெல்லாம் உட்பட்டிருப்பதேவின் நடவடிக்கைகளின் மர்மம் சில நாட்களாக எனக்குப் புரியவில்லை. குப்த ராஜாங்க தூதனாகச் சொல்லிக்கொண்டு புது வீட்டில் சதி வேலைக்கு யாரையோ சேர்த்து விட்டான். அவன் பேச்சு பல விதங்களில் சந்தேகத் தைக் கிளப்புகிறது. தோரமானாவை இஷ்டப்பட்டபோது இழுத்துத் தன்னால் கொல்ல முடியுமென்று என்னிடமே பெருமையடித்துக் கொள்கிறான்! என் ஊகம் சரியாயிருந்தால் தோரமானா இந்த ஊரிலிருந்து அதிக தூரத்திலில்லை. வெகு அருகிலிருந்தே நம் கழுத்துக்குச் சுருக்கைத் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று உபாத்தியாயன் அவன் கண்ணத்துக்கருகில் தன் கண்ணத்தை ஒட்டி வைத்துக் கொண்டு அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக்கொண்டு போனான். அவன் நடத்தைக்கு ஓரளவு காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட சித்ராதேவியும், “அப்படியானால் சுருக்கை ஏன் இழுக்கில்லை” என்று மெள்ளக் கேட்டாள்.

“இன்னும் ஒருவன் சுருக்கில் சிக்கவில்லை.”

“யார் அது?”

“உன் தம்பி!”

“எங்கே அவன்?”

“தோரமானாவின் கண்களிலிருந்து எப்படியோ தப்பி விட்டான். அவனிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க ராகுலனை ஏவியிருக்கிறார்கள்.”

“அவரால் எப்படிக் கண்டுபிடிக்க முடியும்?”

“ராகுலன் உனக்கு உன் தந்தையால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மணாளன். உன் தம்பி உன் தந்தையின் கட்டளையை நிறை

வேற்றுவதில் உறுதியாயிருப்பவன். ஆகவே, யாரையாவது அவன் சந்திக்க விரும்பினால் ஒன்று உன்னைச் சந்திக்க விரும்புவான், அல்லது ராகுலனைச் சந்திக்க விரும்புவான். ராகுலனைச் சந்தித்தால்...”

“காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்கவே மாட்டானே அந்தப் பாவி” என்றாள் சித்ரா, பயத்தால் பழைய மரியாதையும் சிறிது உதறிவிட்டு.

“அதைத்தான் தோரமானாவும் எதிர்பார்க்கிறான்.”

“என் தம்பியிடம் தோரமானாவுக்கு ஏன் அவ்வளவு விரோதம்?”

“தோரமானாவின் அதிகாரத்துக்கு ஹமணர்களின் பாரதப் பிராந்தியத்தில் இடையூராக நிற்பவன் அடிலன் மகன் ஒருவன்தான்.”

இந்த ராஜீய அதிகாரப் போரை ஓரளவு சித்ராவும் புரிந்து கொண்டு பெருமூச்சு விட்டாள்.

“பயப்படாதே சித்ரா! இந்த முடிச்சுகளை அவிழக்கத் தான் நான் இருக்கிறேன். நீ மாத்திரம் அடிக்கடி குறுக்கிடாதே. இனி உன்னை அடிக்கடி புதுவீட்டுச் சதிக் கும்பலிடம் அழைத்துப் போகிறேன். அங்குதான் இந்த நாடகம் முடிவடையும். எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். என்னிடம் நம்பிக்கையை வைத்துச் சும்மா இரு” என்று கெஞ்சினான் உபாத்தியாயன்.

பூரண நம்பிக்கைக்கு அடையாளமாகச் சித்ராதேவியிட மிருந்து பெருமூச்சொன்று கிளம்பியது. ஆனால், அவன் சும்மா இருக்கவில்லை. தன் இரு கைகளையும் அஜித் சந்திரன் கழுத்தையும் முகத்தையும் சுற்றிக் கொடிபோல் படரவிட்டு அவன் முகத்தையும் தன் மார்புக்காக இழுத்தாள்.

50. சேனாதிபதி பல்தேவர்

புண்பட்ட பெண் உள்ளத்திற்கு ஆறுதலளிக்க, ஆண் மகன் அன்பைவிடச் சிறந்த மருந்து உலகத்தில் கிடையாது. புருஷன் தங்களை அனுகுவதிலும் கொஞ்சவதிலும் பெண்கள் எவ்வளவோ திருப்தியடைகிறார்கள். ஆகவே சித்ராவின் இன்பமயமான வரவேற்பிலிருந்து இம்முறை உபாத்தியாயன் தன்னைச் ‘சரே’ லென்று விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. மெள்ள அவளைச் சமாதானப்படுத்தி. “சித்ரா! நாளைக்கு நாம் புது வீட்டுக்குப் போக வேண்டி யிருக்கிறது. வழக்கம்போல் சாயந்தரமாக வருகிறேன், தயாரா யிரு” என்று சொல்லிவிட்டுக் கட்டிலிருந்து எழுந்திருந்து செல்ல முயன்றாள்.

“புது வீட்டில் திரும்பத் திரும்ப என்ன இருக்கிறது உபாத்தியாயரே? ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோ அநாவசிய மான பேச்சு நடக்கிறதேயொழிய காரியத்தில் ஒன்றையும் காணோமே” என்றாள் சித்ராதேவி.

“எந்தக் காரியம் நடப்பதற்காக அந்தச் சதி ஏற்பட்டிருக் கிறதோ அந்தக் காரியம் நடக்கக் காலம் வரவில்லை சித்ரா. அதனால்தான் அவர்கள் கும்மா இருக்கிறார்கள்” என்று உபாத்தியாயன் பதில் சொன்னான்.

“என்ன காரியம்? தோரமானாவைக் கொல்வது தானே?” என்று சித்ரா கேட்டாள்.

“அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல” என்று பதிலளித்தான் உபாத்தியாயன்.

“என் தம்பியைத் தலைவனாக்குவதா?”

“அதுவும் இல்லை.”

“வேறு என்ன காரியத்திற்காக இந்தக் கூட்டம்?”

உபாத்தியாயன் சற்றுச் சிந்தித்தான். “இப்பொழுது என்னைக் கேட்காதே சித்ரா! சீக்கிரம் நீயே புரிந்து கொள்வாய்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் அறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

மறுநாள் சொன்னது சொன்னபடி உபாத்தியாயன் அவள் அறைக்கு வந்து, “சித்ரா! தூரியன் மறையும் நேரமாகி விட்டது. புறப்படலாமா?” என்று கேட்டான். அவன் இதழ் களில் லேசான புன்னைகை அரும்பி நின்றது. உள்ளே மிகுந்த உற்சாகமும் சந்துஷ்டியும் நிரம்பியிருந்ததை முகம் எடுத்துக் காட்டியது. அவன் சந்தோஷத்துக்குக் காரணத்தைச் சித்ராவால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருந்தாலும் தாங்கள் காதலிக்கும் புருஷன் சந்துஷ்டியில் கலந்து கொள்ளும் பெண்களின் மனப்போக்கின்படி சித்ராவும் மிகுந்த உவகையுடன் ஆடைகளைச் சிறிதே மாற்றிக்கொண்டு உபாத்தியாயனுடன் புது வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

சண்பகத் தோட்டத்தின் மார்க்கமாகவே உபாத்தியாயன் அவளை அழைத்துச் சென்றான். வழி நெடுகவும் சிரித்து விளையாடிப் பேசிக்கொண்டே வந்தான். சண்பகத் தோட்டத்தின் எல்லையைத் தாண்டி அருவிக்கருகில் வந்ததும் உபாத்தியாயன் மனம் பழைய கால நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடலாயிற்று. சித்ராவும் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டே மௌனமாக நடந்தாள். அந்த எண்ணங்களின் விளைவாக இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கிட்டே நெருங்கிக் கைகளைக் கோத்தவண்ணம் புது வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். வழக்கம்போல உபாத்தியாயன் கதவைத் தட்ட காவலன் கதவைத் திறந்தான். உபாத்தியாயன் சித்ராதேவியுடன் உள்ளே நுழைந்து கூடத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

புது வீட்டுக் கூடம் அன்று ஒரே கோலாகலமாயிருந்தது. சித்ராவோ அஜித் சந்திரனோ முன்பின் பார்த்திராத புதுப் புதுப் பேர்வழிகள் பலர் கூடத்தில் ஏகச் சத்தம் போட்டு அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர். உபாத்தியாயன் கூடத்து வாயிற்படியிலேயே நின்று அந்தக் கூட்டத்தைக் கவனித்தான். கவனிக்கக் கவனிக்க அவன் இதழ்களில் ஒரு ஏனாப் புன்முறையில் தவழலாயிற்று. அவன் முகபாவங்களையும், கூடத்துப் பிரமுகர்களையும் சித்ராதேவி மாறிமாறிப் பார்த்து என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் திகைத்தாள்.

“ரகசியமாக நடத்த வேண்டிய சதிக்கூட்டம் எப்படியிருக்கிறது பார்த்தாயா, சித்ரா? இன்னும் அநேக வேடிக்கைகளை இன்று பார்க்கப் போகிறோம். இங்கு இருக்கிற ஏற்பாடுகளைப் பார்த்தால் யாரோ இன்னொரு பெரிய மனிதரை இவர்கள் எதிர்பார்ப்பதாகத் தெரிகிறது. அதோ அந்தப் புது மஞ்சத்தைப் பார்! அந்த மாதிரி மஞ்சம் ராஜப் பிரதிநிதி கருக்குத்தான் குப்த ராஜ்யத்தில் போடுவது வழக்கம். அதன் இருபுறங்களிலும் நிற்கும் வேலைக்காரர்களின் உடுப்புகளைப் பார். எல்லாம் குப்த ராஜ்ய உடுப்புகள், நாடகம் நடத்துவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் பல்தேவ் செய்து முடித்திருக்கிறான்” என்று சித்ராவுக்கு அங்கிருந்த தூழ்நிலையைச் சுட்டிக் காட்டினான் உபாத்தியாயன்.

சித்ராவுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. கூட்டத்தில் சதியாலோசனைக்கு வேண்டிய சகல அம்சங்களும் நிரம்பியிருந்ததைப் பார்த்தாள். ஆனால், சதியாலோசனைக்காரர்கள் இவ்வளவு படாபோபமாகவும், பசிரங்கமாகவும், கூச்சஸ் போட்டும், சிரித்தும் அமர்க்களாப்படுத்துவது அவளுக்கும் ஆச்சரியமாகவேயிருந்தது. இருந்த நிலையைப் பார்த்து ஏதோ என்னிக்கொண்டிருந்த சித்ராதேவியை உள்ளைறியிலிருந்து அப்போதுதான் வெளியே வந்த பல்தேவ் பார்த்துவிட்டான். பார்த்ததும் பரபரப்புடன்

உபாத்தியாயனும் சித்ராவும் இருந்த இடத்துக்கு ஓடி வந்து, “உபாத்தியாயரே! வரவேண்டும். சித்ராதேவி, வாருங்கள். சில நாட்களாக இந்தப் பக்கம் காணோமே என்று பார்த்தேன். இன்று நீங்கள் இங்கு வராவிட்டால் நானை நான் மாளிகைக்கு வந்து உங்களைச் சந்தித்திருப்பேன்” என்று சொல்லி அவ்விருவரையும் வரவேற்றான்.

“இன்று இங்கு என்ன அப்படி விஷேசம் பல்தேவ்?” என்று உபாத்தியாயன் கேட்டான்.

“இப்பொழுது சொல்லமாட்டேன். இன்று ஒருவர் இங்கு வரப்போகிறார். அவரைப் பார்த்ததும் நீங்களே பிரமித்துப் போவீர்கள்” என்றான் பல்தேவ்.

“யாரது?” என்று பிரமிப்புடன் சித்ராவும், “சித்ராவின் தம்பியா?” என்று கவலையுடன் உபாத்தியாயனும் ஏக காலத்தில் கேட்டார்கள்.

சித்ராவின் கேள்வி பல்தேவைக் கலங்க வைக்கவில்லை. ஆனால், உபாத்தியாயன் கேள்வியும் அவன் குரலில் தொனித்த கவலையும் பல்தேவை ஒரு விநாடி பதில் சொல்லத் தாமதிக்க வைத்தன.

“சித்ராதேவியின் தம்பியல்ல, உபாத்தியாயரே! ஏன் கேட்கிறீர்கள்?” என்றான் பல்தேவ்.

விநாடி நேரத்தில் தன் உணர்ச்சிகளை மனச் சம்புத்தில் வைத்து மூடிவிட்ட உபாத்தியாயன் சிரித்துக்கொண்டே, “ஓன்றுமில்லை பல்தேவ்! நாம் இப்பொழுது தோரமானாவின் ஸ்தானத்தில் வைக்கப்போவது சித்ராவின் தம்பி யாயிற்றே. அவனேதான் வந்துவிட்டானோ என்பதற்காகக் கேட்டேன்” என்று சொன்னான் உபாத்தியாயன்.

அஜித் சந்திரன் சிரிப்பு பல்தேவின் சந்தேகத்தை ஓரளவு நிவர்த்திக்கவே, “இல்லை, இல்லை. உபாத்தியாயரே! இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் சித்ராவின் தம்பியை வரவழைப்

பேனா? அதற்கு இன்னும் சமயமிருக்கிறது” என்றான் பல்தேவ்.

இந்தப் பதில் உபாத்தியாயன் மனத்தில் ஒரு கேள்வியை எழுப்பி வைத்தது. “இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் சித்ராவின் தம்பியை வரவழைப்பேனா என்கிறானே, அப்படியானால் சித்ராவின் தம்பியிருக்குமிடம் இவனுக்குத் தெரியுமா?” என்று உபாத்தியாயன் யோசித்தான். அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல கேள்விகளையும் எழுப்பிக் கொண்டான் உபாத்தியாயன்.

மேற்கொண்டு உபாத்தியாயனும் எதுவும் பேசவில்லை. பேச பல்தேவும் இடங்கொடுக்கவில்லை. “வந்து உட்காருங்கள், வாசற்படியிலேயே எதற்காக நின்று பேச வேண்டும்?” என்று அவ்விருவரையும் கூடத்துக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று மற்றவர்களோடு ஆசனங்களில் உட்கார வைத்தான். அந்தக் கூடத்தில் பல புதிய ஹமணப் பிரபுக்கள் இருந்தார்கள். இன்னும் இரண்டொருவர் குப்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த வர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் பூருகுப்தனின் வலது கரமென்று அங்கு நடந்த பேச்சிலிருந்து உபாத்தியாயன் உணர்ந்து கொண்டான். எல்லோருக்கும் பல்தேவ் சிற்றுண்டிகளையும், குடி வகையறாக்களையும் வழங்கினான். குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து வந்திருந்த இரு பிரபுக்களைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் சிற்றுண்டி மட்டுமென்ற லேசாக மதுபானமும் செய்தார்கள். உபாத்தியாயனும் சித்ராதேவியும் சிற்றுண்டிகளையோ மதுக்கிண்ணங்களையோ தொடவில்லை.

பல்தேவ் தானே ஓடியும், வேலையாட்களை விரட்டியும் வந்திருந்தவர்களை உபசரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நடவடிக்கைகளைக் கவனித்த அஜித் சந்திரன் மனத்தில் ஏதோ எண்ணங்கள் எழுந்து நின்றன. அத்துடன் அவன் கண்களும் அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரையும்

ஊடுருவிப் பார்த்து எடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தன. சித்ரா சிலையென உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஆகாரம் முடிந்து பாத்திரங்கள் அகற்றப்பட்டதும் பல்தேவ் நாடக மேடையை ஏற்பாடு செய்யும் துத்திரதாரி யைப் போல் எல்லோரையும் எழுந்திருக்கச் சொல்லி ஆசனங்களை வட்டமாகப் போட்டு, அனைவரையும் அமரச் சொல்லி தானும் ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அன்றைய கோலாகலத்துக்குக் காரணம் சொல்லானான்.

“நாம் இன்று கூடியிருக்கும் விஷயத்தை உங்களுக்குக் கூறுமுன்பு குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து புதியதாக வந்திருக்கும் இந்த இரண்டு பிரபுக்களையும் உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இதோ இருப்பவர் குப்த ராஜ்யத்தின் வருங்கால மன்னரான பூருகுப்தனின் வலதுகரம் போன்ற மஹாப்பிரபு ரகுவீரர். அவருடன்கூட இருப்பவர் மஹாப்பிரபு நரசிம்ம பூபதி. பூருகுப்த மகாராஜா இந்த இரு பிரபுக்களையும் நமக்கு உதவ அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நாம் மேற்கொண்டிருப்பது அபாயமான காரியமானாலும் குப்த ராஜ்யத்தின் பூரண பலம் நம்மிடமிருக்கிறது. பூருகுப்த மஹாராஜா நமக்கு எப்படி உதவுவார். அவருடைய நோக்கமென்ன என்பதை இப்பொழுது ரகுவீர மஹாப்பிரபு சொல்லுவார்” என்று உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் கூறினான் பல்தேவ்.

இதைக் கேட்டதும் மற்ற சதிகாரர்கள் ஏதோ பொதுக் கூட்டப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டதும் கைத்தடும் பாமரர்களைப் போல் கையைத் தட்டினார்கள். சித்ராவின் பூக்கரங்கள்கூட ஒன்றையொன்று லேசாகத் தட்டின. உபாத்தியாயன் மட்டும் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் முகம் வெறும் சிலைபோல் இருந்ததைப் பக்கவாட்டில் பார்த்த சித்ரா கவனித்தாள். அவன் அப்படி உணர்ச்சியேதுமின்றி உட்கார்ந்திருந்ததற்குக் காரணத்தை அறிய அவன் யோசனை ஓடு முன்பு குப்த ராஜ்யப் பிரமுகர் பேசலானார்.

“ஹமைர்களில் மிக்க குருரமானவனும் பாரத மக்களுக்கு இணையில்லாத கொடுமையைச் செய்திருப்ப வனுமான தோரமானாவை ஒழிக்கச் சேனாதிபதி பல்தேவர் திட்டமிட்டிருப்பதைக் கேட்ட பூருப்த மஹாராஜா அவருக்குக் குப்த ராஜ்யத்தினாலான சகல மரியாதை கண்ணும் செய்வதெனத் தீர்மானித்திருக்கிறார். மேலும்...” என்று தொப்ரந்த ரகுவீர மஹாப்பிரபுவை இடைமறித்து “பல்தேவ அவர்கள் எப்பொழுது சேனாதிபதியானார்? எந்தச் சேனைக்கு அதிபதி?” என்ற கேள்வி குறுக்கே பாய்ந்து தடுத்தது. அனைவர் கண்களும் உபாத்தியாயன் மேல் திரும்பின. கேள்வியைக் கேட்ட உபாத்தியாயன் எந்த வித உணர்ச்சியுமின்றிச் சாதாரணமாகவே உட்கார்ந்திருந்தான்.

ரகுவீர மஹாப்பிரபு சிறிது சங்கடத்துடன் அஜித் சந்திரனைப் பார்த்தார். பிறகு, “இந்த சுதந்திரப் போர்க் கோஷ்டியின் முயற்சி ஈடேறி, மலைவாசலிலிருந்து குப்த எல்லை வரையில் பரந்து கிடக்கும் ஹமணப் பிரதேசம் விடுதலையடைந்தால், பிராந்திய சேனாதிபதி பதவியைப் பல்தேவருக்கு அளிப்பதாகப் பூருப்த மஹாராஜா உறுதி கூறியிருக்கிறார்” என்றார்.

“பிற்காலப் பதவியா?”

“ஆம். ஆனால் இப்பொழுது முதலே பல்தேவரைச் சேனாதிபதியாகப் பாவிக்கவும் அவரது கட்டளைகளை நிறைவேற்றவும் இங்கிருப்பவர்களுக்குப் பூருப்த மஹாராஜா உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.”

“குப்த ராஜ்யத்தின் பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்த என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல மார்க்கமிருக்கிறது” என்று கோபத்துடன் மஹாப் பிரபு தமது இடையிலிருந்த வாளைத் தட்டிக் காட்டினார்.

அதுவரை கேள்வி கேட்டுவந்த உபாத்தியாயன் இந்த வீரர்களுக்குப் பதில் சொல்லாமல் புன்முறுவல் செய்தான். புன்முறுவல் பேச்சைவிடக் கோபம் மூட்டக்கூடியதா யிருந்தது.

மஹாப்பிரபு மேலும் சொன்னார்: “இந்தச் சில்லறை ஆட்சேபணை முடிந்துவிட்டதால், மேற்கொண்டு விஷயத் தைக் கவனிப்போம். தோரமானாவின் ஆதிக்கம் ஒழிந்தால் தான் குப்த ராஜ்யம் கேழம்ப்படும். மலைவாசல் பிராந்தியத்துக்கு வேண்டியதும் குப்த ஆட்சி, அல்லது குப்தர்கள் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட ஒரு சிற்றரசு. அப்படி ஒரு சிற்றரசு ஏற்படுமானால் அதற்கு அடிலன் மகனை அரசனாக்கப் பூருப்த மஹாராஜா ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அதற்கான சகல உதவிகளையும் அவர் செய்வார்...” இப்பொழுது கரகோஷம் ஏற்பட்டது. சித்ராதேவி கரகோஷத்தில் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கலந்து கொண்டாள். அவள் உற்சாகத்தைச் சிதற அடிக்க உபாத்தியாயன் குரல் மீண்டும் எழுந்தது.

“என்ன விதமான உதவி பூருப்தரிடமிருந்து கிடைக்கும்?”

“மலைவாசல் பிராந்தியத்தில் புரட்சி ஏற்பட்டால் அதற்குச் சகாயமாகக் குப்தப் படைகள் வைதல்ஸ்தா நதிப் பிராந்தியத்தில் தாக்கும். இத்தகைய இரு பக்கத் தாக்குதலால் ஹமணப் படைகள் சிதறும்” என்று பதில் கூறினார் மஹாப்பிரபு.

“இங்கு புரட்சி எப்படி உண்டாகும்?” என்று கேட்டான் உபாத்தியாயன்.

“அதற்குத்தான் நாமிருக்கிறோம். தோரமானாவை ஒழித்தால் ஜனங்கள் எழுச்சி ஏற்படும்!”

“தோரமானா ஒழியாவிட்டால்?”

மஹாப்பிரபுவுக்கு மகாகோபம் வந்துவிட்டது. “இந்த மாதிரித் தாறுமாறாகக் கேள்வி கேட்கும் இவன் யார்?” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கேட்டார்.

“இவர் தோரமானாவின் உபசேனாதிபதி அஜித் சந்திரன். ‘உபாத்தியாயர்’ என்று நாங்கள் இவரை அழைப்பது வழக்கம்” என்று பல்தேவ் அவருக்கு உபாத்தி யாயனை அறிமுகப்படுத்தினான். “உபாத்தியாயரா! உபாத்தியாயரா!” என்று விழித்தார் மஹாப்பிரபு. அவர் கண்களில் சொல்லொண்ணா அச்சமும் தோன்றியது. அதுவரை கம்பீரமாயிருந்த இன்னொரு பிரபுவும் கொஞ்சம் சங்கடத்துடன் ஆசனத்தில் அசைந்து உட்கார்ந்தார். அதே சமயத்தில், “குப்த ராஜ்யத்திலிருந்து புதுத் தூதர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார்” என்று காவலன் அறிவித்தான்.

உடனே பல்தேவ் தனியாக இருந்த பெரிய குப்த ராஜ்ய மஞ்சத்தை இழுத்துச் சரியாகப் போட்டுப் பரபரப்புடன், “வரச் சொல்” என்று காவலனுக்குக் கட்டளையிட்டு, மற்றவர்களைப் பார்த்து “இப்பொழுது வரப்போகிறவர் குப்த ராஜ்யாதிகாரம் பெற்ற விசேஷத் தூதர். முக்கிய செய்தியொன்றைக் கொண்டு வருகிறார்! அவரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவே உங்களைவரையும் வரவழைத்தேன்” என்று அறிவித்தான்.

மிகுந்த படாபோத்துடன் அனைவரையும் அலட்சிய மாக நோக்கிக்கொண்டே குப்த ராஜ்ய உடையில் ராகுலன் உள்ளே நுழைந்தான்.

51. உபாத்தியாயன் எச்சரிக்கை!

குப்த ராஜ்யத்தின் விசேஷத் தூதன் என்ற காரணத் தால் கூடத்திலிருந்த பலர் மரியாதைக்கு அடையாளமாக எழுந்து நின்று, ராகுலனை வரவேற்றார்கள். தங்கள் அந்தஸ்தின் உயர்வின் காரணமாக இரண்டு குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களும் அலட்சியத்தின் காரணமாக அஜித் சந்திரனும் பிரமிப்பின் காரணமாகச் சித்ராதேவியும் ஆசனங்களை விட்டு அசையவில்லை! தட்புலாக உள்ளே நுழைந்த ராகுலன் தனக்கு மரியாதை செய்தவர்களைப் புன்சிரிப் புடன் நோக்கிவிட்டு, உட்கார்ந்திருந்தவர்களின் மீது கண்களைச் செலுத்தியதும் திடுக்கிட்டுப் போனான். ராகுலன் வரவால் சித்ராதேவியின் மனம் சொல்லவொண்ணாக் குழப்பத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தது. அவனை வெறுக்கக் காரணங்கள் பல அவருக்கிருந்த போதிலும் அவன் தன்னுடைய மனாளனாகத் தந்தையால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவனாகையாலும் அந்தத் திருமணத் திட்டத்தில் தந்தையின் வாக்கை நிறைவேற்றிருவதில் தம்பியும் திடசித்தமாயிருந்தபடியால் ராகுலனைத் துச்சமாகத் தூக்கியெறியக் கூடிய நிலைக்கு அவள் வரவில்லை. அவன் வரவால் தனக்கும் உபாத்தியாயனுக்கும் உள்ள உறவு எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படும் என்பதில் சித்ராதேவி எண்ணங்களை ஓட்டினாள். தனக்கு அவன் மேலுள்ள பிடிப்பை ராகுலன் விலக்க இஷ்டப்பட்டுப் புதுவீட்டிலேயே நிறுத்திக் கொண்டால் என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தாள். ஆகவே, ராகுலன் பார்வை அவள் மேல் ஊன்றி விழுந்தபோது அவள் கண்கள் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்தன. அவன்

அவளை நோக்கி, “சித்ரா!” என்று அழைத்ததும் பதில் சொல்லக்கூட அவன் சக்தியற்றவளானாள்.

இத்தனைக்கும் உபாத்தியாயன் இருந்த நிலையை விட்டுச் சிறிதும் அசையவில்லை. சதி நாடகப் பாத்திரங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை உணரமுடியாதபடி முகம் கல்லாயிருந்தது. உபாத்தியாயன் இருந்த நிலை பல்தேவுக்குப் பெரிதும் சங்கடமாயிருந்தபடியால், “உபாத்தியாயரே! நீங்களும் நம்முடன் சேர்ந்திருப்பது ராகுலப் பிரபுவுக்குத் தெரியாது. என்ன பிரபு! ஏன் நிற்கிறீர்கள்? வாருங்கள். வந்து உட்காருங்கள்” என்று ஏதேதோ உளரினான்.

ராகுலன் எப்பொழுது பிரபுவானான் என்ற யோசனையில் உபாத்தியாயனின் புத்தி இறங்கவே அவன் இதழ்களில் இகழ்ச்சிப் புன்முறைவல் அரும்பலாயிற்று. அதைக் கண்ட ராகுலன் வெகுண்டு, “இங்கு சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது” என்று உபாத்தியாயனை நோக்கிக் கேட்டான்.

“பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். பல புது விஷயங்களைக் கவனித்ததால் இயத்தில் ஏற்பட்ட சந்தோஷம் புன்முறை வாக வெளிவந்ததேயோழிய வேறில்லை” என்றான் உபாத்தியாயன். அவன் பேசிய முறையும் குரலின் தொனி யும் அவன் மேலும் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்ற அபிப்பிராயத்தைப் பல்தேவுக்கும் ராகுலனுக்கும் ஊட்டவே இருவர் முகத்திலும் சற்றுக் கோபக்குறி கோன்றியது. ஆகவே, ராகுலன் மீண்டும் கேட்டான்: “என்ன அந்தப் புது விஷயங்கள்?” என்று.

“பல்தேவ் சேனையில்லாமலே சேனாதிபதியாகி விட்டார் என்று சற்று முன்புதான் கேள்விப்பட்டேன். இப்பொழுது தாங்கள் ராஜ்யமில்லாமலே ராஜப் பிரதிநிதி

யாகிவிட்டர்களென்பதை அறிந்தவுடன் சிறிது மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று” என்று சொன்னான் உபாத்தியாயன்.

இந்த பதிலைக் கேட்ட பல்தேவ் அரண்டுபோய் “இவர் ராஜப் பிரதிநிதியென்ற விஷயத்தை நான் உங்களுக்கு இன்னும் சொல்லவில்லையே, எப்படித் தெரிந்து கொண் ஹர்கள்?” என்று விளவினான்.

“ஹகித்தேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“எப்படி?”

“அதோ போட்டிருக்கும் அந்த மஞ்சத்தைக் குப்த ராஜ்யத்தில் ராஜப் பிரதிநிதிகளுக்குத்தான் போடுவது வழக்கம். குப்த ராஜ்யத்தில் பழக்கமுள்ளவர்களுக்கு இது தெரியும். சந்தேகமிருந்தால் ரகுவீர மஹாப்பிரபு அவர்களைக் கேட்கலாம்” என்றான் உபாத்தியாயன். அவன் சொல்வது சரியென்பதற்கு அடையாளமாக ரகுவீர மஹாப்பிரபுவும் கம்பீரமாகத் தலையை அசைத்தார்.

“மற்ற எல்லோரும் உட்கார்ந்திருக்கிறோம். பாக்கி இருப்பது அந்த மஞ்சம். வந்திருப்பது ராகுல மஹாப்பிரபு ஒருவர். ஆகையால் அவர்தான் ராஜப் பிரதிநிதியாயிருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்தேன்” என்று அஜித் சந்திரன் மேலும் விளக்கினான்.

“ராஜப் பிரதிநிதிக்கு மரியாதை செய்வது வழக்க மில்லையா?” என்று ராகுலன் கோபத்துடன் கேட்டான்.

“உண்டு” என்று பதில் சொன்னான் அஜித் சந்திரன்.

“பின் ஏன் நீங்கள் எழுந்திருக்கவில்லை?” என்று கேட்டான்.

“ராஜப் பிரதிநிதியென்பது என் ஊகமே தவிர உறுதி யாகவில்லையே!”

“இப்பொழுது உறுதியாகிவிட்டதால் எழுந்திருக்கலா மல்லவா?” உபாத்தியாயனை ஒரு முறையாவது நிற்க

வைத்துத் தனக்குப் பணியும்படி செய்யவேண்டுமென்ற அவ்ப சந்தோஷத்தில் ராகுலன் இந்தக் கேள்வியை அதட்ட வாக்க் கேட்டான்.

“தாங்கள் இத்னை நேரம் நின்றபின் உட்கார வேண்டியது அவசியம். தாங்கள் உட்காரப் போகும்போது நூன் எழுந்திருந்து என்ன பயன்?” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்டுவிட்டு விஷமாகச் சிரித்தான். ராகுலன் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டது. ராஜப் பிரதிநிதியை இகழ்வதற்கு உண்டான் தண்டனை என்னவென்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்று சீரினான்.

“தெரியும்; மரண தண்டனை.”

“அதை உனக்கு விதிக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு. “பல்தேவ், உபாத்தியாயரைக் கைது செய்” என்று உத்தர விட்டான்.

பல்தேவ் பெரிய சங்கடத்துக்குள்ளாகி என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் விழித்தான். கூட்டத்திலிருந்த அனைவரும் அடுத்தபடி என்ன நேருமோ என்ற பயத்தால் ‘கப்சிப்’பென்று மௌனம் சாதித்தனர். இத்னை சதிகாரக் கூட்டத்தில் இப்படி எதிர்பாராதபடி உபாத்தியாயன் சிக்கிக் கொண்டானே என்ற பயத்தில் மிரண்ட பார்வையொன்றை உபாத்தியாயன்மீது செலுத்தினாள் சித்ராதேவி.

“உபாத்தியாயரே! நாமெல்லோரும் நண்பர்கள். முக்கிய காரியத்துக்காகக் கூடியிருக்கையில் நமக்குள் சச்சரவு கூடாது” என்று பல்தேவ் கெஞ்சினான். அவன் பார்வையில், ‘தயவுசெய்து சற்று எழுந்து நில்லுங்கள்’ என்ற கோரிக்கை தாண்டவமாடியது.

“ராகுல மஹாப்பிரபு, பிரபுவான் விஷயமே எனக்குத் தெரியாது. ராஜப் பிரதிநிதியென்பதும் இன்னும் ஊர்ஜித மாகவில்லை” என்று உபாத்தியாயன் இழுத்தான்.

“என் ஊர்ஜிதமாகவில்லை? நீங்கள்தான் கூறிவிட்டார்களே” என்றான் பல்தேவ். உபாத்தியாயன் ஏதோ விட்டுக் கொடுக்கிறான் என்ற பிரமையில், உபாத்தியாயனின் அடுத்த சொற்கள் அதிக உங்ணமாக வெளிவந்தன.

“பல்தேவ! ராகுலன்தான் முட்டாள் என்றால் உன் தலையிலுமா களிமண் மண்டிக் கிடக்கிறது? ஊகித்து விட்டால் மாத்திரம் ஒருவனை ராஜப் பிரதிநிதியென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? அதுவும் தீவிர சதி யிலிருக்கும் இந்தக் கூட்டம் எவனையும் தகுந்த ருக்கின்றி ஏற்றுக்கொள்வது சாதியமா? ராகுலன் ராஜப் பிரதிநிதியானால் வந்து உட்காரட்டும். ராஜாங்க அதிகாரம் எழுத்துப் பட இருந்தால் எடுத்துக் காட்டட்டும். பிறகு அவனை ராஜப் பிரதிநிதியாக ஒப்புக்கொள்வோம். அதற்குப் பிறகு அவனுக்கு நாம் எத்தகைய மரியாதையைச் செலுத்த வேண்டுமென்பதை தீர்மானிப்போம். இதை விட்டு வருகிறவன் போகிறவனுக்கெல்லாம் என்னிடமிருந்தோ இதோ இருக்கும் இந்தக் குப்த பிரபுக்களிடமிருந்தோ மரியாதையை எதிர்பார்த்தால் அது மட்தனமில்லையா?” என்றான் உபாத்தியாயன்.

நிமிஷ நேரத்தில் ‘மஹாப்பிரபு,’ ‘தாங்கள்’ என்ற கெளரவ மொழிகளை நீக்கிவிட்டு, ‘முட்டாள்,’ ‘மட்தனம்’ என்ற சொற்களை உபயோகித்து ராகுலனுக்கு உபாத்தியாயன் செய்த மரியாதையைக் கண்டு கூட்டத்திலிருந்த அனைவரும் எதுவும் பேச வழியில்லாமல் சிலையாகிவிட்டார்கள். பல்தேவ் மட்டும் ராகுலனை மெள்ளச் சமாதானப் படுத்தி ஆசனத்தில் உட்கார வைத்து, “பிரபு! உங்கள் அதிகாரப் பத்திரத்தைக் காட்டிவிடுங்கள். அப்புறம் இங்கிருப்பவர்களொல்லாம் தங்கள் அடிமை” என்று சொல்லி யும், தமாஷாக நேர்ந்த தவற்றைச் சரிப்படுத்துவதுபோல் சிரித்தும் திண்டாடினான்.

மேலே எதுவும் பேசாமல் ராகுலன் ஆசனத்தில் அமர்ந்து தன் அதிகாரப் பத்திரத்தைக் கச்சையிலிருந்து எடுத்துப் பல்தேவிடம் நீட்டினான். பல்தேவ் உட்கார்ந் திருப்பவர்களைச் சுற்றிவந்து ஒவ்வொருவரிடமாக அந்தப் பத்திரத்தைக் காட்டினான். உபாத்தியாயன் பத்திரத்தை ஊன்றிக் கவனித்தான். பத்திரத்தில் பூருப்தன் கையொப்பம் இருந்தது. குப்த ராஜ்ய கேஷமத்துக்காக எதுவும் செய்ய ராகுலனுக்கு அதிகாரமளிப்பதாக அப்பத்திரத்தில் கண்டிருந்தது. பத்திரத்தைப் படித்து ரகுவீர் மஹாப்பிரபுவிடம் நீட்டிய உபாத்தியாயன் “மஹாப்பிரபு! ராஜப் பிரதிநிதிகளைச் சக்கர வர்த்தியவர்கள் மட்டுந்தான் நியமிக்கலாமென எனக்குக் கேள்வி. இதில் பூருப்தன் கையெழுத்திருக்கிறதே?” என்றான்.

“பின்னால் அவர்தானே சக்கரவர்த்தி” என்றார் ரகுவீர மஹாப்பிரபு. ‘ஆம் ஆம்’ என்று தலையசைத்து நரசிம்ம பூபதியும் அவர் அபிப்பிராயத்தில் கலந்து கொண்டார்.

“அப்படியானால் இந்த உத்தரவு பின்னால்தான் நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும். தவிர, உத்தரவு எழுதி மாதம் இரண்டாகிறது. தேவியைக் கவனியுங்கள்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் உபாத்தியாயன்.

இந்த ஆட்சேபணைக்கு என்ன சமாதானம் சொல்வதென்று யாருக்கும் புரியவில்லை. குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களே தத்தளித்தார்களென்றால் பல்தேவும், ராகுலனும் என்ன செய்வார்கள்? சங்கடம் அதிகமாகவே ராகுலனின் அசட்டுத் தெரியம்கூட மறைந்து, அவன் முகத்தில் கிலி பரவியது. ஆனால், அவன் சொன்ன அடுத்த தகவல் அஜித் சந்திரனையே சற்றுத் தினை அடித்துவிட்டது.

“இந்த வீண் தர்க்கம் எதற்கு? நான் ராஜப் பிரதிநிதி என்பதற்கு வேறு ருசு இருக்கிறது. சித்ராவின் தம்பியே

அதைப்பற்றி விவரித்துக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். அதை அவன் வைத்த முத்திரை கலையாமல் அப்படியே கொண்டு வந்திருக்கிறேன். சித்ராவே அதைப் படித்துச் சொல்லட்டும்” என்று மற்றொரு கடிதத்தைக் கச்சையிலிருந்து எடுத்துச் சித்ராவிடம் கொடுத்தான்.

கடிதத்தைப் பிரிக்கப்போன சித்ராவை உபாத்தியாய னின் கண்டிப்பான குரல் தடுத்தது. “அந்த கடிதத்தை இத்தனை பேருக்கு எதிரில் படிக்க வேண்டாம். ராகுலன் ராஜப் பிரதிநிதியென்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“என் இங்கு படிக்கக்கூடாது” என்று ரகுவீர மஹாப் பிரபு கேட்டார்.

“கடிதத்தில் தோரமானாவுக்கு உபயோகமாயிருக்கும் செய்தி ஏதாவது இருக்கலாம்.”

“இருந்தாலென்ன?”

“தோரமானாவுக்கு வேண்டியவர்கள் யாராவது விஷயத்தை வெளியே விட்டால் நம் அனைவருக்கும் அபாயம்.”

உபாத்தியாயனின் இந்த பதிலைக் கேட்ட இரண்டு பேர் இரண்டு விதமான கேள்விகளைக் கேட்டார்கள்.

“உம்மைத் தெரியசாலியென்று நினைத்தேன் உபாத்தியாயரே” என்றான் பல்தேவ்.

“இங்கிருப்பவர்களில் யார் உம்மைத் தவிர தோரமானா வுக்கு ரகசியத்தைச் சொல்ல முடியும்?” – இது ரகுவீரின் கேள்வி.

“பல்தேவ்! தெரியத்துக்கும் பைத்தியக்காரத்தனத்துக்கும் வித்தியாசமிருக்கிறது” என்று பல்தேவுக்குப் பதில் சொல்லி விட்டு, அஜித் சந்திரன் ரகுவீரரை நோக்கி, “மஹாப்பிரபு!

எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக்குமோ யார் கண்டது?" என்றான்.

அவன் ஏதேதோ உட்பொருள் வைத்துப் பேசிய பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள சக்தியற்றபடியால், சிந்தனையோடு பேச்சையும் இழந்து நின்ற அந்தக் கூட்டத்தில் சித்ரா குறுக்கே பாய்ந்து ஓரளவு அமைதியை நிலைநாட்டினாள். "உபாத்தியாயரே! இங்கிருக்கும் நாம் அனைவரும் குப்தராஜ்யத்தின் அன்பர்கள்; தோரமானாவைக் கொல்லக் கூடியுள்ள சதிகாரர்கள்; இதில் யார் ரகசியத்தை வெளி யிடப் போகிறார்கள்?" என்று கூறிவிட்டுக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

கடிதத்தில் அதிக விஷயங்கள் ஏதுமில்லை. சித்ராவின் சௌக்கியத்தைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டு, ராகுலன் குப்தராஜ்யப் பிரதிநிதியாக வரும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தா பித்திருந்தது. அத்துடன் தானிருக்குமிடத்தைப் பற்றியும் சித்ராவின் தம்பி கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான். தான் மூலஸ்தானபுரத்துக் கிழக்குக் கோடிச் சத்திரத்தில் மாறு பெயருடன் வசித்து வருவதாகவும் கடிதத்தில் தெளிவுபடுத்தி யிருந்தான். அந்த விலாசத்தை சித்ரா படிக்கத் தொடங்கியதும், "சித்ரா, விலாசத்தை இங்கு படிக்க வேண்டாம்" என்றான் உபாத்தியாயன்.

"ஏன் படிக்கக்கூடாது? யாரிடம் சந்தேகம்? இங்கிருப்ப வர்களில் நீ ஒருவன்தான் யோக்கியனா?" என்று பல கோபக் குரல்கள் கூடத்திலிருந்து எழுந்தன.

கூச்சஸ் போட்ட யாரையும் மதிக்காமலே அஜித் சந்திரன் சொன்னான்: "அந்தத் தகவல் யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய தகவலன்று!" என்று.

"தெரிந்தால் என்ன?" என்று பல்தேவ் உக்கிரமாகக் கேட்டான்.

"அபாயமிருக்கிறது" என்றான் அஜித் சந்திரன்.

"என்ன அபாயம்?"

"தோரமானாவின் வேவுகாரன் நமக்குள் யாராவது இருந்தால் தகவலை எதிராளிக்கு வெளியிடலாம். பிறகு, முதலில் சித்ராவின் தம்பிக்குக் கழுத்துக்குச் சுருக்கு! பிறகு, நமக்கும் அந்தப் பிரசாதம் கிடைக்கும்!" என்று விவரித்தான் அஜித் சந்திரன்.

எல்லோரும் வெகுண்டார்கள். சித்ரா குறுக்கிடாமலிருந்தால் அஜித் சந்திரன் மேல் அத்தனை பேரும் பாய்ந்திருப்பார்கள். "வேண்டாம்; வீணுக்குச் சண்டை போடாதீர்கள். இதோ விலாசத்தை நானே படித்து விடுகிறேன்," என்று கடிதத்தின் கடைசிப் பகுதியையும் படித்து முடித்தாள். அத்துடன் சதிகாரர்களின் அன்றையக் கூட்டம் கலைந்தது. ராகுலனின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகச் சித்ரா உபாத்தி யாயனைத் தொடர்ந்து சென்றாள். திரும்பும்போது அஜித் சந்திரன் அடியோடு பேசவில்லை. அவன் முகத்தில் சொல்ல வொன்னாக் கவலை தெரிந்தது. மாளிகையில் சித்ராவை அவன் அறையில் விட்டுவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்று முகுந்தனைக் கூப்பிட்டான்.

"என்ன எசமான்?" என்று முகுந்தன் கேட்டான்.

"நீ உடனே மூலஸ்தானபுரம் போக வேண்டும்."

"எதற்கு எசமான்?"

உபாத்தியாயன் அறைக் கதவைச் சாத்திவிட்டு மிக ரகசியமாகச் சில சேதிகளை முகுந்தன் காதில் ஒத்தினான்.

52. வலுச் சண்டை

மனிதனுடைய வாழ்க்கையையொட்டித்தான் கடவுள் ருதுக்களைச் சிருஷ்டித்திருக்க வேண்டும். ஆழ்ந்து கவனித்தால் வாழ்க்கையின் ரகசியங்களைத்தான் ருதுக்களின் மூலம் கடவுள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறாரோ என்றுகூடத் தோன்றும். மனித வாழ்க்கையிலும் வெளியே தலைகாட்ட முடியாத மழையும், கொளுத்தும் வெயிலும், இன்பந்தரும் வசந்தமும் இப்படியாக மாறி மாறித்தானே சுகதுக்கங்கள் கலந்து கலந்து வந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய வேதாந்த பாவங்களில் எண்ணங்களை ஓடவிட்டுச் சாளரத்துக்கருகே நின்று வெளியே விகசித்துக் கொண்டிருந்த வஸந்தத்தின் இன்பக் காலை நேரத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் உபாத்தியாயன். அருகே நின்ற மரங்களில் சில புதுக் கொழுந்து விட்டு உடம்பிலெல்லாம் பனித்துளி முத்து நகையணிந்து, காலைக் கதிரவன் பொற்கிரணங்களால் கணவன் கைப்பட்ட புது நாட்டுப் பெண்ணைப் போல் வெட்கிச் சிவந்து நின்றன. தூரத்தே நின்ற ஹிந்துகுஷ் மலையுச்சிகள் தங்கள் பனிப் பற்களைக் காட்டி மரங்களைப் பார்த்துப் பரிசுசித்துக் கொண்டிருந்தன. சண்பகத் தோட்டத்தால் மறைக்கப்பட்ட மலையருவி சலசலப்பாகச் சிரித்து விளையாடிக் குதித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இயற்கையின் இத்தனை நாடகமும் உபாத்தியாயன் உள்ளத்தில் மட்டும் எந்த இன்ப உணர்ச்சிகளையும் எழுப்ப வில்லை. அவன் மனம் அதே கட்டடத்திலிருந்த சித்ராதேவி யிடங்கூடச் செல்லவில்லை. அருவிக்குப் பக்கத்திலிருந்து புது வீட்டிலும், அதிலிருந்த சதிகாரர்களிடமுமே வயித்து நின்றது.

சென்ற அத்தியாயத்தின் சம்பவங்கள் நடந்து வாரம் ஒன்றாகி விட்டது. சதிகாரர்கள் அன்றாடம் கூடி தோர மானாவிடமிருந்து மலைவாசல் விடுதலையடைந்தால் யார் யாருக்கு என்னென்ன பதவிகள் கிடைக்க வேண்டியது என்பதைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்களே யொழிய, வேறொவித நிகழ்ச்சியும் ஏற்படவில்லை. இந்த விவாதங்களில் சித்ராதேவி பெரிதும் பங்கெடுத்துக் கொண்டாள். எப்படியும் தன் தம்பி மலைவாசலுக்கு அதிபதியாக வந்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கையில் சதிகாரர் களுக்கு அவன் உற்ற துணையாக நின்று ஊக்கம் அளித்து வந்தாள். இந்த விவாதங்களை உபாத்தியாயன் மட்டும் வந்தான். வெறுப்புடனும் இகழ்ச்சியுடனும் கவனித்து வந்தான். சித்ராவுக்கு ராகுலனாலோ பல்தேவினாலோ எத்தகைய கெடுதியும் வரக்கூடாதென்பதற்காக அவன் அடிக்கடி சித்ராதேவியுடன் அக்கூட்டத்திற்குச் சென்று வந்தானே யொழிய, வேறெந்தவிதமான அக்கறையும் அவன் அந்தக் கூட்டத்தாரிடம் காட்டவில்லை. அவன் பேச்சு பல சமயங்களில் அந்தக் கூட்டத்தாருக்குக் கசப்பையளித்த போதிலும், இஷ்டப்பட்டால் அக்கும்பலை அழிக்கக்கூடிய சக்தி அவனுக்கிருந்ததை முன்னிட்டுச் சதிகாரர்கள் அவனிடம் மிகுந்த பொறுமையையே காட்டி வந்தார்கள். சித்ராதேவி யுடன் உபாத்தியாயன் வந்து அவளைத் திரும்பவும் தனியாக அழைத்துக் கொண்டு போவது ராகுலனுக்கு மட்டும் பெரிய வேதனையாயிருந்தது. தனக்கு மனைவியாக வேண்டியவள் இன்னொருவனுடன் தன் கண்ணெதிரேயே தனித்து வந்து போய்க் கொண்டிருப்பது அவன் மனத்தைத் தினம் ஆயிரம் சட்டிகள் கொண்டு குத்துவது போல் இருந்தது. ஆகவே, ராகுலன், பல்தேவின் உதவிகொண்டு உபாத்தியாய னுக்கு மிகச் சங்கடமான ஒரு நிலைமையைச் சிருஷ்டிக்க முற்பட்டான்.

“சித்ரா! நீ உபாத்தியாயருடன் தனிமையில் மானிகைக்குப் போய் வருவது நாலு பேருக்கு நன்றா யிருக்காது” என்ற அறிவிப்பைச் சதிகாரர்கள் கும்பலில் பஸிரங்கமாகவே வீசினான் ராகுலன்.

தனியாக இருக்கையில் ராகுலன் இப்படிச் சொல்லி யிருந்தால் சித்ரா எப்படி நடந்திருப்பாலோ தெரியாது; ஆனால், அத்தனை பேருக்கு எதிரில் அவன் அந்தக் கேள்வி யைக் கேட்டவுடனே அந்த ஹமனை மகளின் கோபமும் தலைதூக்கி நின்றது. தான் அடிலன் மகள் என்பதை என்றாம் மறவாத சித்ராதேவி அடிலனைவிடச் சற்று உக்ரமாகவே பதில் சொன்னாள்: “என் நடத்தை எப்படியிருக்க வேண்டு மென்பதை நிர்ணயிக்க நீங்கள் யார்?” என்று.

ராகுலன் தன் அசட்டுத்தனத்தை அதிகமாகக் காட்டி “அதைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டிய காலம் கடந்துவிட்டது” என்று சொல்லி, பல்தேவைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில், ‘இவள் எனக்கு மனைவியாக நிச்சயிக்கப்பட்டவள் என்பது உலகமறிந்த விஷயமல்லவா?’ என்ற கேள்வி பலமாகத் தொக்கி நின்றது. கேள்வியைப் புரிந்துகொண்ட பல்தேவும், “ஆமாம்! தங்களுக்குச் சித்ரா தேவியைக் கொடுப்பதென்பது ஏற்கெனவே தீர்மானமான விஷயந்தானே” என்றான் பலமாக.

சித்ரா, பல்தேவைப் பரிகாசமும் கொடுமையும் கலந்த முகத்துடன் நோக்கி, “பல்தேவ்! கட்டிய பிறகும் மனைவி கணவன் கையில் தங்குவது கஷ்டமாயிருக்க நிச்சயதார்த்தப் பெண் வருங்காலக் கணவன் கையிலடங்குவது எப்படிச் சாத்தியம்? இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்வது உனக்குக் கஷ்டமா?” என்றாள்.

தான் காமினியைக் கோட்டைவிட்டு நிற்பதையே சித்ரா பிரஸ்தாபிக்கிறாளென்பது பல்தேவின் மந்தபுத்திக்குக்கூடத்

தெள்ளேன விளங்கவே, அவன் வெட்கத்தாலும் சினத் தாலும் பீடிக்கப்பட்டுக் கொதித்தெழுந்து, “என் சொந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேச உனக்கென்ன அதிகாரம்?” என்று சீரினான்.

“இந்தக் கேள்வியை நான்ஸ்லவா உன்னைக் கேட்க வேண்டும்?” என்று கூறிச் சிரித்தாள் சித்ரா. இந்தத் தர்க்கத்தில் ராகுலனடைந்த சங்கடமும் அவளுக்குப் பெரிய சந்துஷ்டியை அளித்தது.

சித்ராவின் பதில் ராகுலனுடைய அதையியத்தைக்கூட போக்கவே அவன் கத்தியின் கைப்பிடியில் கையை வைத்து எழுந்து நின்றான். “சித்ரா! உபாத்தியாயன் அருகிலிருக்கும் துணிச்சலால் கண்டபடி பேசுகிறாய். இதோ முதலில் உபாத்தியாயனை விசாரிக்கிறேன்” என்று கத்தியை உருவினான். ராகுலனும் பல்தேவும் நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து அவர்கள் உபாத்தியாயனை வலுச் சண்டைக்கு இழுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்பது அனைவருக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது.

இத்தனைக்கும் உபாத்தியாயன் கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தது குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்கள் இருவருக்கும் பிரமாதமான ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

“என்ன நீங்கள் பேசாமலிருக்கிறீர்களே?” என்று ரகுவீர மஹாப்பிரபு கேட்டார்.

“இந்தத் தர்க்கத்தில் கலந்து கொள்ளும்படியான அவ்வளவு முட்டாள்தனம் இவர்கள் சேர்க்கையால்கூட எனக்கு வரவில்லை!” என்றான் உபாத்தியாயன்.

பல்தேவ் பலமாகச் சிரித்தான். “உபாத்தியாயரே! பிறரை வைது அடக்கிக் காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்று எண்ணாதீர்கள். பல்தேவின் கத்தி பலமானது” என்று கத்தி உறையைத் தட்டிக் காட்டினான்.

“கத்தி பலமானதாயிருந்தால் அந்தப் பெருமை அதைச் செய்த கொல்லனுக்குச் சேரும். அதைக் கழற்றுவதில் தானிருக்கிறது வீரனின் சாமர்த்தியம்” என்று கூறினான் அஜித் சந்திரன்.

இவன் இம்மாதிரி பல்தேவைத் திரும்பத் திரும்பத் தாக்குவது ரகுவீர மஹாப்பிரபு அவர்களுக்கும் பிடிக்காத தால் அவர் உபாத்தியாயனை நோக்கி, “சேனாதிபதியவர் களைத் தாங்கள் இந்த மாதிரி பேசுவதை நான் விரும்ப வில்லை” என்றார்.

“நானும் விரும்பவில்லை. ஆனால் சேனாதிபதியவர் கள் தாமிருக்கும் நிலைமையை மறந்து வலுச் சண்டைக்கு இழுப்பதனால் கஷ்டம் அவருக்குத்தான் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்வது நல்லது” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

ரகுவீரர் பதில் பேசுவதற்குள் நேர்ந்த நிகழ்ச்சி சதி காரர்கள் அனைவரையும் திக்பிரமையில் ஆழ்த்திவிட்டது. நிதானத்தை அடியோடு இழந்துவிட்ட பல்தேவ் தன் இடது கையிலிருந்த கிண்ணத்திலிருந்த மதுவை உபாத்தியாயன் முகத்தை நோக்கி வீசிவிட்டான். அஜித் சந்திரன் முகம் பூராவும் மது வழிந்தது. அப்பொழுதும் உபாத்தியாயன் பொறுமையைச் சிறிதும் இழக்கவில்லை. பக்கத்திலிருந்த சித்ராவின் சீலை முந்தானையை எடுத்து மெள்ள முகம் பூராவையும் நிதானமாகத் துடைத்துக் கொண்டான். இவ்வளவு நிபந்தனையையும் பொறுக்கும் உபாத்தியாயன் உண்மையில் வீரன்தானா என்ற சந்தேகம் சித்ராவின் மனத்தில் கூட எழுந்தது.

“அட பேடி” என்று ராகுலன் பலமாகச் சிரித்தான். மற்றவர்கள் எதுவும் பேசச் சக்தியற்றவர்களாய் உபாத்தியாயனைப் பார்த்தார்கள். உபாத்தியாயன் தோரமானாவின்

உபசேனாதிபதியென்பதும், அவனுக்குச் சொந்தமாகக் கையாலாகாவிட்டாலும் அவன் தன் வீரர்களைக் கொண்டாவது தங்களை அழித்துவிட முடியுமென்பதும் அவர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயந்தானே?

பயத்தால் மற்றவர்கள் கும்மாயிருக்க குப்த ராஜ்யப் பிரபுகள் இருவரும் உபாத்தியாயனைடம் வெறுப்பால் மெளனமாயிருந்தார்கள். முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டதும் உபாத்தியாயன் கேள்வி அவர்கள் வெறுப்பை அதிகப்படுத்தியது. “என்னை அவமதித்திருக்கும் இவ்விரு வருடன் நான் போரிட வேண்டியதுதானே?” என்று சாவகாசமாகக் கேட்டான்.

“மானம் அவசியமானால் வேறு வழியில்லை” என்றார் ரகுவீர மஹாப்பிரபு.

“நான் என் மானத்தைப் பற்றிப் பயப்படவில்லை...” என்று உபாத்தியாயன் ஆரம்பித்தான்.

“உயிரைப் பற்றித்தான்” என்று முடித்தான் ராகுலன். இதற்குமேல் அவமானத்தைத் தாங்கமாட்டாத சித்ராதேவி, “உபாத்தியாயரே” என்று இரைந்து கதறியே விட்டாள். இதயத்திலிருந்து எழுந்த அந்தக் கூக்குரல் அஜித் சந்திரனை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவரவே அவன் ரகுவீரைப் பார்த்து, “மஹாப்பிரபு! சண்பகத் தோட்டத்துக்குப் போவோம். அங்கு சண்டையிட்டால் வெளியிலிருப்பவர் களுக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே நீளமாக வாள் தொங்கிய இடுப்புக் கச்சையை இறுக்கிக் கட்டிய வண்ணம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான்.

உபாத்தியாயன் உடம்பில் அப்பொழுதுதான் சற்று உறுதி ஏறிவிட்டதாக நினைத்த அனைவரும் இனி நடக்கப் போகும் சண்டையைப் பற்றிய பலவித யோசனைகளுடன் சண்பகத் தோட்டத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். அபர்த்தியாய்

நின்ற மரங்களிடையே சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு முதன் முதலாகப் பல்தேவ் சண்டைக்கு முன்னந்து வாளை உருவிக் கூர்பார்த்துக் கொண்டான். அங்கும் அஜித் சந்திரன் நிதான மாகவே அலுவல்களைத் தொடங்கினான். சட்டையை மென்ளக் கழற்றினான். சண்டையிடும் தரை முழுவதிலும் ஒருமுறை நடந்து பார்த்துச் சோதித்துவிட்டுப் பிறகே கத்தியை உருவினான். அவன் செய்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தவர்கள், அவன் பயத்தால் ஏதோ காலதாமதம் செய்வதாகவே நினைத்தார்கள். உபாத்தியாயன் இப்படி ஆலசியம் செய்வதைப் பார்த்த சித்ராவும் அவன் கதி என்னவாகுமோ என்ற பயத்தால் நடுங்கினாள். உபாத்தியாயன் ஆலசியம் பல்தேவுக்கு நிரம்பத் தைரியத்தை ஊட்டவே அவன் முரட்டுத்தனமாகக் கத்தியை வீசிக் கொண்டு உபாத்தியாயன் மேல் பாய்ந்தான்.

காமினியை அடிலன் தூக்கிச் சென்ற காலத்தில் மாப்பிள்ளை பல்தேவ் பயந்தாங்குள்ளியாயிருந்தாலும் காலத்தின் வேகமும் சோதனைகளும் அவன் பயத்தைப் பெரிதும் துடைத்திருந்தன. பல வருஷங்கள் படைத் தலைவனாயிருந்து சண்டையிட்டதால் அவனுக்குத் தகுந்த வாள் பயிற்சியும் இருந்தது. இத்துடன் மூர்க்கத்தனமும் சேர்ந்திருக்கவே பல்தேவ் திறமையாகப் போராடினான். ஆனால், வாளோடு வாள் தாக்கிய சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே எப்பேர்ப்பட்ட மனிதனை வலுச் சண்டைக்கு இழுத்திருக்கிறோம் என்பதை பல்தேவ் கண்டு கொண்டான். உபாத்தியாயன் போர் முறையைக் கண்டு குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களும் அசந்துவிட்டனர்.

உபாத்தியாயன் வாள் அவன் கரத்தில் விளையாட்டுக் கருவிபோல் சகஜமாகச் சூழன்றது. அந்தக் கருவியின் மூன்பு எதிரே உக்கிரத்துடன் தாக்கிய பல்தேவும் ஒரு விளை

யாட்டுப் பொம்மையாகவே இருந்தான். கூடத்தில் காட்டிய பொறுமையையும் நிதானத்தையும் உபாத்தியாயன் தோட்டத் திலும் காட்டினான். தான் திரும்பத் திரும்பப் பல கோணங்களில் பாய்ந்தாலும் அங்கெல்லாம் உபாத்தியாயன் வாள் தன் வாளைத் தடுத்து நிற்பதைப் பல்தேவ் கண்டான்.

அஜித் சந்திரன் கேவலம் தற்காப்புப் போரே புரிகிறா ணென்பதையும், இஷ்டப்பட்டால் எந்த நிமிஷத்திலும் பல்தேவின் மார்பில் கத்தியைப் பாய்ச் ச அவனால் முடியுமென்பதையும் வாட்போர் தத்துவங்களை அறிந்த குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டார்கள். சித்ராதேவியின் முகத்தில் சந்தோஷமும் கர்வமும் கலந்து தாண்டவமாடின.

தன் நிலையைப் பூராவாகப் புரிந்துகொண்ட பல்தேவின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பத் தொடங்கின. பெருமுச்சு பலமாக வரத்தொடங்கியது. தொடங்கின் உண்மையில் உபாத்தியாயனே என்பதை உபாத்தியாயன் உண்மையில் உபாத்தியாயனே என்பதை மும் அவன் தனக்கு வாள் பயிற்சி சொல்லிக் கொடுக் கிறானேயோழியப் போரிடவில்லையென்பதையும் அறிந்த பல்தேவ் பிரமிப்படைந்தான். அத்துடன் தோல்வியால் ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு திடீரெனத் தான் ஹமணர்களிடம் பயின்ற புதுவிதத் தாக்குதலில் இறங்கி, கத்தியை உபாத்தியாயன் நெஞ்ச நோக்கிக் குறி வைத்து வீசினான். அடுத்த விநாடி அவன் கத்தி ஆகாயத்தில் பறந்தது. அஜித் சந்திரன் வாள் அவன் வலக்கரத்தில் பாய்ந்துவிட்டது.

“ஐயோ!” என்று அலறினான் பல்தேவ். அவன் வலக்கரம் செயலற்றுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. குருதி மடமடவென்று வழிந்து தரையை நனைத்தது. அந்த நிலையிலிருந்த பல்தேவை அஜித் சந்திரனே தாங்கிப் பிடித்து

அவன் காயத்துக்குக் கட்டுகள் போட்டான். பிறகு ரகுவீர் மஹாப்பிரபுவை நோக்கி, “மஹாப்பிரபு! சண்டை இத்துடன் போதுமென்று நினைக்கிறேன். நான் பேடியல்ல என்று நிருபிக்கவே இந்தச் சண்டையிலிறங்கினேன். இல்லா விட்டால் இதில் இறங்கியிருக்கமாட்டேன். நான் ஒருவேளை இந்தப் போரில் இறந்திருந்தால்கூட சேனாதிபதியைக் கொன்ற சாக்ஷை வைத்துக்கொண்டு தோரமானா உங்களனவரையும் அழித்துவிடுவான் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. தவிர, தோரமானாவைக் கொல்ல சதி செய்யும் நாம் ஒருவரையாருவர் கொல்வதில் முனைந் தால் தோரமானா போன்ற ஓர் எதிரியைச் சமாளிப்பது நடவாத காரியம். இன்னும் என் வாள் பலத்தில் இங்கிருப்ப வர்களில் யாருக்காவது அவநம்பிக்கையிருந்தால் அவர் களோடு நான் போரிடத் தயார்” என்று சொல்லி ராகுலனுக் காகத் தன் கண்களைச் செலுத்தினான். ராகுலன் பெரிய திண்டாட்டத்திலிருந்தான். ரகுவீர் மஹாப்பிரபு நிலைமையைச் சந்தேகமற ஊகித்துக் கொண்டார். அஜித் சந்திரன் வாளுக்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடியவன் அந்தக் கூட்டத்திலில்லையென்பது அவருக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. ராகுலனைப் பற்றி யாருக்கும் எந்தவிதச் சந்தேகமும் ஏற்பட வில்லை. அவன் முகத்தைப் பார்த்த ரகுவீர் மஹாப்பிரபு அஜித் சந்திரனைப் பார்த்து, “உபாத்தியாயரே! இது ஏதோ அறியாமல் நேர்ந்த தவறு. ஆகையால் சண்டையை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்வோம்” என்று கெஞ்சினார். அவர் ராகுலனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை கேட்கிறார் என்பதை அவர் பேச்சிலிருந்தும் முகபாவத்திலிருந்தும் அனைவரும் தெள்ளெனத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

மஹாப்பிரபுவின் மொழிகள் அமுதவர்ஷமாக ராகுலன் செவியில் விழுந்ததாலும் அவன் சித்ராவை என்னிப் பார்த்து “போர் நிற்பதானால் சித்ரா என்னுடன்

தங்க வேண்டும்” என்று வீம்புக்குச் சொன்னான். அஜித் சந்திரன் பார்த்த உங்னப் பார்வை ராகுலன் நாவைக் கட்டுப்படுத்தியது. “சித்ரா என் கைதி. அவளை விட்டுப் போனால் நான் என் மேலதிகாரிகளுக்கு என்ன பதில் கொல்வது?” என்று அஜித் சந்திரன் கேட்டான். இந்த பதில் அனைவருக்கும் திருப்தியாயிருக்கவே ராகுலன் மேற் கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. மானம் போகாமல் வாட்ட போரிலிருந்து தப்பினதையே பெரும் பேறாக நினைத்து மௌனமாயிருந்து விட்டான்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு சதிக் கும்பலில் ஒரு வாரம் வரையில் எந்தவிதக் கலவரமும் ஏற்படவில்லை. அமைதி யாகப் பேசியே சதிகாரர்கள் காலங்கழித்தார்கள். ஆனால் அமைதிக்குப் பின் புயல் எழுவதுபோல் பெரிய அபாயச் செய்தியொன்று கிளம்பி அவர்கள் தெரியம், வீண்பெருமை அத்தனைக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்துச் சொல்லவோன் னாத கிலியையும் கிளப்பிவிட்டது. அந்தச் செய்தியை ராகுலனே கொண்டு வந்தான்.

53. உபாத்தியாயன் அபாயத்தில்!

அன்று ராகுலன் மிகுந்த கலவரத்துடனும் குழப்பத் துடனும் உள்ளே நுழைந்தான். நுழைந்தவன் நேராகக் கூடத்துக்குச் சென்று மற்ற சதிகாரர்களோடு கலந்து உட்கார வில்லை. கூடத்துக்கும் வாயிலுக்கும் இடையேயிருந்த பெரிய கதவை ஜாக்கிரதையாகச் சாத்தி அதன் இரும்புத் தாழ்ப்பாள் களையும் இறுக அடைத்தான். பிறகு பல்தேவை அவசர மாகக் கூப்பிட்டு, “பல்தேவ்! இந்தக் கதவை உட்புறம் பூட்டுவதற்கு பெரிய பூட்டு ஒன்றும் சாவியொன்றும் கொண்டுவா!” என்று உத்தரவிட்டான். கூடத்திலிருந்த அத்தனை சதிகாரர்களுக்கும் அவன் போக்கு புரியாத புதிராகவே இருந்தது. ராகுலன் இவ்வளவு தடபுடலை எதற்காகச் செய்கிறான் என்பதை நிர்ணயிக்க ரகுவீர மஹாப்பிரபுவால்கூட முடியவில்லை. சித்ராதேவியும் ராகுலன் பத்தடத்துக்குக் காரணத்தை அறிய முடியாமல் அதற்கு விளக்கம் ஏதாவது தென்படுமா என்று உபாத்தி யாயன் முகத்தைக் கவனித்தாள். உபாத்தியாயன் முகம் சிலைக்குச் சமானமாயிருந்தது. ஆனால், அவன் இதழ்களில் மட்டும் சற்றுப் புன்முறுவல் ஓடியிருந்தது.

ராகுலன் பத்தடத்துக்குக் காரணம் சரியாகத் தெரியாது போனாலும் அவன் ஏதோ அபாயச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறானென்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டனர். மந்துபுத்தியுள்ள மாப்பிள்ளை பல்தேவ்கூட அதைப் புரிந்து கொண்டான். ஆகவே சீக்கிரமாக உள்ளே சென்று பெரிய இரும்புப் பூட்டையும் சாவியையும் கொண்டு வந்து ராகுல னிடம் கொடுத்ததன்றி அதைக் கதவில் பூட்டவும் உதவி னான். ராகுலன் பூட்டைப் பூட்டியதும் சாவியை மடியில்

வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சொருகிக்கொண்டு பல்தேவுடன் கூடத்து நடுப்பிரதேசத்துக்கு வந்தான். அங்கு பல்தேவை மட்டும் உட்காரும்படி சைகை செய்து, தான் நின்று கொண்டே ஒவ்வொருவர் முகத்தையும் ஊன்றிக் கவனித்தான். பிறகு வந்திருந்தவர்களை எண்ணிப் பார்த்தான்.

“இன்று, சதியில் சேர்ந்திருக்கும் அனைவரும் இங்கு கூடியிருக்கிறோம். அதுவரையில் கேஷம்” என்று மெள்ள ராகுலன் ஆரம்பித்தான். மற்றவர்கள் யாரும் பதில் பேசா திருக்கவே, ராகுலனே தொடர்ந்து விஷயத்தைச் சொன்னான்: “என்னுடைய நடத்தை இன்று உங்களுக்கும் விசித்திர மாகத் தோன்றலாம். ஆனால், நடந்திருக்கும் விஷயம் விபரீதமானது. அதனால்தான் எச்சரிக்கையாகக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டேன். இங்கு நமக்குள் தோரமானாவின் ஒற்றன் ஒருவன் இருக்கிறான். நம் அனைவர் கழுத்துக்கும் அவன் கயிற்றைத் தயார் செய்துவிட்டான். முதலில் அவன் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை இந்தக் கூட்டத்தை விட்டு யாரும் வெளியே செல்ல முடியாது” என்றான் ராகுலன். அவன் பேசியபோது அவன் கைகள் நடுங்கின. பேச்சிலும் கொஞ்சம் தடுமாற்றமிருந்தது.

“ஒற்றன் இருக்கிறான் என்பதற்கு என்ன ருச இருக்கிறது?” என்று ரகுவீர மஹாப்பிரபு கேட்டார். ராகுலன் எல்லோரையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, ‘நமக்குள் ஒரு ஒற்றன் இருக்கிறான்’ என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னது நரளிம்ம மஹாப் பிரபுவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர் குரலில் சற்றுக் கோபமும் கலந்திருந்தது.

“தகுந்த ருசவுடன்தான் வந்திருக்கிறேன். உதாரணமாக, சித்ராதேவியின் தம்பியிருக்கும் விலாசம் இங்கிருப்பவர் கனுக்குத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால், அந்த விலாசம் தோரமானாவுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது.

அந்த விலாசத்தின் வீட்டிற்கு நாலுநாள் முன்பாகத் தோர மானாவின் வீரர்கள் விஜயம் செய்து அவனைக் கைது செய்யப் பார்த்திருக்கிறார்கள்—” என்று சொல்லிக் கொண்டு போன ராகுலனின் வார்த்தைகளைச் சித்ராதேவியின் கவலை நிரம்பிய கேள்வியொன்று தடுத்தது. “தமபி சிறப்பட்டு விட்டானா” என்று கேட்டாள் சித்ரா.

“இல்லை. அவனைப் பிடித்த நல்ல காலம் தோர மானாவின் வீரர்கள் வருவதற்கு அரை ஜாமத்திற்கு முன்பாகவே அவன் அந்த வீட்டிலிருந்து கிளம்பிப் போய் விட்டான்” என்றான் ராகுலன்.

கவலை நீங்கியதற்கு அடையாளமாகப் பெருமுச்சு ஒன்று சித்ராதேவியிடமிருந்து வெளிவந்தது. மற்றவர்களுக்கு அந்த நிம்மதி ஏற்படவில்லை. ஆகவே நரளிம்ம மஹாப பிரபு ராகுலனை நோக்கி, “தங்களுக்கு இந்தச் செய்தியை அனுப்பியது யார்?” என்று கேட்டார்.

“பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். இந்தக் கூட்டத்தில் நான் எந்தத் தகவலையும் வெளியிடத் தயாராயில்லை. காரணத்தை நான் விவரிக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை” என்றான் ராகுலன்.

ராகுலன் அதைச் சொன்னபோது அசம்பாவிதமாக யாரோ சிரித்தார்கள். “யார் சிரித்தது?” என்று அத்டலாக்க கேட்டான் ராகுலன்.

“நான்தான்” என்ற சொற்கள் உபாத்தியாயனிடமிருந்து கிளம்பின. அத்தனை பேர் கண்களும் அவன் மீது கோபாவேசத்துடன் திரும்பின.

“இதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று சித்ரா தேவியே குழையான குரலில் கேட்டாள்.

“சின்ன விஷயத்தைப் பிரமாதப்படுத்துகிறோமே என்பதற்காகச் சிரித்தேன். தவிர, இது ஏற்கெனவே தெரிந்த

விஷயத்தானே, அதைப் பற்றி இப்பொழுது யோசித்து இவ்வளவு கலவரப்படுவானேன்?” என்றான் அஜித் சந்திரன். அவன் பேச்சும், அலட்சியமாக அவன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கால்களை நீட்டி உட்கார்ந்திருந்ததும் மற்றவர் கோபத்தை இன்னுமதிகமாகக் கிளரி விட்டது.

“எது ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயம்?” என்று கேட்டான், வில்லவர்களில் ஒருவன்.

“நமக்குள் தோரமானாவின் ஒற்றன் இருக்கிறான் என்பது. இதைப் பற்றி நான் போன வாரமே உங்களுக்கு எச்சரித்தேன். நீங்கள் கேட்வில்லை. சித்ராவின் தமபி எழுதிய கடிதத்தை இங்கு படிக்க வேண்டாமென்று சொன்னேன். அதற்கும் திறமைசாலிகளான நீங்கள் செவி சாய்க்க வில்லை. கடைசியாக அவன் விலாசத்தையாவது பகிரங்க மாகப் படிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். ராஜதந்திரிகளான நீங்கள் அதற்கும் ஒப்புக் கொள்ள வில்லை. உங்கள் பிடிவாதத்தால் கடிதத்தைப் பகிரங்கமாகப் படிக்கச் செய்தீர்கள். சித்ராவின் தமபி தலை, தப்பியது தமபிரான் புண்ணியமாயிற்று” என்று விளக்கினான் உபாத்தியாயன்.

“நமக்குள் ஒற்றன் இருக்கிறானென்பதை ஒரு வாரத் திற்கு முன்பே எப்படி உங்களால் ஊகிக்க முடிந்தது?” என்று பலதேவ இரைந்து கேட்டான். அவன் முகத்தில் பயமும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின.

“சரித்திரத்தைச் சரியாகப் படித்தவர்களுக்கு இது ஒரு கஷ்டமில்லை. சரித்திரத்தில் எந்தச் சதியைப் பார்த்தாலும் அதில் எதிராளியின் ஒற்றன் ஒருவன் கலந்தே நிற்பான். சரித்திரம் திமரென இந்தச் சதி விஷயத்தில் மட்டும் எப்படி மாறுபட்டு விடும்?” என்று பதில் கூறினான் உபாத்தியாயன்.

பல்தேவ் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான். “உபாத்தி யாயரே! இந்த சாமர்த்திய வார்த்தைகள் வேண்டாம். சரியாகப் பதில் சொல்லும். இங்கு ஒற்றன் இருக்கும் விஷயம் உமக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று பல குரல்கள் எழுந்தன.

அந்தக் கேள்விக்கு அஜித் சந்திரன் பதில் கூறவில்லை. “எனக்கு எப்படித் தெரியும் என்பதைவிட யார் ஒற்றன் என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது அவசியமல்லவா?” என்று கேட்டான் அஜித் சந்திரன்.

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் எல்லோர் ஆத்திரமும் அதிகமாகிவிட்டது. “அவசியந்தான் உபாத்தியாயரே! கண்டு பிடிப்பது கஷ்டம் அல்ல” என்றான் பல்தேவ்.

“அப்படியானால் யார் அந்த ஒற்றன்?”— இது ரகுவீரான் கேள்வி.

“இதை நான் வாய்விட்டுச் சொல்ல வேண்டுமா? நமக்குள் யார் தோரமானாவிடம் நெருங்கி நிற்பது? யார் தோரமானாவிடம் சேவை செய்வது?” என்று கூறி அஜித் சந்திரனை நோக்கினான் பல்தேவ். அவனைத் தொடர்ந்து அனைவர் கண்களும் அஜித் சந்திரன் மீது சந்தேகத்துடன் திரும்பின.

“இல்லை. உபாத்தியாயர் வேவுக்காரர் அல்ல. ஒரு நாளும் இருக்க முடியாது” என்று கூறினாள் சித்ரா.

ராகுலன் பதில் மிகக் கடுமையாகக் கிளம்பியது. “ஏன், அவன் உன் காதலன் என்பதால் பரிந்து பேசுகிறாயா?”

“ஆம்! என் காதலன் என் தம்பியை எதற்காக ஒழிக்க முற்பட வேண்டும்?” என்று கேட்டாள் சித்ராதேவி பதிலுக்கு.

இந்தக் கேள்வி பல்தேவுக்கு ஆத்திரமுட்டவே, “வீணாக இந்தப் பெண்ணின் பேச்சைக் கேட்டு அவனைத் தப்ப

விடாதீர்கள். உபாத்தியாயனை அந்த இடத்திலிருந்து உயிருடன் வெளியே விட்டால் நாளைக்கே நாமனைவரும் தூக்கில் தொங்கலாடுவோம். இவனை இப்பொழுதே ஒழித்துக் கட்டுங்கள்” என்று இரைந்தான்.

கிலி பிடித்த அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த அனைவரும் தங்கள் இடையிலிருந்த உடைவாட்களை உருவினார்கள். சித்ராதேவி, “வேண்டாம்! வேண்டாம்! இந்தக் கொலை வேண்டாம்!” என்று கூவினாள். உயிருக்குப் பயந்து நின்ற அந்தச் சதிகாரர்கள் காதில் அவள் சொல்வது எதுவும் விழவில்லை. “அவனைக் கொல்லுங்கள், ஏன் நிற்கிறீர்கள்?” என்று ராகுலனும் கூவினான். பல கத்திகள் அஜித் சந்திரனுக்காக எழும்பின. அடுத்த விநாடி அஜித் சந்திரன் பிராணன் போகப் போகிறதே என்ற பயத்தால், என்றால் கதறியறியாத சித்ராதேவி முகத்தைக் கைகளில் புதைத்துக் கொண்டு ‘ஓ’வென்று கதறிவிட்டாள்.

54. யார் குற்றவாளி ?

சதிகாரர்களின் உயர்த்தப்பட்ட வாள்கள் மட்டுமல்ல, சித்ராதேவியின் ஆத்மாவிலிருந்து எழுந்த அலறல்கூட உபாத்தியாயனிடத்தில் எந்தவித மாறுதலையும் விளைவிக்க வில்லை. மஞ்சத்தில் சாய்ந்தது சாய்ந்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தான். நீட்டியிருந்த கால்களைக் கூட மடக்கவில்லை. அசைவற்ற அவன் தன்மையும் அலட்சியமும் வெறுப்பும் கலந்த அவன் பார்வையும், வாட்களை உருவிய அவன் எதிரிகளைக்கூட அவர்கள் கொலை பாதகச் செயலி விருந்து ஒரு விநாடி தேக்கி வைத்தது. உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலேயே அஜித் சந்திரன் அவர்களை உற்று நோக்கி னான். பிறகு மிக நிதானமான குரலில், “அன்பர்களே! கொலை செய்வதில் உங்களுக்கிருக்கும் ஆர்வம் மக்தானது. ஆனால், அந்த ஆர்வம் உங்கள் நிதானத்தைப் பெரிதும் பாதிக்கிறது” என்றான்.

மிகுந்த அபாய நிலையிலிருக்கும் அஜித் சந்திரன் அந்த அபாயத்தைப் பற்றிச் சிந்தனை சிறிதுமில்லாமல், கொலை காரர்களைப் பார்த்துத் தீர்ப்புச் சொல்லும் நீதிபதியைப் போல் தங்களைப் பார்த்துப் பேசுவதும், நீட்டிய கால்களைக்கூட மடக்காமல் பெரிய மகாராஜா போல் உட்கார்ந்து கொண்டு தங்களை அவமதிப்படுத் தநட்துவதும் சதிகாரர்களுக்குப் பெருத்த கொதிப்பை உண்டாக்கினாலும் அவனிருந்த தோரணை அவர்களைக் கிட்டே அணுகவிட வில்லை. இத்தனை பேர் வாளை வீசி வெட்டவரும் சமயத்தில்கூட அவன் தற்காப்புக்காகத் தன் கையை வாளின் மேல் வைக்காததையும் நிதானம் குலையா

திருப்பதையும் கண்ட குப்த ராஜ்யப் பிரபுகளுக்கு உண்மையில் அவன் உளவாளியாயிருப்பானோ என்ற சந்தேகம் உதயமாகத் தொடங்கியது. ஆகவே, ரகுவீர மஹாப்பிரபு முதலில் தன் கத்தியை உறையில் போட்டு, “இங்குக் கொலை செய்வதில் யாருக்கும் ஆசையில்லை உபாத்தியாயரே. ஆனால் நம்மைக் காட்டிக் கொடுப்பவனை ஓழிக்கா விட்டால் இத்தனை பேர் உயிருக்கும் அவன் உலை வைத்து விடுவானல்லவா?” என்று கேட்டார்.

உபாத்தியாயன் கண்களை அவர்மேல் திருப்பி, “வாஸ்தவம்; ஆனால், காட்டிக் கொடுப்பவன் யார் என்பதை முதலில் தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படி யில்லாமல் அவசரத்தில் தவறாக நிரபராதியைக் கொலை செய்வதால் உண்மை உளவாளி தப்பிக் கொள்வான். ஒருமுறை தப்பிக்கொண்டால் அவன் மீண்டும் இந்தக் கூட்டத்துக்கு வரமாட்டான். இங்கிருப்பவர்களுடைய பட்டியலுடன் நேராகத் தோரமானாவிடம் செல்வான். பிறகு...” என்ற வாக்கியத்தை முடிக்காமலேயே அவர்களை ஊகிக்க விட்டான்.

ஊகிப்பதில் கஷ்டமும் இல்லை. உண்மை உளவாளி தப்பிவிட்டால் தங்கள் கழுத்துக்கு கயிறு நிச்சயம் என்பதை சதிகாரர்கள் அனைவரும் சந்தேகமற்ற தெரிந்து கொண்ட பார்கள். அஜித் சந்திரன் பேச்சில் நிரம்ப உண்மையிருப்பதும் அவர்களுக்குத் தெளிவாயிற்று. ஆகவே, இந்தக் கூட்டத் தில் உபாத்தியாயன் உளவாளியல்லாவிட்டால் வேறு யாராயிருக்க முடியும் என்ற யோசனையும் ஒவ்வொருவர் மனத் திலும் எழுந்திருக்கவே சதிகாரர்கள் ஒவ்வொருவரும் இன்னொருவரைச் சந்தேகிக்க ஆரம்பித்தார்கள். நிமிஷ நேரத்தில் உபாத்தியாயன் தங்களைப் பரஸ்பரம் சந்தேகிக்கும்படியான நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டானேயென்று அவர்களுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டாலும்

விஷயத்தைத் தீர் விசாரிக்கு முன்பாக ஒரு முடிவுக்கு வருவது தவறு என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தார்கள்.

அவர்களுடைய தயக்கத்தையும் யோசனையையும் கண்ட பல்தேவின் ஆத்திரம் பன்மடங்காகவே, “நன்பர்களே! சீக்கிரம் காரியத்தை முடியுங்கள். அவனை அதிகமாகப் பேச விடாதீர்கள். சாமர்த்தியமாகப் பேசி உண்மையை மறைத்து விடுவான்” என்று அவர்களைக் கொலைக்கு மீண்டும் தூண்டினான்.

உபாத்தியாயன் அவனை மிகுந்த இகழ்ச்சியுடன் நோக்கி, “எது உண்மை என்பதைச் சீக்கிரம் அறிந்து கொள்வோம். உண்மை மறையாதிருக்க வேண்டுமானால் தீர் விசாரிக்க வேண்டும். அப்பொழுது உண்மை உள்வாளி கண்டிப்பாய் அகப்படுவான்” என்றான்.

“உண்மை உள்வாளி நீயல்லவென்பது எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று கிளரினான் ராகுலன்.

“கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் தெரியும். புத்தி யிருப்பவர்கள் யோசிக்கலாம்” என்றான் அஜித் சந்திரன். இதைச் சொன்னபோது அஜித் சந்திரன் இதழ்களில் சிறிது விஷமச் சிரிப்பும் தென்பட்டது.

உபாத்தியாயன் வார்த்தை ரகுவீர் மஹாப்பிரபுவுக்குச் சிறிது குத்தலாகப் படவே, “எங்களுக்குப் புத்தியில்லை என்றே வைத்துக்கொள்வோம். புத்தியுள்ள தாங்களாவது உண்மையை விளக்கலாமல்லவா?” என்று கேட்டார்.

“அதற்குத்தான் சந்தர்ப்பம் கேட்கிறேன். என்னைக் கொலை செய்வதைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்தால் உண்மையைத் தங்களுக்குச் சந்தேகமற நிறுபிக்கிறேன். கொலை செய்ய இத்தனை பேர் தயாராயிருக்கும்போது நான் எங்கும் ஓடிவிட முடியாது. ஆகையால், சகோதரர் களைச் சற்று உடைவாட்களை உறையில் சொருசி உட்காரச்

சொன்னால் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யலாம்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“உண்மையாக இவன்தான் ஒற்றன். எனக்குத் தெரியும். இந்த விசாரணை அனாவசியம்” என்று பல்தேவ் நடுங்கும் குரலில் கூவினான்.

“பல்தேவ்! நாம் ஒருவனைத் தண்டிக்கு முன்பாக நிரபராதியென்று ருக்ப்பிக்க அவனுக்குச் சந்தர்ப்பமளிப்பது நியாயம். இது பாரத நாட்டின் நாகரிகம்” என்றார் ரகுவீர் மஹாப்பிரபு.

“நம் கழுத்துக்குக் கயிறு வந்திருக்கும்போது நாகரிகம் என்ன வேண்டியிருக்கிறது?” என்று ரகுவீரரை ஏதிர்த்துக் கேட்டான் பல்தேவ்.

“ஆம்! அவசியமில்லை” என்று ராகுலனும் ஒத்துப் பாடினான்.

உபாத்தியாயன் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே, “பல்தேவ்! சதிக்கூட்டத்தில் சேர்ந்தாலும் பலபேர் நாகரிக மாக நடமாட ஆசைப்படுகிறார்கள். அதை நீ ஏன் தடை செய்ய வேண்டும்?” என்றான்.

மேற்கொண்டு எழுந்த விவாதத்தை ரகுவீர் அடக்கி விட்டார். “விவாதத்தை இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டு விசாரணையில் இறங்குவோம். எல்லோரும் உட்காருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார். சித்ராதேவிக்கு அப்பொழுதுதான் சற்று உயிர் வந்தது.

எல்லோரும் ஆசனங்களில் அமர்ந்ததும் உபாத்தியாயன் தன் கட்சியை எடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “பிரப அவர்களே! என்மேல் உங்கள் அனைவருக்கும் சந்தேகம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, நான் தோரா மானாவிடம் உபசேனாதிபதியாயிருப்பது. இரண்டு, சித்ரா

வின் தம்பியின் விலாசம் தோரமானாவக்குத் தெரிந்து விட்டது. இவ்வளவுதானே?" என்றான்.

"ஆம்! ஆம்!" என்று பல சதிகாரர்களிடமிருந்தும் கூசல் கிளம்பியது.

"நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். நான் தோரமானா விடம் இன்று நேற்று உபசேனாதிபதியல்ல. இந்த சதிக் கூட்டம் ஏற்படுவதற்குப் பல நாட்களுக்கு முன்பிருந்தே அந்தப் பதவியை வகித்து வருகிறேன். தவிர இந்தக் கூட்டத்திலும் பல நாட்களாக நான் இருந்து வருகிறேன். ஆகவே உங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமானால் நான் இந்தனை நாள் காத்திருப்பானேன்?" என்று சொல்லி விட்டு யாரிடமிருந்தாவது பதில் கிடைக்குமா என்று பார்த்தான்! யாரும் பதில் சொல்லாமல் மென்னமாக யிருக்கவே அஜித் சந்திரன் மேலும் சொன்னான்: "தவிர, சித்ராதேவியிடம் எனக்கிருக்கும் அன்பும் எவ்வளவு ஆழமானதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க அவன் தம்பியை நான் எப்படிக் காட்டிக் கொடுப்பேன்? எந்த நலத்தை உத்தேசித்துக் காட்டிக் கொடுப்பேன்?"

இந்த இரண்டு கேள்விகளும் நியாயமாயிருக்கவே யாரும் பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்தனித்தார்கள். ஆனால், பழைய சம்பவங்களை மறக்காத பல்தேவ் மட்டும் சும்மா இருக்கவில்லை. "உங்களை அடிலன் சாட்டையாலடித்த தற்குப் பழி வாங்குவதாகச் சபதம் செய்திருந்தது வில்லவருக் கெல்லாம் தெரியும். அப்பனில்லாததால் பிள்ளையை ஒழித்துக் கட்ட முயற்சிக்கலாம்" என்றான்.

உபாத்தியாயன் சிரித்துக்கொண்டே, "சபாஷ் பல்தேவ்! அப்படிப் பிள்ளையை ஒழித்துக் கட்டுவதானால் அதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்களிருந்தன. உதாரணமாக வில்லவர் புரட்சி யிலிருந்து அடிலனைக் காப்பாற்றிய போது அவன் மகனுடன் வாட்போரிடத் தயாராக அடிலன் மாளிகைத்

தோட்டத்தில் காத்திருந்தேன். இஷ்டமிருந்தால் சித்ராவின் தம்பியை அன்றே அழித்து நான் பழி தீர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்" என்று கூறினான்.

"என் அப்படிச் செய்யவில்லை?" என்று ராகுலன் கேட்டான்.

உபாத்தியாயன் சித்ராவின் பக்கமாகக் கண்களைச் செலுத்தினான். சித்ரா வெட்கத்தால் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். "அடிலன் பிள்ளையைக் காப்பாற்ற என் இஷ்ட தேவதையொன்று தோட்டத்தில் வந்து என்னை விரட்டிவிட்டது. என்ன செய்வேன்?" என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அஜித் சந்திரன் பேச்சின் அர்த்தத்தை அறிய சக்தியற்ற பல்தேவ், "உபாத்தியாயன் உளறுகிறான். தேவதையாவது வருகிறதாவது. பிரபு! தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இவன் ஏதோ கதை கட்டுகிறான். இவனை முதலில் கொன்று விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்க வேண்டும்" என்று கூறினான்.

அவன் முட்டாள்தனத்தைப் பார்த்து நரளிம்ம மஹாப் பிரபு வெகுண்டார். "சேனாதிபதியவர்களே! தேவதையு மில்லை, மன்னாங்கட்டியுமில்லை. உபாத்தியாயர் சித்ரா தேவியைக் குறிப்பிடுகிறார்" என்று விளக்கினார்.

"மகாப்பிரபு, கோபிக்காதீர்கள். அவ்வளவு தூரம் ஊகிக்கும் வசதி அந்தத் தலையில் இல்லை" என்று அஜித் சந்திரன் பல்தேவுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்வது போல் பாசாங்கு செய்துவிட்டு, "மஹாப்பிரபு! இப்பொழுதாவது உங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவன் நான்ல்ல வென்பதை நம்புகிறீர்களா?" என்று கேட்டான்.

இரண்டு பிரபுக்கள் என்ன பதில் சொல்வதென் றறியாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பிறகு ரகுவீர் அஜித் சந்திரனை நோக்கி, “நீங்கள் சொல்வதில் நியாயமிருக்கிறது. எங்களைக் காட்டிக் கொடுப்பதானால் நீங்கள் இவ்வளவு நாள் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை” என்றார். ரகுவீரின் இந்த வார்த்தை மற்றவர்கள் கொதிப்பைச் சிறிது அடக்கினாலும் பல்தேவின் பத்தட்டத்தை அளவுக்கு மீறி அதிகப்படுத்தி விடவே, “இவன் பேச்சை நம்பாதீர்கள். நம்மைப்பற்றிய சகல செய்திகளையும் இவன் ஏற்கெனவே தோரமானா வுக்குச் சொல்லியிருக்கிறான்” என்று கூறினான்.

“அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று ரகுவீர் கேட்டார்.

இதற்கு உபாத்தியாயன் சொன்ன பதில் பல்தேவை நடுங்க வைத்தது. “இவன் மனைவி காமினி தோரமானா வின் அந்தரங்க அதிகாரி. அவனிடமிருந்து அறிந்திருக்கலாம்,” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் அஜித் சந்திரன்.

அஜித் சந்திரன் வீசிய இந்த வாள் சித்ராதேவியைத் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் பேரதிர்ச்சியை விளைவித்தது. சாதாரணமாக எதற்கும் சலிக்காத ரகுவீர் மஹாப்பிரபு கூட, “என்ன! பல்தேவின் மனைவியார் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரியா?” என்று திடுக்கிடும் குரலில் கேட்டார்.

“சந்தேகமிருந்தால் பல்தேவையே கேட்டுப் பாருங்கள். தோரமானாவுக்கு நான் உபசேனாதிபதியாக இருந்தால் பல்தேவின் மனைவி அவருடைய அந்தரங்க அதிகாரி. நான் உங்களைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமானால் நமது சேனாதிபதி பல்தேவே அவர்களும் அந்தப் பணியைச் செய்ய முடியும்...” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

சதிகாரர்களின் கண்கள் மிகுந்த சந்தேகத்துடன் பல்தேவின் மீது திரும்பின. அஜித் சந்திரன் மிக சாமர்த்திய

மாகக் குற்றத்தை தன்மேல் திருப்ப முயல்வதைக் கண்ட பல்தேவே நடுங்கினான். “இவன் சொல்வது பொய், பொய்” என்று பயத்தால் உள்ளினான்.

“எது பொய்? காமினி உன் மனைவி என்பது பொய்யா? அவள் தோரமானாவின் அந்தரங்க அதிகாரி என்பது பொய்யா? சமீபத்தில் நீ என்னுடனும் சித்ராதேவி யுடனும் மாளிகைக்கு வந்து உன் மனைவியை மீண்டும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டது பொய்யா?” என்று பல கத்திகளைச் சொருகுவதுபோல் உபாத்தியாயன் கேள்வி கண்ண உதிர்த்தான்.

பல்தேவே பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தின்றினான். அவன் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

“உபாத்தியாயர் சொல்வதற்குப் பதில் சொல்” என்றார் ரகுவீர், பல்தேவை நோக்கி.

“ஆம்! பதில்! பதில்!” என்றன பல குரல்கள்.

“இன்றேல் கொலை!” என்று ஒரு குரல் இடையே எழுந்தது. மரணம் தன் முன் தாண்டவமாடுவது போல் தோன்றியது பல்தேவுக்கு.

55. வஸல்

அவர்களுடைய ஆவேசத்தை உபாத்தியாயன் அடக்கி னான். “என்மேல் சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் இருந்தவை போலவே பல்தேவின் மீதும் சந்தர்ப்ப சாட்சியங்களே இருக்கின்றன. ஆகையால், அவனையும் குற்றவாளியெனத் தீர்மானிக்க முடியாது” என்றான்.

“வேறு யார்மீது குற்றத்தை ஸ்தாபிக்க முடியும்?” என்று ராகுலன் கேட்டான்.

“அதை ஆராய்ந்துதான் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். உதாரணமாக உன்மேல் கூடக் குற்றத்தை ஸ்தாபிக்கலாம். சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தரிடம் நீ சிக்கியபோது மாமனா ராகப் போகுபவரையே சுயநலத்தை முன்னிட்டுக் காட்டிக் கொடுப்பவன், மைத்துனன் முறையிலிருக்கும் அடிலன் மகனைக் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டானென்பது என்ன நிச்சயம்?” என்று அஜித் சந்திரன் பதிலுக்குக் கேட்டான்.

“இதெல்லாம் முழுப் பொய். நான் அடிலனைக் காட்டிக் கொடுத்திருந்தால் குப்த ராஜ்யச் சிறையில் அடைபடுவானேன்? ஸ்கந்தகுப்தன் எனக்குச் சன்மானமும் பதவியும் அளித்திருக்க மாட்டானா?” என்றான் ராகுலன்.

முதன் முதலாக அஜித் சந்திரன் முகத்தில் கோபக் குறிகள் தோன்றலாயின. அவன் உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன. “சக்கரவர்த்தியவர்களை இன்னும் ஒருமுறை ஏக வசனத்தில் பேசினால் உன் நாவைத் துண்டித்து விடுவேன் ஜாக்கிரதை” என்று கடுமையான குரலில் எச்சரித்துவிட்டு மேலும் சொன்னான்: “சக்கரவர்த்தியவர்கள் உன்னை ஏன் சிறைப்படுத்தினாரென்பது எனக்குத் தெரியும். பெண்

எனைக் கொடுப்பவனையே காட்டிக் கொடுக்கும் கேவல மான மனிதன் வேறு யாரையும் காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டான் என்பதால் உன்னைச் சிறைப்படுத்தினார். சக்கர வர்த்தியின் உள்ளாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.”

“தெரியாமலென்ன! நீ அவன் ஒற்றனல்லவா!” என்று கோபத்துடன் இடைமறித்துக் கூறினான் ராகுலன்.

“நான் ஒற்றனா அல்லவா என்பது பின்னால் தெரியும். ஆனால், குப்த ராஜ்யச் சிறையில் நீ அகப்பட்டுக் கிடந்ததோ அல்லது பூருப்தர் உன்னை விடுவித்துத் தோரமானாவிடம் அனுப்பியதோ எனக்குத் தெரியாதென்று நினைக்க வேண்டாம்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

இந்த பதில் குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களிருவருக்கும் பேராச்சரியத்தை விளைவிக்கவே, ரகுவீர் மஹாப்பிரபு கேட்டார்: “இவ்வளவு அந்தரங்க விஷயங்களை இங்கிருந்தே எப்படி அறிந்தீர்கள்?” என்று.

“சற்று நிதானியுங்கள்; சொல்கிறேன். முதன் முதலில் இங்கு உண்மைக் குற்றவாளி யார்? சித்ராவின் தம்பியின் விலாசத்தைத் தோரமானாவிடம் கூறியவன் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். முதல் குற்றச்சாட்டு என்மேலிருக்கிறது...” என்ற உபாத்தியாயன் வார்த்தைகளைச் சித்ராவின் குரல் மெல்ல எழுந்து தடுத்து, “அந்தச் சந்தேகந்தான் இப்பொழுது தீர்ந்துவிட்டதே” என்றாள்.

“உனக்குத் தீர்ந்திருக்கலாம். எங்களுக்குத் தீரவில்லை” என்றான் பல்தேவ் நடுங்கிய குரலில்.

அவன் அஜித் சந்திரனை அப்படி வெட்டிப் பேசியது மஹாப் பிரபுக்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையானாலும் அவர்கள் ஏதும் சொல்ல வழியின்றிப் பேசாமலிருந்தார்கள். அஜித் சந்திரனே அதற்குப் பதில் சொன்னான்:

“உண்மைதான் பல்தேவ். யார் உண்மைக் குற்றவாளி என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அவசியம். ஆகையால் இது விஷயத்தில் பூரண சந்தேகம் நிவர்த்தியாகும் வரை நானும் விடப் போவதில்லை” என்று கூறிவிட்டு, மற்ற சதிகாரர்களையும் ஒரு முறை சுற்றி நோக்கினான்; பிறகு கேட்டான், “சித்ராவின் தம்பியைத் தோரமானா சிறை செய்யப் போகிறான் என்ற தகவலைச் சித்ராவின் தம்பிக்கு முன்னதாகவே நான் தெரிவித்து அதன் காரணமாக அவன் தப்பியிருந்தால் நான் நிரபராதி என்பதை ஒப்புக்கொள்வீர்களா?” என்று.

“கண்டிப்பாய் ஒப்புக்கொள்வோம்” என்றார் ரகுவீர் மஹாப்பிரபு.

“அப்புறம் சந்தேகத்துக்கு இடம் ஏது?” என்றார் நரசிம்ம மஹாப்பிரபு.

“அன்பர்கள் அனைவருக்கும் என் விஷயத்தில் சந்தேகம் ஏற்படும் என்பதை அறிந்தே நான் நிரபராதி என்பதற்கான ருசவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று உபாத்தி யாயன் சொல்லி முடிக்கு முன்பே, “எங்கே அந்த ருச? அது எப்படியிருக்கும்?” என்று வினவினான் ராகுலன்.

“மனித உருவத்திலிருக்கும்” என்றான் உபாத்தி யாயன்.

உபாத்தியாயன் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறா என்பதைக் கேள்வி கேட்ட இருவரும் புரிந்துகொள்ளவே பல்தேவ், “அந்த மனித ருச எங்கே?” என்று சொல்லிக் கொண்டே சீறி எழுந்தான்.

“அவசரப்பட வேண்டாம் பல்தேவ். ருசவை வெகு அருகிலேயே வைத்திருக்கிறேன்” என்று அஜித் சந்திரன் பதில் சொல்லிப் புன்முறவுல் செய்தான்.

“கொஞ்சம் விளக்கமாகத் தெரிவியுங்கள்” என்று ரகுவீர் கேட்டார்.

“மஹாப்பிரபு! இந்தக் கூடத்தில் அன்று என் இஷ்ட விரோதமாகக் கடிதம் படிக்கப்பட்டவுடன் இங்கிருந்து நேராக என் அறைக்குச் சென்றேன். சென்றதும், உடனே தப்பியோடுமாறு எச்சரித்துச் சித்ராவின் தம்பிக்கு ஓலை எழுதி அனுப்பினேன். அதைக் கொண்டு சென்ற முகுந்தன் வாசலில் இருக்கிறான். கூப்பிட்டு விசாரியுங்கள்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அவ்வளவுதான். மிகுந்த கிலியுடனும் பரபரப்புடனும் பல்தேவ் எழுந்து, “இதோ நான் அவனை அழைத்து வருகிறேன். சாவியைக் கொடுங்கள்!” என்று கூறிக் கொண்டு ராகுலனுக்காகப் பாய்ந்து அவன் இடுப்பிலிருந்த சாவியை பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டு வாயிற் கதவை நோக்கிப் பாய்ந்தான். பிறகு பூட்டை அளவுக்கு மீறிய அவசரத்துடனும் நடுங்கும் கைகளுடனும் திறந்து வெளியே ஓடினான்.

பல்தேவ் மறைந்ததும் உபாத்தியாயன் மிகப் பெரிய தாசச் சிரித்துக் கொண்டே ஆசனத்திலிருந்து துள்ளி யெழுந்து, “அன்பர்களே, உயிர்மீது ஆசையிருப்பவர்கள் சீக்கிரம் வீட்டிற்கு வெளியே வாருங்கள். மிக அந்புதமான காட்சியைக் காட்டுகிறேன்,” என்று கூறிக்கொண்டு வாசலுக் காக விரைந்தான். மற்ற சதிகாரர்களும் அவனைத் தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

சித்ராதேவி மட்டும் தனியே கூடத்திலிருந்தாள். மனம் நிம்மதியில்லாததால் எழுந்திருந்து பக்கத்திலிருந்த சாளரத்துக்கு வெளியே நோக்கினாள். அவள் கண்கள் ஆச்சரியத்தாலும் பிரமிப்பாலும் அகன்று விரிந்தன. அடிலன் மாளிகையை நோக்கி மிகுந்த வேகத்துடன் பல்தேவ்

ஓடிக்கொண்டிருந்தான். குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களும் இதர சதிகாரர்களும் அவனைத் துரத்தி ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வைத்த கண்ணை வாங்காமல் அந்தக் காட்சியை நோக்கிக் கொண்டிருந்த சித்ராதேவிக்கு உண்மையை ஹாகிக்க அஜிக் நேரமாகவில்லை. ஆனால் பல்தேவ் ஒடும்படியான ஒரு நிலையை அஜித் சந்திரன் ஏன் ஏற்படுத்தினான் என்று யோசனையுடன் திரும்பவும் கூடத்துக்கு நடுவே வந்து தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள். எங்கெங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்த அவள் சிந்தனையை சதிகாரர்களின் வரவு கலைத்தது.

குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்கள் இருவரால் இறுகப் பிடித்து உந்தப்பட்டும் பல உடைவாளர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டும் பல்தேவ் கூடத்துக்குள் கொண்டு வரப்பட்டான். பிரபுக்கள் அவனை அவன் ஆசனத்தில் தள்ளினார்கள். ஆசனத்தின் இருபுறங்களிலும் இரு வில்லவர் உட்கார்ந்து அவனை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சதிகாரர்களின் முகங்களிலிருந்த கோபமும் பல்தேவின் முகத்திலிருந்த கிலியும் யார் குற்றவாளியென்பதில் சித்ராதேவிக்குக் கொஞ்சம் நஞ்சமிருந்த சந்தேகத்தையும் போக்கிவிட்டன. இந்த சமயத்தில் வாயிற் கதவைப் பூட்டிய உபாத்தியாயன், எக்கவலையுமின்றிச் சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனை உற்று நோக்கிய சித்ராதேவி, “உபாத்தியாயரே! முகுந்தன் எங்கே?” என்றாள்.

“மாளிகையில் இருக்கிறான்.”

“இங்கு வரவில்லையா?”

“இங்கு அவனுக்கு என்ன வேலை?”

முகுந்தன் வந்ததாகவும், முகுந்தன் வாயிலில் காத்து இருப்பதாகவும் அஜித் சந்திரன் சொன்னது முற்றிலும் பொய் என்பதையும் சித்ராதேவி புரிந்துகொண்டாள். ஆனால், பல்தேவைப் பிடிக்கும் அவசரத்தில் யாருக்கும் அதைப்பற்றி நினைக்கக்கூட அவகாசமில்லை. அவசரம் சிறிது அடங்கவே அதைப்பற்றி யோசனை எழுந்தது. “முகுந்தன் வாயிலில் வந்திருப்பதாக எதற்காகப் பொய் சொன்னீர்கள்?” என்று ரகுவீரர் கேட்டார்.

உபாத்தியாயன் ஆசனத்தில் அமரவில்லை. நின்ற நிலையிலேயே ரகுவீரரையும், இதரர்களையும் பார்த்து. “அதுதான் பல்தேவுக்கு நான் விரித்த வலை” என்றான். யாரும் அர்த்தம் புரியாமல் விழிக்கவே அஜித் சந்திரன் விவரிக்கலானான்.

56. கச்சையிலிருந்த பட்டுச் சீலை

“இந்த சதிக்கூட்டம் ஏற்பட்ட காரணங்களையும் இதை ஸ்தாபித்தவர்களின் உண்மை உத்தேசங்களையும் உனர வேண்டுமானால் குப்த ஹுலன் ராஜ்யங்களின் சரித்திர வரலாற்றையும் உனர வேண்டும். அந்தக் கதையில் புகுழுன்பு இதோ இருக்கும் இந்த உள்வாளிக்கு நான் வலை விரித்த மார்க்கத்தைக் கூறுகிறேன்” என்ற பூர்வ பீடிகை யுடன் அஜித் சந்திரன் தன் பேச்சைத் தொடர்க்கினான். சதிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் மிக மௌனமாக அவன் பேச்சைக் கேட்பதில் முனைந்தனர். அஜித் சந்திரன் வார்த்தைக்கு ஏதோ பதில் சொல்ல ஆசனத்திலிருந்து திணறி எழுந்திருக்க முயன்ற பல்தேவை அவனருகிலிருந்த இருவர் அழுத்தி அசையவொட்டாமல் செய்துவிட்டனர்.

அஜித் சந்திரன் தொடர்ந்து பேசினான்: “இந்தச் சதிக்கூட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே தோரமானாவை ஒழிப்பதற்கல்லவென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, இதை ஆரம்பித்தது யாராயிருந்தாலும் தோரமானாவிடம் நம்மைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்கமாட்டானென்பதை ஆரம்பம் முதல் அறிந்தேயிருந்தேன். ஆகவே, ஒவ்வொரு முறையும் இந்தக் கூட்டத்துக்கு வருமுன்பு என்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுடனேயே வந்தேன். சித்ராவின் தம்பியின் விலாசம் இங்கு படிக்கப்பட்டதுமே எந்த நிமிஷத்திலும் இந்தக் கூட்டத்தில் கலவரம் ஏற்படலா மென்ற நிச்சயத்துடனிருந்தேன். ஆகவே, பல்தேவ் சந்தேகத்தை என்மீது திருப்பிவிட்டதிலும் எனக்கு ஆச்சரிய மில்லை. நீங்களெல்லோரும் எழுந்திருந்து என்னைக்

கொல்ல முயன்றதிலும் வியப்பில்லை. அத்தனை அபாயத் திலும் நான் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்ததை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள்.”

“சந்தேகமென்ன! நீங்கள் காட்டிய நிதானமும் அலட்சிய மும் எனக்கே பெருத்த ஆச்சரியமாயிருந்தது” என்றார் ரகுவீரர்.

“உங்களுடைய ஸ்தானத்தில் வேறொருவராயிருந்தால் என்ன நடந்திருக்குமென்று சொல்ல முடியாது” என்று பாராட்டனார் நரசிம்ம மஹாப்பிரபு.

“வேறொருவர் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் பல்தேவின் லட்சியம் என்னை ஒழிக்க வேண்டுமென்பது தான்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

இதற்குமேல் தாங்கமுடியாத பல்தேவ், “பொய், முற்றிலும் பொய்” என்று கூவினான். அவன் கூச்சலை யாரும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அஜித் சந்திரன் முகத்தையே எல்லோரும் கவனித்தார்கள்.

உபாத்தியாயன் மேலும் பேசத் தொடங்கி, “நீங்கள் அனைவரும் என்னை வெட்டத் தொடங்கியதையும் பிறகு பல்தேவின்மீது சந்தேகம் திரும்பியதும் அவனைக் கொலை செய்யத் துடித்ததையும் கண்ட எந்த உள்வாளியும் இந்த இடத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் தன் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்திருப்பான். ஆகவே இந்த இடத்திலிருந்து தப்ப ஏதாவது ஒரு மார்க்கட் அகப்படாதா என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்... என்று விவரித்தபோது சதிகாரர்களுக்கு மென்ள உண்ணை புலப்படத் தொடங்கியது.

ராகுலன் கண்கள்கூட விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டு தற்கு அடையாளமாக விரிந்தன. “அதனால்தான் நீங்கள்... என்று ஆரம்பித்தான்.

அவன் பேச்சை உபாத்தியாயன் இடைமறித்து, “அந்த மார்க்கத்தைக் காட்டினேன்” என்று கூறிவிட்டு, “தப்ப யத்தனிக்கும் உளவாளிக்கு வழியைக் காட்டினால் அவன் தப்பியோட முயற்சிப்பான். அதிலிருந்து அவனைப் பற்றிய மர்மம் வெளிப்பட்டுவிடும் என்பதற்காகவே என் வீரன் முகுந்தன் வெளியில் இருப்பதாக ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன். வெளியில் ஓடக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை பல்தேவ் எப்படி உபயோகித்துக் கொண்டான் என்பதை நீங்கள் கண்ணாரக் கண்மர்கள். நான் விரித்த வஸையில் பல்தேவ் விழாதிருந்தால் இப்பொழுதுகூட உண்மையை நான் ஸ்தாபிக்க முடியாது” என்று விளக்கினான் உபாத்தியாயன்.

“நீங்கள் செய்தது சரியான காரியம்; இல்லாவிட்டால் இந்த அயோக்கியன் இப்பொழுதுகூட அகப்பட்டிருக்க மாட்டான்” என்றார் ரகுவீர மஹாப்பிரபு.

“இப்பொழுதே எச்சரிக்கிறேன். முட்டாள்தனமாக என்னைக் கொன்று இந்த அஜித் சந்திரனைத் தப்ப விட்டால் உங்கள் எல்லோரையும் இவன் ஒழித்துவிடுவான். இந்த சதி நடக்கும் விவரங்களை இவன் ஏற்கெனவே தோரமானா வுக்கு எழுதியனுப்பியிருக்கிறான். இந்த விவரத்தை அன்று மாளிகையில் முதன் முதலாக நான் என் மனைவியைச் சந்தித்த போது அவளே சொன்னாள். உண்மையா அல்லவாவென்று கேளுங்கள் அவனை” என்று பல்தேவ் இரைந்தான்.

இந்தப் புதுக் குற்றச்சாட்டுக்கு உபாத்தியாயன் பதில் என்ன சொல்லப் போகிறானென்பதைச் சதிகாரர்கள் ஆவலுடன் கவனித்தார்கள்.

குற்றத்தை அஜித் சந்திரன் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி ஒப்புக்கொண்டான். “உண்மையில் இந்தச் சதியைப் பற்றிய

சகல விவரங்களையும் நான் தோரமானாவுக்கு எழுதி யனுப்பிப் பல நாட்களாகின்றன” என்றான்.

“இப்பொழுது தெரிகிறதா யார் உளவாளியென்று? அவனை முதலில் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தச் சதிக் கூட்டத்துக்கு இவன் துரோகியானால் சித்ராவின் தமிக்கும் விரோதி. குப்த ராஜ்யத்துக்கும் துரோகி. இவனை விடாதீர்கள்?” என்று தூண்டினான் பல்தேவ்.

உபாத்தியாயன் உதடுகளிலிருந்த விஷமச் சிரிப்பு மறைந்தது. முகத்தில் தீவிரமான கோபம் எழுந்தது. அவ்வளவு கோபத்தை அவனிடம் என்றும் கண்டறியாத சித்ராதேவிகூட அதன் காரணத்தை அறியாமல் திகைத்தாள். மிகுந்த உக்கிரத்துடன் பல்தேவை நோக்கிய அஜித் சந்திரன், “குப்த ராஜ்யத் துரோகியா! அது யார் என்பதை சீக்கிரமே கண்டுபிடிப்போம் பல்தேவ்” என்று கூறியவன்னம் தன் கச்சையில் கட்டியிருந்த பட்டு நூல்களை அவிழ்த்து உள்ளே மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிறு பட்டுச் சீலையை எடுத்தான். பிறகு ரகுவீரரை நோக்கி, “மஹாப்பிரபு! நீங்கள் குப்த ராஜ்யத்தில் வகிக்கும் ஸ்தானத்தின் காரணமாகவும் பிறப்பின் காரணமாகவும் இங்குள்ள எல்லோரையும்விட அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவர்கள். எல்லோராலும் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஆகையால் இதைப் படித்துப் பாருங்கள்” என்று பட்டுச் சீலையை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான்.

அதைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் எல்லோரும் எழுந் தார்கள். “மற்றவர்கள் அதைப் பிறகு பார்க்கலாம். தற்சமயம் பிரபு மட்டும் படித்தால் போதும்” என்று தடுத்தான் அஜித் சந்திரன்.

“நாங்களும் இந்தச் சதியில் சேர்ந்தவர்கள்தானே? அவருக்குத் தெரிந்தது எங்களுக்கும் தெரிந்தால் என்ன?” என்று கேட்டான் ராகுலன்.

“நீங்களும் பார்க்கலாம். ஆனால், சற்று நிதானிக்க வேண்டும்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

அந்தப் பட்டுச் சீலையைச் சாளரத்திற்காகக் கொண்டு போய் வெளிச்சுத்தில் பார்த்தார் ரகுவீர் மஹாப்பிரபு. அதைப் பார்த்த அவன் முகம் சொல்லவொண்ணா பிரமிப்பை அடைந்தது. சாளரத்தருகிலிருந்து திரும்பி உபாத்தியாயனைப் பார்த்தபோது அவர் தோரணையே மிகவும் மாறியிருந்தது. மரியாதை ததும்பிய குரலில் மிகத் தாழ்மையுடன், “நீங்கள் இதை ஏன் சொல்லவில்லை? நாங்கள் ஏதேதோ நினைத்துக்கொண்டு...” என்று மேலும் பேசப் போனார் ரகுவீர்.

“மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவேண்டாம். குப்த ராஜ்யத்தின் துரோகி நானாயிருக்க முடியாது என்பதை மட்டும் நமது நண்பர்களுக்குச் சொல்லுங்கள் போதும்” என்ற உபாத்தியாயன் ரகுவீரரை அடக்கிவிட்டுப் பட்டுச் சீலையை மீண்டும் பழையபடி கச்சையில் சொருகிக் கொண்டான்.

சாளரத்தருகிலிருந்து நடுக்கூடத்துக்கு வந்த ரகுவீர் மஹாப்பிரபு. “இங்கு யார் துரோகியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம். உபாத்தியாயர் துரோகியல்ல. அவரைப் பற்றிச் சந்தேகிப்பவர்கள் என் வானுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்” என்று அறைக்கூவும் முறையில் பேசினார்.

ரகுவீரரின் இந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் புரியாத நரளிம்ம மஹாப்பிரபு ஏதோ கேள்வி கேட்க எழுந்தார். ஆனால் உபாத்தியாயன் பார்வையொன்று அவரைப் பழையபடி ஆசனத்தில் உட்கார வைத்தது. ரகுவீரரும் உபாத்தியாயனும் தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“குப்ர ராஜ்யத்தின் துரோகியாகவோ, தோரமானாவின் உளவாளியாகவோ நான் இருக்க முடியாது என்று இப் பொழுது விளங்கிவிட்டபடியால், பல்தேவ் ஏன் இந்தச் சதிக் கூட்டத்தை நிறுவினான், அவன் உண்மை நோக்கம் என்ன; என்ற விவரங்களை இனிச் சொல்கிறேன். இந்தச் சதியின் கதையைச் சரியாக அறிய வேண்டுமானால் சென்ற ஆறு வருஷ காலத்தில் பாரதத்தின் சரித்திரப் போக்கு எப்படி யிருந்திருக்கிறது என்பதையும் அறிய வேண்டும். இந்தச் சரித்திரத்தோடு மலைவாசல் சம்பவங்களும் என் சொந்தக் கதையுங்கூட பெரிதும் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று அஜித் சந்திரன் தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான். கதையின் நீளத்தை உத்தேசித்து மஞ்சத்தில், சாய்ந்து கால் களையும் சௌகரியமாக நீட்டிக் கொண்டான்.

57. உபாத்தியாயன் சுய சரிதை

கதையைத் தொடங்குமுன்பு மஞ்சத்தில் சாய்ந்தபடியே அஜித் சந்திரன் சாளரத்துக்கு வெளியே கண்களை ஓட்டினான். அப்பொழுதுதான் மாஸை வேளை மறைந்து சந்திர வெளிச்சம் ஹிந்துகுஷ் மலையின் பனி உறைந்த உச்சிகளில் பட்டு அந்த உச்சிகளை கலசங்கள் போல் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. சற்று தூரத்துக்கு ஒன்றாக உதிரியாக நின்றுகொண்டிருந்த புதுக் கொழுந்து விட்ட மரங்கள் வெண்மதிக் கிரணங்களால் பொன்னிறம் மாறிச் சற்றே பளிச்சிட்டு நின்றன. இயற்கையளித்த இந்தக் காட்சியினாலோ அல்லது உள்ளே பிரவாகித்த பழைய நினைவுகளாலோ தெரியாது. அஜித் சந்திரன் கண்கள் தூழ்நிலையை மறந்து எங்கோ கனவுலகத்தில் காட்சி கண்டு கொண்டிருந்தன. பிரமை தட்டிய தூரதிருஷ்டியை உதிர்த்த அந்தக் கண்களைக் கண்ட சித்ராதேவி கூட அவன் உள்ளத்தே ஓடிய நினைவுகளை ஓரளவு ஊகித்தவளாய் தானும் அந்தப் பழைய தூழ்நிலைக்கு மௌலிகை செல்லானாள்.

பழைய சிந்தனையில் சிக்கிய அஜித் சந்திரன் வெகு நேரம் மட்டும் பேசவேயில்லை. அவன் பேசத் தொடங்கிய போது ஏதோ கனவில் பேசுபவன் போலவே பேசினான். கதையைத் தனக்குச் சொல்லிக்கொள்பவன் போல சுயானுபவங்களை வெளியிட்டானேயோழியச் சதிகாரர் களுக்கு விஷயங்களை விளக்கும் தோரணையில் பேச வில்லை. அஜித் சந்திரன் சரித்திரப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயன் போலவே கதையைச் சொல்ல

ஆரம்பித்தான்: “மஹாப் பிரபுக்களே! பாரத அன்னையின் மடியில் பல சாம்ராஜ்யங்கள் பிறந்து மடிந்தன. பல மன்னர்கள் தவழ்ந்து சொல்லவொண்ணா வீரச்செயல் களைப் புரிந்திருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய யுத்தங்களை நடத்தி வெற்றி கொண்டுமிருக்கிறார்கள். தோல்வியடைந்து மிருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்று வரை இந்த அன்னை குப்த சாம்ராஜ்யத்தைப் போன்ற ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையும் படைகை வில்லை. ஸ்கந்தகுப்த சக்கரவர்த்தியைப் போன்ற ஓர் இணையில்லா வீரனையும் ராஜதந்திரியையும் பெற்றெடுக்க வில்லை. குப்த ராஜ்யத்தில் அன்னையின் வாழ்க்கை மிகப் பெருமையடைந்தது. மாற்றரசர்களின் கப்பங்களால் நாடு பொன்னாகப் பொலிந்தது. இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் செல்வச் சீரினாலும் நாகரிக உயர்வாலும், சித்திரமும் சிற்பமும் கைத்தொழிலும் செழித்த செழிப்பாலும், இந்தச் சாம்ராஜ்ய காலத்தை வெளி நாட்டார் குப்தர்கள் ஆண்ட பொன்னான காலம் என்றும், பாரதத்தைப் பொன்விளையும் பூமியென்றும் இன்று கொண்டாடுகிறார்கள். இத்தகைய காலத்தில் பாரதத்துக்கு என்றும் ஏற்படாத பயங்கரத் தீமையொன்றும் ஏற்பட்டது. ஹமணர்களின் படையெடுப்பைத்தான் சொல்லுகிறேன். பாரதத்தை ஆண்ட மற்ற மன்னர்களின் காலத்தில் படையெடுப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சென்னியங்களை நடத்தி பலர் நம்மீது படையெடுத்திருக்கிறார்கள். அவற்றைச் சென்னியங்களைக் கொண்டு எதிர்த்தோம். சாதாரணமாக உலக மக்கள் அறிந்த யுத்த முறைப்படி போரிட்டோம். ஆனால் ஹமணர்களின் படையெடுப்பு உலக சரித்திரத்திலேயே இணையில்லாக் கொடுமை ஹமணர்கள் மலைவாசல் வழியாகச் சாரிசாரியாகப் பாய்ந்தார்கள். தீப்பந்தங்களை எடுத்துக் கிராம வீடுகளின் மீது வீசினார்கள். பயிர்களுக்குக் கொள்ளி வைத்தார்கள். குழந்தை குட்டிகள் ஸ்திரீகள் என வித்தியாசம் பாராமல்

ஜனங்களைக் கொன்று குவித்தார்கள். இவர்கள் கட்டுக் கடங்கிய சௌன்னிய வகையைச் சேர்ந்தவர்களால்ல. கட்டுக் கடங்காத வெறியர்களானாலும் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த வர்கள். போரில் சிறிதும் சளைக்காதவர்கள். பிறர் உயிரைப் போலவே தங்கள் உயிரையும் திருணமாய் மதிப்பவர்கள். இத்தகைய ஒரு நாடோடி வெறிக் கும்பலைச் சமாளிக்கும் பொறுப்பு ஒரு மஹாவீரனுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த மஹாவீரன் வாலிபப் பிராயத்தில் இந்த அபாயத்தைச் சமாளித்து ஹமணர்களை முறியடித்துப் பாரத பூமியிலிருந்து விரட்டி னார். ஆனால், அபாயம் அத்துடன் விடவில்லை. ஆயுள் பூராவும் அம் மஹாவீரனை யுத்தத்தில் ஆழ்த்தியது. இடை விடாப் போரினாலும், படைகளைத் தானே நேரிலிருந்து நடத்தியதாலும், மஹாவீரனான் ஸ்கந்தகுப்த சக்கரவர்த்தி நோய்வாய்ப்பட்டார். அவர் உடல் நலிந்த பத்து வருஷங்களில் ஹமணர்கள் சாரிசாரியாக மீண்டும் பாரத நாட்டில் நுழைந்து ஸிந்துநதிப் பிரதேசம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். அடிக்கடி நேரிட்ட போரினால் சக்கரவர்த்தியின் பொக்கிஷும் காலியாகிவிட்டது. போதாக் குறைக்கு ஆனந்ததேவியின் அதிகார ஆசை குப்த ராஜ்யத் தில் பிளவை உண்டாக்கலாயிற்று. பூருப்தரை சிம்மாசனத் தில் ஏற்ற ஆனந்ததேவி பல இடங்களிலும் ஆதரவு தேடலானாள். ஹமணர்களைச் சமாளிக்க சக்கரவர்த்தியனுப்பிய சிறு படைகள் அடிலனால் வதம் செய்யப்பட்டன.

மாற்றார் வெற்றியாலும், உற்றார் ராஜ்ய ஆசையாலும் திணறிய சக்கரவர்த்தியவர்கள் இந்தச் சிறு உபசேனாதிபதி யையும் ஒரு படையுடன் மலைவாசலுக்கு அனுப்பினார். புறப்படு முன்பாக சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்தேன். சந்தித்த போது சிறிது காலம் மலைவாசலிலேயே தங்க அனுமதி கேட்டேன்” என்று பேசிக்கொண்டே போன உபாத்தி யாயனை அதுவரை மறுத்துப் பேசாதிருந்த ரகுவீர், “மலை

வாசலில் தங்க அனுமதி கேட்டார்களா?” என்றார் ஆச்சரியத் துடன்.

“ஆம், மஹாப்பிரபு! ஹமணர்கள் ஸிந்து நதிப் பிராந்தியம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கையில் நான் எப்படி என் சிறு படையுடன் மலைவாசலை அனுக முடியும்? ஸிந்து நதிக்கு அருகிலேயே எதிரிகள் என்ன முறியடித்துத் துரத்திவிட மாட்டார்களா?”

“அப்படியானால் தோல்வி நிச்சயமென்று தெரியுமா?”

“நன்றாகத் தெரியும்.”

“தெரிந்தால் போரிட வருவானேன்?”

“இதே கேள்வியைச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் கூடக் கேட்டார். இதில் என்னுடைய உத்தேசம் வேறாயிருந்தது. ஹமணர்கள் போன்ற புதுமுறைப் போரிடுபவர்களைச் சமாளிக்க வேண்டுமானால் அவர்கள் படைகள் நிறுத்தி யிருக்கும் இடங்களையும் அவர்கள் போரிப் பழக்கங்களை யும் அறிய வேண்டும். அதற்காக அவர்களுடன் ஓரிண்டு வருஷங்களாவது தங்க வேண்டும். இதற்குத்தான் சக்கரவர்த்தியின் அனுமதியைக் கேட்டேன். ஸிந்துநதிப் பிராந்தியத் திலேயே நான் சண்டையிலிறங்கியிருந்தால் பக்கத்திலுள்ள போட்டிருந்திருந்தால் தலைமைக் காரியாலயத் தகவல் களை அறிய முடியாது. ஆகவே, மிகச் சிறு படையுடனேயே கிளம்பி ஸிந்து நதியின் வடக்குப் பாகத்தில் ஹமனர் நடமாட்டம் குறைந்த பகுதியாகப் பார்த்து ஆற்றைக் கடந்து மலைவாசலுக்கு வந்து அடிலனுடன் நேருக்கு நேர் போர் தொடுத்தேன். எதிர்பார்த்தபடி அடிலனால் சிறைப்படுத்தப் பட்டேன். ஆனால், சில மாதங்களில் எதிர்பார்த்தபடி சுதந்திர புருஷனாக்கப்பட்டுச் சித்ராதேவிக்கும் அவள் தம்பிக்கும் உபாத்தியாயனாக நியமிக்கப்பட்டேன். இந்த

குத்திர வாழ்க்கையை ஹமணர்களின் படைபலத்தை அறிவுதற்கும், மலைவாசலிலுள்ள வில்லவர்களைப் புரட்சிக் குத் தூண்டி மலைவாசலில் உதவி, ஹமணப்படை புகாது தடுக்க ஏற்பாடு செய்வதற்கும் பயன்படுத்த நினைத்தேன். கிடைக்காமல் செய்துவிட்டால், குப்த ராஜ்யப் படைகள் விந்து நதிப் பிராந்தியங்களைத் தாக்க முடியும். மேற்கே மலைவாசலில் புரட்சியும் கிழக்கே விந்து நதிக்கருகே தாக்குதலும் ஏற்பட்டால் அடிலன் சமாளிப்பது கஷ்டம். இந்த நிலையை ஏற்படுத்த முடியுமாவென்று கவனித்தேன். முடியாதென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். வில்லவருடன் பழங்குடியில் வில்லவர் உணர்விழுந்து கிடந்தார்களென்பதை அறிந்தேன். ஹமணர்களின் கொடுமையாலும் சக்கரவர்த்தி அவர்களுக்கு உதவியனுப்பாததாலும் அவர்கள் குப்த ராஜ்யத்திடம் சொல்லவொண்ணா வெறுப்பும் கொண்டிருந்தார்கள். புரட்சி அசாத்தியம் என்று தோன்றியது. ஹமணர்கள் படைபலத்தை அறிய கண்களைச் சுற்றுமுற்றும் ஓடவிட்டேன். அந்தக் கண்களைச் சிறைப்படுத்த இரு விழிகளை ஈசன் படைத்தான்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

இதைச் சொல்லிக்கொண்டே சித்ராதேவிக்காக கண்களை ஓட்டினான். அவள் முகத்தில் வெட்கமும் பெருமையும் கலந்து தாண்டவமாடின. ராகுலன் வெகுண்டான். அதையாரும் லட்சியம் செய்யவில்லை. ரகுவீர மஹாபிரபுவும் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு, “அந்தக் கருவிழிகளின் சிறையிலிருந்துதான் நீங்கள் மீளவில்லையே” என்று சிரித்தார்.

“மீள உத்தேசமும் இல்லை” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறிவிட்டு அஜித் சந்திரன் மேலும் கதையைத் தொடர்ந்தான்:

“சித்ராதேவிக்கு நான் உபாத்தியாயனாக இருந்ததால் என் சொந்தப் பெயர் மலைவாசலில் மறைந்து எல்லோரும் உபாத்தியாயன் என்றே என்னை அழைத்தார்கள். உபாத்திமைத் தொழில் செய்த அந்தக் காலத்தில்தான் உள்ளத்தை அடிலன் மகளிடம் பறிகொடுத்தேன். பறி கொடுத்த சில நாட்களில் அவளைவிட்டு அகலவோ, குப்த ராஜ்ய அலுவல்களை மட்டும் கவனிக்கவோ, சக்தியற்றவானானேன். இருந்தபோதிலும் மனத்தைப் பெரிதும் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு ஹமணர்களின் படைபலம், போர் முறைகள் முதலியவற்றை அறிந்தேன். அவற்றைப் பற்றிய தகவல்களைச் சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியப்படுத்தவும் தீர்மானித்தேன். அதற்காக அடிலனிடமிருந்து தப்பிப் போகு முன்பு சித்ராதேவியிடம் என் எண்ணத்தையும் வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். பிறகு சண்பகத் தோட்டத்தில் சித்ராவைச் சந்தித்ததும் அடிலன் என்னைச் சாட்டையால் அடித்ததும் மலைவாசல் அறிந்த விஷயங்கள். அடிலனை எதற்கும் நான் மன்னித்திருப்பேன். ஆனால் சாட்டை கொண்டு அடித்ததை மட்டும் மன்னிக்க என் கூத்திரிய ரத்தம் இடப் கொடுக்க வில்லை. புண்பட்டுக் கொதித்த உள்ளத்தோடு வில்லவர் விடுதிக்குச் சென்ற அன்றிரவில்தான் காமனி தூக்கிச் செல்லப்பட்டாள்.

நானும் அடிலனால் கசையடிபட்டு குற்றுயிராகி சித்ராவின் தயவால் பிழைத்தேன். அந்த சந்தர்ப்பம் எனக்கு மற்றொரு உண்மையைப் புலப்படுத்தியது. உதயன் வீட்டில் நான் மூர்ச்சை தெளியாமலிருப்பதாக நினைத்த ஆனந்த தேவியும் தோரமானாவும் தங்களுக்குள் பரஸ்பரம் ராஜ்ய ஒப்பந்தமொன்று செய்து கொண்டார்கள். நான் முடியகண் முடியபடியே கிடந்து அவர்கள் பேசியதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டேன். பிறகு என்னைத் தூக்கி வண்டியில் போட்டுக்கொண்டு ஆனந்ததேவி பாடலிபுத்ரம் சேர்ந்தாள்!

நானும் சக்கரவர்த்தியிடம் தோரமானா ஆனந்ததேவி ஓப்பந்தத்தையும் ஹமணர்கள் படைபலத்தையும் தெரிவிக்கச் சென்றேன். சக்கரவர்த்தி எனக்களித்த பேட்டியின்போது சக்கரவர்த்தியின் அந்தரங்க தாளியிருந்தாள். பிரதம மந்திரி யிருந்தார். வேறு யாரும் இல்லை. ஹமணர்களின் படை பலம் அதிகமென்பதையும், படைகளைக் கொண்டு ஹமணர்களை முறியடிக்க வேண்டுமானால் படை திரட்ட வேண்டியது அவசியமென்பதையும் அதற்குப் பணம் வேண்டுமென்றும் சக்கரவர்த்தியிடம் சொன்னேன். சக்கரவர்த்தி தன்னிடம் பணம் கிடையாதென்று சொல்லிவிட்டார். பணத்தைச் சம்பாதிக்கவும், தோரமானா—ஆனந்ததேவி ஓப்பந்தத்தை உடைக்கவும் நான் ஒரு வழி சொன்னேன். அதற்கு முதலில் சக்கரவர்த்தி ஓப்பவில்லை.”

“என்ன வழி?” என்று சித்ராதேவி கேட்டாள்.

“சாண்க்கியன் வழியைத்தான் குறிப்பிட்டேன். நேரிடையாகச் செய்ய முடியாததை ராஜதந்திரத்தால் சாதிக்கலா மென்று சொன்னேன். குப்தராஜ்யத்திடமிருந்து ஹமணர்கள் கொள்ளையடித்த பணத்தைத் தந்திரத்தால், திரும்பி வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். அதற்காகத் தோரமானா விடம் வேலைக்கமர்வதாகவும், நான் சக்கரவர்த்திக்கு அவ்வப்பொழுது ஒற்றர்கள் மூலம் அனுப்பும் செய்திப்படி குப்த ராஜ்யப் படைகள் பல இடங்களில் தாக்க முயல வேண்டியதென்றும், அந்தப் படைத்தலைவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து நான் போரில்லாமல் செய்ய வேண்டியதென்றும், அந்தப் பணம் குப்த ராஜ்யப் பொக்கிஷுத்துக்குச் சேர வேண்டியதென்றும் கூறினேன்.

“இதில் மகாராஜாவுக்கு இரண்டுவித சந்தேகம். நான் எப்படித் தோரமானாவிடம் வேலைக்கமர முடியும் என்பது ஒன்று. குப்தப் படைகளுடன் போரிடாமல் பணத்தைக் கொடுக்காச் சமாகானம் செய்து கொள்ளத் தோரமானா

இசைவானா என்பது இரண்டாவது சந்தேகம். முதல் சந்தேகத்துக்கு நான் ஒரு பரிகாரம் சொன்னேன்.

“‘மகாராஜா! முதலில் தாங்கள் என்னை வேலை யிலிருந்து நீக்கிவிடுங்கள்’ என்றேன். மகாராஜா ஆச்சரியத் துடன், ‘எதற்காக?’ என்றார். ‘அடிலன் மகளை நான் காதலிக்கிறேன்’ என்றேன். மகா கூர்மையான புத்தியுள்ள மகாராஜா நிமிஷ நேரத்தில் நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொண்டார். ‘அடிலன் மகளிடம் நீ காதல் கொண்டதால் கொண்டார். ‘அடிலன் மகளிடம் நீ காதல் கொண்டதால் கொண்டார். குப்த ராஜ்ய வேலையை விட்டுவிட்டு எதிரிகள் பிராந்தியத் தில் வேலைக்கமரப் போவதாக என்னைப் பறைசாற்றச் சொல்கிறாயா?’ என்றார் கோபத்துடன். ‘பறைசாற்றச் சொல்லவில்லை மகாராஜா! வதந்தியைக் கிளப்பி விடுங்கள். நான் ஒரு ஹமணைப் பெண்ணின் காதலுக்காகத் தங்களைத் துறந்து சென்றேனென்றால் ஜனங்கள் என்னைத் துரோகியென்றும், கசடனென்றும் பழிப்பார்கள். ஆனால் தோரமானா நம்பிக்கையுடன் வேலையில் அமர்த்திக் கொள்ள அது ஒரு காரணமாகும்’ என்றேன். என் பெயருக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்த மகாராஜா சம்மதிக்கவில்லை. ‘ராஜ்ய நலனுக்காக உயிரைத் தியாகம் செய்கிறேனென் கிறாயே? உயிரைவிட கொரவம் பெரிதல்லவா?’ என்றார். ‘அதைவிட மக்கள் நன்மை பெரிது’ என்றேன். மஹாராஜா ‘இஷ்ட விரோதமாகச் சம்மதித்தார்.

“பிறகு தோரமானாவிடம் உசேனாதிபதியாக அமர்ந்து கொள்ளை கொள்ளையாக ஸ்வர்ணங்களைக் குப்த ராஜ்யத் துக்கு அனுப்பினேன். அத்தகைய ஒரு போலி யுத்தத்துக்குப் போகையில்தான் வில்லவர் புரட்சி செய்வதாகக் கேள்விப் பட்டு மீண்டும் படையுடன் மலைவாசல் திரும்பி அடிலன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிச் சென்றேன்.

“அந்த சமயத்திலும் அடிலனைத் தண்டிக்க முடியாமல் செய்து விட்டாள் சித்ராதேவி. அப்பொழுது நான் தகூசிலம்

சென்று கொண்டிருந்தேன். திரும்பும் வழியில்தான் பல்தேவைச் சுந்தித்தேன். சித்ராதேவியையும் அவன் வலையிலிருந்து காப்பாற்றினேன். இதற்குப் பிறகுதான் என் நிலைமை பெரிதும் சங்கடத்திற்குள்ளாகத் தொடங்கியது. கவர்ணங்கள் ஏராளமாய்ப் போவதைக் கண்ட தோரமானா என் மேல் சந்தேகங் கொள்ள ஆரம்பித்தான். அந்த நாட்களில் தோரமானாவை மட்டுமல்ல, அவன் அந்தரங்க அதிகாரியும் பாரதத்தின் மிகச் சிறந்த உத்தமிகளுள் ஒருத்தியும் பெரிய அறிவாளியுமான காமினியையும் ராஜதந்திரப் போரில் நான் சமாளிக்க வேண்டியதாயிற்று!

“சென்ற சில வருஷங்களில் தோரமானா ஹிந்துக்களின் நாகரிகத்தைப் பெரிதும் கடைப்பிடிக்கலானான். காமினி யின் உபதேசத்தால் நீதிஸ்தலங்கள் மூலம் விசாரணை நடத்தியே குற்றவாளிகளைத் தண்டித்தான். குப்த ராஜ்யத் துக்குச் சமதையான நீதி தோரமானாவின் ராஜாங்கத்திலும் நிலவே ஜனங்களைப் புரட்சிக்குத் தூண்டுவது நடவாத காரியமாயிற்று. இத்தகைய மார்க்கங்களில் பழகிய தோரமானா நான் குப்த ராஜ்யத்துக்கு உதவுவதை அறிந்த பிறகு நேரிடையாக என்னைத் தூக்கில் போட முடியவில்லை. தவிர காமினியும் அதற்குப் பெரிய இடைஞ்சலாயிருந்தாள். ஆகவே, என் மேல் குற்றத்திற்கான ருசுக்களை ஜோடிக்க ஆரம்பித்தான். இதற்கிடையில் அடிலன் குப்த ராஜ்ய அதிதி யானதையும், அடிலனை உபயோகித்து ஹுனர்களிடைப் பிளவுண்டாக்க சக்கரவர்த்தி ஏற்பாடு செய்வதையும் ஆனந்த தேவி ராகுலன் மூலம் தோரமானாவுக்கு எழுதியனுப்பி யிருந்தாள். உடனே தோரமானா அடிலன் பிள்ளையின் மேல் ஒற்றர்களை ஏவி அவனைத் தொடர்ந்தான். இதைத் தவிர, மலைவாசலில் ஒரு சதிக் கூட்டத்தைப் பல்தேவைக் கொண்டு ஆரம்பித்து வைப்பதென்றும், நான் குப்த ராஜ்ய

அபிமானியாகையால் என்னையும் அதில் சேர்க்க ஏற்பாடு செய்வதென்றும் தீர்மானித்தான்.”

“ஒரு சந்தேகம்?” என்று குறுக்கே பாய்ந்தார் நரசிம்ம மஹாப்பிரபு.

“கேளுங்கள்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“இதனால் தோரமானாவுக்கு என்ன லாபம்?”

“என்னை ஒழிக்கலாம். இது நிஜமான சதியல்ல. சதிக் கூட்டத்தை ஸ்தாபித்தால் என்னுடன் இன்னும் பத்து பேர் இதில் சேருவார்கள். உடனே நம்மைப் பிடித்து விசாரிக் கலாம். விசாரிக்கும் பொழுது பல்தேவ் தோரமானாவின் பக்கம் சாட்சி சொல்லுவான். உண்மையைத் தெரியப்படுத்தி ஹுனர் ராஜ்யத்துக்குச் சேவை செய்வதற்காகப் பல்தேவ் மன்னிக்கப்படுவான். நாமெல்லோரும் தூக்கில் தொங்க வாடுவோம்.”

இதைக் கேட்டதும் சதிகாரர்கள் மிக உக்கிரமாகப் பல்தேவைப் பார்த்தார்கள். அவன் முகத்தில் பிரேதக் கணா சொட்டியது. ஓரிருவர் அவனை அறையைவும் எழுந்தார்கள். உபாத்தியாயன் வேண்டாம் என்று சைகை செய்து அவர்களைத் தடுத்தான்.

“தோரமானாவின் ராஜதந்திரச் சதுரங்கத்தில் பல்தேவ் ஒரு சிறு காளான். அவனை அடித்து என்ன பயன்? உண்மையில் தோரமானா என்னைப் பெரிய விரோதியாகக் கருதினான். நான் போனால் குப்த ராஜ்யத்தின் வலக்கரம் உடைந்துவிடும் என்று நினைத்தான். மக்களுக்கு என்னிட மிருந்த அபிமானத்தை உத்தேசித்து என்னை நேராகத் தூக்குமேடைக்கு அனுப்பாமல் தூக்குமேடைக்கு அனுப்ப வேண்டிய ருசுக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தான். இதைப்பற்றி நீலதூர்க்கத்தில் காமினியிடம் அவன் லேசாகப் பிரஸ்தாபித் ததை நான் ஒட்டுக் கேட்டேன். தோரமானா இரண்டு

திட்டங்களை வகுத்தான். ஒன்று, திருடர்கள் நிரம்பிய பல்தேவின் படைக்குத் தலைவனாக்கி அவர்கள் கையால் என்னை ஒழித்துவிடுவது; இன்றேல் மலைவாசலில் இந்தப் போலிச் சதியைச் சிருஷ்டித்து என்னைச் சிக்கவைத்து ரூசு உண்டாக்கிச் சட்டபூர்வமாக ஒழிப்பது. இரண்டிலும் தோரமானா தோல்வி அடைந்தான். மூலஸ்தானபுரத்தில் தோரமானாவின் யுக்தி பலிக்கவில்லை. ஆகவே, மலைவாசலைக் காக்கும் சாக்கில் என்னை இங்கே அனுப்பினான். இடையே பூருப்தன் செய்த ஒரு காரியமும் எனக்கு அனுகூலமாயிற்று. பூருப்தன் மூலஸ்தானபுரத்தைத் தாக்கும்படி அடிலனுக்கு உத்தரவிட்டான்."

"ஏன்?" என்று வினவினார் ரகுவீர்.

"அடிலன் சக்கரவர்த்தியவர்கள் உபயோகித்த ஹமனர்களைப் பிரித்தால் தோரமானா பலஹீனப்படுவான். தோரமானா பலஹீனப்பட்டால் குப்த ராஜ்யத்தில் ஆனந்ததேவி கொண்டிருந்த ஸ்ட்சியம் ஈடேறாது. ஸ்கந்த குப்தன் கைவலுத்துவிடுமல்லவா?"

"அப்படியா!"

"ஆம். அதனால்தான் அடிலன் ஏவப்பட்டு தோரமானாவால் மாண்டான். அடிலனை பூருப்தன் ஏவிய போது எழுத்து மூலம் உத்தரவு பிறப்பித்தான். அது குப்தராஜ்யத்தைப் பெரிதும் காப்பாற்றியது. அந்த ஓலையைச் சக்கரவர்த்தி உடனே எனக்கு அனுப்பிவிட்டார்."

"எதற்காக?"

"தோரமானாவிடம் மித்ரபேதம் செய்வதற்காக."

"அதெப்படி முடியும்?"

"தோரமானா பூருப்தனைத் தன் நன்பனாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தப் பூருப்தன்தான் தன்மீது சூடு"

"குப்த சகோதரர்கள் ஒன்றுபட்டு விட்டதாகவும் அவ்விருவரும் தனக்கு விரோதியென்றும் தீர்மானிப்பான்."

"அதுதான் எங்கள் உத்தேசம். பூருப்தன் கையெழுத் திட்ட ஓலையை நானே தோரமானாவுக்கு அனுப்பினேன். தவிர என்மேல் குற்றமில்லாமலிருப்பதற்காக இங்கு வந்ததும் இந்தச் சதிக்கூட்டத்தைப் பற்றிய விவரங்களையும் எழுதி யனுப்பினேன். இந்தச் செய்தியைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாமென்றும், நான் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் என்கடிதத்தில் கூறியிருந்தேன். இதனால் தோரமானா தத்தளித் தான். சதியாலோசனைக் கூட்டத்திலேயே என்னைப் பிடித்தாலும் நான் தோரமானாவுக்கு எதிராக எதுவும் செய்ததாக இருக்காது. ஆகையால் என்னை எப்படி ஒழிப்பது? இத்துடன் நான் அடிலன் நண்பனான் கிங்கலனுக்கு அடிலன் மரணத்தைப் பற்றியும் அடிலன் பிள்ளை தன்னான் தனியே தோரமானாவிடம் சிக்கியிருப்பதைப் பற்றியும் செய்தியனுப்பினேன். அவன் மலைவாசலைத் தாக்க ஆயத்தானான். இதனால் தோரமானாவுக்கு இருவித இடைஞ்சல். ஒன்று, குப்த ராஜ்ய சகோதரர்கள் ஒன்றுபட்டு அங்கு உள்ளாட்டுச் சண்டை ஒழிந்து ராஜ்யம் பலப்பட்டது. இரண்டு, மேற்கே கிங்கலன் ஆயத்தம். இரண்டு பெரிய எதிரி களுக்கிடையில் தோரமானா சிக்கிக் கொண்டான். இனி சில வருஷங்களுக்குத் தோரமானா குப்த எல்லைக்குள் காலெடுத்து வைக்க முடியாது. மாளவப் படையெடுப்பு குறைந்தபகும் ஜந்து வருஷங்களுக்கு முடியாது. அதுவரை மேற்கே சமாளித்தாக வேண்டும். ஆகவே, தோரமானா மாளவப் படையெடுப்பை நிறுத்தி மலைவாசலுக்கு வந்தான்..."

இந்த இடத்தில் சதிகாரர்கள் பிரமித்தார்கள். "தோரமானா இங்கா இருக்கிறான்?" என்றது ஒரு குரல்.

"ஆம்" என்றான் உபாத்தியாயன்.

“ங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

பொத்தியாயன் மேலும் சொன்னான்: “கிங்கலன் அபாயத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருந்த போது காமினி அவசரத்தில் ஒரு வார்த்தையைத் தவற விட்டாள். தோரமானாவத் தேவையானால் எந்த நேரத்திலும் வர வழைக்கவாம் என்று கூறினாள். உடனே நான் யோசித்தேன். அப்படியானால் தோரமானா அருகில்தான் எங்கேயோ மறைவாய் இருக்கிறான் என்று ஊகித்துக் கொண்டேன். அவன் விலாசத்தை அறிய ஒரு தந்திரம் செய்தேன். இரண்டு அவசர ராஜாங்கக் கடிதங்களை எழுதித் தோரமானாவின் பழைய விலாசத்தைத் தீட்டி அவற்றைக் காமினியிடம் கொடுத்து உடனே அனுப்ப வேண்டுமென்றேன். அவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு என் அறைக்குச் சென்று கதவைச் சாத்துவ தாகப் பாசாங்கு செய்துவிட்டு மீண்டும் அவள் அறைச் சாளரத்துக்கருகில் சென்று நின்றேன். இரண்டுக்கும் வேறு விலாசம் எழுதினாள். நான் உடனே சித்ராவின் அறைக்குச் சென்று அவளை அழைத்து வந்து என் படுக்கையில் படுக்க வைத்து நெடுகப் போர்த்திவிட்டு நான் சித்ராவின் அறையில் தாளிட்டுப் படுத்தேன். ஒருக்களித்த கதவு மூலம் காமினி என் அறையைப் பார்த்து நான் உறங்குவதாக நினைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்பது என் யோசனை. உத்தம ஸ்திரியான காமினி இன்னொரு ஆவன் படுத் திருக்கும் அறையில் நுழைந்து பார்க்க மாட்டாளென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், சித்ராவின் அறையில் அவள் நுழையலாம். அதனால்தான் அந்த அறையை உள்ளே தூளிட்டுக் கொண்டேன். காமினி திருப்தியுடன் திரும்பியதும் சாளரத்தின் வழியாக நான் தோட்டத்தில் குதித்து முகுந்த நுடன் மாளிகைக்கு வெளியே நடந்து சென்று காமினி அனுப்பும் வீரனுக்காகக் காத்திருந்தேன். அந்த வீரனை நானும் முகுந்தனும் ஒரு விநாடியில் சமாளித்துக் கொண்

போம். அகஸ்மாத்தாக நான் அங்கு வந்ததுபோல் பாசாங்கு செய்து அவன் செல்லுமிடம் எது என்று கேட்டேன். நான் உபசேனாதிபதியாகையால் அவன் உண்மையை உள்ளனன். என் கடிதங்களையும் அவனிடமிருந்து வாங்கி விலாசத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவனிடமே கடிதங்களைத் திருப்பியளித்து ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டு போகும்படி சொன்னேன். தோரமானா மலைவாசலிலிருந்தே நம்மைக் கவனிப்பதை அன்றுதான் அறிந்தேன். திரும்ப மாளிகைக் குள் வந்த வழியே நுழைந்து சித்ராதேவியின் அறைக் கதவைத் திறந்து என் அறைக்கு வந்து சித்ராதேவியை அசையாமல் தூக்கி அவளறையில் படுக்க வைத்தேன். நானும் நிம்மதியாக உறங்கினேன்.

“தோரமானாவின் இருப்பிடத்தை நான் அறிந்த பொழுதுதான் அடிலன் மகன் தோரமானாவின் மேற் பார்வையிலிருந்து தப்பிவிட்டான். ஆகவே, அவனைக் கண்டுபிடித்து ஒழிக்க முனைந்தான் தோரமானா. அந்த விலாசத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்படி பல்தேவுக்கு உத்தர விட்டான். சித்ராவுக்கு வந்த கடிதத்தில் விலாசமிருந்தது அன்று அவள் இங்கு அந்த விலாசத்தைப் படித்தவுடன் வீரனான முகுந்தனை ஒரு கடிதத்துடன் சித்ராவின் தம்பியிடம் அனுப்பி அவனைத் தப்பி, குப்த ராஜ்யம் செல்லுப் படி கூறினேன்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“இப்பொழுது என் தம்பி எங்கே?” என்றாள் சித்ரா.

“குப்த ராஜ்யத்தில் சௌக்கியமாயிருக்கிறான்” என்று கூறினான் உபாத்தியாயன்.

“இப்பொழுது பல்தேவ் எங்கே ஓடினான்?” என்ற ராகுலன் கேட்டான்.

“காமினியிடம் அல்லது தோரமானாவிடம். சதியிகுட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டதென்றும், ஆகையால் நம்ம

நடவே கைது செய்ய வேண்டுமென்றும் சிபாரிசு செய் வதற்காக” என்று உபாத்தியாயன் விளக்கினான்.

“அடப்பாவி!” என்றான் ராகுலன்.

“இதில் ராகுலன் பங்கு என்ன?” என்றனர் இரண்டு வில்லவர்.

“ஒரு பங்குமில்லை. பல்தேவின் வார்த்தையைக் கேட்டு இந்த சதி மூலம் தோரமானாலை ஒழிக்கலாம் என்றும், அடிலன் மகனைப் பழையபடி இங்கு தலைவனாக்கி விட்டால் சித்ராதேவியை மனக்கலாமென்றும் நினைத்தான். ஆகையால், சதியில் சேர்ந்தான். அடிலன் மகனஞ்காக இவன் சதி செய்ய இஷ்டப்படுவதை அறிந்த பூரகுப்தன் இங்குள்ள உண்மை நிலையை அறியாமல் தம்முடைய பிரதிநிதியாக மலைவாசலில் நியமிக்க ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால், ராகுலன் ராஜப் பிரதிநிதி உத்தியோகமோ மலைவாசல் விடுப்படால்தான் சாத்தியம் என்பதை பூரகுப்தர் உணர்ந்திருந்தபடியால் இந்த உத்தியோகங்களை அளிப்பதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. பூரகுப்தருக்கே சதியின் உண்மை மர்மம் தெரியாது. அப்படியிருக்க ராகுலன் எப்படி உணர்ந்திருக்க முடியும்” என்று உபாத்தியாயன் பதில் சொல்லிவிட்டு, “இதுதான் மலைவாசலின் ஆறு வருஷ சரித்திரம். இப்பொழுதும் தோரமானா கிங்கலனுக்கும் குப்தர்களுக்கும் இடையில் அகப்பட்டிருக்கிறான். சதியும் கலைந்து விட்டது. ஆகவே, இனி இங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உங்களுக்கு ஆயத்து. தோரமானா உங்களைப் பிடிக்கும் முன்பு மலைவாசல் பிராந்தியத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்துகொண்டே.

“எங்களுக்கு என்ன பயம்? இன்னும் பூரகுப்தர் உண்மையில் சக்கரவர்த்தியுடன் சேரவில்லையே?” என்றார் ரகுவீரர்.

உபாத்தியாயன் சொன்ன பதிலைக் கேட்டு இரு பிரபுக் களும் துள்ளி எழுந்தார்கள். “பூரகுப்தருக்குச் சென்ற வாரம் யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் ஆசிவிட்டது. பாடலிபுத்ரத்து அரண்மனையில் சக்கரவர்த்தியே நடத்தி வைத்தார். இனி குப்த ராஜ்யம் ஒன்றுபட்டு விட்டது” என்றான் உபாத்தியாயன். பிரபுக்கள் நம்ப முடியாமல் பார்ப்பதைக் கண்டதும், “இதோ ருச, சக்கரவர்த்தியே கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்” என்று கச்சையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினான். அதைப் படித்த பிரபுக்கள் இருவரும் ஆச்சரியத்தால் மெய் மறந்தார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுப் பிரமித்துப் போன சித்ராதேவி, “உபாத்தியாயரே! நீங்கள் உண்மையில் யார்? சக்கரவர்த்தி ஒரு உபசேனாதிபதி குப்தர்கள் எழுதுவானேன்?” என்று கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்விக்கு ரகுவீரர் பதில் சொன்னார்: “அஜித் சந்திரன் மஹாப்பிரபு குப்த ராஜ்யத்தின் பிரதம சேனாதிபதி” என்று.

“சந்தேகமிருந்தால் இதைப் படித்துப் பார்” என்று முடியிலிருந்த பட்டுச் சிலையை எடுத்துச் சித்ராதேவியிடம் நீட்டினான் உபாத்தியாயன்.

58. ஆசை வெட்கமறியாது

அந்தச் சின்னஞ்சிறு பட்டுச் சீலையை சித்ராதேவி பிரித்துப் படிக்கக் குவங்கியபோது மற்ற சதிகாரர்களும் ஆசனங்களை விட்டு எழுந்து அவளைச் சுற்றிக்கொண்டு அதில் தீட்பப்பட்டிருந்த விஷயம் என்னவென்று பார்க்க வாயினார். அதைப் பார்த்ததும்தான் ரகுவீர் திடீரென்று உபாத்தியாயனிடம் மிக மரியாதையுடனும் பயபக்தியுடனும் நடந்து கொண்டதன் மர்மம் அனைவருக்கும் புரிந்தது. பட்டுச்சீலையில் எழுதியிருந்த உத்தரவில் சக்கரவர்த்தி ஸ்கந்தகுப்தன், அஜித் சந்திரன் குப்த ராஜ்யத்துக்குச் செய்துள்ள அரிய சேவக்காக அவரைக் குப்த ராஜ்யத்தின் ரிதம் சேனாதிபதியாக நியமித்திருந்ததன்றி, மலைவாசலி ஹள்ள குப்த ராஜ்ய விசுவாசமுள்ள பிரஜைகள் அஜித் ந்திரன் கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட ருந்தார். அஜித் சந்திரன் மஹாப் பிரபுவின் உத்தரவை றும் யாரும், சக்கரவர்த்தியின் உத்தரவை மீறுபவர்களா கார்களென்று அதில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தது.

உத்தரவைப் படித்த அனைவரும் மிகுந்த பயத்துடனும் குமிஞ்சிய மரியாதையுடனும் அஜித் சந்திரனை நோக்கி கார்கள். வில்லவர் இருவரால் அழுத்தி உட்கார வைக்கப் பட்டிருந்த பல்தேவ் மட்டும் திமிறிக்கொண்டே, “இது சக்கர ர்த்தியின் உத்தரவு என்று எப்படித் தெரியும்?” என்றான். ரகுவீர மஹாப்பிரபு மிக உஷ்ணமாகப் பல்தேவைப் பர்த்து, “அது சக்கரவர்த்தியின் கையெழுத்து என்பது காக்குத் தெரியும். கீழே போட்டிருப்பது மட்டுமல்ல அவர் கையெழுத்து. மேலே எழுதப்பட்டிருக்கும் உத்தரவும் அவர் அந்தக் கையால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உத்தரவை மிக

மிக ரகசியமாக வைக்க வேண்டிய சமயங்களில்தான் சக்கர வர்த்தி சொந்தக் கையெழுத்தில் எழுதுவார்” என்றார்.

மற்றவர்கள் சந்தேகத்தை அடக்க ரகுவீர் மன்னரின் கையெழுத்தை விளக்கினாலும் அவர் மனத்திலிருந்து ஒரு சந்தேகம் மட்டும் விளங்கவில்லை. ஆகவே, மிகப் பணிவான குரலில் அஜித் சந்திரனைப் பார்த்துக் கேட்டார். “மஹாப் பிரபு! இதில் ஒரு விஷயம் மட்டும் எனக்கு விளங்கவில்லை. இந்தச் சதியில் சேர எங்களைப் பூருப்தன் ஏன் அனுப்பி னார்?”

“பூருப்தருக்குச் சென்ற வாரந்தான் யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகம் ஆகியிருக்கிறதென்பதையும், அதன் விளைவாகக் குப்த ராஜ்ய உள்நாட்டுப் பிளாவு நீங்கியதென்பதையும் தாங்கள் உணரவேண்டும். அதற்கு முன்பு தோரமானாவும் பூருப்தனும் ஓன்று. பரஸ்பரம் உதவி செய்வது அவர்கள் ஒப்பந்தம். ஆனந்ததேவியே அந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்து முடித்திருக்கிறாள். இது நிஜமான சதிபோல் தெரிய வேண்டு மானால் குப்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த சிலரும் அதில் சேர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் இந்தச் சதியைப் பற்றிச் சந்தேகம் கொள்ள நேரிடும். அந்தச் சந்தேகம் இல்லா திருக்கவே தோரமானா பூருப்தர் உதவியை நாடியது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. குப்த ராஜ்ய கேஷமத்துக்காக வும் நலனுக்காவும் ஒரு சதி மலைவாசலில் நடப்பதாகவும் அதில் சேருமாறும் உங்களுக்குப் பூருப்தன் உத்தர விட்டிருக்க வேண்டும்” என்றான் உபாத்தியாயன்.

ரகுவீரரும் நரளிம்ம மஹாப்பிரபவும் இந்த பதிலைக் கேட்டு ஆச்சரியத்தால் ஒருகணம் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள். உபாத்தியாயன் சொன்ன மாதிரியே தத்தூபமாக உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தான் பூருப்தன். எங்கோ பினைக்கப்படும் ராஜ்ய முடிச்சுக்களை என்ன சாமர்த்தியமாக உபாத்தியாயன்

அவிழுக்கிறான் என்பதை நினைத்த அவ்விருவரும் அவன் புத்திக்கூர்மையை வியந்தார்கள். அபிப்பிராயத்தை நரளிம்ம மஹாப்பிரபு பகிரங்கமாகவே சொன்னார்: “உபாத்தி யாயரே! உம்மைப்போல ராஜதந்திரிகளும் ராஜவிகவாசி களும் யுகத்துக்கு ஒரு முறைதான் பிறப்பார்கள்” என்றார்.

உபாத்தியாயன் அதற்குமேல் யாரையும் பேசவிடாமல், “இனிமேல் காலதாமதம் செய்வதில் பயனில்லை. சதி குலைந்துவிட்டதால் எந்த நிமிஷமும் தோரமானா தமது படைகளை அனுப்பி நம்மைக் கைது செய்வான். ஆகவே பயனற்ற இந்தச் சதியிலிருந்து விலகும்படியும் உடனே அவரவர் இடம் செல்லும்படியும் சக்கரவர்த்தியின் பெயரால் நான் ஆணையிடுகிறேன்” என்று உத்தியோக முறையில் அறிவித்த உபாத்தியாயன் யார் யார் எப்படித் தப்ப வேண்டுமென்றும் கூறலானான்.

“பிரபுக்களே! நீங்களிருவரும் குப்த ராஜ்யம் செல்ல என்னிடமிருக்கும் ஒரு முத்திரை மோதிரத்தைத் தருகிறேன். அந்த மோதிரம் தோரமானாவால் ஆனந்ததேவிக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதைக் காட்டும் யாரும் எந்தத் திசையிலும் பயமின்றிச் செல்லலாம். வில்லவர்களைப் பற்றி எந்த விவரத்தையும் நான் தோரமானாவுக்கு அறிவிக்கவில்லை. ஆகவே, அவர்கள் புருஷபுரத்திலுள்ள தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்லலாம். ராகுலா! இனிமேல் நீ மலைவாசலிருந்தால் தோரமானா உன்னை ஒழித்துவிடுவான். மலைவாசலைத் தாண்டி கிங்கலனிருக்குமிடம் செல்ல உனக்கு ஒலை தருகிறேன். கணவாய்க்கருகிலுள்ள எனது ஒற்றர்கள் நீ தப்பிச் செல்ல உதவி புரிவார்கள்” என்றான்.

“சித்ராதேவி என்னுடன் வருவாளா? அவளில்லாமல் இங்கிருந்து அசைய மாட்டேன்” என்றான் ராகுலன்.

“அப்படியானால் நீ உன் நன்பனுக்குத் துணையாக இரு” என்றான் உபாத்தியாயன்.

“என் நன்பனுக்கா.”

“ஆம். பல்தேவுக்கு.”

“பல்தேவை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“கொல்லப் போகிறோம்” என்று எழுந்தன பல குரல்கள்.

ராகுலன் நடுங்கினான். “இப்பொழுது என்ன செய்வ தாக உத்தேசம்?” என்று உபாத்தியாயன் கேட்டான். ராகுல ணைப் பார்த்த மற்றவர்களுக்குச் சந்தேகமே ஏற்படவில்லை. மனைவி வேண்டாம்! மரணமில்லாமலிருந்தால் போதும் என்ற எண்ணமும் அவன் முகத்தில் தெளிவாக எழுதி ஒட்டியிருந்தது. ராகுலன் விஷயம் அப்படி ஒரு வழியாக முடியவே உபாத்தியாயன் பல்தேவை உற்றுநோக்கி, “பல்தேவ! இத்தனை பேர் கழுத்துக்குக் கயிறு தயாரித்த உனக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கலாம்!” என்று கேட்டான்.

பல்தேவ் சுற்றிலும் கண்களை ஓட்டினான். சதிகாரர் ஓவ்வொருவர் முகத்திலும் கொலை செய்யும் ஆர்வம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவன் முகத்திலிருந்த கிலி எல்லை மீறியது. வலையிலகப்பட்ட மிருகம்போல் மிரள் மிரள் விழித்தான். “நாம் தோரமானாவிடம் சிக்கியிருந்தால் நமக்கு என்ன தண்டனை கிடைத்திருக்குமோ அந்த தண்டனை யைத்தான் இவனுக்கும் விதிக்க வேண்டும்” என்று ரகுவீர் யோசனை சொன்னார். “அதுதான் சரி” என்று ஆமோதித் தனர் மற்றவர்.

உபாத்தியாயன் உத்தேசம் மட்டும் வேறாயிருந்தது.

“பல்தேவ் செய்திருக்கும் குற்றத்துக்கு அவனைத் தூக்கில் போடுவதுதான் நியாயம். ஆனால் அப்படிச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லையென நான் நினைக்கிறேன். இவன் ஏற்கெனவே செய்துள்ள தீங்கைவிட அதிகமாக

இனிமேல் செய்ய முடியாது. ஆகையால் நாம் அனைவரும் தப்பிச் செல்லும்வரை இவனைக் கட்டி ஓர் அறையில் போட்டு வைக்கலாம்” என்று கூறினான் உபாத்தியாயன்.

“அவனை என் உயிருடன் வைக்க ஆசைப்படுகிறீர்கள்?” என்று நூலிம் மஹாப்பிரபு வினவினார்.

“எப்பேர்ப்பட்ட அயோக்கியனாயிருந்தாலும் பல்தேவ் ஓர் உத்தமியின் கணவன். அவள் மாங்கல்யம் அறுபடுவதை நான் விரும்பவில்லை. காமினியை உத்தேசித்து இவனை மன்னிக்கிறேன். இவனைக் கட்டுங்கள்” என்றான் உபாத்தியாயன். மறுவிநாடி கயிறுகள் கொண்டு வரப்பட்டன. மஞ்சத்தோடு மஞ்சமாகப் பல்தேவ் பிணைக்கப்பட்டதும், “இப்படியே தூக்கிக்கொண்டு போய் இவனை ஓர் அறையில் போட்டு வையுங்கள். நான் மாளிகை திரும்பாதலிலிருந்து காமினி விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டு வீரர்களை அனுப்பி பல்தேவை விடுவிப்பாள்” என்று உபாத்தியாயன் தெரிவித்தான்.

“நாம் இவனைக் கொல்லமாட்டோம் என்று காமினிக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று வினவினார் ரகுவீர்.

“நீ என் புருஷன் என்பதற்காக உபாத்தியாயர் உனக்கு எக்கெடுதலும் விளைவிக்க மாட்டார் என்று காமினியே பல்தேவிடம் கூறியிருக்கிறாள். வேண்டுமானால் கேளுங்கள் அவனை” என்று உபாத்தியாயன் பதில் சொன்னான்.

“அதையும் நீ ஒட்டுக் கேட்டாயா?” என்று பல்தேவ் இரைந்தான்.

பதிலுக்கு உபாத்தியாயன் சிரித்தான். வில்லவர் இருவரும் அவன் ஆணைப்படி பல்தேவை ஓர் அறையில் அடைத்தார்கள். உபாத்தியாயன் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து ராகுலனுக்குத் தேவையான ஒலையை எழுதிக் கொடுத்து

விட்டு, குப்த ராஜ்யப் பிரபுக்களுக்கும் தன் விரலிலிருந்த தோரமானாவின் முத்திரை மோதிரத்தை கழற்றிக் கொடுத்தான். வில்லவரையும் செல்ல உத்தரவிட்டான். சற்று நேரத்தில் கூடம் காலியானதும் உபாத்தியாயன் சித்ராதேவிக்காகச் சற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சித்ரா சாளரத்துக்கருகில் நின்று வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

உபாத்தியாயனும் எழுந்து அவனை மெள்ள அனுகி அவள் அழகிய தோளின்மேல் கையை வைத்து, “என்ன பார்க்கிறாய் சித்ரா?” என்றான்.

“மலையுச்சியைப் பார்க்கிறேன்.”

“அந்த மலை உச்சி இந்த மடுவினிடம் வருமா என்று பார்க்கிறாயா?”

இந்தச் சம்பாஷணையும், தூரத்தில் சலசலப்புடன் சந்திர வெளிச்சுத்தில் பளிச்சிட்டு வெள்ளிக் கம்பிபோல் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த மலையருவியின் ஓலியும் அவனைப் பழைய காலத்துக்கு இழுத்துச் சென்றன.

அன்று அவள் மலைச் சிகரமாயிருந்தாள். உபாத்தியாயன் மடுவாயிருந்தான். ‘அந்தச் சிகரம் இங்கு வருமா?’ என்று அவள் அன்று வினவினாள். இன்று அவன் மலைச் சிகரம். குப்த ராஜ்ய சேனாதிபதி. தானோ பதவி ஏதுமற்ற அனாதை.

அவள் கருத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களை ஊகித்த உபாத்தியாயன், “சித்ரா! அந்தஸ்து மறையக் கூடியது, அன்பு மாறாதது. ஆகையால் ஒன்றை நினைத்து நாம் ஒன்றைக் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டாம். புறப்படு, குப்த ராஜ்யம் செல்வோம். சகல ஆயுதங்களுடன் முகுந்தன் சண்பகத் தோட்டத்தில் காத்திருக்கிறான்.”

சித்ரா நன்றி ததும்பும் கண்களுடன் அவனைப் பார்த்து, “என் தம்பி...!” என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள்.

“பாடலிபுத்ரத்தில் நம் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருக்கிறான்” என்று உபாத்தியாயன் சொல்லிக் கொண்டே அவள் கையைத் தன் கையில் கோர்த்து அணைத்துக் கொண்டு புது வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான்.

அஜித் சந்திரன் சித்ராதேவியுடன் பாடலிபுத்ரத்தில் நுழைந்தபோது பட்டணம் பிரமாதமாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. கோட்டை வாசலிலேயே பிரதம சேனாதிபதி யின் வரவை அறிவிக்கும் தாரைகள் முழங்கின. ஆயுதந் தரித்த வீரர்கள் கோஷிக்க, வீதிகளில் மாடியிலிருந்து மாதர் பூமலர் தூவ, ஊர்வலமாகச் சேனாதிபதி அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். இந்த வரவேற்பைக் கண்ட சித்ரா ஆச்சரி யத்தால் மெய் மறந்து கனவுலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டே வந்தாள். அஜித் சந்திரன், சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனையை அடைந்ததும் அவனுக்கும் சித்ராதேவிக்கும் இரு பெண்கள் மங்கள ஆரத்தி எடுத்தார்கள். நேராக அஜித் சந்திரன் சித்ரா வுடன் சக்கரவர்த்தியின் அறைக்குச் சென்றான்.

சக்கரவர்த்தியின் அறை மிகுந்த கோலாகலமாய் இருந்தது. அன்று ஆனந்ததேவியும் பூருப்தனுங்கூட அரசர் பக்கத்தில் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனந்ததேவியும் அஜித் சந்திரனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றாள். அவள் பின்னால் சற்று ஒதுங்கி நின்ற சித்ராதேவியை சக்கரவர்த்தியவர்கள் நெடுநேரம் பார்த்துவிட்டுப் புன்முறவு லூடன், “சித்ரா! உன் அழகினால் எங்கள் சேனாதிபதியையே மலைவாசலுக்கு இழுத்துவிட்டாயே!” என்றார்.

சித்ரா வெட்கத்தால் தலை குனிந்தாள். பிறகு ஸ்கந்த குபதன் அஜித் சந்திரனைப் பார்த்து, “அஜித்! என் தமிப் பாடலிபுத்ரத்தின் விசாலமான அறை ஒன்றின் சாளரத் தருகில் நின்று அந்நகரத்தின் அழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தாள் சித்ராதேவி. தூரத்தே ஜோலித்த தீபங்கள் காற்றில் கண்களைச் சிமிட்டி அவளைப் பரிகசித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுதிருந்த ஆழந்த சிந்தனையில் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உபாத்தியாயன் வந்ததையோ அவனுக்குப் பின்னால் வந்த தாலி பால் கிண்ணத்தை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுக் கதவோர்

ஐந்தாறு வருஷ காலத்திற்குக் குப்த ராஜ்யத்தில் நிம்மதி நிலவும் குப்த ராஜ்யம் உனக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது” என்றான்.

“ஐந்து வருஷமும் வேலையிருக்கிறது. மகாராஜா, அதற்குள் சென்னியங்களைத் திரட்டி ராஜ்யத்தை வலுப் படுத்த வேண்டும்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“அது உன் பொறுப்பு. அதற்கு முன்னால் இன்னொரு பொறுப்பிருக்கிறது.”

“என்ன மகாராஜா?”

“இந்த அழகையை இனி நீ தனியாக விட்டிருக்கக் கூடாது” என்றார் சக்கரவர்த்தி.

“அவளை மணக்க அவள் தம்பியின் அனுமதி வேண்டும்” என்றான் உபாத்தியாயன் விஷமமாக.

“தம்பி ராஜாங்க விருந்தினர் மாளிகையிலிருக்கிறார். நீங்கள் வந்ததும் காக்க வைக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் திருமணத்துக்கு மன்னரே அவரிடமிருந்து வாக்குறுதி பெற்று விட்டார்” என்றாள் தாலி சிரித்துக் கொண்டே. “திருமணத்தை நடத்திவிட்டுத்தான் நான் அயோத்தி செல்ல வேண்டும்” என்றான் ஸ்கந்தகுப்தன்.

இந்தப் பேட்டி முடிந்த ஒரு வாரம் கழித்து ஒரு நாளிரவு பாடலிபுத்ரத்தின் விசாலமான அறை ஒன்றின் சாளரத் தருகில் நின்று அந்நகரத்தின் அழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தாள் சித்ராதேவி. தூரத்தே ஜோலித்த தீபங்கள் காற்றில் கண்களைச் சிமிட்டி அவளைப் பரிகசித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுதிருந்த ஆழந்த சிந்தனையில் அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உபாத்தியாயன் வந்ததையோ அவனுக்குப் பின்னால் வந்த தாலி பால் கிண்ணத்தை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுக் கதவோர்

மிருந்த சுவர்ன தீபத்துக்காக நகர்ந்ததையோ சித்ரா கவனிக்கவில்லை.

உபாத்தியாயன் கரம் மேலே பட்ட பின்புதான் தனக்கு வெகு அருகில் கணவன் நிற்பதை உணர்ந்தாள் அந்தக் கட்டமுகி. சொந்தமாகத் தொடக்கூடிய உரிமை பெற்ற அவன் கர ஸ்பரிசத்தில் அவள் சற்று நேரம் மெய்மறந் திருந்து பிறகு முகத்தில் மோகனப் பார்வை பொலிய செம்பவள உதடுகள் சற்றே விரிய, “நீங்கள் சேனாதிபதி யாயிற்றே! உங்களை எப்படி அழைப்பது? மஹாப்பிரபு என்றா? சேனாதிபதி என்றா?” என விஷமச் சிரிப்புடன் வினவினாள்.

“உனக்கு நான் சேனாதிபதியுமல்ல, மஹாப்பிரபுவுமல்ல. என்றும் அடிமையான உபாத்தியாயன்தான்” என்றான் அஜித் சந்திரன்.

“உபாத்தியாயரே! இப்பொழுது என்ன பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்” என்று கேட்டுச் சித்ரா வெட்கச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்தாள்.

உபாத்தியாயன் பதில் சொல்லவில்லை. அவன் கரங்கள் அவளைச் சுற்றி வளைந்து சென்றன. ஆசை வெட்கத்தை வெட்டிவிடவே, தாலியொருத்தி அறைக் கோடியிலிருப்பது கூட அவ்விருவருக்கும் நினைவிலில்லை. நிலை தடுமாறி விட்ட அவ்விருவர் உல்லாசத்தைக் கண்ட தாலி வெட்கந் தாளாமல் கொழுந்துவிட்டு நின்ற விளக்கின் திரியை லேசாக இழுத்து விளக்கை அணைத்தாள். அவள் செல்லு முன்பாகவே இருட்டில் இழைந்த இரு இதழ்களின் மெல்லிய சப்தம் தாலியைக்கூடச் சற்று நிலை தடுமாற வைத்தது.